

Ce înseamnă asta?”, întrebă Suse. Nu poate fi departe! Trebuie să-l găsim! De ce susțineți că n-are nici un rost să-l căutăm?”

Fiindcă e foarte clar unde este”, răspunse Castorul. Nu pricepeți? S-a dus la ea, la Vrăjitoarea Albă. Și ne-a trădat!”

C. S. Lewis, Regele din Namia eggie își imaginase de sute de ori chipul lui Capricorn din momentul în care Deget-de-praf îi povestise despre el: în drum spre casa Elinorei, când Mo mai era încă lângă ea, apoi în patul uriaș și, în fine, pe drumul înapoi; de sute de ori, ah, ce, de mii de ori încercase să și-l închipuie, ajutându-se de toți ticăloșii pe care îi întâlneau în cărțile ei: de Hook, cel deșirat și cu nasul strâmb, de Long John Silver, cel cu zâmbetul mereu fățarnic pe buze, de Joe Indianul, cel cu păr negru unsuros și cuțit, pe care îl întâlneau în atâtea vise urâte...

Dar Capricorn arăta cu totul altfel.

Meggie renunțase repede să mai numere ușile pe lângă care treceau înainte ca Basta să se oprească, în fine, în fața uneia dintre ele. Dar număraseră oamenii îmbrăcați în negru. Erau patru, care cu fețe plictisite se învârtteau pe coridoare. Lângă fiecare se afla o pușcă sprijinită de peretele văruiat în alb. În costumele lor negre, strâmte, arătau ca niște ciori. Doar Basta purta o cămașă albă, albă ca zăpada, cum spusese Deget-de-praf, iar la guler avea înfiptă o floare roșie ca un avertisment.

Halatul lui Capricorn era de asemenea roșu. Când intră Basta cu cei trei vizitatori nocturni, stătea într-un jilț, iar în fața lui îngeunchea o femeie și-i tăia unghiile de la picioare. Jilțul părea prea mic pentru el, Capricorn era un bărbat mare, deșirat, ca și cum pielea i-ar fi fost întinsă prea tare peste oase. Pielea îi era palidă ca foaia de hârtie nescrisă, părul de pe cap, scurt ca o perie. Meggie n-ar fi putut spune dacă era cărunț sau blond deschis.

Înălță capul când Basta deschise ușa. Ochiul îi era la fel de palizi ca restul, decolorați și strălucitori ca monedele de argint. Și femeia de la picioarele lui se uită rapid când intrară, apoi se aplecă iarăși asupra treburilor ei.

Scuzați, dar vizita așteptată a sosit, zise Basta. M-am gândit că vreți să vorbiți imediat cu ei.

Capricorn se lăsă pe spate și-i aruncă lui Deget-de-praf o privire scurtă. Apoi ochii săi inexprsivi se mutară pe Meggie. Involuntar, ea strânse și mai tare la piept pungă de plastic în care era cartea. Capricorn se uită țintă la pungă, ca și cum ar fi știut ce se ascunde în ea. Ii făcu un semn femeii de la picioarele lui. Aceasta se ridică nemulțumită, își netezi rochia neagră ca tăciunele și le aruncă o privire puțin prietenoasă Elinorei și lui Meggie. Arăta ca o coțofană bătrână cu părul cărunț strâns la spate, cu nasul ascuțit care nu se potrivea deloc cu figura ei mică și zbârcită. Cu un semn din cap în direcția lui Deget-de-praf, părăsi odaia.

Era o încăpere mare. Mobile nu erau multe, doar o masă lungă cu opt scaune, un dulap și o servanță grea. Nu erau lămpi în toată încăperea, doar lumânări, numeroase lumânări în sfeșnice de argint. Lui Meggie i se păru că mai mult umpleau încăperea de umbre decât o luminau.

Unde este? Întrebă Capricorn.

Când își împinse scaunul în spate, Meggie făcu fără să vrea un pas înapoi – Să nu-mi spuneți că de astă dată mi-ați adus doar fata.

Glasul îi era mai expresiv decât fața. Era greu și întunecat și Meggie îl urî după primul cuvânt.

A adus-o. E în pungă!

Deget-de-praf răspunse înainte ca Meggie să o poată face. Ochii lui umblau neliniștiți de la o lumânare la alta, în timp ce vorbea, ca și cum flăcările lor dănțuitoare erau singurul lucru care l-ar fi interesat – într-adevăr, tatăl ei nu știa că n-avea cartea bună. Această așa-zisă prietenă a lui – Deget-de-praf arătă spre Elinor – a schimbat-o fără ca el să știe! Cred că ea se hrănește cu litere. Toată casa îi e plină de cărți. Le preferă evident companiei oamenilor.

Cuvintele curgeau repezit de pe buzele lui Deget-de-praf, ca și cum ar fi vrut să scape de ele – Eu n-am putut s-o sufăr de la început, dar îl știți pe prietenul nostru Limbă-vrăjită. El crede întotdeauna numai bine despre oameni. Ar avea încredere chiar și în diavolul în persoană, dacă i-ar zâmbi prietenos.

Meggie se întoarse spre Elinor. Stătea acolo ca și cum și-ar fi înghițit limba. Conștiința încărcată îi stătea scrisă limpede pe frunte.

Capricorn răspunse doar cu un semn de aprobare la lămuririle lui Deget-de-praf. Își strânse mai tare cordonul halatului, își încrucișa brațele la spate și se apropie încet de Meggie. Aceasta se strădui să nu se dea înapoi, să privească fix și neînfricat în ochii decolorați, dar spaima o gătuia. Ce lașă mai era! Încercă să-și amintească de un erou oarecare dintr-una din cărțile ei, în a cărei piele ar fi putut intra spre a se simți mai puternică, mai neînfricăată. De ce, în timp ce Capricorn o cerceta, nu-i veneau în minte decât povești de groază? Altminteri îi era atât de ușor să dispară în alte locuri, să se strecoare în animale și oameni din aceia care existau doar pe hârtie, de ce nu putea și acum? Fiindcă îi era frică. Fiindcă frica ucide”, îi spusese Mo cândva, ucide oricum mintea, inima și fantezia.”

Mo... Unde era? Meggie își mușcă limba ca să nu tremure, dar știa că în ochii ei era frică și Capricorn o vedea, își dorea o inimă de gheață și buze zâmbitoare în loc de acelea ale unui copil căruia i s-a răpit tatăl.

Capricorn era acum foarte aproape de ea. O măsura. Nimeni nu o privise vreodată așa. Se simțea ca o muscă prinsă de lipiciul hârtiei de prins muște, care nu așteaptă decât să fie omorâtă.

Câți ani are? Capricorn se uită la Deget-de-praf ca și cum n-ar fi crezut-o pe Meggie în stare să dea singură răspunsul.

Doisprezece! Zise ea tare.

Nu era ușor să vorbească cu buzele tremurânde – Am doisprezece ani. Și acum vreau să știu unde este tatăl meu.

Capricorn se prefăcu a nu fi auzit ultimele cuvinte.

Doisprezece, repetă el, cu glas întunecat care se așeză greu pe urechile lui Meggie. Încă doi, trei ani și se face o fată drăguță, folositoare. Oricum, ar trebui hrănită ceva mai bine.

Îi apăsă brațul cu degetele sale lungi. Purta inele de aur, câte trei la fiecare mână. Meggie încercă să se smulgă, dar Capricorn o ținu strâns, în timp ce o măsura cu ochii lui decolorați. Ca pe un pește. Ca pe un biet pește care se zbătea.

Dați-i drumul fetei!

Pentru prima oară Meggie se bucura că glasul Elinorei putea să sune atât de dur. Și Capricorn îi dădu într-adevăr drumul la braț.

Elinor se așează protector în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri.

Nu știu ce se petrece aici! Se răsti ea la Capricorn. Nu știu cine sunteți și ce învârtiți dumneavoastră și toți acești oameni cu puști în satul ăsta uitat de Dumnezeu și nici nu mă interesează. Am venit aici ca această fetiță să-și recapete tatăl. O să vă lăsăm cartea la care țineți atât de mult – chiar dacă mă doare sufletul, dar o s-o aveți de îndată ce tatăl lui Meggie o să stea în mașina mea. Și dacă din cine știe ce motiv o să vrea să mai rămână aici, am vrea să auzim acest lucru din gura lui.

Capricorn îi întoarse spatele fără un cuvânt.

De ce-ai adus-o aici pe femeia asta? Îl întrebă pe Deget-de-praf. Am spus, fata și cartea. Ce să fac cu femeia?

Meggie se uită la Deget-de-praf.

Fata și cartea. Cuvintele îi răsunau mereu în cap. Am spus, fata și cartea. Meggie încercă să se uite în ochii lui Deget-de-praf, dar el îi evită privirea, ca și cum ar fi putut să se ardă în contact cu ea. Era dureros să te simți atât de proastă. Atât de îngrozitor de proastă.

Deget-de-praf se ghemui pe marginea mesei și stinse cu degetul una dintre lumânările aprinse, foarte ușor, foarte încet, ca și cum ar fi așteptat durerea, mușcătura mică a flăcării.

I-am explicat deja lui Basta: n-am putut s-o conving pe scumpa noastră Elinor să nu vină cu noi, zise el. N-a vrut s-o lase pe fată singură cu mine și cartea a scos-o doar foarte în silă.

Și? N-am avut dreptate?

Glasul lui Elinor izbucni atât de tare, încât Meggie tresări speriată – Auzi-l, Meggie, pe acest fățarnic înghițitor-de-chibrituri! Ar fi trebuit să chem poliția când a reapărut. S-a întors numai din cauza cărții.

Și dintr-a mea, se gândi Meggie. Fata și cartea.

Deget-de-praf se prefăcu ocupat cu smulgerea unui fir de ață ce-i atârna de mâneca hainei. Dar mâinile sale altminteri atât de îndemânate tremurau.

Și dumneavoastră! Elinor își împinse arătătorul spre pieptul lui Capricorn.

Basta înainta un pas, dar Capricorn îi făcu semn să se retragă.

Când e vorba de cărți, am trăit într-adevăr multe. Mie însumi mi s-au furat cărți și nu pot să afirm că toate cărțile din rafturile mele au ajuns acolo pe căi legale -poate știți dictonul Toți colecționarii sunt vultani”!

— Dar dumneavoastră păreți într-adevăr cel mai ȋicnit dintre toți. Mă miră că n-am auzit încă de dumneavoastră. Unde vă e colecția?

Se uită de jur-împrejurul încăperii – Nu văd nici o singură carte.

Capricorn își vârî mâinile în buzunarele halatului și-i făcu un semn lui Basta.

Înainte ca Meggie să-și dea seama ce se întâmplă, punga de plastic i se smulse din mână. Basta o deschise, se uită bănuitor înăuntru, ca și cum ar fi presupus că înăuntru e un șarpe sau ceva mușcător și scoase cartea din ea.

Capricorn o luă. Meggie nu putu să vadă pe fața lui nici urmă din duioșia cu care Elinor sau Mo examinau o carte. Nu, pe figura lui Capricorn nu se putea descoperi decât silă – și ușurare.

Cele două nu știu nimic?

Capricorn deschise cartea, o frunzări și... O închise la loc. Era cea bună, Meggie văzu asta pe fața lui. Era exact cartea pe care o căutase.

Nu, nu știu nimic. Nici fata nu știe.

Deget-de-praf se uita atât de concentrat pe fereastră, ca și cum acolo s-ar fi putut vedea și altceva în afară de noaptea neagră ca smoala – Tatăl ei nu i-a povestit nimic. De ce să o fi făcut eu?

Capricorn dădu din cap.

Du-le pe amândouă în spate! Îi porunci el lui Basta, care încă mai stătea cu punga goală în mână.

Ce înseamnă asta? Începu Elinor, dar Basta o și târa împreună cu Meggie după el.

Asta înseamnă că pe timpul nopții am să vă încui pe voi, două păsări drăguțe, într-una din coliviile noastre, zise Basta, în vreme ce le împingea brutal din spate cu pușca.

Unde este tatăl meu? Strigă Meggie.

Propria voce îi suna strident în urechi – Doar aveți acum cartea! Ce mai vreți de la el?

Capricorn merse agale spre lumânarea stinsă de Deget-de-praf, își plimbă degetul pe fitil și-și examina funinginea de pe buricul degetului.

Ce vreau de la tatăl tău? Zise el fără să se întoarcă spre Meggie. Vreau să-l țin aici, ce altceva? S-ar zice că nu știi de ce talent extraordinar dispune. Până acum Limbă-vrăjită n-a vrut să intre în slujba mea, oricât de mult a încercat Basta să-l convingă. Dar acum, după ce Deget-de-praf te-a adus aici, o să facă ceea ce îi cer. De asta sunt foarte sigur.

În clipa în care Basta puse mâinile pe ea, Meggie încercă să i le împingă, dar el o înșfacă de ceafă ca pe o găină căreia ar fi vrut să-i sucească gâtul. Când Elinor vru să-i vină în ajutor, Basta îndreptă nonșalant țeava puștii spre ea și o împinse pe Meggie spre ușă.

Întorcându-se încă o dată, Meggie văzu că Deget-de-praf continua să se sprijine de masa mare. O privi, dar de astă dată nu mai zâmbea. Iartă-mă! Păreau să spună ochii lui. A trebuit s-o fac. Pot să lămuresc toate astea!

Dar Meggie nu voia să înțeleagă. Și să ierte nici atât.

Sper să mori, strigă ea, când Basta o târî afară din odaie. Sper să arzi! Sper să te sufoci în propriul tău foc!

Basta râse în timp ce închidea ușa.

Ia te uită la pisica asta mică! Zise el. Cred că trebuie să mă păzesc de tine!

Fericire și nefericire.

Era în toiul nopții; Bingo nu putea dormi. Pământul era tare, dar cu asta era obișnuit. Pătura era murdară și mirosea oribil, dar și cu asta era obișnuit. Un cântec îi umbla prin cap și nu și-l putea alunga din gând. Era cântecul de triumf al spiralei.

Oliviile – cum le numise Basta – pe care Capricorn le ținea gata pregătite pentru oaspeți nedoriți, se aflau în spatele bisericii, lângă un loc asfaltat pe care erau containere de gunoi și butoaie, alături de munți de moloz. Un miros ușor de benzină plutea în aer, iar licuricii care zbârnâiau fără țintă prin nopte păreau să nu știe nici ei ce anume îi aruncase în acest loc. Un șir de case dărăpănate se ridica în spatele containerelor și al molozului. Ferestrele nu erau decât găuri în zidurile cenușii. Câteva obloane putrede atârnavu atât de strâmb în Michael de Larrabeiti, Borriblii 2- în labirintul spiralei țâțâni, încât s-ar fi zis că prima rafală de vânt avea să le smulgă. Doar ușile de la parter fuseseră vizibil vopsite proaspăt într-un maroniu murdar, pe care era scrisă o cifră cu pensula, neîndemânatic, ca de mâna unui copil. Pe ultima ușă era, pe cât își putu da seama Meggie pe întuneric, un șapte.

Basta le împinse pe ea și pe Elinor spre numărul patru. Pentru moment, Meggie se simți ușurată că Basta nu avusese în vedere efectiv o colivie, cu toate că zidul fără ferestre numai îmbietor nu era.

Toate astea sunt ridicole! Se răsti Elinor, în vreme ce Basta deschidea ușa și trăgea zăvorul.

Își adusese întăriri din casă, un tânăr uscățiv care purta deja aceleași bulendre negre ca și bărbaii adulți din satul lui Capricorn și-i făcea evident plăcere să-și îndrepte amenințător pușca spre pieptul Elinorei de îndată ce ea deschidea gura. Dar asta nu o făcea să tacă.

Ce învârtiți aici? Se răsti ea, fără să-și ia ochii de la țeava puștii. Am auzit că acești munți au fost dintotdeauna un paradis pentru hoți, dar trăim în secolul al XXTlea, omule! Acum nimeni nu-și mai mână oaspeții cu pușca, cu atât mai puțin o face un tinerel ca ăsta de-aici...

Din câte am auzit eu, în secolul ăsta minunat se face tot ce s-a făcut și înainte, răspunse Basta. Iar tinerelul ăsta are exact vârsta potrivită ca să facă ucenicie la noi. Eu eram și mai tânăr.

Dădu ușa de perete. Dincolo bezna era mai neagră ca noaptea.

Basta o împinse mai întâi pe Meggie înăuntru, apoi pe Elinor și trânti ușa în spatele lor.

Meggie auzi cum se învârte cheia în broască, cum Basta spune ceva și tânărul râde și cum pașii lor se îndepărtează. Întinse mâinile într-o parte până ce vârfurile degetelor atinseră un zid. Ochii îi erau nefolositori, ca aceia ai unei oarbe, nu putea să-și dea seama nici unde se afla Elinor. Dar o auzea ocărând, undeva la stânga ei.

Nu e nici măcar un comutator în gaura asta? Fir-ar să fie, mă simt de parcă aș fi aterizat într-unui din romanele alea blestemate de aventuri, insuportabil de rău scrise, în care ticăloșii poartă cagule și azvârlă cu cuțite.

Elinorei îi plăcea să ocărască, Meggie observase deja și cu cât se enerva mai tare, cu atât ocăra mai mult.

Elinor? Vocea venea de undeva din întuneric. Bucurie, spaimă, surpriză, totul răsună în acest singur cuvânt.

Meggie se împiedică aproape în propriile picioare, atât de brusc se întoarce.

Mo?

Ah, nu. Meggie! Cum ai ajuns aici?

Mo! Meggie se împiedică în întuneric, îndreptându-se spre locul de unde venea vocea lui Mo. O mână o luă de braț, degete îi trecură peste față.

Na, în fine!

Sub tavan se aprinse un simplu bec și Elinor cu o figură mulțumită de sine își ridică degetul de pe comutatorul prăfuit – Lumina electrică este într-adevăr o invenție fabuloasă! Zise ea. Cel puțin este un progres clar față de secolele trecute, nu vi se pare?

Ce căutați aici, Elinor, întrebă Mo, în vreme ce o ținea strâns pe Meggie. Cum ai putut să accepți s-o aducă aici?

Cum am putut să accept?

Vocea Elinorei era aproape sugrumată – N-am cerut voie să mă joc de-a babysitterul fetei tale. Eu știu cum să-ngrijesc de cărți, dar cu copiii, fir-ar să fie, e altă treabă. Afară de asta, și-a făcut griji din cauza ta! Voia să te caute. Și ce face proasta de Elinor în loc să rămână comod acasă? Doar nu pot să las fata să plece singură, mă gândesc. Și asta mi se trage doar de la noblețea mea! A trebuit să ascult mojiicii, să suport să mi se pună pușca în piept, iar acum și reproșurile tale...

Bine, bine! Mo o îndepărtă pe Meggie și o măsură din cap până-n picioare.

Mă simt bine, Mo! Zise Meggie, chiar dacă vocea ei tremura puțin. Adevărat.

Mo dădu din cap și privi spre Elinor.

I-ați adus cartea lui Capricorn?

Firește! I-ai fi dat-o și tu dacă eu... Elinor se făcu roșie și-și privi pantofii plini de praf.

Dacă nu ai fi schimbat-o tu, termină Meggie propoziția ei.

Luă mâna lui Mo și o strânse tare. Nu-i venea să creadă că era din nou cu ea, nevătămat și sănătos, în afară de o zgârietură însângerată pe frunte, care aproape îi dispărea sub părul negru – Te-au bătut? Își trecu cu îngrijorare arătătorul peste sângele închegat.

Mo nu se putu abține să nu zâmbească, deși în mod sigur numai de asta nu-i ardea.

Nu-i nimic. Sunt bine! Nu-ți face griji.

Lui Meggie i se păru că ăsta nu era un răspuns, dar nu mai întrebă nimic.

Cum ați ajuns aici? Și-a trimis Capricorn încă o dată oamenii?

Elinor scutură din cap.

N-a fost nevoie, zise ea cu amărăciune. Prietenul tău flecar s-a îngrijit de asta. Ce mai șarpe frumos mi-ai adus în casă! Te-a trădat și apoi i-a mai și servit pe tavă lui Capricorn cartea și pe fiică-ta. Fata și cartea”, tocmai am auzit din chiar gura lui Capricorn, asta a fost sarcina Inghițitorului-de-chibrituri. Și-a îndeplinit-o absolut mulțumitor.

Meggie își puse brațul lui Mo în jurul umerilor și-și ascunse fața la pieptul lui.

Fata și cartea”?

Mo o strânse încă o dată pe Meggie în brațe – Firește. Acum Capricorn poate să fie sigur că am să fac ce-mi cere.

Se întoarse și se duse agale spre paiele puse pe jos într-un colț. Se așeză oftând pe ele, se sprijini de perete și-nchise ochii pentru o clipă – Mda, acum Deget-de-praf și cu mine suntem chit, zise el. Deși mă întreb cum o să-l plătească pentru trădare Capricorn. Ceea ce vrea el nu poate să-i dea Capricorn.

Chit. Ce vrei să spui?

Meggie se ghemui lângă el – Și ce trebuie să faci tu pentru Capricorn? Ce vrea el de la tine, Mo?

Paiele erau umede, nu erau un loc bun de dormit, dar oricum era mai bun decât pardoseala goală de piatră.

Mo tăcu o mică veșnicie. Cercetă pereții goi, ușa încuiată, pardoseala murdară.

Cred că e timpul să-ți spun întreaga poveste, zise el în cele din urmă. Deși voiam să ți-o spun în alt loc, nu atât de dezolant și apoi numai când te făceai mai mare...

Am doisprezece ani, Mo!

De ce credeau adulții că copiii suportă mai bine misterele decât adevărul? Nu știau nimic despre poveștile sumbre pe care le născocesc copiii ca să-și explice misterele? Abia mulți ani mai târziu, când a avut și ea copii, Meggie a înțeles că există adevăruri care umplu inima până sus de deznădejde și pe care nu le povestești cu plăcere, cu atât mai puțin propriilor copii, afară de cazul în care poți opune nițică speranță deznădejdii.

Așază-te, Elinor! Zise Mo și se dădu puțin în lături. E o poveste mai lungă.

Elinor oftă și se așeză incomod pe paiele ude.

Asta nu-i adevărat! Murmură ea. Toate astea nu pot să fie adevărate.

Asta gândesc și eu de nouă ani, Elinor, zise Mo. Și-apoi începu să povestească.

Atunci.

El ținea cartea sus. Îți citesc. Ca să te-amuzi.”

Scrie și despre sport?”

Scrimă. Box. Tortură. Otravă. Iubire adevărată. Ură. Răzbunare. Uriași. Vânători. Oameni răi. Oameni buni. Doamne frumoase ca niște cadre. Șerpi. Păianjeni. Dureri. Moarte. Bărbați curajoși. Bărbați lași. Bărbați voinici ca niște urși. Urmăriri. Salvări. Minciuni. Adevăruri. Pasiuni. Miracole.”

Sună bine”, zisei.

William Goldman, Prințesa mireasă r-y veai exact trei ani, Meggie, începu Mo. Îmi amin-^? T tesc încă felul în care noi ți-am sărbătorit ziua de naștere. Eu îți făcusem cadou o carte cu poze. Aia cu șarpele-de-mare pe care-l dor dinții și se răsucesce în jurul farului...

Meggie dădu din cap. Se mai afla încă în lada ei și căpătase deja de două ori o rochie nouă.

Noi? Întrebă.

Eu și mama ta.

Mo își scutură câteva paie de pe pantaloni – încă de pe atunci nu puteam să trec prin fața nici unei librării. Casa în care locuiam era foarte mică -îi ziceam cutia de pantofi, casa șoriceilor, îi dădeam multe nume – dar în ziua aia cumpărasem iar o ladă întreagă de cărți de la un anticariat. Elinor – îi aruncă o privire și-i zâmbi – s-ar fi bucurat de unele dintre ele. Cartea lui Capricorn era și ea printre ele.

Era a lui? Meggie se uită mirată la Mo, dar acesta scutură din cap.

Nu, asta nu... Dar la timpul potrivit. Mama ta a oftat văzând noile cărți și a întrebat unde aveam să le mai punem, apoi firește le-am despachetat împreună. Pe atunci îi citeam în fiecare seară ceva.

Tu ai citit cu voce tare?

Da, în fiecare seară. Mamei tale îi plăcea. În seara aia și-a ales Inimă de cerneală. I-au plăcut dintotdeauna poveștile cu aventuri, povești pline de strălucire și de tenebre. Putea să-ți înșire toate numele cavalerilor lui Arthur și știa totul despre Beowulf și Grendel, despre vechii zei și despre eroi ceva mai noi. O desfătau și poveștile cu pirați, dar cel mai mult îi plăcea când apărea măcar un cavaler, un balaur sau măcar o zână. De altfel, ea era întotdeauna de partea balaurilor. Dintre aceștia nu părea să fie niciunul în Inimă de cerneală, în schimb, strălucire și tenebre erau din plin și zâne și cobolzi... Cobolzii, de asemenea, îi plăceau mult mamei tale: Brownies, Bucea Boos, Fenoderees, acei Folletti cu aripile lor de fluturi, îi știa pe toți. Deci ție ți-am dat o grămadă de cărți cu poze, ne-am așezat comod pe covor lângă tine și eu am început să citesc.

Meggie își sprijini capul de umărul lui Mo și fixă peretele gol. Pe albul murdar, se vedea pe sine așa cum se știa din vechile fotografii: micuță, cu picioare grăsulii și păr de un blond deschis (de atunci se mai întunecase la culoare), frunzărind cu degete scurte cărțile mari cu poze. Când Mo povestea se întâmpla mereu același lucru: Meggie vedea imagini, imagini vii.

Povestea ne plăcea, continuă tatăl ei. Era captivantă, bine scrisă și populată de ființe din cele mai ciudate. Mamei tale îi plăcea ca o carte s-o atragă în necunoscut, iar lumea în care o atrăgea Inimă de cerneală era exact pe gustul ei. Uneori se petreceau lucruri foarte sumbre și de fiecare dată când deveneau din cale afară de palpitate, mama ta ducea degetul la buze și eu citeam mai încet, chiar dacă eram siguri că tu erai prea ocupată cu cărțile tale ca să tragi cu urechea la o poveste al cărei sens oricum nu l-ai fi înțeles. Afară se întunecase demult, îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri, era toamnă și trăgea de la fereastră. Făcuserăm focul – cutia de pantofi n-avea

încălzire centrală, în schimb era o sobă în fiecare odaie – și eu am început capitolul al șaptelea. Atunci s-a întâmplat.

Mo tăcu. Privea în față ca și cum s-ar fi rătăcit în propriile gânduri.

Ce? Șopti Meggie. Ce s-a întâmplat, Mo? Tatăl o privi.

Au ieșit afară, zise el. Ne-am pomenit cu ei deodată în ușa dinspre coridor, ca și cum ar fi intrat venind de-afară. Când s-au întors spre noi, foșnea – așa ca și cum cineva ar fi despăturit o foaie de hârtie. Aveam încă pe buze numele lor: Basta, Deget-de-praf, Capricorn. Basta îl ținea de guler pe Deget-de-praf ca pe un cățel pe care îl scuturi fiindcă a făcut ceva nepermis. Lui Capricorn îi plăcea încă de pe atunci să se îmbrace în roșu, dar era cu nouă ani mai tânăr și nu așa de slab ca azi. Avea o sabie, nu mai văzusem niciuna deaproape. Și Basta avea una care îi atârna de brâu, o sabie și un cuțit, în timp ce Deget-de-praf...

Mo scutură din cap – El nu avea, firește, nimic decât jderul cu cornițe, jderul cu ale cărui acrobații își câștiga existența. Nu cred că vreunul dintre cei trei pricepuse ce se întâmplase. Și eu am înțeles abia mult mai târziu. Glasul meu îi făcuse să alunece din poveste ca un semn de carte pe care cineva l-ar fi uitat între pagini. Cum să fi priceput ei așa ceva?

Basta l-a împins atât de brutal pe Deget-de-praf încât a căzut și el și a vrut să-și scoată sabia, dar încă n-avea putere în mâinile albe ca hârtia. Sabia i-a alunecat printre degete și a căzut pe covor. Lama arăta ca și cum s-ar fi lipit sânge închegat de ea, dar poate că erau doar reflexele focului. Capricorn stătea acolo și se uita împrejur. S-ar fi zis că e amețit, se clătina ca un urs dresat care s-a învățat prea mult. Asta ne-a salvat probabil, cel puțin așa a susținut întotdeauna Deget-de-praf. Dacă Basta și stăpânul său ar fi fost în deplinătatea puterilor lor, pesemne că ne-ar fi omorât. Dar ei încă nu intraseră de-a binelea în lumea asta, iar eu am pus mâna pe sabia aia respingătoare, care zăcea pe covor printre cărțile mele. Era grea, mult mai grea decât îmi închipuisem. Pesemne că arătam groaznic de caraghios cu un asemenea obiect. Probabil că am apucat-o ca pe un aspirator de praf sau ca pe un baston, dar când Capricorn a venit clătinându-se spre mine și am îndreptat spre el lama săbiei, s-a oprit într-adevăr pe loc. Am început să bâigui, să încerc să-i explic ce se întâmplase, dar Capricorn mă fixa doar cu ochii lui decolorați ca apa, în timp ce Basta stătea lângă el, cu mâna pe cuțit și părea s-aștepte ca stăpânul să-i poruncească să ne taie la toți gâtleurile.

Și înghițitorul-de-chibrituri? Vocea Elinorei suna și ea răgușit.

El continua să stea pe covor, ca buimăcit și fără să scoată un sunet. Nu-mi făceam griji din pricina lui. Dacă deschizi un coș și din el ies doi șerpi și o șopârlă, atunci te ocupi mai întâi de șerpi, nu?

Și mama?

Meggie nu putea să vorbească decât în șoaptă. Nu era obișnuită să rostească acest cuvânt. Mo se uită la ea.

N-am putut s-o descopăr pe nicăieri! Tu stăteai încă în genunchi printre cărțile tale și îi fixai cu ochi mari pe oamenii străini care se aflau acolo cu armele și cizmele lor grele. Mi-era o frică teribilă pentru voi, dar spre ușurarea mea nici Basta, nici Capricorn nu ți-au dat vreo atenție. Gata cu

pălăvrăgeala!” a zis în cele din urmă Capricorn, în vreme ce eu mă încurcam tot mai mult în propriile mele cuvinte. Nu mă interesează cum am ajuns în acest loc mizerabil, du-ne înapoi, vrăjitor blestemat, sau Basta îți taie limba flecară.” Iată ce nu suna liniștitor și citisem în primele capitole suficient de mult despre cei doi ca să știu că acest Capricorn gândea ce spunea. M-a apucat amețeala, atât de disperat reflectam la cum aș putea să pun capăt acestui coșmar. Am ridicat cartea, poate, dacă mai citeam încă o dată pasajul. Am încercat. Mă împiedicam în cuvinte, în timp ce Capricorn se uita fix la mine, iar Basta își scosese cuțitul de la brâu. Nu s-a întâmplat nimic. Cei doi stăteau acolo, în casa mea și nu se pregăteau nicidecum să se strecoare înapoi în povestea lor. Brusc am fost sigur că aveau să ne omoare. Am lăsat cartea din mână, cartea asta nefericită și am ridicat sabia pe care o aruncasem pe covor. Basta a încercat să mi-o ia înainte, dar eu am fost mai iute. A trebuit să țin obiectul blestemat cu ambele mâini și încă îmi mai amintesc ce rece era mânerul. Nu mă întreba cum am izbutit să-i împing pe Basta și pe Capricorn afară pe coridor. Unele lucruri s-au spart atunci, atât de tare agitam sabia, tu ai început să plângi și am vrut să mă întorc spre tine și să-ți spun că toate astea nu sunt decât o vedenie urâtă, dar eram prea ocupat să țin departe de mine cuțitul lui Basta și sabia lui Capricorn. Acum s-a întâmplat, trebuia să-mi spun neconținut, acum sunt în miezul unei povești, așa cum mi-am dorit întotdeauna și e groaznic. Frica are cu totul alt gust, Meggie, când nu doar citești despre ea și nu e atât de amuzant să te joci de-a eroul, cum îmi închipuisem. Cei doi m-ar fi omorât cu siguranță dacă s-ar fi ținut mai bine pe picioare. Capricorn urla la mine, ochii îi ieșiseră aproape din orbite de furie. Basta înjura și amenința și mi-a făcut o tăietură urâtă în partea de sus a brațului, dar apoi ușa de la intrare s-a deschis brusc și cei doi au pierit în nopte, clătinându-se ca bețivii. Abia am putut să trag zăvorul, atât de tare îmi tremurau degetele. M-am sprijinit de ușă, am tras cu urechea afară, dar tot ce-am auzit era bătaia furioasă a inimii mele. Apoi te-am auzit pe tine plângând în sufragerie și mi-am amintit că mai era și un al treilea. Împleticindu-mă, m-am întors, ținând încă sabia în mână, iar în mijlocul odăii stătea Deget-de-praf. N-avea armă, doar jderul îi stătea pe umăr și când m-am apropiat de el, s-a dat înapoi, cu fața palidă ca moartea. Probabil că arătam groaznic, sângele îmi curgea de pe braț și tremuram din tot corpul, n-aș fi putut spune dacă mai mult de spaimă sau de furie. Te rog!” a șoptit el. Nu mă omorî! N-am nimic de-a face cu cei doi. Nu sunt decât un biet scamator, un nevinovat scuiptor de foc. Pot să-ți dovedesc.” I-am răspuns: Bine, bine. Știu, tu ești Deget-de-praf!”. Și el s-a aplecat cu venerație în fața mea, vrăjitorul atotștiutor, care știa totul despre el și care îl culesese din lumea lui ca pe un măr dintr-un copac. Jderul s-a dat jos de pe umărul lui, a sărit pe covor și-a alergat spre tine. Tu ai încetat să plângi și ai întins mâna după el. Atenție, mușcă!” a zis Deget-de-praf și l-a îndepărtat de tine. Eu nu i-am dat nici o atenție. Am simțit deodată ce liniște era în odaie. Ce liniște și ce gol. Am văzut cartea deschisă pe covor, așa cum îi dădusem drumul și perna pe care stătuse mama ta. Nu era acolo. Unde era? Am strigat-o pe

nume, am strigat-o iarăși și iarăși. Am alergat prin toate odăile. Dar dispăruse. Elinor stătea dreaptă ca o lumânare și se uita ținută la el.

Ce tot spui aici, pentru Dumnezeu? Izbucni ea. Mi-ai povestit că a plecat într-o călătorie stupidă de aventuri și nu s-a mai întors!

Mo își sprijini capul de zid.

Ceva trebuia să născocesc, Elinor, zise el. Doar nu puteam să spun adevărul, nu?

Meggie îl mângâie pe braț, acolo unde sub cămașa lui Mo se ascundea cicatricea albă, lungă.

Mi-ai spus întotdeauna că ți-ai tăiat brațul când te-ai cățărat printr-o fereastră spartă.

Desigur. Adevărul era pur și simplu prea smintit. Nu-i așa?

Meggie dădu din cap. Avea dreptate, l-ar fi luat drept una dintre poveștile sale.

Nu s-a mai întors niciodată? Șopti ea, deși știa răspunsul.

Nu, răspunse Mo. Basta, Capricorn și Deget-de-praf au ieșit din carte și ea a intrat înăuntru, împreună cu cele două pisici ale noastre, care stăteau întotdeauna în poala ei, când îi citeam. Probabil că și pentru Gwin a dispărut cineva de aici, poate un păianjen, poate o muscă sau vreo pasăre oarecare care tocmai trecea fâlfâind prin jurul casei...

Mo tăcu.

Uneori, după ce născocea câte o poveste care era atât de bună încât Meggie credea că e adevărată, zâmbea și spunea deodată: Nu te-ai prins, Meggie". Ca atunci, de ziua ei, când împlinise șapte ani și-i povestise că descoperise afară, prin șofran, câteva zâne. Dar de astă dată zâmbetul nu veni.

După ce am căutat-o zadarnic pe mama ta prin toată casa, continuă el și m-am reîntors în sufragerie, am văzut că Deget-de-praf dispăruse împreună cu prietenul său cu cornițe. Doar sabia mai era acolo și se simțea atât de reală la pipăit, încât am decis să nu mă îndoiesc de rațiunea mea. Te-am dus la culcare, cred că ți-am spus că mama s-a culcat deja și apoi am început să citesc încă o dată din Inimă de cerneală. Am citit cu voce tare toată cartea asta blestemată până am răgușit și afară a răsărit soarele, dar tot ce a ieșit din ea au fost doar un liliac și o draperie de mătase cu care mai târziu ți-am căptușit lada de cărți. În zilele și nopțile următoare am încercat iarăși neconținut, până îmi simțeam ochii arzând și literele jucau ca bete pe deasupra paginilor. Nu mai mâneam, nu mai dormeam și născoceam mereu alte povești despre locul unde se afla mama ta și eram atent să nu fii în odaia în care citeam, de spaimă c-ai putea și tu să dispari. În privința mea, nu-mi făceam griji, aveam sentimentul ciudat că în calitate de lector eram la adăpost de a dispărea între pagini. Dacă lucrurile stau așa, nu știu nici până astăzi.

Mo își alungă un țânțar de pe mână – Citeam cu voce tare până când nu mai puteam să-mi aud nici vocea, povesti el mai departe. Dar mama ta n-a venit înapoi, Meggie. În locul ei însă, în cea de a cincea zi, a apărut în sufrageria mea un omuleț ciudat, transparent, ca și cum ar fi fost de sticlă, în

schimb, a dispărut poștașul care tocmai împingea câteva scrisori în cutia noastră poștală. I-am găsit bicicleta afară, în curte. De atunci am știut că nici pereții, nici ușile închise nu v-ar apăra de dispariție, nici pe tine, nici pe oricine altcineva. Și m-am hotărât să nu mai citesc niciodată cu voce tare dintr-o carte. Nici din Inimă de cerneală și nici din vreo alta.

Ce s-a întâmplat cu omul de sticlă? Întrebă Meggie. Mo oftă.

S-a spart doar câteva zile mai târziu, când un camion a trecut prin fața casei noastre. Evident, sunt puțini cei cărora le priește să-și schimbe pur și simplu lumea. Știm amândoi cât te poate fericii să te strecoți într-o carte și să trăiești o vreme în ea, dar să aluneci dintr-o poveste și să te regăsești brusc în lumea noastră nu pare să ferească în mod special. Lui Deget-de-praf i-a frânt inima.

Are asta o inimă? Întrebă Elinor cu amărăciune.

I-ar merge mai bine dacă n-ar avea, răspunse Mo. A trecut mai mult de o săptămână, după care s-a ivit din nou în fața ușii mele. Era noapte, firește, timpul său preferat. Eu tocmai împachetam. Hotărâsem că era mai sigur dacă plecam, căci nu voiam să fiu obligat să-i mai alung o dată cu sabia din casă pe Basta și pe Capricorn. Deget-de-praf mi-a confirmat grijile. Era mult după miezul nopții când a apărut, dar eu oricum nu puteam să dorm.

Mo o mângâie pe Meggie pe păr – Nici tu nu dormeai bine pe-atunci. Aveai vise urâte, oricât încercam să ți le alung cu povești. Tocmai îmi împachetam ustensilele în atelier, când cineva a bătut la ușa de la intrare, încet, aproape pe furiș. Deget-de-praf a apărut din întuneric la fel de brusc cum a făcut cu patru zile în urmă, când a stat iarăși noaptea în fața casei noastre. Au trecut de-atunci chiar numai patru zile? Când a reapărut atunci arăta ca și cum n-ar fi mâncat de mult, slab ca o pisică hoinară, cu ochii foarte tulburi. Du-mă înapoi!”, bâiguia el. Du-mă înapoi, te rog! Această lume mă omoară. E prea rapidă, prea plină, prea zgomotoasă. Dacă n-am să mor de dor de casă, am să mor de foame. Nu știu din ce să trăiesc. Nu știu nimic. Sunt ca un pește pe uscat.” Nu voia pur și simplu să mă creadă că nu puteam. Voia să vadă cartea, voia să-ncerce și el, deși abia putea să citească, dar firește nu puteam să i-o dau. Ar fi fost ca și cum aș fi dat ultimul lucru pe care îl mai aveam de la mama ta. Din fericire, o ascunsesem bine. I-am îngăduit lui Deget-de-praf să doarmă pe sofa, iar când am coborât de dimineață el tot mai scotocea prin rafturi. În următorii doi ani a reapărut mereu, ne urmărea indiferent încotro o apucam, până când m-am săturat și am șters-o pe furiș. Apoi nu l-am mai văzut. Până acum patru zile. Meggie se uită la el.

Tot îți mai pare rău de el, zise ea. Mo tăcu.

Uneori, zise el în cele din urmă. Elinor comentă asta pufăind cu dispreț.

Ești mai ținut decât credeam, zise ea. Acest bastard e de vină că stăm în gaura asta, din cauza lui or să ne taie poate gâtleurile și ție îți pare rău de el?

Mo ridică din umeri și privi spre tavan, unde câțiva fluturi de noapte se învârteau în jurul becului gol.

Cu siguranță Capricorn i-a promis că-l duce înapoi, zise el. Spre deosebire de mine, a recunoscut că pentru o astfel de promisiune Deget-de-praf ar face orice. A se reîntoarce în povestea lui e singurul lucru pe care și-l dorește. Nici măcar nu se-ntreabă dacă povestea se termină bine pentru el!

Ei, nici în viața adevărată lucrurile nu stau altfel, constată Elinor cu un aer posomorât. Nici aici nu știi dacă ele se termină bine. În cazul nostru, sfârșitul pare pentru moment mai degrabă rău.

Meggie ședea acolo, cu brațele încolăcite în jurul picioarelor, cu fața sprijinită de genunchi și fixa găurile din pereții de un alb murdar. Vedea litera K, pe care ședea jderul cu cornițe și i se părea că mama ei se uită din spatele literelor mari, mama ei așa cum o știa din fotografia ștearsă de sub perna lui Mo. Deci ea totuși nu fugise. Oare cum i-o fi mergând acolo, în cealaltă lume? Oare își mai amintea de fata ei? Sau Meggie și Mo erau și pentru ea doar o fotografie ștearsă? Îi era și ei dor de propria ei lume ca lui Deget-de-praf?

Îi era dor și lui Capricorn? Asta era ceea ce voia el de la Mo? Să-l trimită înapoi, citind cu voce tare? Ce avea să se întâmple dacă băga de seamă că Mo nu știa cum să facă? Meggie se înfiora.

Capricorn mai are, se pare, un alt lector, continuă Mo ca și cum i-ar fi citit gândurile. Basta mi-a povestit despre el, probabil ca să-mi demonstreze că nu sunt nicidecum indispensabil. Se pare că i-a citit lui Capricorn, scoțându-i dintr-o carte mai multe ajutoare utile.

Ah, da? Și atunci ce vrea de la tine?

Elinor se ridică și-și frecă gemând partea posterioară – Nu mai înțeleg nimic. Sper doar că toate astea sunt unul dintre acele vise din care te trezești cu dureri în ceafă și cu un gust rău în gură.

Meggie se îndoia că într-adevăr Elinor nutrea această speranță. Se simțea umezeala paielor și, de asemenea, zidul rece din spate. Se sprijini din nou de umărul lui Mo și închise ochii. Îi părea rău, foarte rău că abia dacă citise un rând din Inimă de cerneală. Nu știa nimic despre povestea în care dispăruse mama ei. Știa doar poveștile lui Mo, toate poveștile pe care el i le povestise în anii în care rămăseseră singuri despre ceea ce o ținea pe mama ei departe, povești despre aventuri trăite de ea în țări depărtate, despre dușmani groaznici care o împiedicau să se reîntoarcă acasă și despre o ladă pe care o umplea pentru Meggie, punând în ea în fiecare loc vrăjit ceva nou, cu totul și cu totul minunat.

Mo? Întrebă ea. Crezi că îi place în această poveste? Lui Mo îi trebui mult timp ca să răspundă.

Zânele îi plac cu siguranță, zise el în cele din urmă, cu toate că sunt niște făpturi micuțe, pline de capricii, iar pe cobolzi îi hrănește probabil, așa cum o cunosc, cu lapte. Da, cred că toate astea îi plac...

Și... Ce n-ar fi să-i placă? Meggie se uita îngrijorată la el.

Mo ezită.

Răul, zise el în sfârșit, se petrec multe lucruri rele în cartea asta și ea n-a aflat niciodată că toate se sfârșesc pe jumătate bine, în definitiv nu i-am citit povestea până la capăt... Asta n-o să-i placă.

Nu, sigur nu, zise Elinor. Dar, de altfel, de unde știi că povestea nu s-a schimbat? În definitiv, citind cu voce tare, i-ai tras afară pe Capricorn și pe prietenul său, cuțitarul. Pe ăștia îi avem acum pe cap.

Da, zise Mo, dar poate ei mai sunt totuși în carte! Crede-mă, am citit-o destul de des de când au ieșit. Povestea încă mai vorbește despre ei... Despre Deget-de-praf, Basta și Capricorn. Nu înseamnă asta că toate au rămas cum au fost? Că acest Capricorn este încă acolo și noi ne batem aici doar cu umbra lui?

Pentru o umbră inspiră cam multă groază, zise Elinor.

E adevărat, zise Mo și oftă. Poate s-a schimbat totul. Poate că în spatele poveștii tipărite există o alta, o poveste mult mai mare care se schimbă tot așa ca și lumea noastră? Iar literele ne-o trădează doar cât o privire aruncată pe gaura cheii. Poate că ele nu sunt decât capacul pe o oală care conține mai mult decât putem noi citi.

Elinor începu să geamă.

Pentru Dumnezeu, Mortimer! Zise ea. Termină, mă apucă durerea de cap.

Crede-mă, m-a apucat și pe mine când am început să reflectez la toate astea, răspunse Mo.

Tăcură apoi o vreme toți trei, cufundat fiecare în propriile sale gânduri.

Elinor a fost prima care a rupt tăcerea, dar suna aproape ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși.

Doamne sfinte, murmură ea, în timp ce-și scotea pantofii din picioare. Dacă mă gândesc de câte ori mi-am dorit să mă strecur într-una din cărțile mele preferate. Dar tocmai asta e lucrul bun la cărți - poți să le-nchizi când vrei.

Își mișca gemând degetele de la picioare și-ncepu să meargă-n sus și-n jos. Meggie făcu un efort să nu chicotească. Elinor arăta pur și simplu comic așa cum se clătina, mergând cu degetele ei dureroase de la perete la ușă și-napoi ca o jucărie învârtită cu cheia.

Elinor, mă înnebunești! Stai o dată locului, zise Mo.

Nu stau! Se răsti ea. Fiindcă dacă stau jos înnebunesc.

Mo strâmbă din nas și o luă pe Meggie după umeri.

Bine, hai s-o lăsăm s-alerge! Îi șopti el. După ce o să treacă de zece kilometri, o să cadă. Dar acum trebuie să dormi. Îți cedez patul meu. Nu e așa de rău cum arată. Dacă închizi ochii, poți să-ți închipui că ești Wilbur, porcul care stă comod în cotețul lui...

Sau Wart, care doarme în iarbă cu găștele sălbatice.

Meggie căscă. De câte ori nu jucaseră împreună acest joc - Ce carte îți vine în minte, pe care dintre ele am uitat-o? Ah, da, asta! La asta nu m-am gândit de mult!... Obosită, se întinse pe paiele înțepătoare.

Mo își scoase puloverul pe cap și-o acoperi.

De o învelitoare ai totuși nevoie, zise el. Chiar dacă ești un porc sau o găscă.

Dar o să-ți fie frig.

Prostii.

Și unde o să dormiți voi, tu și Elinor?

Meggie căscă din nou. Nu băgase de seamă cât era de obosită.

Elinor încă mai bâjbâia între un perete și altul.

Cine vorbește de dormit? Zise ea. Stăm firește de pază.

Bine, murmură Meggie și-și băgă nasul în puloverul lui Mo. E din nou aici, se gândi, în timp ce somnul îi îngreuna pleoapele. Tot restul e indiferent. Apoi se gândi: dacă-aș putea citi o dată cartea. Dar Inimă de cerneală era la Capricorn – și la el nu voia să se gândească, pentru că atunci nu i s-ar mai face somn niciodată. Niciodată...

Mai târziu nu știa cât dormise. Poate că o treziseră picioarele reci sau paiele înțepătoare de sub cap. Ceasul de la mână arăta patru. La fereastră nu se vedea dacă era zi sau noapte, dar Meggie nu-și putea închipui că noaptea trecuse. Mo stătea cu Elinor la ușă. Arătau amândoi obosiți, obosiți și îngrijorați și stăteau de vorbă cu voce joasă.

Da, continuă să mă creadă vrăjitor, tocmai zicea Mo. Mi-au dat acest nume ridicol – Limbă-vrăjită. Și Capricorn crede că pot să repet oricând operația cu orice carte.

Și... Poți? Întrebă Elinor. Mai înainte n-ai povestit totul, nu-i așa?

Mo nu răspunse o bună bucată de vreme.

Nu! Zise el în cele din urmă. Pentru că nu vreau ca Meggie să mă considere un fel de vrăjitor.

S-a întâmplat deci de mai multe ori să scoți pe cineva din carte citind cu glas tare?

Mo dădu din cap.

Mi-a plăcut întotdeauna să citesc cu voce tare, de când eram băiat și o dată, pe când citeam Tom Sawyer unui prieten, ne-am pomenit brusc cu o pisică moartă pe covor, țepăună ca o scândură. Că în schimb dispăruse unul dintre animalele mele de pluș am băgat de seamă abia mult mai târziu. Cred că aproape ne-a stat inima și ne-am jurat, iar jurământul l-am pecetluit ca Tom și Huck cu sânge, să nu povestim nimănui de pisică. Am mai încercat apoi firește mereu, în ascuns, fără martori, dar nu părea să se producă atunci când voiam eu. S-ar fi zis că nu e nici o regulă, cel mult regula că se întâmpla doar cu povești care îmi plăceau. Firește, am păstrat tot ce apărea, până și un castravete scârbos pe care mi l-a dăruit cartea despre uriașul prietenos. Duhnea pur și simplu groaznic. Când Meggie era încă foarte mică, a mai ieșit câte ceva din cărțile ei cu poze, o pană, un pantof minuscul... Am pus întotdeauna lucrurile în lada ei cu cărți, dar nu i-am spus de unde vin. Probabil că n-ar mai fi pus niciodată mâna pe o carte, de spaimă ca nu cumva să iasă din ea șarpele uriaș cu dureri de dinți sau cine știe ce altă făptură amenințătoare! Dar niciodată, Elinor, niciodată, cu adevărat niciodată nu a ieșit ceva viu dintr-o carte. Până în noaptea aia.

Mo își examina palmele ca și cum ar fi văzut acolo toate acele lucruri pe care vocea sa le atrăsese afară din cărți – De ce nu putea să fie cineva drăguț, dacă tot trebuia să se întâmple, cineva ca... Babar, elefantul? Meggie ar fi fost încântată.

O, da, aş fi fost precis încântată, se gândi Meggie. Îşi aminti de pantofior şi de pană. Aceasta fusese verde, un verde de smarald, ca penele lui Polynesia, papagalul doctorului Dolittle.

Ei, da, îţi spun că putea să fie şi mai rău.

Asta era tipic pentru Elinor. Ca şi cum n-ar fi fost destul de rău să fii încuiat într-o casă dărăpănată, departe de lume, înconjurat de oameni îmbrăcaţi în negru cu figuri de păsări răpitoare şi cuţite la brâu. Dar Elinor putea pesemne să-şi reprezinte ceva efectiv şi mai rău.

Închipuie-ţi că Long John Silver ar fi apărut brusc în sufrageria ta şi şi-ar fi ridicat cârja ucigaşă de lemn, şopti ea. Cred că-l prefer totuşi pe acest Capricorn. Ştii ce? Când o să fim din nou acasă, vreau să zic la mine acasă, am să-ţi dau una dintre aceste cărţi drăguţe – de pildă, Ursul Pooh sau poate chiar Unde locuiesc flăcău sălbatici. Faţă de un astfel de monstru n-aş avea, de fapt, nimic de obiectat. Am să-ţi las jilţul meu cel mai comod, am să-ţi fac o cafea şi-apoi ai să citeşti cu voce tare. Da?

Mo râse încet şi pentru moment faţa lui nu mai arăta atât de îngrijorată.

Nu, Elinor, n-am să fac asta. Cu toate că sună foarte ademenitor. Dar mi-am jurat să nu mai citesc niciodată cu voce tare. Cine ştie cine dispare data viitoare şi poate există şi în Ursul Pooh vreun ticălos pe care l-am trecut cu vederea. Şi ce se întâmplă dacă-l scot pe Pooh din carte? Ce să facă aici fără prietenii săi şi fără Pădurea-celor-o-sută-şaizeci-de-dimineţi? Inima lui neroadă s-ar frânge cum s-a frânt aceea a lui Deget-de-praf.

Ah, ce tot zici!

Elinor scutură nerăbdătoare din cap – De câte ori să-ţi mai spun că acest bastard n-are inimă? Dar, bine. S-ajungem la altă întrebare al cărei răspuns mă interesează foarte mult.

Elinor coborî vocea şi Meggie îşi dădu multă osteneală s-o înţeleagă – Cine era acest Capricorn în povestea lui? Pesemne ticălosul, bun! Dar aş putea să mai aflu ceva despre el?

Da şi Meggie ar fi vrut să ştie mai multe despre Capricorn, dar Mo deveni deodată tăcut.

Cu cât ştiţi mai puțin despre el, cu atât mai bine, zise. Apoi tăcu. Elinor mai sondă o vreme, dar Mo îi evită toate întrebările. Părea să nu mai aibă chef să vorbească despre Capricorn. Gândurile sale erau în cu totul altă parte, Meggie vedea asta pe faţa lui. La un moment dat Elinor aţipi, făcută ghem pe podeaua rece, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească de propriul ei corp. Mo stătea însă tot acolo, cu spatele sprijinit de perete.

Când Meggie aţipi din nou, chipul lui o urmări în somn. Apăru în visele ei ca o lună întunecată. Deschidea gura şi din ea săreau siluete grase, subţiri, mari, mici, plecau săltând în şiruri lungi. Pe nasul lunii însă dansa, abia mai mult ca o umbră, silueta unei femei – şi brusc luna începu să zâmbească.

Trădătorul trădat.

Era o plăcere specială să vadă cum ceva era mistuit, cum se înnegrea şi se transforma în altceva.... [...] ar fi preferat să pârljească un cânat pus la frigare, în vreme ce cărţile, cu bătaia unor aripi de porumbel albi, mureau în

flăcări, în fața casei. În vreme ce cărțile împrășcau vârtejuri de scântei, împrăștiate de un vânt înnegrit de incendiu.

Ray Bradbury, Fahrenheit 451 îndva, puțin înainte de a se crăpa de ziuă, becul Ls care îi ajutase cu lumina lui palidă să treacă noaptea începu să pâlpâie. Mo și Elinor dormeau, foarte aproape de ușa închisă, Meggie în schimb stătea cu ochii deschiși în întuneric și simțea cum frica ieșea pe furiș din pereții reci. Asculta respirația Elinorei și a tatălui ei și nu-și mai dorea decât o lumânare – și o carte care să țină frica la distanță. Părea să fie pretutindeni, o ființă răutăcioasă, fără corp, care nu așteptase decât ca becul să se stingă pentru ca să se strecoare în întuneric lângă Meggie și s-o ia în brațele ei reci. Meggie se ridică, răsuflă din greu și merse în patru labe lângă Mo. Se ghemui lângă el așa cum făcea înainte, când era încă mică și aștepta ca lumina dimineții să se prelingă pe sub ușă. O dată cu lumina veniă doi dintre oamenii lui Capricorn. Mo tocmai se ridicase obosit în șezut, iar Elinor își freca spatele bombănind, când auziră pași.

Basta nu era cu ei. Unul dintre oameni era mare cât un dulap, arăta ca și cum un uriaș i-ar fi turtit fața cu degetul mare. Al doilea era mic, slab, cu o barbă de țap și o bărbie retrasă, se juca neconținut cu pușca și-i cerceta cu atâta dușmănie, de parcă ar fi avut un chef grozav să-i omoare pe loc.

Haideți odată! Afară cu voi! Se răsti la ei când se împleticiră, clipind la lumina puternică a zilei.

Meggie încercă să-și amintească dacă auzise și această voce în biblioteca Elinorei, dar nu era sigură. Capricorn avea mulți oameni.

Era o dimineață caldă, frumoasă. Cerul se boltea albastru și senin peste satul lui Capricorn și într-un tufiș de trandafiri sălbatici, care creștea printre casele vechi, ciripeau câțiva pițigoi, ca și cum n-ar fi existat nimic amenințător pe lume în afară de câteva pisici hămesite. Când ieșiră, Mo o luă pe Meggie de braț. Elinor trebui mai întâi să-și pună pantofii și când Barbă-de-țap voi s-o târască brutal afară fiindcă nu se mișca destul de repede, ea îi împinse mâinile și revărsă asupra lui o ploaie de ocări. Pe cei doi bărbați asta-i făcu doar să râdă, iar Elinor își strânse buzele și le aruncă priviri dușmănoase.

Oamenii lui Capricorn se grăbeau. Îi duseră pe același drum pe care Basta îi adusese încoace noaptea trecută.

Față-turtită mergea înaintea lor, Barbă-de-țap înapoia lor, cu pușca la ochi. Își trăgea piciorul la mers, dar îi împingea cu toate astea încontinuu, ca și cum ar fi vrut să arate că mergea în orice caz mai iute decât ei.

Chiar peste zi satul lui Capricorn arăta ciudat de părăsit și lucrul acesta nu ținea doar de mulțimea de case goale care în lumina soarelui arăta și mai tristă. Abia dacă se putea vedea vreun om pe ulițe, doar câteva Geci-Negre, cum îi botezase Meggie în ascuns, sau băieți sfrijiți care umblau după aceștia ca niște cățelandri. De două ori Meggie văzu o femeie trecând grăbită. Copii nu descoperi, copii care să se joace sau să alerge după mama lor, ci numai pisici negre, albe, ruginii, pătate, tigrate așezate pe cornișele zidurilor, pe praguri și acoperișuri. Era liniște printre casele satului lui Capricorn, iar ceea ce se întâmpla părea să se întâmple în ascuns. Doar bărbații cu puștile nu se ascundeau. Trândăveau pe la porți și pe la colțuri de case, șușoteau și,

îndrăgostiți de puștile lor, se sprijineau în ele. Nu erau flori în fața caselor așa cum văzuse Meggie în așezările de pe coastă. În schimb, existau case cu acoperișuri prăbușite și tufe înflorite care Creșteau în ramele goale ale ferestrelor. Unele miroseau atât de îmbătător, încât pe Meggie o cuprinse amețeala.

Când ajunseră în piața din fața bisericii, Meggie se gândi că cei doi oameni aveau să-i ducă din nou în casa lui Capricorn, dar o lăsară pe aceasta la stânga și-i conduseră direct spre marele portal al bisericii. Turnul bisericii arăta ca și cum vântul și vremea rea i-ar fi ros periculos de mult zidăria. Clopotul atârna ruginit de acoperișul ascuțit și abia un metru mai jos, dintr-o sămânță oarecare adusă de vânt, ieșise un copac pirpiriu care se agăța acolo sus printre pietrele de culoarea nisipului.

Pe portalul bisericii erau pictați ochi, ochi înguști și roșii, iar de fiecare parte a intrării erau niște diavoli de piatră în mărime naturală, urâți, care își arătau dinții asemenea unor câini răi.

Bun venit în casa diavolului! Zise Barbă-de-țap cu o plecăciune batjocoritoare, înainte de a deschide portalul greu.

Lasă asta, Cockerell! Se răsti Față-turtită și scuipe de trei ori la picioarele sale pe caldarâmul prăfuit. Așa ceva aduce nenorocire.

Barbă-de-țap râse și pipăi burta grasă a unuia dintre diavolii de piatră.

Haida de, Nas-turtit. Ești aproape tot atât de rău ca Basta. Nu lipsește mult ca să-ți agăți și tu de gât o labă de iepure.

Tocmai că eu sunt prevăzător, mormăi Nas-turtit. Se povestesc tot felul de lucruri.

Da și cine a născocit poveștile astea? Noi, nătărăule.

Unele existau dinainte.

Indiferent ce se întâmplă, le șopti Mo Elinorei și lui Meggie, cât timp cei doi oameni se dondăneau, lăsați-mă pe mine să vorbesc. O limbă ascuțită poate fi primejdioasă aici, credeți-mă. Basta pune iute mâna pe cuțit și-l și folosește.

Nu doar Basta are aici un cuțit, Limbă-vrăjită! Zise Cockerell și-l împinse pe Mo în biserica întunecată.

Meggie se repezi după el.

Biserica rece era în penumbră. Lumina dimineții intra doar prin câteva ferestre de sus și picta pete palide pe pereți și pe stâlpi. Cândva fuseseră pesemne cenușii ca dalele de piatră de pe pardoseală, dar acum în biserica lui Capricorn nu mai era decât o singură culoare. Pereții, stâlpii, chiar tavanul erau roșii, un roșu de cinabru, asemenea cărnii crude sau sângelui uscat și pentru moment Meggie avu sentimentul că a intrat în interiorul unui monstru.

Într-un colț, lângă intrare, se afla statuia unui înger, o aripă îi era spartă, de cealaltă își atârnase unul dintre oamenii lui Capricorn geaca neagră. Pe capul îngerului erau niște coarne de drac, precum cele pe care și le prind copiii în păr în timpul carnavalului, între ele se mai balansa încă aureola. Pesemne că odată îngerul fusese fixat pe soclul de piatră din fața primului stâlp, dar apoi trebuise să cedeze locul unei alte statui. Fața uscățivă a acesteia, palidă ca ceara, se uita plictisită în jos la Meggie. Creatorul statuii

nu-și prea cunoștea meseria, chipul era pictat ca acela al unei păpuși de plastic cu buze neobișnuit de roșii și ochi albaștri care nu aveau nimic din groaza inspirată de ochii decolorați cu care Capricorn cel real examina lumea. În schimb, statuia era de două ori mai mare decât modelul și oricine trecea prin fața ei trebuia să-și dea capul pe spate ca să-i privească fața palidă.

E voie să faci așa ceva, Mo? Întrebă Meggie încet. Să te expui pe tine însuși într-o biserică?

Oh, asta e un obicei străvechi, îi șopti Elinor. Statuile care se află în biserici sunt rareori acelea ale unor sfinți. Cei mai mulți sfinți nu puteau plăti nici un sculptor, în catedrala din...

Cockerell îi dădu un brânci atât de puțin delicat în spate, încât se împiedică.

Mai departe! Mormăi el. Și data viitoare să îngenuncheați când treceți prin fața lui, ați priceput?

Să îngenunchem?

Elinor vru să se oprească în loc, dar Mo o trase repede mai departe.

Doar nu poți să iei în serios asemenea mascaradă! Bombăni ea.

Dacă nu te potolești imediat, îi șopti Mo, ai să simți pe pielea ta cât de serioase sunt toate astea aici, ai priceput?

Elinor îi examina julitura de pe frunte și tăcu.

În biserica lui Capricorn nu existau bănci ca acelea pe care Meggie le știa din alte biserici, ci doar două mese lungi de lemn, cu lavițe pe ambele părți ale culoarului din mijloc. Pe mese erau farfurii murdare, pahare mânjite de cafea, funduri de lemn cu resturi de brânză, cuțite, cârnați, coșuri de pâine goale. Câteva femei care se îndeletniceau tocmai să strângă toate astea ridicară puțin privirea când Cockerell și Nas-turtit trecură cu prizonierii pe lângă ele, apoi se aplecară din nou asupra treburilor lor. Lui Meggie i se păru ca seamănă cu niște păsări care își vâra capetele între umeri ca să nu li se taie.

Nu doar băncile lipseau din biserica lui Capricorn și altarul dispăruse. Se mai putea recunoaște locul pe care se aflase. În schimb, la capătul scării care mai înainte ducea sus la altar se afla acum doar un jilț, cu o parte robustă, tapisată în roșu, cu sculpturi groase pe picioare și brațe. Patru trepte joase duceau la el, Meggie nu știa de ce le număraseră. Un covor negru le acoperea - iar pe treapta cea mai de sus, la câțiva pași de jilț se ghemuia Deget-de-praf, cu părul său blond roșcat zburlit ca totdeauna, și, pierdut în gânduri, îl lăsa pe Gwin să i se urce pe brațul întins.

Când Meggie coborî cu Mo și Elinor pe culoarul din mijloc, Deget-de-praf ridică pentru o clipă capul. Gwin i se cațără pe umeri și-și dezveli dinții mici, ascuțiți ca niște așchii de sticlă, ca și cum ar fi observat cu câtă aversiune îl examina Meggie pe stăpânul său. Acum Meggie știa de ce jderul avea cornițe și de ce geamănul său se rezema de o pagină de carte. Acum știa totul: de ce Deget-de-praf considera această lume prea rapidă și prea zgomotoasă, de ce nu se pricepea deloc la mașini și uneori privea în jur ca și cum ar fi fost în cu totul altă parte. Dar nu simțea nici o milă față de el, așa cum simțea Mo. Fața lui brăzdată de cicatrice îi amintea doar că o mințise, că

o ademenise ca prinzătorul de șoareci din basm. Se jucase cu ea cum se jucase cu focul ori cu mingiuțele colorate: vino, Meggie, cu mine, pe aici, Meggie, ai încredere în mine, Meggie. Cel mai mult ar fi vrut să sară treptele și să-l lovească peste gură, peste gura lui mincinoasă.

Deget-de-praf păru că-i ghicește gândurile. Îi evită privirea, nu-i privi nici pe Mo, nici pe Elinor. În schimb, își băgă mâna în buzunarul de la pantalon și trase afară o cutiuță cu chibrituri. Scoase distrat un chibrit din cutie, îl aprinse, privi flacăra dus pe gânduri și-și trecu degetele aproape mângâietor prin ea până ce-și arse buricele lor.

Meggie își întoarse privirea. Nu voia să-l vadă, voia să uite că era acolo. La stânga ei, la piciorul scării se aflau două butoaie de fier, de un brun ruginiu, în care erau stivuite lemne, blăni proaspăt tăiate, deschise la culoare, puse una peste alta. Meggie se întreba la ce oare foloseau, când se auziră din nou răsunând pași prin biserică. Basta coborî pe culoarul din mijloc cu o canistră de benzină în mână. Cockerell și Nas-turtit îi făcură loc posomorâți când trecu pe lângă ei.

Ah, Deget-murdar se joacă iar cu prietenul său cel mai bun? Întrebă el în vreme ce urca treptele joase.

Deget-de-praf lăsă chibritul jos și se ridică – Iată, zise Basta, punându-i canistra la picioare. Încă ceva cu care să te joci. Aprinde-ne focul. Doar asta-ți place cel mai mult.

Deget-de-praf aruncă chibritul pe care-l ținea în mână și-și aprinse un altul.

Și tu? Întrebă el încet, ținând bețișorul aprins în dreptul feței lui Basta. Tot ți-e frică de el, așa-i?

Basta îi dădu peste mână, aruncându-i chibritul.

Oh, așa ceva n-ar trebui să faci! Zise Deget-de-praf. Aduce nenorocire. Doar știi cât de repede se simte focul jignit.

Pentru o clipă Meggie se gândi că Basta avea să-l lovească și pesemne nu era singura care gândea asta. Toți ochii erau ațintiți asupra celor doi. Ceva părea însă să-l apere pe Deget-de-praf. Poate era într-adevăr focul.

Ai noroc că tocmai mi-am curățat cuțitul! Șuieră Basta. Dar încă o dată să te mai joci așa, și-ți scrijelesc alte câteva modele simpatice pe fața ta urâtă. Iar din jderul tău îmi fac un guler de blană.

Gwin scoase un ușor chelălăit amenințător și se lipi de ceafa lui Deget-de-praf. Acesta se aplecă, ridică chibriturile arse și le împinse la loc în cutie.

Da, asta ți-ar face sigur plăcere, zise el, tot fără să-l privească pe Basta. De ce s-aprind focul?

De ce? Fă-o pur și simplu. După asta o să ne ocupăm noi ca să-l hrănim. Dar ai grijă să fie mare și lacom, nu așa de blând ca focurile cu care-ți place ție să te joci.

Deget-de-praf ridică de jos canistra și coborî încet treptele cu ea. Ajunsesse tocmai în dreptul butoaielor ruginite, când portalul bisericii se deschise pentru a doua oară.

La scrâșnetul ușilor grele de lemn, Meggie se întoarse și-l văzu pe Capricorn apărând printre stâlpii roșii. Aruncă în treacăt o privire către statuia

sa, apoi coborî cu pași iuți pe culoar. Purta un costum roșu, roșu ca pereții bisericii, doar cămașa pe dedesubt era neagră și penele care erau înfipite în rever. O jumătate bună de duzină din oamenii săi îl urmau, precum niște ciori un papagal. Până la tavan păreau să răsună pașii lor.

Meggie îl apucă pe Mo de mână.

Ah, musafirii noștri sunt deja aici, zise Capricorn, oprindu-se în fața lor. Dormit bine, Limbă-vrăjită?

Avea buze ciudat de moi și arcuite, aproape ca acelea ale unei femei, când vorbea își trecea din când în când degetul mic peste ele, ca și cum ar fi trebuit să și le-ntindă. Erau tot atât de decolorate ca și restul feței – N-a fost drăguț din partea mea să pun să ți se aducă micuța încă de ieri seara? Mai întâi am vrut să ți-o prezint astăzi ca pe o surpriză, dar apoi mi-am zis: Capricorn, îi datorezi de fapt ceva fetei din moment ce ți-a adus de bunăvoie ceea ce cauți de mult.

Ținea în mână Inimă de cerneală. Meggie văzu cum privirea lui Mo rămase ținută de carte. Capricorn era înalt, dar Mo îl depășea cu câțiva centimetri. Ceea ce lui Capricorn nu-i făcea absolut evident nici o plăcere. Se ținea drept ca o lumânare, ca și cum ar fi putut astfel să anuleze diferența.

Las-o pe Elinor să plece cu fata mea acasă, zise Mo. Lasă-le să plece și ți citesc ce vrei, dar mai-nainte lasă-le să plece.

Ce tot spune el aici? Meggie se uită la el consternată.

Nu! Zise ea. Nu, Mo, nu vreau să plec! Dar nimeni nu o băgă în seamă.

Să le las să plece?

Capricorn se-ntoarse către oamenii săi – Ați auzit? De ce aș face eu ceva atât de smintit, acum când ele sunt deja aici?

Bărbații râseră, dar Capricorn i se adresa din nou lui Mo – Știi la fel de bine ca și mine că de-acum încolo ai să faci tot ce-am să-ți cer, zise el. Acum, că ea este aici, n-ai să mai fii atât de îndărătnic și n-ai să ne mai refuzi o demonstrație a artei tale.

Mo o strânse atât de tare pe Meggie de mână, încât o durură degetele.

Iar în ce privește cartea asta – Capricorn privi atât de dezaprobator Inimă de cerneală, ca și cum i-ar fi mușcat degetele palide – cartea asta excesiv de plicticoasă, de stupidă și nemăsurat de limbută, te asigur că nu intenționez să mă las din nou captivat de povestea ei. Toate acele ființe inutile, acele zâne înaripate cu glasurile lor ciripitoare... Peste tot mișuna și furnica ceva, peste tot duhnea a blană și a gunoi, în piață te împiedicai de cobolzi cu picioarele strâmbe, iar la vânătoare, uriașii cu picioarele lor grosolane îți alungau sălbăticiunea. Copaci șopotitori, iazuri fremătătoare... Exista ceva care să nu poată vorbi? Și apoi nesfârșitele drumuri până la orașul cel mai apropiat, dacă se poate numi oraș... Onorabila adunătura princiară, distins îmbrăcată, în burgurile ei, țărani duhnitori, atât de săraci că n-aveai ce să iei de la ei, vagabonzii și cerșetorii din părul cărora cădeau insectele – cât mă săturasem de ei.

Capricorn făcu un semn și unul dintre oamenii săi aduse o ladă mare de carton. După felul în care o ducea, se vedea că trebuia să fie foarte grea. Cu un oftat de ușurare o puse în fața lui Capricorn pe dalele cenușii. Capricorn îi

întinse lui Cockerell, care îi stătea alături, cartea pe care Mo o ascunsese atâta timp de el și deschise lada. Era plină până sus de cărți.

A fost într-adevăr foarte greu să le găsec pe toate, lămurii Capricorn, băgând mâna în ladă și scoțând două cărți. Arată diferit, dar cuprinsul e același. Faptul că povestea e scrisă în mai multe limbi a îngreunat și mai mult căutarea – o particularitate perfect inutilă a acestei lumi, toate aceste limbi diferite. În lumea noastră era mai simplu, așa-i, Deget-de-praf?

Deget-de-praf nu răspunse nimic. Stătea acolo cu canistra de benzină în mână și fixa lada. Capricorn se apropie agale de el și aruncă ambele cărți într-unui din butoaie.

Ce faceți acolo?

Deget-de-praf întinse mâna după cărți, dar Basta îl împinse înapoi.

Astea rămân unde sunt, zise el. Deget-de-praf se trase înapoi și ascunse canistra la spate, dar Basta i-o smulse din mâini.

S-ar zice aproape că Scuipătorul nostru de foc vrea să lase azi în seama altora aprinderea focului, zise el batjocoritor.

Deget-de-praf îi aruncă o privire încărcată de ură. Cu fața încremenită, observa cum oamenii lui Capricorn aruncau tot mai multe cărți în butoaie. Mai mult de două duzini de exemplare din Inimă de cerneală zăceau în cele din urmă pe lemnele stivuite, cu paginile îndoite, cu legăturile desfăcute ca niște aripi frânte.

Știi, Deget-de-praf, ce m-a înnebunit de fiecare dată în vechea noastră lume? Întrebă Capricorn, luându-i lui Basta canistra din mână. Cât de greu era să faci focul. Pentru tine, firește, nu, tu puteai chiar să vorbești cu el, probabil că te-a învățat vreunul din acei cobolzi posaci, dar pentru noi ceilalți era o treabă grea. Lemnul era întotdeauna ud sau vântul sufla în cămin. Știu că tu te mistui de dorul după vremurile bune de odinioară și-ți lipsesc toți prietenii tăi ciripitori și fluturatici, dar eu nu vărs nici o lacrimă după toate astea. Lumea de aici e infinit mai bine întocmită decât aceea cu care a trebuit să ne mulțumim ani de zile.

Deget-de-praf părea să nu audă nici un cuvânt din ceea ce îi spunea Capricorn. Se uita fix doar la benzina care se vărsa, mirosind urât, peste cărți. Paginile o sugeau atât de lacom, ca și cum s-ar fi bucurat de propriul lor sfârșit.

De unde vin toate astea? Bâigui el. Mi-ai spus întotdeauna că mai există doar un singur exemplar, cel al lui Limbă-vrăjită.

Da, da, ți-am spus așa ceva.

Capricorn își vârî mâna în buzunarul de la pantalon – Ești atât de credul, Deget-de-praf. E distractiv să ți se spună minciuni. Candoarea ta m-a uluit întotdeauna, în definitiv minți și tu cu destulă îndemânare. Dar prea îți place să crezi că este ceea ce ai vrea tu să crezi. Ei, acum poți să mă crezi: astea de aici – bătu cu degetele pe stiva de cărți îmbibate de benzină – sunt într-adevăr ultimele exemplare ale țării noastre negre ca cerneala. Basta și toți ceilalți au avut nevoie de ani de zile ca să dea de ele scotocind biblioteci publice prăpădite și anticariate.

Deget-de-praf privea țintă la cărți ca un însetat la ultimul pahar cu apă.

Dar nu poți să le arzi! Bâigui el. Mi-ai promis că mă duci înapoi dacă-ți fac rost de cartea lui Limbă-vrăjită. De aia ți-am spus unde e ascunsă, de-aia ți-am adus-o pe fata lui...

Capricorn ridică din umeri și luă cartea din mâna lui Cockerell – cartea cu legătura de un verde mat, pe care Elinor și Meggie o aduseseră de bunăvoie, pentru care îl târâseră pe Mo încoace și pentru care Deget-de-praf îi trădase pe toți.

Ți-aș fi promis să-ți aduc și luna de pe cer, dacă mi-ar fi fost de folos, zise Capricorn, aruncând Inimă de cerneală, cu o figură plictisită, pe stiva făcută din semenele ei. Îmi place să fac mai ales acele promisiuni pe care nu pot să le țin.

Apoi scoase o brichetă din buzunarul pantalonului. Deget-de-praf voi să sară la el, să-i dea peste mână, dar Capricorn îi făcu un semn lui Nas-turtit.

Nas-turtit era mare și lat, așa că față de el Deget-de-praf arăta aproape ca un copil și exact așa îl și înhață – ca pe un copil prost crescut. Cu blana zbârlită, Gwin sări de pe umărul lui Deget-de-praf, unul dintre oamenii lui Capricorn se luă după el, când i se strecură printre picioare, dar jderul scăpă și dispăru în spatele unuia dintre stâlpii roșii. Ceilalți oameni stăteau acolo și râdeau de încercarea disperată a lui Deget-de-praf de a se elibera din strânsoarea de fier a lui Nas-turtit. Acesta se distra grozav să-l țină exact atât de aproape de cărțile îmbibate de benzină încât să le poată atinge cu degetele pe cele de deasupra.

Lui Meggie i se făcu rău de atâta cruzime, iar Mo făcu un pas înainte ca și cum ar fi vrut să-i vină în ajutor lui Deget-de-praf, dar Basta îi tăie drumul. Un cuțit apăru brusc în mâna lui. Lama era subțire și strălucitoare și arăta îngrozitor de ascuțită când o apropie de gâtul lui Mo.

Elinor ți pă și revărsă peste Basta o ploaie de ocări, cum Meggie nu mai auzise vreodată. Ea însăși nu putea nici să se miște. Stătea acolo și se uita fix la lama de pe gâtul gol al lui Mo.

Dă-mi una, Capricorn, numai una! Izbucni tatăl ei și abia atunci înțelese Meggie că el nu voia să-l ajute pe Deget-de-praf, ci lui de carte îi păsa. Îți promit să nu rostesc nici o frază din ea în care apare numele tău.

Să-ți dau ție? Ți-ai pierdut mințile? Ești ultimul căruia i-aș da un exemplar, răspunse Capricorn. Posibil ca într-o bună zi să nu-ți ții limba în frâu și să aterizez din nou în această istorie ridicolă! Nu, mulțumesc.

Absurd! Strigă Mo. Să și vreau, n-aș putea să te trimit înapoi, de câte ori să-ți spun asta? Întreabă-l pe Deget-de-praf, i-am explicat de mii de ori. Nici eu însumi nu înțeleg cum și când se întâmplă, crede-mă odată!

Capricorn răspunse doar printr-un zâmbet.

Îmi pare rău, Limbă-vrăjită, eu nu cred din principiu pe nimeni, asta ar trebui să știi deja. Suntem cu toții mincinoși, când ne e de folos.

Și cu aceste cuvinte aprinse bricheta și o ținu în dreptul uneia dintre cărți. Paginile deveniseră transparente de la benzină, arătau ca pergamentul și se aprinseră pe loc. Până și legătura solidă din pânză arse imediat. Inul se coloră în negru sub flăcările care se întindeau.

Când luă foc a treia carte, Deget-de-praf îl lovi atât de puternic pe Nas-turtit în rotulă încât, cu un țipăt de durere, acesta îi dădu drumul. Agil ca jderul său, Deget-de-praf scăpă din brațele vânjoase și se îndreptă împleticindu-se spre butoaie. Fără să ezite, băgă mâna în flăcări, dar cartea pe care o smulse ardea deja ca o făclie. Deget-de-praf o lăasă să cadă pe pardoseala de piatră și își băgă din nou mâna în foc, de astă dată cealaltă, dar Nas-turtit îl și înhață de guler și-l scutură atât de rău, încât începu să sufle din greu.

La priviți-l pe smintitul ăsta! Râse Basta de el, în vreme ce Deget-de-praf se uita fix, cu fața schimonosită de durere, la mâinile sale. Poate să-mi explice cineva de aici după ce îi e atât de dor? Poate după piticuțele-de-mușchi urâte care îl divinizau când se juca în piață cu mingile lui? Sau poate după găurile mizerabile în care locuia cu celelalte haimanale? Drace, mirosea acolo mai rău decât în rucsacul în care-și cară jderul puturos.

Oamenii lui Capricorn râdeau în vreme ce cărțile se dezmembrau încet, prefăcându-se în cenușă. În biserica goală mirosea atât de înțepător a benzină încât Meggie începu să tușească. Mo își puse protector brațul în jurul umerilor ei, ca și cum Basta nu pe el, ci pe ea ar fi amenințat-o. Dar cine l-ar fi putut apăra?

Elinor îi cercetă atât de îngrijorată gâtul, ca și cum cuțitul lui Basta ar fi lăsat urme sângerânde.

Indivizii ăștia sunt complet smintiți! Șopti ea. Știi desigur cum se spune, că cine arde cărți, arde în curând și oameni. Ce-ar fi dacă următorii care ar ateriza pe o astfel de stivă de lemne am fi noi?

Basta se uită spre ea ca și cum i-ar fi auzit ultimele cuvinte, îi aruncă o privire batjocoritoare și-și sărută lama cuțitului. Elinor amuți de parcă și-ar fi înghițit limba.

Capricorn își scoase din buzunarul de la pantalon o batistă albă ca zăpada. Își curăță mâinile cu ea atât de grijuliu, de parcă ar fi vrut să-și șteargă de pe degete până și amintirea Inimii de cerneală.

Bun, asta s-a rezolvat, în fine, constată el, aruncând o ultimă privire spre cenușa fumegândă.

Apoi, cu o față pe care se citea mulțumirea de sine, urcă spre jilțul care înlocuise altarul. Cu un oftat adânc, se lăasă să cadă pe perna de un roșu palid – Deget-de-praf, du-te la bucătărie să-ți panseze mâinile Mortola, porunci el cu o voce plictisită. Fără mâini, chiar că nu ești bun de nimic.

Înainte de a da curs poruncii, Deget-de-praf îi aruncă lui Mo o privire lungă. Cu pași nesiguri, cu capul plecat trecu pe lângă oamenii lui Capricorn. Nesfârșit i păru drumul până la portal. Când îl deschise, lumina strălucitoare a soarelui căzu pentru o clipă orbitor în biserică. Apoi ușile se închiseră brusc în spatele lui, iar Meggie, Mo și Elinor rămaseră singuri cu Capricorn și cu oamenii săi – și cu mirosul de benzină și de hârtie arsă.

Ajungem acum la tine, Limbă-vrăjită, zise Capricorn și-și întinse picioarele.

Purta pantofi negri. Plin de satisfacție examina pielea lor strălucitoare și-și îndepărtă un petic de hârtie carbonizată de pe vârful pantofilor – Până

acum doar eu și Basta și amărâtul de Deget-de-praf suntem singurele dovezi că poți să atragi lucruri absolut uimitoare aflate între măruntele litere negre. Tu însuși pari să n-ai încredere în talentul tău, dacă e să-ți dăm crezare – ceea ce eu, după cum am spus, nu fac. Dimpotrivă, eu cred că ești un maestru al acestei profesii și abia aștept să ne dai, în fine, o mostră a capacității tale. Cockerell!

Vocea lui suna iritată – Unde este lectorul? Nu ți-am spus să-l aduci aici?

Cockerell își netezi nervos barba de țap.

Tot mai stătea s-aleagă cărți, bâigui el. Dar am să-l aduc îndată.

Înclinându-se precipitat, se îndepărtă șchiopătând. Capricorn începu să bată toba cu degetele pe brațul jilțului său.

Ai auzit, desigur, că a trebuit să recurg la serviciile altui lector, în timp ce tu izbuteai atât de bine să te ascunzi de mine, îi spuse lui Mo. L-am găsit cu cinci ani în urmă, dar e teribil de ageamiu. N-ai decât să te uiți la fața lui Nas-turtit.

Acesta își lăsa stingherit capul în jos, în clipa în care toate privirile se îndreptară spre el – Și șchiopătatul lui Cockerell i se datorează. Și ar fi trebuit să vezi ce fete mi-a scos din cărțile lui, citind cu glas tare. Visai urât numai uitându-te la ele. Până la urmă l-am pus să-mi citească doar când voiam să mă distrez de pocitaniile sale, iar oamenii mi i-am căutat în lumea asta. L-am luat la mine încă de când erau tineri. În aproape fiecare sat există un băiat singuratic căruia îi place să se joace cu focul.

Zâmbind își examina unghiile ca un motan care-și cercetează mulțumit ghearele – L-am însărcinat pe lector să caute pentru tine cărțile potrivite. La cărți, bietul nătăfleț se pricepe într-adevăr, trăiește în ele ca una dintre moliile alea care se hrănesc cu hârtie.

A, da și ce ar trebui să-ți scot din cărțile lui?

Vocea lui Mo suna plină de amărăciune – Câțiva monștri, câteva lepădături umane care – și arată cu capul în direcția lui Basta – s-ar potrivi cu ăștia?

Pentru Dumnezeu, nu-i da idei! Șopti Elinor, cu o privire îngrijorată în direcția lui Capricorn.

Dar acesta își scutură puțină cenușă de pe pantalon și zâmbi.

Nu, mulțumesc, Limbă-vrăjită, zise el. Oameni am destui, iar în ce privește monștrii o să ajungem la ei poate mai târziu. Pentru moment ne descurcăm foarte bine cu câinii pe care Basta i-a dresat și cu șerpii din ținutul ăsta. Se potrivesc perfect ca mici daruri aducătoare de moarte. Nu, Limbă-vrăjită, tot ceea ce îți cer azi ca mostră a capacității tale este aur. Sunt înnebunit după bani. Oamenii fac într-adevăr tot ce pot ca să stoarcă din ținuturile astea ceea ce ele ne dau.

La aceste cuvinte ale lui Capricorn, Basta își mângâie duios cuțitul – Dar n-ajunge pentru cumpărarea tuturor lucrurilor minunate care există în lumea asta nesfârșită. Ea are, Limbă-vrăjită, atâtea fețe, atât de nesfârșit de multe fețe, lumea asta a voastră și mi-ar plăcea să scriu pe fiecare numele meu.

Și cu ce litere vrei să ți-l scrii? Întrebă Mo. O să le zgârie Basta pe hârtie cu cuțitul?

Oh, Basta nu știe să scrie, răspunse Capricorn liniștit. Oamenii mei nu știu nici să scrie, nici să citească. Le-am interzis. Doar eu am pus pe o slujnică să mă învețe. Da, crede-mă, sunt pe deplin în stare să-mi pun pecetea pe lumea asta. Și dacă e vreodată ceva de scris, atunci treaba asta e preluată de lector.

Portalul bisericii se dădu la o parte ca și cum Cockerell nu ar fi așteptat decât cuvântul de ordine al lui Capricorn. Bărbatul pe care îl aducea își trăgea capul între umeri și, în timp ce îl urma pe Cockerell, nu privea nici la dreapta, nici la stânga. Era mic de statură și subțire, cu siguranță nu mai în vârstă decât Mo, dar își încovoia spatele ca un bătrân, iar când mergea își bălăbănea membrele de parcă n-ar fi știut încotro să le miște. Purta ochelari pe care, când mergea, și-i ridica nervos, rama era lipită deasupra nasului cu bandă adezivă, ca și cum i s-ar fi spart de mai multe ori. Cu brațul stâng strângea la piept un teanc de cărți atât de tare, ca și cum l-ar fi apărat de privirile care se îndreptau din toate părțile spre el și de locul neliniștitor în care fusese târât.

Când în cele din urmă cei doi ajunseră la piciorul scării, Cockerell îi dădu însoțitorului său un cot în șold și acesta se înclină atât de grăbit, încât scăpă două cărți. Le ridică iute și se înclină a doua oară în fața lui Capricorn.

Te așteptăm deja, Darfus! Zise Capricorn. Sper că ai găsit ce ți-am cerut.

O, da, da! Se bâlbâi Darius, aruncându-i lui Mo o privire aproape evlavioasă. El este?

Da. Arată-i cărțile pe care le-ai ales.

Darius dădu din cap și se înclină de astă dată în fața lui Mo.

Astea sunt toate povești în care apar mari comori, bâigui el. N-a fost prea ușor să le găsesc, cum credeam, în definitiv – în glasul lui suna un ușor, un foarte ușor reproș – în definitiv nu există multe cărți în satul ăsta. Și de câte ori spun asta, altele noi nu mi se aduc, iar dacă mi se aduc, atunci n-au nici o valoare. Dar oricum ar fi... Acum iată-le aici. Sper să fii totuși mulțumit cu selecția.

Îngenunche pe jos, în fața lui Mo și începu să-și întindă cărțile pe dalele de piatră, una lângă alta, până ce Mo putu să citească toate titlurile.

Chiar prima îi dădu lui Meggie un junghi în inimă. Insula comorilor. Neliniștită se uită la Mo. Nu asta! Se gândi ea. Nu asta, Mo. Dar Mo ținea deja alta în mână: Povești din o mie și una de nopți.

Cred că asta e potrivită, zise el. În ea o să se găsească cu siguranță destul aur. Dar îți mai spun încă o dată: nu știu ce-o să se întâmple. Nu se întâmplă niciodată când vreau eu. Știu că mă socotiți cu toții un vrăjitor, dar nu sunt. Vraja vine din cărți și eu știu tot atât de puțin ca și tine sau ca oricare dintre oamenii tăi cum funcționează ea.

Capricorn se sprijini din nou de spatele jilțului și-l examina pe Mo cu o față lipsită de expresie.

De câte ori ai să-mi mai spui asta, Limbă-vrăjită? Zise el plictisit. N-ai decât să-mi spui de câte ori vrei, tot n-am să te cred. În lumea ale cărei porți le-am închis azi pentru totdeauna, am avut uneori de a face cu magicieni și cu vrăjitoare și a trebuit adesea să mă bat cu încăpățânarea lor. Basta ți-a descris foarte spectaculos cum obișnuim să frângem încăpățânarea. Dar în cazul tău, când fata ta e oaspetele nostru, nu va fi cu siguranță nevoie de astfel de metode chinuitoare. Cu aceste cuvinte, Capricorn îi aruncă rapid o privire lui Basta.

Mo vru să o țină pe Meggie, dar Basta fu mai rapid. O trase spre el și-i înconjură gâtul pe la spate cu brațul.

Începând de azi, Limbă-vrăjită, continuă Capricorn și vocea lui suna tot atât de indiferent ca și când ar fi vorbit despre vreme, Basta va fi umbra personală a fiicei tale. Ceea ce are s-o apere cu grijă de șerpi și de câinii care mușcă, dar nu și de Basta, care o să fie atâta timp binevoitor cu ea cât am să spun eu. Și asta iarăși depinde de cât de mulțumit sunt de serviciile tale. M-am exprimat clar?

Mo se uită întâi la el și apoi la Meggie. Ea își dădea toată osteneala să privească neînfricat spre a-l convinge pe Mo că nu trebuie să-și facă griji, în definitiv se pricepuse întotdeauna să mintă mai bine decât el. De astă dată însă Mo nu-i acceptă minciuna. Știa că frica ei era tot atât de mare ca și aceea pe care ea o vedea în ochii lui.

Poate toate astea nu sunt decât o poveste! Se gândi Meggie disperată. Și poate cineva o să închidă cartea imediat, pur și simplu pentru că e atât de groaznică și de respingătoare, iar Mo și cu mine o să fim din nou acasă și eu o să-i fac o cafea. Închise ochii strâns ca și cum ar fi putut să facă astfel ca gândurile să i se adeverească, dar când clipi, privind printre gene, Basta continua să fie în spatele ei, iar Nas-turtit își freca nasul înfundat în față și-l examina pe Capricorn cu uitătura lui de câine.

Bine, zise Mo obosit, în liniștea care se lăsase. Am să-ți citesc. Dar Meggie și Elinor nu rămân aici.

Meggie știa exact la ce se gândea el. Se gândea la mama ei și la cine avea să mai dispară de astă dată.

Absurd. Firește că vor rămâne aici.

Vocea lui Capricorn nu mai suna atât de calm – Și dă-i drumul odată, înainte ca să ți se facă praf și pulbere cartea printre degete.

Mo închise ochii pentru o clipă.

Bine, dar Basta să-și bage cuțitul în teacă, zise el răgușit. Iar dacă Basta se atinge fie și de un fir de păr din capul lui Meggie sau al Elinorei, îți jur că scot din carte ciurma și v-o arunc pe cap, ție și oamenilor tăi.

Cockerell îi aruncă lui Mo o privire speriată și chiar pe fața lui Basta alunecă o umbră, numai Capricorn râse.

Să-ți amintesc, Limbă-vrăjită, că vorbești de o boală molipsitoare? Zise el. Și ea nu se oprește nicidecum la fete. Deci, lasă amenințările astea neîntemeiate și apucă-te să citești. Acum. Pe loc. Și mai întâi aș vrea să aud ceva din cartea asta!

Arată spre cartea pe care Mo o pusese deoparte. Insula comorilor.

Limba-vrajiata.

Squire Trelawney, doctorul Livesey și ceilalți domni îmi ceruseră să pun pe hârtie, de la început până la sfârșit, întreaga poveste despre insula comorilor și să nu trec nimic sub tăcere în afară de poziția insulei; și astfel în anul Domnului 17, pun mâna pe pană și încep cu epoca în care tatăl meu era hangiu la Amiral Benwou” și bătrânul marinar ars de soare, cu cicatricea rămasă de la o lovitură de sabie, se instalase sub acoperișul nostru.

Robert L. Stevenson, Insula comorii ș-a făcut că, după nouă ani, Meggie l-a auzit, într-o biserică, pentru prima oară pe tatăl ei citind și mulți ani mai târziu avea să simtă în nări miros de hârtie arsă, de cum deschidea una dintre cărțile din care el citise în dimineața aceea.

Era rece în biserica lui Capricorn și de asta avea să-și amintească Meggie mai târziu, cu toate că atunci când Mo începu să citească în mod sigur afară soarele era de-o suliță pe cer și ardea. Se așeză pe jos, acolo unde se afla, cu picioarele încrucișate, cu o carte în poală, cu celelalte alături. Meggie îngenunche lângă el, înainte ca Basta s-o poată reține.

Haideți, pe trepte cu voi! Le porunci Capricorn oamenilor săi. Nas-turtit, iei femeia cu tine. Doar Basta rămâne pe loc.

Elinor se împotrivi, dar Nas-turtit o luă pur și simplu de păr și o târî după el. Unul după altul, așa se ghemuiră oamenii lui Capricorn pe trepte, la picioarele stăpânului lor. Elinor stătea între ei ca o porumbiță înfoiată într-un cârd de ciori hoațe.

Singurul care arăta la fel de pierit era lectorul sfrijit care ocupase un loc la capătul șirului negru și care continua să-și pipăie constant ochelarii.

Mo deschise cartea din poală și începu s-o frunzărească încruntat, ca și cum ar fi căutat în paginile ei aurul pe care, citind cu voce tare, trebuia să-l scoată pentru Capricorn.

Cockerell, să tai limba oricui care scoate fie și un sunet în timp ce Limbă-vrăjită citește! Zise Capricorn și Cockerell își scoase cuțitul de la brâu și privi șirul de oameni de parcă și-ar fi și căutat prima victimă. O liniște de mormânt se lăsă în biserica vopsită în roșu, o asemenea liniște, încât lui Meggie i se păru că-l aude pe Basta respirând în spate. Dar era poate și asta doar frica pe care o resimțea.

Judecând după chipurile lor, oamenii lui Capricorn păreau să nu se simtă nici ei în pielea lor. Il examinau pe Mo cu un amestec de dușmănie și spaimă. Meggie putea să înțeleagă foarte bine asta. Poate că în curând unul din ei avea să dispară în cartea pe care Mo o frunzărea atât de nehotărât. Oare Capricorn le povestise că se putea întâmpla așa ceva? Oare el știa asta? Și dacă avea să se întâmple ceea ce îl speria pe Mo: să dispară ea însăși? Sau Elinor?

Meggie! Îi șopti Mo, ca și cum i-ar fi auzit gândurile. Ține-te cumva strâns de mine, da?

Meggie dădu din cap și se agăță cu o mână de puloverul lui. Ca și cum asta ar fi ajutat la ceva!

Cred că am găsit pasajul potrivit, zise Mo în tăcerea din jur. Îi aruncă o ultimă privire lui Capricorn, se uită încă o dată spre Elinor, își dresе glasul și începu.

Totul dispăru. Pereții roșii ai bisericii, fețele oamenilor lui Capricorn și Capricorn însuși de pe jilțul său. Nu mai existau decât vocea lui Mo și imaginile care se formau din litere ca un covor pe războiul de țesut. Dacă Meggie l-ar fi putut urî mai mult pe Capricorn, acum ar fi făcut-o. În definitiv, doar el era de vină că în toți acești ani Mo nu-i citise nici o singură dată. Câte lucruri nu i-ar fi putut aduce în odaie cu vocea lui vrăjită care dădea fiecărui cuvânt un alt gust și fiecărei propoziții o altă melodie! Chiar și Cockerell uitase de cuțit și de limbile pe care trebuia să le taie și asculta cu o privire absentă. Nas-turtit se uita țintă în aer atât de extaziat de parcă o corabie de pirați cu pânzele umflate ar fi intrat de-a dreptul printr-una dintre ferestrele bisericii și ar fi navigat în volte.

Nu se auzea nici un sunet în afară de vocea lui Mo care chema la viață literele și cuvintele.

Doar unul singur era imun la vrajă. Cu fața inexpressivă, cu ochii decolorați ațintiți asupra lui Mo, Capricorn aștepta: clinchetul monedelor în toată acea armonie de cuvinte, lăzile din lemn umed, grele de aur și argint.

Mo nu-l lăsa să aștepte mult. În timp ce citea despre ce văzuse Jim Hawkins, băiatul ceva mai mare decât Meggie, trăind aventura groaznică din peștera întunecată, s-a întâmpat:

Piese de aur care purtau capetele lui George sau ale vreunui Ludovic, dubloni, guinee duble, moidori și țechini, capetele tuturor regilor din Europa în cursul ultimelor sute de ani, stranii piese de aur orientale, ale căror inscripții arătau ca un vâlmășag de fire sau ca o bucată de pânză de păianjen, piese rotunde, pătrate, piese găurite la mijloc ca și cum ar fi fost purtate în jurul gâtului – aproape orice fel de monede de aur își găsiseră locul în această colecție; iar ca număr erau ca frunzele toamna, așa că mă durea spatele de mult ce mă aplecam și mă chinuiam degetele din cauza sortării.

Slujitoarele mai erau încă acolo, ștergând ultimele firimituri de pe masă, când deodată peste lemnul curat se rostogoliră monede. Femeile se ȳtaseră înapoi, împleticindu-se, cârpele le căzură pe jos, își duseră mâinile la gură, în vreme ce monedele le săreau printre picioare, monede de aur, de argint, arămii zăngăneau pe pardoseala de piatră, se adunau grămezi pe sub bănci, mai multe și tot mai multe. Câteva se rostogoliră până în fața treptelor. Oamenii lui Capricorn săriră în sus, se aplecară după obiectele strălucitoare care le săreau pe cizme -și-și traseră mâinile înapoi. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să pună mâna pe aurul vrăjit. Căci ce altceva era? Aur, făcut din hârtie și cerneală de tipar – și din sunetul unei voci omenești.

Când ploaia de aur încetă – în același moment, în care Mo închise cartea – Meggie văzu că în toată acea masă de scânteiere și strălucire se amestecaseră ici-colo fire de nisip. Câțiva gândaci licărind albăstriu dispăruă grabnic, iar dintr-un munte de monede minuscule se iȳi capul unei șopârle de un verde de smarald. Privi cu ochi ficși în jur. Limba îi juca în fața botului ascuțit. Basta își aruncă după ea cuțitul, ca și cum astfel ar fi putut să înȳepe,

o dată cu șopârla și frica ce-i cuprinsese pe toți, dar Meggie scoase un strigăt de avertizare și șopârla alunecă atât de repede, încât nasul ascuțit al lamei se lovi de pietre. Basta sări, își luă cuțitul de jos și amenință cu vârful spre Meggie.

Capricorn se ridică din jilt, cu fața tot atât de inexpresivă ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic demn de a suscita o emoție și bătu cu superioritate din mâinile împodobite cu inele.

Nu e rău pentru început, Limbă-vrăjită! Zise el. Privește, Darius! Așa arată aurul, nu ca vechiturile ruginite, îndoite, pe care mi le-ai adus tu, citind. Dar acum ai auzit cum se face, sper că ai învățat ceva pentru cazul în care ar fi să mai am nevoie vreodată de serviciile tale.

Darius nu răspunse nimic. Privirea lui atârna atât de admirativ de Mo încât Meggie nu ar fi fost mirată dacă s-ar fi aruncat la picioarele tatălui ei. Când Mo se ridică, se îndreptă șovăitor spre el.

Oamenii lui Capricorn tot mai stăteau pe locurile lor și fixau aurul ca și cum n-ar fi știut ce trebuia făcut cu el.

Ce stați așa și vă holbați ca vacile la pășune? Strigă Capricorn. Strângeți-l!

A fost minunat! Îi șopti Darius lui Mo, în timp ce oamenii lui Capricorn începură, silnic, să adune monedele cu lopata în saci și lăzi.

— În spatele ochelarilor, ochii săi străluceau ca aceia ai unui copil căruia cineva îi făcuse un dar îndelung jinduit – Am citit de multe ori această carte, zise el cu voce nesigură. Dar niciodată n-am văzut totul atât de clar ca astăzi. Și nu doar văzut, ci... Și mirosit sarea și gudronul și mirosul de mucegai care atârnă deasupra insulei blestemată...

Insula comorilor*. Cerule, am făcut aproape pe mine de frică!

Elinor se ivi în spatele lui Darius și-l dădu brutal la o parte. Evident, Nas-turtit o uitase pentru moment – Acum apare, mi-am zis tot timpul, acum apare bătrânul Silver și ne dă în cap cu cârja lui.

Mo încuviință doar, dar Meggie văzu pe fața lui ușurare.

Iată, luați-o! Îi zise lui Darius și-i strecură cartea în mână. Sper să nu trebuiască să mai citesc vreodată din ea. Nu trebuie să provocăm prea des norocul.

I-ai pronunțat de fiecare dată numele greșit, îi șopti Meggie.

Mo își trecu mâna duios peste nasul ei.

Ah, ai observat! Șopti el. Mi-am zis că poate ajută. Poate piratul bătrân și crunt nu se va simți astfel vizat și va rămâne acolo unde îi este locul. Ce te uiți așa la mine?

Ei, ce crezi? Întrebă Elinor în locul lui Meggie. De ce se uită atât de admirativ la tatăl ei? Deoarece nimeni nu i-a citit vreodată așa – chiar și dacă nu s-ar fi întâmplat asta cu monedele. Am văzut totul, marea și insulele, pur și simplu, totul ca și cum aș fi putut să pun mâna pe ele și nici fetei tale nu i-a mers pesemne altfel.

Mo se văzu nevoit să zâmbească. Dădu cu piciorul deoparte câteva monede aflate în fața lui, pe jos. Unul dintre oamenii lui Capricorn le ridică și le îndesă pe furiș în buzunare. Îi aruncă în același timp o privire neliniștită lui

Mo, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva, mișcându-și limba, acesta să-l prefacă într-o broască sau într-unui dintre gândacii care încă mai mișunau printre monede.

Mo, le e frică de tine! Șopti Meggie. Până și pe fața lui Basta am putut să văd spaimă, chiar dacă își dă toată silința s-o ascundă, uitându-se plictisit în jur.

Doar pe Capricorn părea să-l lase complet indiferent ceea ce se întâmplase. Stătea cu brațele încrucișate și-și observa oamenii, cum sortau ultimele monede.

Cât o să mai dureze asta? Strigă el în cele din urmă. Lăsați mărunțișul și așezați-vă din nou. Și tu, Limbă-vrăjită, ia-ți cartea următoare!

Următoarea? Vocea Elinorei se frânse aproape de revoltă. Ce înseamnă asta? Aurul pe care oamenii dumneavoastră îl adună cu lopata ajunge cel puțin pentru două vieți. Acum plecăm acasă!

Voi să se întoarcă, dar Nas-turtit își aminti de ea. O apucă brutal de braț.

Mo privi în sus spre Capricorn.

Basta însă, zâmbind răutăcios, îi puse lui Meggie mâna pe umăr.

Haide, Limbă-vrăjită! Zise el. Ai auzit doar. Mai sunt aici o mulțime de cărți.

Mo se uită îndelung la Meggie înainte de a se apleca și a lua o carte pe care o mai ținuse o dată în mână: Poveștile din o mie și una de nopți.

Cartea fără sfârșit, murmură el, în timp ce o deschise. Meggie, știai că arabii spun că nimeni n-o poate citi până la sfârșit?

Meggie scutură din cap în timp ce se ghemuia din nou lângă el, pe dalele reci. Basta o lăsă în pace, dar se așează foarte aproape în spatele ei. Meggie nu știa multe despre O mie și una de nopți. Știa doar că este alcătuită din multe volume. Exemplarul pe care Darius i-l adusese lui Mo nu putea fi decât un mic fragment. Oare cei patruzeci de hoți și Aladin cu lampa lui erau în el? Ce avea să citească Mo?

De astă dată lui Meggie i se păru că descoperă pe fețele oamenilor lui Capricorn două sentimente contrarii: spaima de ceea ce Mo avea să trezească la viață și, totodată, dorința aproape jinduitoare ca vocea lui să-i mai poarte o dată departe, într-un loc unde să poată uita de tot, chiar și de ei înșiși.

De data asta, când Mo începu să citească, nu mai miroși a sare și a rom. Se făcu foarte cald în biserica lui Capricorn. Pe Meggie începură s-o ardă ochii, iar când și-i frecă, i se lipi nisip de articulațiile degetelor. Din nou oamenii lui Capricorn ascultau vocea lui Mo cu respirația tăiată, ca și cum i-ar fi prefăcut în stane de piatră. Și iarăși Capricorn era singurul care nu părea deloc să simtă vraja. Doar după ochi se vedea că era și el captivat. Atârnavu de chipul lui Mo imobili ca ochii de șarpe. Îmbrăcămintea roșie făcea ca pupilele să-i pară și mai decolorate. Corpul lui părea încordat ca acela al unui câine care miroase deja prada.

Acum însă Mo îl dezamăgi. Cuvintele nu dădură drumul la toate acele lăzi cu comori, la perlele și săbiile încrustate cu giuvaeruri, pe care vocea lui

Mo le făcea să scânteieze și să strălucească într-atât, încât oamenii lui Capricorn credeau că le pot culege din aer. Altceva alunecă dintre filele cărții, ceva care respira, ceva din carne și oase.

Printre butoaiele încă fumegânde, în care Capricorn pusese să se ardă cărțile, se ivi deodată un băiat. Meggie era singura care îl observase. Toți ceilalți erau prea scufundați în poveste. Nici chiar Mo nu-l observase, atât de departe se afla, undeva între nisip și vânt, în timp ce ochii lui își croiau drum prin împletitura de litere.

Băiatul avea poate cu trei sau patru ani mai mult decât Meggie. Turbanul de pe capul lui era murdar, fața brună, ochii întunecați de spaimă. Se freca la ei ca și cum ar fi putut șterge imaginea neadevărată, locul neadevărat. Se uită de jur-împrejur în biserica goală, de parcă n-ar mai fi văzut vreodată o clădire ca asta. Și cum ar fi putut? În povestea sa nu existau precis biserici cu turnuri ascuțite și nici dealuri verzi precum cele care îl așteptau afară. Veșmântul pe care îl purta îi atârna până la tălpile brune, strălucea albastru în penumbra bisericii ca un crâmpei de cer.

Ce-o să se întâmple când o să-l vadă? Se gândi Meggie. În mod sigur el nu e ceea ce-și dorise Capricorn.

Dar acesta îl și zărise.

Stai! Strigă el atât de tare, încât Mo se întrerupse în mijlocul propoziției și-și înălță capul.

Brusc și cam fără voie, oamenii lui Capricorn se reîntoarseră la realitate. Cockerell se ridică primul în picioare.

Ei, ăsta de unde vine? Mârâi el.

Băiatul se făcu mic, privi în jur cu fața încremenită de spaimă și o luă la goană în zigzag ca un iepure. Dar nu ajunse departe. Imediat trei bărbați alergară după el și-l prinseră la picioarele statuii lui Capricorn.

Mo puse cartea lângă el, pe dale, și-și îngropa fața în mâini.

Ei! Fulvio a dispărut! Strigă unul dintre oamenii lui Capricorn. S-a destrămat pur și simplu în aer.

Toți se uitară fix la Mo. Iat-o din nou aici frica pe fețele lor, de astă dată amestecată nu cu admirație, ci cu furie.

Scoate-l pe băiat de-aci, Limbă-vrăjită! Porunci Capricorn supărat. Din ăștia am mai mult decât suficient. Și adu-mi-l înapoi pe Fulvio.

Mo își luă mâinile de pe față și se ridică.

Pentru î suta oară: eu nu pot s-aduc pe nimeni înapoi, izbucni el. Și asta nu e o minciună numai fiindcă tu nu vrei s-o crezi. Nu pot. Nu pot să hotărâsc ce sau cine iese și nici cine intră.

Meggie îl luă de mână. Câțiva dintre oamenii lui Capricorn se apropiară, doi dintre ei îl țineau pe băiat. Îl târau de brațe ca și cum ar fi vrut să i le rupă în două. Cu ochii lărgiți de groază, acesta se uita țintă la chipurile străine.

Înapoi, la locurile voastre! Strigă Capricorn la oamenii mânioși.

Câțiva se apropiaseră amenințător de mult – Ce-i cu revolta asta? Ați uitat ce stupid s-a comportat Fulvio la ultima misiune? Mai să ne pomenim cu poliția pe cap. L-a nimerit deci exact pe cel care trebuia. Și cine știe? Poate că în băiatul ăsta se ascunde un incendiator talentat. Cu toate astea, aș vrea să

văd acum perle, aur, giuvaeruri. În definitiv, în povestea asta nu e vorba de altceva, deci dă-i drumul!

Printre oameni se ridică un murmur neliniștitor. Cei mai mulți se întoarseră totuși pe scară înapoi și se ghemuiră pe treptele tocite. Doar trei continuau să stea în fața lui Mo și să-l fixeze cu dușmănie. Unul dintre ei era Basta.

Prea bine! De Fulvio ne putem lipsi! Strigă el, fără să-l piardă din ochi pe Mo. Dar care va fi următorul pe care acest vrăjitor afurisit îl va destrăma în aer? Eu nu vreau să sfârșesc într-o poveste din deșert, de trei ori blestemată și să mă pomenesc rătăcind deodată cu un turban pe cap!

Bărbații care erau cu el dădură din cap, încuviințând, și-l măsurară pe Mo cu o privire atât de posomorâtă, încât Meggie uită aproape să mai respire.

Basta, să nu mai spun o dată!

Vocea lui Capricorn suna amenințător de calmă. Lăsați-l să citească mai departe! Și cel căruia îi clănțăne dinții de frică ar face mai bine să dispară afară și să le-ajute pe femei la spălatul rufelor.

Câțiva bărbați se uitară cu jind la portalul bisericii, dar niciunul nu îndrăzni să plece. În cele din urmă se întoarseră, fără să scoată un cuvânt și cei doi care i se alăturaseră lui Basta și se ghemuiră lângă ceilalți.

O să-mi plătești pentru Fulvio! Șopti Basta, înainte de a se așeza în spatele lui Meggie.

De ce nu dispăruse el?

Băiatul nu scosese încă nici un sunet.

Închideți-l, o să vedem mai târziu dacă îl putem folosi, porunci Capricorn.

Băiatul nici măcar nu se împotrivi când Nas-turtit îl trase după el; mergea buimăcit în urma lui, poticnindu-se, ca și cum ar fi așteptat să se trezească odată. Când va înțelege oare că acest vis nu avea să ia sfârșit?

Când ușa se închise după cei doi, Capricorn se-ntoarse înapoi la jilțul său.

Citește mai departe, Limbă-vrăjită, zise el. Ziua e încă lungă.

Dar Mo se uită la cărțile de la picioarele sale și scutură din cap.

Nu! Spuse el. Ai văzut ce s-a întâmplat iarăși. Sunt obosit. Mulțumește-te cu ceea ce ți-am adus din insula comorilor. Monedele valorează o avere. Vreau să mă duc acasă și să nu-ți mai văd fața niciodată.

Vocea lui suna mai răgușită ca de obicei, ca și cum ar fi citit prea multe cuvinte.

Capricorn se uită la el, cântărindu-l pentru o clipă. Apoi măsură toți sacii și toate lăzile pe care oamenii săi le umpluseră cu monede de parcă ar fi calculat în gând cât timp conținutul lor avea să-i îndulcească viața.

Ai dreptate, zise el în cele din urmă. Continuăm mâine. Altminteri, la pasul următor poate apare aici o cămilă puturoasă sau încă un băiat pe jumătate lihnit de foame.

Mâine?

Mo făcu un pas spre el – Ce înseamnă asta? Consideră-te mulțumit! Unul dintre oamenii tăi a dispărut deja, vrei să fii tu următorul?

Cu acest risc pot să trăiesc, răspunse Capricorn, nelăsându-se impresionat.

Oamenii săi se ridicară brusc când el se sculă de pe jilț și coborî încet treptele altarului. Stăteau acolo ca niște băieți de școală, deși unii erau mai înalți decât Capricorn, cu mâinile încrucișate la spate, de parcă s-ar fi temut că în clipa următoare avea să le controleze curățenia unghiilor. Meggie se gândi la ce spusese Basta: cât de tânăr fusese când venise la Capricorn. Și se întrebă dacă frica sau admirația era aceea care îi făcea pe oameni să-și lase capul în jos.

Capricorn se opri în fața unuia dintre sacii umpluți până la refuz.

Crede-mă, Limbă-vrăjită, am cu tine încă multe planuri, zise el, băgând mâna în sac și lăsând să-i alunece monedele printre degete. Cel de astăzi a fost un test. În definitiv, trebuia să mă conving cu ochii și cu urechile mele de talentul tău, nu? Tot aurul ăsta pot să-l folosesc într-adevăr bine, dar mâine ai să-mi citești și ai să-mi scoți altceva.

Merse agale la lăzile de carton în care stătuseră cărțile și în care acum nu mai erau decât cenușă și câteva zdrențe de hârtie arsă și vârî mâna înăuntru.

Surpriză! Anunță el și ridică zâmbind o carte.

Arăta cu totul altfel decât cartea pe care o aduseseră Meggie și Elinor. Mai avea o supracopertă din hârtie colorată, cu o poză, pe care Meggie nu putu s-o recunoască de la distanță – Da, mai am încă una! Constată Capricorn, măsurând satisfăcut chipurile uluite. Exemplarul meu absolut personal, s-ar putea spune, iar mâine, Limbă-vrăjită, ai să-mi citești cu glas tare din el. După cum am spus, această lume îmi place realmente mult, dar există acolo un prieten din vremuri vechi, căruia îi duc lipsa aici. Reprezentantului tău nu i-am îngăduit niciodată să-și probeze pe el arta, căci m-am temut prea mult ca nu cumva să mi-l aducă înapoi fără cap sau doar cu un picior, dar acum ești tu aici – un maestru al profesiei tale.

Mo fixa cartea din mâna lui Capricorn încă neîncrezător, de parcă s-ar fi așteptat să se destrame în clipa următoare în aer.

Odihnește-te, Limbă-vrăjită, zise Capricorn. Cruță-ți vocea prețioasă. O să ai destul timp, căci trebuie să plec și o să mă întorc abia mâine către prânz. Duceți-i pe cei trei înapoi la locuința lor! Le porunci el oamenilor săi. Dați-le mâncare suficientă și câteva pături pentru noapte. Ah, da și Mortola să-i aducă un ceai, așa ceva se pare că face minuni la răgușeală și la voce obosită. N-ai jurat tu întotdeauna pe ceaiul cu miere, Darius?

Se întoarse întrebător spre vechiul său lector. Acesta dădu din cap și se uită compătimitor la Mo.

Înapoi la locuința lor? Vă referiți cumva la gaura în care cuțitarul dumneavoastră ne-a băgat noaptea trecută?

Pe fața Elinorei apărură pete roșii, Meggie nu-și putu da seama dacă de groază sau de mânie – Asta se cheamă privire de libertate, ce învățaiți dumneavoastră aici! Ah, de unde, se cheamă răpire de oameni! Da, răpire de oameni. Știți câți ani de pușcărie se dau pentru așa ceva?

Răpire de oameni!

Basta lăsa expresia să i se topească în gură – Sună bine. Într-adevăr. Capricorn îi zâmbi. Apoi o măsură pe Elinor ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

Basta, zise el. Ne folosește la ceva doamna asta de-aici?

Nu, după câte știu, răspunse Basta și zâmbi ca un băiat căruia tocmai i se îngăduise să-și distrugă o jucărie.

Elinor se făcu palidă și voi să se dea un pas înapoi, dar Cockerell îi tăie drumul și o ținu strâns.

Ce facem în mod normal cu lucrurile nefolositoare, Basta? Întrebă Capricorn încet.

Basta zâmbea în continuare.

Încetează odată cu asta! Se răsti Mo la Capricorn, încetează imediat s-o sperii sau nu-ți mai citesc nici un cuvânt.

Capricorn îi întoarse spatele cu o figură plictisită. Iar Basta zâmbea.

Meggie văzu cum Elinor își apăsă mâna pe buzele care-i tremurau. Trecu imediat lângă ea.

Nu este nefolositoare. Se pricepe la cărți mai bine ca oricine! Zise Meggie, strângând mâna Elinorei.

Capricorn se întoarse. Privirea ochilor săi o făcu pe Meggie să se înfioare, ca și cum cineva i-ar fi trecut degetele reci pe spinare. Genele lui erau deschise la culoare ca pânza de păianjen.

Elinor știe cu siguranță mai multe povești cu comori decât lectorul tău sfrijit! Bâigui ea. Categorie.

Elinor îi strângea lui Meggie degetele gata să i le frângă. Propriile ei degete erau ude de transpirație.

Da! Desigur, categoric! Zise ea cu o voce stinsă. Iată, îmi mai vin în minte câteva.

Vasăzică așa! Mai spuse Capricorn și își strâmbă buzele pline. Ei, o să vedem.

Făcu apoi un semn către oamenii săi care îi împinseră pe Elinor, pe Meggie și pe Mo – pe lângă mese, pe lângă statuia lui Capricorn și pe lângă stâlpii roșii, afară, pe ușa grea care gemu când o îmbrânciră.

Biserica își arunca umbra în piața dintre case. Mirosea a vară și soarele strălucea pe cerul albastru, fără nori, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Perspective sumbre.

Kaa lăsa capul în jos și pentru o clipă și-l puse ușor pe umărul lui Mowgli. O inimă curajoasă și o limbă politicoasă”, îl laudă el. Cu asta, în junglă, o s-ajungi departe, copile. Dar acum pleacă repede cu prietenii tăi. Culcă-te, căci luna apune deja și ceea ce urmează nu este pentru ochii tăi.”

Rudyard Kipling, Cartea junglei încare din abundență primară într-adevăr. Spre prânz, o femeie le aduse pâine și măslina, iar seara li se dădură paste care miroseau a rozmarin proaspăt. Ceea ce nu putea să le scurteze ceasurile nesfârșit de lungi, la fel cum nici o burtă plină nu alungă frica de ziua care vine. Poate nici măcar o carte n-ar fi putut să facă asta, dar era inutil să se gândească la așa ceva. Nu era nici o carte acolo, doar pereții fără ferestre și ușa încuiată. Oricum, un bec nou spânzura de tavan, așa că nu

trebuiră să stea tot timpul pe întuneric. Meggie se uita mereu la crăpătura de sub ușă ca să vadă dacă se întuneca. Își închipuia cum stăteau afară șopârlele la soare. Văzuse câteva în piața din fața bisericii. Oare aceea de un verde de smarald, care ieșise șerpuind dintre monede, izbutise să ajungă afară? Și ce se întâmplase cu băiatul? De câte ori închidea ochii, Meggie îi vedea chipul năucit.

Se întreba dacă și lui Mo îi treceau aceleași gânduri prin cap. De când fuseseră iarăși închiși, nu mai scosese un cuvânt. Se aruncase pe culcușul de paie și se întorsese cu fața la perete. Nici Elinor nu era mai vorbăreață. Ce generos!" murmurase după ce Cockerell zăvorâse ușa după ei. Amfitrionul nostru ne-a dăruit alte două brațe de paie mucedu." Apoi se așezase într-un colț, cu picioarele întinse și se apucase să fixeze cu o privire posomorâtă mai întâi propriul genunchi, apoi peretele murdar.

Mo? Întrebă la un moment dat Meggie, când nu mai putu să mai îndure liniștea. Ce crezi că fac cu băiatul? Și ce fel de prieten e acela pe care trebuie să-l scoți din carte pentru Capricorn?

Nu știu, Meggie, răspunse el, fără să se întoarcă, îl lăsă atunci în pace, își făcu un culcuș de paie alături de al său și începu să meargă agale de-a lungul pereților. Poate că în spatele unuia dintre ei stătea băiatul străin? Puse urechea la zid. Nu pătrundea nici un sunet. Cineva își scrijelise numele în tencuială: Ricardo Bentone, 19. 5. 96. Meggie își trecu degetele peste litere. Două palme mai sus erau un alt nume și încă unul. Meggie se întreabă ce se întâmplase cu ei, cu Ricardo și cu Ugo și cu Bemardo. Poate că ar trebui să-mi scrijelesc și eu numele, se gândi ea, pentru cazul în care... Precută, nu gândi propoziția până la capăt.

În spatele ei, Elinor se întinse oftând pe culcușul de paie. Când Meggie se întoarse spre ea, îi zâmbi.

Ce n-aș da acum pentru un pieptene! Zise ea și-și îndepărtă părul de pe frunte. N-aș fi crezut niciodată că într-o astfel de situație o să-mi lipsească tocmai pieptenul, dar așa e. Cerule, nu mai am nici măcar un ac de păr. Pesemne că arăt ca o vrăjitoare sau ca o perie de spălat care a văzut și zile mai bune.

Ah, de fapt arăți foarte bine. Acele de păr îți alunecau oricum mereu, zise Meggie. Găsesc chiar că arăți mai tânără.

Mai tânără? Hm! Ei, dacă spui tu.

Elinor își privi îmbrăcămintea. Pulooverul gri-șoarece era plin de murdărie, iar ciorapii aveau deja trei fire duse – A fost într-adevăr drăguț din partea ta că m-ai ajutat acolo în biserică, zise ea și-și trase tivul fustei peste genunchi. Îmi simțeam genunchii ca de cauciuc, așa mi-era de frică. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Mă simt de parcă aș fi altcineva, de parcă buna și bătrâna Elinor ar fi plecat acasă și m-ar fi lăsat aici singură.

Buzele începură să-i tremure și pentru o clipă Meggie crezu că o s-o podidească plânsul, dar bătrâna Elinor era desigur încă aici.

Da, asta se vede odată și-odată! Zise ea. Abia la nevoie se dovedește din ce fel de lemn ești tăiat. Eu am crezut întotdeauna că sunt făcută din lemn de stejar, dar după cum se vede, este mai degrabă păr sau vreun alt

lemn moale ca untul. E suficient ca un astfel de bădăran de două parale să se joace cu cuțitul în dreptul nasului meu și deja curg așchiile.

Acum se iviră lacrimile, oricât încerca Elinor să și le-nghită. Supărată, își șterse ochii cu dosul palmelor.

Găsesc că te ții bine, Elinor.

Mo continua să stea cu fața la perete – Găsesc că amândouă vă țineți bine. Și eu mi-aș suci gâtul cu mâna mea că v-am băgat în toată încurcătura asta.

Absurd, dacă trebuie să-i fie sucit gâtul cuiva, atunci acestui Capricorn să-i fie, zise Elinor. Și acestui Basta. O, Doamne, n-am crezut niciodată că o să-mi imaginez cu o plăcere atât de imensă că omor un om. Dar sunt sigură că dacă aș putea să-mi pun degetele pe gâtul acestui Basta...

Când văzu privirea uimită a lui Meggie, amuți spășită, dar Meggie ridică doar din umeri.

Așa mi se întâmplă și mie, murmură ea și începu să scrijelească un M în perete cu cheia ei de la bicicletă. Stupid, mai avea încă cheia în buzunarul pantalonului. Ca o amintire din altă viață.

Elinor își trecu degetul peste unul din ochiurile duse, iar Mo se întoarse pe spate și fixă tavanul.

Îmi pare atât de rău, Meggie, zise el deodată. Îmi pare atât de rău că i-am lăsat să-mi ia cartea.

Meggie zgâria un E mare în perete.

Ah, oricum e totuna, zise ea și se trase un pas înapoi.

G-urile din numele ei arătau ca niște o-uri mușcate – Probabil că pe ea n-ai fi putut oricum s-o aduci înapoi.

Da, probabil, murmură Mo – și fixă din nou tavanul.

Nu e vina ta, Mo, zise Meggie.

Important e că ești cu mine! Voi să adauge. Important e că Basta n-o să-ți mai pună niciodată cuțitul la gât. Oricum, abia îmi aduc aminte de ea, o știu numai din câteva fotografii.

Dar tăcu fiindcă știa că toate astea nu l-ar consola pe Mo, dimpotrivă, l-ar face și mai trist. Pentru prima oară.

Meggie își dădu seama cât de mult îi lipsea mama ei lui Mo. Și pe durata unei clipe absurde se simți geloasă.

Zgârie un I în tencuială, asta era ușor – și lăsa jos cheia de la bicicletă.

De-afară se apropiară pași.

Când se opriră, Elinor își puse mâna peste gură. Era Basta care împinse ușa. În spatele lui se afla o femeie; Meggie o recunoscuse pe bătrâna pe care o văzuse în casa lui Capricorn. Cu o figură posacă, aceasta intră, făcându-și loc pe lângă Basta și puse pe jos un pahar și un termos.

Ca și cum n-aș avea destule de făcut! Mormăi ea, înainte de a ieși. Acum trebuie să-i mai hrănim și pe boierii ăștia. Puneți-i măcar să muncească, dacă tot trebuie să-i țineți închiși aici.

Spune-i asta lui Capricorn, răspunse Basta. Apoi își scoase cuțitul, îi zâmbi lui Elinor și-și șterse lama de geacă. Afară se întuneca și în amurgul care se lăsa cămașa lui albă ca zăpada strălucea.

Poftă bună la ceai, Limbă-vrăjită! Zise el, în timp ce se delecta cu frica de pe chipul Elinorei. Mortola a amestecat atâta miere în termos, încât probabil că prima înghițitură o să-ți lipească gura, dar mâine gâtulejul o să-ți fie precis ca nou.

Ce-ați făcut cu băiatul? Întrebă Mo.

Oh, cred că se află chiar alături. Cockerell o să-l supună mâine la o mică probă de foc, apoi o să știm dacă e de folosit.

Mo se ridică în capul oaselor.

O probă de foc? Întrebă el, iar vocea lui suna amar și totodată batjocoritor. Ei, ce spui, pe asta tu n-ai putut desigur s-o treci. Ție ți-e frică și de chibriturile lui Deget-de-praf.

Păzește-ți limba! Șuieră Basta. Încă un cuvânt și ți-o tai, oricât ar fi de prețioasă.

Nu, asta n-ai să faci, zise Mo, în timp ce se ridica, își umplu pe îndelete paharul cu ceaiul care aburea.

Poate că nu.

Basta coborî glasul ca și cum s-ar fi temut să nu fie ascultat – Dar copilita ta are și ea o limbă care nu e atât de prețioasă ca a ta.

Mo aruncă după el paharul cu ceaiul fierbinte, dar Basta trase repede ușa și paharul se sparse de ea.

Vise frumoase vă doresc! Strigă el de-afară și puse zăvorul. Pun să ți s-aducă un alt pahar. Și ne vedem mâine.

După ce Basta plecă, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Multă, multă vreme, nici un cuvânt.

Mo, povestește-mi ceva! Șopti la un moment dat Meggie.

Ce vrei s-asculți? Întrebă el și-i înconjură umerii cu brațul.

Povestește-mi cum ne aflăm în Egipt, șușoti ea, cum căutăm comori și rezistăm la furtuni de nisip și la scorpioni și la toate duhurile groaznice care se ridică din mormintele lor ca să le păzească comorile.

Ah, povestea aia! Zise Mo. N-am născocito de ziua ta, când ai împlinit opt ani? E destul de sumbră din câte îmi amintesc.

Da, foarte! Zise Meggie. Dar se termină bine. Totul se sfârșește cu bine și noi ne întoarcem acasă încărcăți de comori.

Pe asta vreau și eu s-o ascult! Zise Elinor cu voce tremurândă.

Probabil se mai gândea încă la cuțitul lui Basta. Și astfel Mo începu să povestească, fără foșnetul paginilor, fără labirintul nesfârșit al literelor.

Mo, la povestit, n-a ieșit niciodată nimic, nu? Întrebă la un moment dat Meggie îngrijorată.

Nu, răspunse el. Pentru asta e nevoie de ceva cerneală de tipar și de o minte străină care să fi născocit povestea.

Și apoi povesti mai departe, iar Meggie și Elinor îl ascultară până ce vocea lui le duse departe, tot mai departe. Și cândva adormiră.

Pe toți îi trezi același zgomot. Cineva umbla la lacătul de la ușă. Lui Meggie i se păru că aude o înjurătură înăbușită.

O, nu! Șopti Elinor.

Se sculase prima – Acum vin să mă ia. I-a convins bătrâna! De ce să ne hrănescă? Poate pe tine da, zise ea, aruncându-i lui Mo o privire neliniștită, dar pe mine, de ce?

Treci la perete, Elinor, zise Mo, în timp ce o împingea pe Meggie în spatele lui. Stați amândouă departe de ușa.

Lacătul sări cu un clinchet surd și cineva împinse ușa atât cât să se poată strecura înăuntru. Deget-de-praf. Aruncă o ultimă privire îngrijorată afară, apoi trase ușa după el și se sprijini cu spatele de ea.

Am auzit că ai făcut-o iarăși, Limbă-vrăjită! Zise el cu voce scăzută. Se spune că bietul băiat n-a scos încă nici un sunet. Nu pot să i-o iau în nume de rău. Crede-mă, e un sentiment oribil să aterizezi brusc într-o altă poveste.

Ce căutați aici? Se răsti Elinor la el.

Vederea lui Deget-de-praf îi șterse pe loc frica de pe chip.

Lasă-l în pace, Elinor!

Mo o dădu la o parte și se apropie de Deget-de-praf – Ce-ți fac mâinile? Întrebă el.

Deget-de-praf ridică din umeri.

Mi-au dat o unsoare oarecare, dar pielea e încă tot atât de roșie ca flăcările care au lins-o.

Întreabă-l ce caută aici! Șuieră Elinor. Iar dacă e aici numai ca să ne spună că n-are nici o vină pentru buclucul în care suntem băgați, atunci te rog să-i sucești gâtul mincinos.

Drept răspuns, Deget-de-praf îi aruncă o legătură de chei.

De ce credeți că sunt aici? Se răsti la ea, în timp ce stingea lumina. N-a fost ușor să-i fur lui Basta cheile și un mulțumesc s-ar fi convenit, dar asta o putem rezolva mai târziu. Acum'să nu mai zăbovim, ci s-o ștergem.

Deschise cu băgare de seamă ușa și ascultă dacă se auzea ceva de afară – Sus pe turnul bisericii este un paznic, șopti el, dar paznicul ține sub observație dealurile, nu și satul. Câinii sunt în împrejmuirea lor, iar pentru eventualitatea în care am avea de a face cu ei, pe mine din fericire mă plac mai mult decât pe Basta.

De ce-ar trebui s-avem brusc încredere în el? Șopti Elinor. Dacă aici se ascunde iarăși vreo drăcovenie?

Să mă luați cu voi! Asta e tot ce se ascunde aici! Se răsti Deget-de-praf la ea. Nu mai am nimic'de făcut aici! Capricorn m-a înșelat. A prefăcut în fum puțină speranță pe care o mai aveam! Cu mine poate s-o facă, își închipuie că Deget-de-praf e doar un câine pe care poți să-l calci fără să te muște, dar aici se înșală. A ars cartea, atunci îi iau înapoi lectorul pe care i l-am adus. Și în ce vă privește – își împinse degetul ars spre pieptul Elinorei – veniți cu noi doar pentru că aveți o mașină. Din satul ăsta nu se scapă pe jos, nu se scapă de oamenii lui Capricorn și nici atât de șerpii care se târăsc pe dealuri. Dar eu nu știu să conduc, așa că...

Poftim, știam eu!

Elinor aproape că uită să vorbească mai încet – Vrea să-și scape doar pielea lui. D-aia ne ajută! N-are muștrări de conștiință, o, nu, de unde să le aibă?

Mie mi-e indiferent de ce ne ajută, Elinor, o întrerupse Mo nerăbdător. Principalul e să plecăm de aici. Dar o să mai luăm pe cineva cu noi.

Să mai luăm pe cineva? Pe cine? Deget-de-praf se uită neliniștit la el.

Pe băiat. Pe băiatul căruia i-am hărăzit aceeași soartă ca și ție, răspunse Mo, în timp ce-și făcea loc pe lângă el ca să iasă. Basta a zis că e chiar aici alături, iar pentru degetele tale abile un lacăt nu e o piedică.

Degetele astea abile mi le-am ars azi! Șuieră Deget-de-praf supărat. Dar cum vrei. Inima ta duioasă o să ne mai coste și capul.

În spatele ușii cu numărul 5 se auzi un foșnet ușor când Deget-de-praf ciocăni.

S-ar zice că ar vrea totuși să-l lase în viață! Șopti el, în timp ce-și făcea de lucru în jurul lacătului. Pe candidații la moarte îi închid în cripta de sub biserică. Din clipa în care, vrând să mă distrez pe seama lui, i-am povestit că o femeie albă nălucește printre sicriile de piatră, Basta se face alb ca un vierme de pâine când Capricorn îl trimite jos.

Amintindu-și de asta, Deget-de-praf chicoti ca un școlar căruia i-a izbutit o farsă bună. Meggie privi spre biserică.

Omoară des pe câte cineva? Întrebă ea încet. Deget-de-praf ridică din umeri.

Nu atât de des ca mai înainte. Dar se mai întâmplă.

Încetează cu astfel de povești! Șopti Mo.

El și Elinor nu pierdeau din ochi turnul bisericii. Paznicul se ghemuia sus pe zid, chiar lângă clopot. Pe Meggie o cuprinse amețeala tot uitându-se în sus.

Astea nu sunt povești, Limbă-vrăjită, e realitatea! N-o mai recunoști dacă o vezi? Da, e o fată urâtă. Nu-i privești cu plăcere chipul.

Deget-de-praf se trase din fața ușii și se înclină – Poftim. Lacătul e deschis. Puteți să-l scoateți.

Du-te tu înăuntru! Îi șopti Mo lui Meggie. De tine o să se teamă cel mai puțin.

În spatele ușii era beznă, dar Meggie auzi din nou un foșnet, în clipa în care păși în întuneric – ca și cum s-ar fi mișcat undeva, în paie, un animal.

Deget-de-praf își băgă brațul pe ușă și-i vârî în mână o lanternă de buzunar. Când Meggie o aprinse, raza de lumină căzu de-a dreptul pe fața întunecată a băiatului. Paiele pe care i le aruncaseră erau mai mucedec decât acelea pe care dormise Meggie, dar băiatul arăta de parcă oricum n-ar fi închis ochii de când Nas-turtit îl închisese, își înlănțuia picioarele ca și cum ar fi fost singurul lucru care ar fi putut să-i ofere sprijin.

Poate că tot mai aștepta ca visul urât să ia sfârșit.

Vino! Șopti Meggie și-i întinse mâna. Vrem să te ajutăm! Te scoatem de-aici!

Nu se clinti. Se uita doar fix la ea, cu ochii îngustați de neîncredere.

Meggie, grăbește-te, șopti Mo prin ușă.

Băiatul îl zări și se trase înapoi până ce se lovi cu spatele de zid.

Te rog, șușoti Meggie. Trebuie să vii cu noi! Țștia or să facă lucruri rele cu tine.

Continua să se uite la ea. Apoi se ridică, șovăind, fără să o scape din ochi. Era mai înalt decât ea, aproape cu un lat de palmă.

Și brusc sări, îndreptându-se spre ușa deschisă. O dădu pe Meggie atât de brutal la o parte încât aceasta căzu, dar nu putu să treacă de Mo.

Ei, ei! Îi șopti el. Stai liniștit, da? Vrem într-adevăr să te-ajutăm, dar trebuie să faci ce-ți spunem noi, ai priceput?

Băiatul îl fixă cu dușmănie.

Sunteți toți niște draci! Șopti el. Draci sau demoni! Deci le înțelegea limba. De ce nu? Povestea lui era spusă în toate limbile lumii.

Meggie se ridică din nou în picioare și-și pipăi genunchiul. Cu siguranță că se lovise la sânge de pardoseala de piatră.

Dacă vrei să vezi câțiva draci, n-ai decât să rămâi aici, șuieră ea, trecând pe lângă băiat. Cum se trăgea înapoi în fața ei! De parcă ar fi fost o vrăjitoare.

Mo îl luă deoparte.

Vezi paznicul ăla de sus? Șopti el și arată spre turnul bisericii. Dacă ne observă, o să ne omoare.

Băiatul privi în sus spre paznic. Deget-de-praf se apropie de ei.

Veniți odată! Șuieră el. Dacă nu vrea să vină cu noi, să rămână aici. Și voi ceilalți, descălțați-vă, adăugă privind picioarele goale ale băiatului. Altfel faceți mai multă gălăgie decât o turmă de capre.

Elinor mormăi, dar ascultă, iar băiatul îi urmă, chiar dacă șovăitor. Deget-de-praf mergea înainte grăbindu-se de parcă ar fi vrut să fugă de propria lui umbră. Meggie se poticnea mereu, atât de abrupt cobora ulița pe care îi conducea. Elinor dădea drumul încet unei înjurături ori de câte ori se lovea la degete de caldarâmul umflat. Între casele strâns apropiate era întuneric. Arcade zidite se propteau între clădiri ca și cum ar fi trebuit să le împiedice să se prăbușească. Lanternele ruginite aruncau umbre fantomatice. Fiecare pisică ce se strecura pe câte o poartă o făcea pe Meggie să tresară.

Dar satul lui Capricorn dormea. Doar o singură dată trecură pe lângă un paznic care fuma pe o uliță dosnică, rezemându-se de un zid. Doi motani se ciorovăiau undeva pe acoperișuri, iar paznicul se întoarse și se aplecă să ia o piatră pe care s-o arunce după pisici.

Deget-de-praf folosi momentul. Meggie era bucuroasă că se descălțase. Fără să scoată un sunet trecură de paznic. Acesta continua să le întoarcă spatele, dar Meggie nu îndrăzni să respire decât după ce dădură următorul colț. Din nou o izbiră numeroasele case goale, toate acele ferestre moarte și uși pe jumătate putrede. Ce anume distrusese casele? Doar timpul? Fugiseră locuitorii în fața lui Capricorn sau satul era deja părăsit când el se cuibărise acolo cu oamenii săi? Nu povestise Deget-de-praf ceva despre asta?

Se opri. Ridică mâna în semn de avertisment și duse un deget la buze. Ajunseseră la marginea satului. În fața lor se întindea doar locul de parcare. Două lanterne luminau asfaltul plin de crăpături. La stânga se ridica un gard înalt de sârmă împletită.

În spate se află locul de petreceri și festivități al lui Capricorn! Șopti Deget-de-praf. Pe vremuri acolo juca fotbal tineretul satului, dar acum au loc petrecerile diavolești ale lui Capricorn: foc, rachiu, câteva împușcături trase în aer, câteva artificii, fețe date cu negru și gata-i scamatoria pentru vecini.

Se încălțară din nou înainte de a-l urma pe Deget-de-praf spre locul de parcare. Meggie se uita mereu dincolo de gardul de sârmă. Petreceri diavolești. I se părea că vede focul, fețele date cu negru...

Meggie, vino odată! Șopti Mo, trăgând-o după el. Undeva în întuneric se auzea susurul unei ape și Meggie își aminti de podul pe care trecuseră venind încoace. Dacă era și acolo un paznic?

La locul de parcare staționau mai multe mașini și aceea a lui Elinor era acolo, ceva mai la o parte de celelalte, în spatele lor se ridica peste acoperișuri turnul bisericii și nimic nu-i mai ferea acum de ochii paznicului. De la distanță Meggie nu-l putea descoperi, dar precis se mai ghemuia acolo. Ca niște gândaci negri care se târăsc pe tabla unei mese, pesemne că așa arătau văzuți de sus. Oare o fi având vreun binoclu?

Haide, odată, Elinor! Șopti Mo, când acesteia îi trebui o mică veșnicie ca să deschidă ușa mașinii.

Da, da! Mârâi ea. Eu n-am mâini atât de sprintene ca prietenul nostru Deget-prăfos.

Mo o luă pe Meggie de umeri, în timp ce se uita îngrijorat în jur, dar tot nu se mișca nimic, nici pe locul de parcare, nici printre case, afară de câteva pisici hoinare. Liniștindu-se, o împinse pe Meggie pe locul din spate.

Băiatul șovăi un moment, cercetă mașina ca pe un animal ciudat despre care n-ar fi fost sigur dacă era binevoitor sau avea să-l înghită, dar în cele din urmă se urcă și el.

Meggie îi aruncă o privire puțin prietenoasă și se trase cât mai departe de el. Genunchiul încă o mai durea.

Unde e mghițitorul-de-chibrituri? Șopti Elinor. Drace, să nu-mi spuneți că individul a dispărut iarăși.

Meggie îl descoperi prima pe Deget-de-praf. Se furișa în jurul celorlalte mașini.

Elinor puse mâna pe volan ca și cum ar fi rezistat cu greu ispitei de a porni fără el.

Ce-are individul ăsta iarăși de gând? Șușoti ea.

Niciunul dintre ei nu putea răspunde. Deget-de-praf lipsi un timp chinuitor de lung, iar când se întoarse închise cuțitul cu un clac.

Ce mai e și asta? Se răsti Elinor la el, pe când acesta se înghesuia lângă băiat în spate. N-ați spus să ne grăbim? Și ce-ați făcut cu cuțitul? Doar n-ați spintecat pe cineva?

Mă cheamă Basta? Răspunse-Deget-de-praf iritat, înghesuindu-și picioarele în spatele scaunului șoferului. Le-am tăiat cauciucurile, asta-i tot. Din precauție.

Încă mai ținea cuțitul în mână. Meggie îl cerceta neliniștită.

Asta-i cuțitul lui Basta, zise ea. Deget-de-praf zâmbi, vârându-l înapoi în buzunarul de la pantaloni.

Acum nu mai e. Tare mi-ar fi plăcut să-i fur și amuleta stupidă, dar o poartă și noaptea de gât și mi s-a părut prea primejdios.

Undeva începu să latre un câine. Mo lăasă fereastra în jos și scoase capul neliniștit afară.

Credeți sau nu, dar cine face acest zgomot asurzitor nu sunt decât niște broaște râioase, zise Elinor, dar ceea ce Meggie auzi răsunând deodată tare în noapte nu era glas de broască, iar când se uită pe fereastra din spate văzu speriată cum dintr-una din mașinile parcate acolo, un camion plin de praf, de un alb murdar, cobora un bărbat. Era unul dintre oamenii lui Capricorn, Meggie îl văzuse stând în biserică. Cu o față somnoroasă privi îh jur.

Când Elinor porni motorul, își trase pușca din spate și se îndreptă poticnindu-se spre mașină. Pentru o clipă lui Meggie i se făcu aproape milă de el, atât de uluit și de somnoros părea. Ce-avea Capricorn să-i facă unui paznic care în loc să fie atent dormea? Mai apoi însă își duse pușca la ochi și trase. Meggie își plecă adânc capul după scaunul din spate, în timp ce Elinor apăsa pe accelerator.

La naiba! Îi strigă ea lui Deget-de-praf. Nu l-ați văzut pe individ când v-ați furișat printre mașini?

Nu, nu l-am văzut! Îi răspunse strigând, la rândul-i, Deget-de praf. Și acum porniți! Nu pe drumul ăstacel din față duce la șosea!

Elinor smuci de volan, învârtindu-l. Alături de Meggie, băiatul se făcuse mic. La fiecare împușcătură, închidea ochii și-și astupa urechile cu mâinile. Existau oare puști în povestea lui? Pesemne tot atât de puțin ca și mașini. El și Meggie își pocniră capetele unul de celălalt, atât de tare se hurducăia mașina lui Elinor coborând pe drumul pietros. Când acesta dădu, în fine, în șosea, abia dacă se simți o diferență.

Asta nu e șoseaua pe care am venit! Strigă Elinor. Satul lui Capricorn spânzura deasupra lor ca o cetate. Casele nu păreau să se micșoreze.

Ba da, e aceeași! Dar la venire Basta ne-a primit mai departe, mai sus!

Deget-de-praf se agăța cu o mână de scaun, iar cu cealaltă își ținea strâns rucsacul. Un mârâit furios se auzea dinăuntru, iar băiatul aruncă spre rucsac o privire îngrozită.

Lui Meggie i se păru că recunoaște locul în care îl întâlniseră pe Basta când trecuseră pe-acolo, dealul de pe care văzuseră pentru prima oară satul. Apoi casele dispărură brusc, înghițite de noapte, ca și cum satul lui Capricorn n-ar fi existat niciodată.

La pod nu era nici o pază și nici la grilajul ruginit care închidea șoseaua spre sat. Meggie privi în urmă, până când întunericul îl înghiți. A trecut, se gândi ea. A trecut cu adevărat.

Noaptea era clară. Meggie nu mai văzuse atâtea stele. Cerul se arcuia peste dealurile întunecate ca o pânză brodată cu perle minuscule. Întreaga lume părea alcătuită doar din dealuri, spinări de pisică ridicate în fața chipului nopții, fără oameni, fără case, fără spaimă.

Mo se-ntoarse și-i îndreptă lui Meggie părul de pe frunte.

E totul în ordine? Întrebă el.

Meggie dădu din cap și închise ochii. Brusc vru doar să doarmă... Dacă avea s-o lase inima care-i bătea.

„Asta-i un vis! Murmură cineva lângă ea cu o voce monotonă. Nu-i decât un vis. Ce altceva?”

Meggie se întoarse. Băiatul nu o privi.

Trebuie să fie un vis! Repetă el și dădu din cap atât de vehement, de parcă ar fi vrut să-și facă singur curaj. Totul arată fals, neadevărat, absolut aiurea, tocmai așa ca în vis și acum – arată afară cu o mișcare a capului - acum mai și zburăm. Sau noaptea zboară pe lângă noi. Sau ce-o mai fi.

Lui Meggie îi veni aproape să zâmbească. Nu e vis”, voi să spună, dar era prea obosită ca să explice toată povestea asta complicată. Se uită spre Deget-de-praf. El își mângâia pânza rucsacului, pesemne încerca să-și liniștească astfel jderul furios.

Nu te uita așa la mine! Zise el, observând privirea lui Meggie. Nu eu am să-i explic. Asta trebuie s-o facă tatăl tău. În definitiv, el e răspunzător pentru visul urât al băiatului.

Când se întoarse spre băiat, lui Mo îi erau scrise pe frunte muștrările de conștiință.

Cum te cheamă? Îl întrebă. Numele tău nu era scris în... Se opri.

Băiatul îl privi neîncrezător, apoi lăsă capul în jos.

Farid, răspunse cu o voce stinsă. Numele meu e Farid, dar cred că aduce nenorocire să vorbești în vis. Nu mai găsești drumul înapoi.

Își strânse buzele, privi țintă înainte ca și cum ar fi vrut să se uite la cineva și tăcu. Avusese părinți în povestea lui? Meggie nu-și putea aminti. Acolo era vorba doar de un băiat, de un băiat fără nume care slujea la o bandă de hoți.

E un vis, șopti el iarăși. Doar un vis. O să răsară soarele și toate astea au să dispară.

Mo, nefericit și descumpănit, îl cercetă ca unul care a atins un pui de pasăre și trebuie mai apoi să vadă cum părinții lui îl resping din cauza asta. Bietul Mo, se gândi Meggie. Bietul Farid. Dar mai era acolo și un alt gând, unul de care îi era rușine. Era acolo de când văzuse șopârla strecurându-se printre monedele de aur în biserica lui Capricorn.

Aș vrea să pot și eu”, șoptea de-atunci gândul, foarte încet, dar neconținut. Ca un cuc i se cuibărise dorința în inimă, se întindea și se înfoia oricât încerca s-o respingă. Aș vrea să pot și eu”, șoptea dorința. Aș vrea să le pot atrage, să pot pune mâna pe ele, pe toate acele figuri, pe acele minunate figuri, vreau să se strecoare dintre paginile cărților și să stea lângă mine, vreau să-mi zâmbească, vreau, vreau, vreau...”

Afara continua să fie atât de întuneric de parcă n-ar mai fi existat dimineață.

Am să conduc fără să mă opresc! Zise Elinor. Am să conduc până o să fim din nou la mine acasă.

Atunci, departe, în spatele lor, se iviră faruri, asemenea unor degete care își dibuiau drumul prin noapte.

Șerpi și măcăcini.

Borriblii se întoarseră și atunci, tocmai la începutul podului, văzură un cerc puternic de lumină care se frângea în partea de jos a cerului întunecat. Erau farurile unei mașini care se așezase pe latura nordică a podului, pe latura pe care fugarii o părăsiseră abia cu câteva minute în urmă.

Michael de Larrabeiti, Borriblii 2 -în labirintul spiralei w^arurile se apropiiau, oricât de hotărât apăsa Eli-nor pe accelerație.

Poate e doar o mașină oarecare! Zise Meggie, dar știa și ea că era mai mult decât neverosimil.

Fe șoseaua gloduroasă, presărată cu hârtoape, pe care mergeau de o oră, era un singur sat și acela era satul lui Capricorn. Numai de-acolo puteau fi urmăritorii lor.

Și ce-i de făcut acum? Strigă Elinor.

De emoție conducea în zigzag - Nu mă las închisă încă o dată în gaura asta. Nu. Nu. Nu.

La fiecare nu” lovea volanul cu palma - N-ați spus că le-ați împuns cauciucurile? Se răsti la Deget-de-praf.

Bineînțeles! Răspunse el furios. Pesemne că au prevăzut astfel de cazuri, sau n-ați auzit de cauciucuri de rezervă? Accelerați! Ar trebui să apară curând o așezare. Nu poate fi departe. Dacă o scoatem la capăt până acolo...

Dacă, da, dacă! Strigă Elinor și ciocăni cu degetul indicatorul de combustibil. Benzina ne mai ajunge cel mult pentru zece, poate pentru douăzeci de kilometri.

Atât de departe nu ajunseră. La o curbă strânsă cauciucul din față plesni. Elinor abia putu să întoarcă smucind volanul înainte ca mașina să patineze și să iasă de pe șosea. Meggie strigă și-și acoperi fața cu mâinile. Pe durata unui moment groaznic crezu că se vor prăbuși pe povârnișul abrupt care se pierdea în întuneric, pe partea stângă a șoselei, dar combiul patină la dreapta și-și frecă apărătoarea de noroi de zidul de bolovani, înalt doar până la genunchi, ce mărginea cealaltă parte a șoselei, scoase un ultim oftat și se opri sub crăcile atârânde ale unui gorun care se apleca peste șosea ca și cum ar fi vrut să atingă asfaltul.

Oh, la naiba, încă o dată la naiba! Înjură Elinor, în timp ce-și desfăcea centura. Toată lumea, sunteți bine?

Știu eu de ce n-am avut niciodată încredere în mașini! Mormăi Deget-de-praf și împinse ușa.

Meggie tremura din tot corpul.

Mo o trase din mașină și-o privi cu îngrijorare.

E în ordine? Meggie dădu din cap.

Farid ieși prin partea lui Deget-de-praf. Oare tot mai credea că e un vis?

Deget-de-praf stătea pe șosea, cu rucsacul pe umăr și asculta. Din depărtare un zgomot de motor se auzea în noapte.

Mașina trebuie să dispară de pe șosea! Zise el.

Ce? Elinor îl privi consternată.

Trebuie s-o împingem pe povârniș în jos.

Mașina mea? Elinor aproape strigă.

Are dreptate, Elinor, zise Mo. Poate așa putem să scăpăm de ea. O împingem pe povârniș în jos. Probabil că în întuneric nici nu o vor vedea. Și dacă totuși o vor vedea, se vor gândi că ne-am îndepărtat de șosea, în timp ce noi ne vom cățăra pe coastă și ne vom ascunde printre copaci.

Elinor aruncă o privire neîncrezătoare în sus.

Dar e mult prea abrupt! Și cum rămâne cu șerpii?

Basta are precis un alt cuțit, zise Deget-de-praf. Elinor îi dăruie cea mai sumbră privire a ei. Apoi, fără să mai spună o vorbă, se duse în spatele mașinii și se uită în portbagaj.

Unde e bagajul nostru? Întrebă ea. Deget-de-praf o examina înveselit.

Pesemne că l-a împărțit Basta slujitoarelor. Îi place să le câștige simpatia.

Elinor se uită la el ca și cum n-ar fi crezut nici un cuvânt din ce spunea. Închise portbagajul, se propti de mașină și începu să împingă.

Nu izbutiră.

Oricât de mult o împinseră și o îmbrânciră, mașina Elinorei se rostogoli, ce-i drept, de pe șosea, dar pe pantă în jos nu alunecă decât vreo doi metri. Apoi se opri, cu nasul de tinichea prins în hățiş și nu se mai clinti. În schimb, zgomotul de motor care suna atât de straniu în această pustietate, departe de oameni, se auzea deja amenințător de aproape. Uzi de transpirație, urcară din nou pe șosea – după ce Deget-de-praf îi dădu mașinii îndărătnice o ultimă lovitură de picior – se cățărară peste zidul care arăta de parcă fiecare piatră ar fi avut mai mult de o mie de ani și începură să se lupte cu coasta. Numai să se îndepărteze de șosea. Mo o trase pe Meggie după el, iar Deget-de-praf îl ajută pe Farid. Elinor avea destulă bătaie de cap cu propria persoană. Toată coasta era acoperită de ziduri, de încercări anevoioase de a smulge pământului sărăcăcios ogoare înguste și grădini pentru câțiva măslini, pentru viță de vie, pentru orice putea să rodească pe acest pământ. Copacii erau însă de mult sălbăticiți, iar pământul era acoperit de fructe pe care nimeni nu le mai culesese deoarece oamenii plecaseră de mult pentru a găsi în alta parte o viață mai puțin dură.

Jos capetele! Suflă din greu Deget-de-praf, ghemuindu-se cu Farid în spatele unuia dintre zidurile dărăpănate. Vin!

Mo o trase pe Meggie sub cel mai apropiat copac. Hățişul de măracini care creștea printre rădăcinile noduroase era destul de înalt pentru a-i ascunde.

Și șerpii? Șopti Elinor, urmându-i poticnit.

Le e acum prea frig! Șopti Deget-de-praf din ascunzătoarea lui. N-ați învățat oare nimic din toate cărțile alea șmechere pe care le aveți?

Elinor avea deja răspunsul pe limbă, dar Mo îi apăsă mâna pe gura. Sub ei se ivi mașina. Era camionul din care ieșise santinela somnoroasă. Fără a încetini, mașina trecu de locul în care împinseseră pe povârniș combiul Elinorei și dispăru după următoarea cotitură a șoselei. Meggie voi să ridice ușurată capul din măracini, dar Mo o împinse din nou în jos.

Încă nu! Șopti el – și trase cu urechea. Noaptea era atât de calmă, cum lui Meggie nu-i mai fusese dat să trăiască niciodată. Era de parcă s-ar fi putut auzi respirând copacii, iarba și chiar noaptea.

Văzură farurile camionului ivindu-se dincolo, pe povârnișul altui deal: două degete de lumină care își dibuiau drumul de-a lungul unei șosele nevăzute. Dar brusc nu se mai clintiră din loc.

Se-ntorc! Șopti Elinor. O, Doamne. Ce-i de făcut? Voi să se scoale, dar Mo o ținu strâns.

rEști nebună? Șopti el. E prea târziu ca să ne cățărăm mai departe. Ne-ar vedea.

Mo avea dreptate. Camionul se întoarse rapid. Meggie văzu cum se opri doar la câțiva metri de locul în care împinseseră de pe șosea mașina Elinorei. Auzi cum ușile mașinii se deschiseră brusc și văzu doi bărbați coborând. Amândoi erau cu spatele, dar când unul dintre ei se-ntoarse, Meggie crezu că recunoaște chipul lui Basta, cu toate că nu era decât o pată luminoasă în noapte.

Aici e mașina! Zise celălalt.

Să fi fost Nas-turtit? Era destul de mare și de lătareț.

Ia vezi dacă sunt înăuntru.

Da, ăsta era Basta. Meggie i-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie.

Nas-turtit coborî greoi pe povârniș. Meggie îl auzi înjurând mărăcinii, țepii, întunericul, șleahța blestemată pentru care trebuia să umble de colo-colo, împiedicându-se prin întuneric. Basta continua să stea pe șosea. Când își aprinse țigara cu o brichetă, pe fața lui se așternură umbre adânci. Fumul juca alb ridicându-se spre ei, până ce lui Meggie i se păru că-i simte mirosul.

Nu sunt aici! Strigă Nas-turtit. Pesemne că au plecat mai departe pe jos. La naiba, crezi că trebuie să-i urmărim?

Basta se apropie de marginea șoselei și privi în jos. Apoi se întoarse și cercetă coasta pe care Meggie, cu inima bătând, se ghemuia lângă Mo.

Prea departe nu pot să fie, zise el. Dar în întuneric o să fie greu să le dăm de urmă.

Exact!

Nas-turtit sufla din greu când ajunse pe șosea – în definitiv nu suntem niște blestemați de indieni, nu?

Basta nu răspunse. Stătea acolo, asculta și trăgea din țigară. Apoi îi șopti ceva lui Nas-turtit. Inima lui Meggie încetă aproape să mai bată.

Nas-turtit privi îngrijorat în jur.

Nu, hai mai bine s-aducem câinii! Îl auzi Meggie spunând. Chiar dacă s-au ascuns undeva, cum să știm dacă au luat-o în sus sau în jos?

Basta aruncă o privire spre copaci, se uită pe șosea în jos și-și stinse țigara.

Încercăm mai întâi în jos, zise el și-i aruncă o pușcă lui Nas-turtit. Grasa preferă cu siguranță s-o ia la vale.

Fără să mai spună ceva dispăru în întuneric. Nas-turtit aruncă o privire plină de jind spre camion și o luă mormăind pe urmele lui Basta.

Abia ieșiră cei doi din raza lor, că Deget-de-praf se și ridică, tăcut ca o umbră și le arată coasta. Când se luară după el, inima lui Meggie bătea să se spargă. Alunecau de la un copac la altul, de la un tufiș la altul, aruncând neconținut o privire în urmă. La fiecare ramură care se frângea sub încălțările lor, Meggie se speria, dar din fericire Basta și Nas-turtit făceau și ei ceva zgomot în vreme ce se mișcau coborând dealul prin hate-La un moment dat nu mai văzură șoseaua. Dar spaima că poate Basta se întorsese și venea după ei în sus nu-i părăsea. Dar de câte ori se opreau și ascultau nu-și auzeau decât propria suflare.

Au să bage în curând de seamă că au ales direcția greșită! Șopti la un moment dat Deget-de-praf. Și atunci au să vină cu câinii. Avem noroc că nu i-au luat imediat cu ei. Basta nu dă cine știe ce pe câini și aici are dreptate, eu i-am hrănit des cu brânză. Asta le face nasul insensibil. Totuși la un moment dat o să-i aducă, fiindcă nici lui Basta nu-i place să se întoarcă la Capricorn cu o veste proastă.

Atunci trebuie să mergem mai repede! Zise Mo.

Și încotro? Elinor abia mai putea să răsuflă. Deget-de-praf privi în jur. Meggie se întreba de ce.

Ochii ei abia puteau să distingă ceva, atât era de întuneric.

Trebuie să ne orientăm spre sud, zise Deget-de-praf, direcția coastă. Trebuie s-ajungem printre oameni, numai asta ne poate scăpa. Acolo jos nopțile sunt luminoase și nimeni nu crede în dracul.

Farid stătea lângă Meggie. Se uita atât de concentrat în noapte, ca și cum privind țință ar fi putut s-aducă dimineața sau să descopere undeva, în toată acea întunecime, oamenii despre care vorbea Deget-de-praf, dar nu se vedea în întuneric nici o lumină în afară de o învâlmășeală de stele care scilipeau rece și depărtat pe cer. Pentru o clipă lui Meggie i se păru că sunt ca niște ochi trădători și avu impresia că îi aude șoptind: Uite-i, Basta, aleargă pe-acolo jos. Vino și prinde-i!".

Înaintau mai departe poticnit, strânși la un loc ca să nu se piardă careva. Deget-de-praf îl scosese pe Gwin din rucsac și, înainte de a-i da drumul pe jos, îi puse zgarda. Nu s-ar fi zis că jderului îi plăcea prea mult asta. Deget-de-praf trebuia să-l tragă mereu din hățiş, să-l îndepărteze de toate acele mirosuri promițătoare care rămâneau ascunse nasurilor omenești. Pufăia și chelălăia dezaprobat, își mușca zgarda și trăgea de ea.

La naiba, am să mă împiedic odată de bestia asta, bombăni Elinor. Nu poate să țină seama de picioarele mele rănite? Un lucru e sigur: de îndată ce ajungem din nou printre oameni, o să-mi iau cea mai bună cameră de hotel care se poate obține pe bani și o să-mi cuibăresc picioarele într-o pernă mare, moale.

Tu mai ai banii?

Vocea lui Mo suna neîncrezător - Mie mi i-au luat imediat pe toți.

Oh și mie mi-a înșfăcat Basta portofelul pe loc, zise Elinor. Dar eu sunt o femeie prevăzătoare. Cartea mea de credit e ascunsă într-un loc sigur.

Există vreun loc sigur de Basta? Deget-de-praf îl trase jos pe Gwin de pe un trunchi de copac.

Firește, răspunse Elinor. Nici un bărbat nu se îndeamnă să percheziționeze o femeie bătrână și grasă. Asta poate fi un avantaj. Câteva dintre cele mai valoroase cărți ale mele le-am ascuns în acest...

Se întrerupse brusc și tuși ușor când privirea-i căzu pe Meggie. Dar Meggie se prefăcu a nu fi auzit ultima propoziție a Elinorei sau cel puțin a nu înțelege despre ce vorbea.

Nici nu ești așa grasă! Zise ea. Și bătrână e destul de exagerat.

Ce tare o dureau picioarele!

Oh, scumpo, mulțumesc frumos! Zise Elinor. Cred că am să te cumpăr de la tatăl tău ca să-mi spui de trei ori pe zi astfel de lucruri drăgălașe. Cât vrei, Mo, să-ți dau pe ea?

Trebuie să mă gândesc, răspunse Mo. Ce-ai zice de trei tablete de ciocolată pe zi?

Vorbeau așa, cu vocile scăzute, aproape în șoaptă, în timp ce se zbăteau să treacă prin blana de măracini a dealurilor. Era indiferent despre ce vorbeau, căci toate acele vorbe sușotite aveau un singur scop: acela de a ține la distanță frica și oboseala care îi îngreunau membrele fiecăruia dintre ei. Mergeau mai departe și tot mai departe, sperând că Deget-de-praf știe încotro îi conduce. Meggie se ținea tot timpul foarte aproape de Mo. Spatele lui o ferea cel puțin de crăcile cu măracini. Se prindeau încontinuu de hainele ei și-i zgâriau fața ca niște animale fioroase care pândeau în întuneric cu ghearele lor ascuțite ca niște ace.

La un moment dat dădură peste o potecă, pe care o urmară. O mărgineau tuburi de cartușe aruncate de vânătorii care aduseseră moartea în liniștea de-acolo. Pe pământul bătătorit se mergea mai ușor, deși Meggie abia putea să-și mai ridice picioarele de oboseală. Când se împiedică pentru a doua oară de călcâiul lui Mo, acesta o ridică pe umeri și o purtă așa cum făcuse adesea pe vremuri, pe când nu putea încă ține pasul cu picioarele lungi ale lui. Purice” o numise atunci sau Fetița-fulg”, sau Tinker Bell”, după zâna din Peter Pan. Încă îi mai spunea uneori așa.

Meggie își sprijini obosită fața de umerii lui și încercă să se gândească la Peter Pan, iar nu la șerpi sau la bărbați cu cuțite. Dar de astă dată propria ei poveste era prea puternică pentru a se lăsa alungată de cea născocită.

Farid nu mai spusese nimic de multă vreme. Mergea mai tot timpul poticnit în spatele lui Deget-de-praf. S-ar fi zis că începuse să-i placă Gwin, ori de câte ori jderul își încurca pe undeva zgarda, Farid se grăbea să-l elibereze, chiar dacă în schimb Gwin șuiera și încerca să-i prindă degetele. Odată își înfipse colții atât de adânc în degetul lui mare, încât acesta începu să sângereze.

Ei, tot mai crezi că asta e un vis? Întrebă batjocoritor Deget-de-praf, în timp ce Farid își ștergea sângele.

Băiatul nu răspunse. Își examina doar degetul dureros. Apoi îl supse și scuipe.

Ce să fie altceva? Întrebă el.

Deget-de-praf se uită la Mo, dar acesta părea atât de cufundat în gânduri, încât nu-i observă privirea.

Cum ar fi: pur și simplu o nouă poveste? Zise Deget-de-praf.

Farid râse.

O nouă poveste. Asta-mi place. Mi-au plăcut întotdeauna poveștile.

Ah, da? Și asta cum îți place?

Nițel cam prea mulți măracini și n-ar fi rău să înceapă să se lumineze, dar oricum nu trebuie încă să lucrez. Asta e ceva.

Meggie zâmbi.

În depărtare țipă o pasăre. Gwin se opri și-și ridică botul adulmecând. Noaptea aparține hoților. Le-a aparținut întotdeauna. În casă, la adăpostul luminii și al zidurilor puternice asta se uită ușor. Noaptea îi apără pe vânători, îi ajută să se strecoare și le lovește de orbire prada. Meggie își aminti câteva cuvinte dintr-una din cărțile ei preferate: căci pentru canin, gheară și labă orele nopții sunt orele forței.

Își sprijini fața de umerii lui Mo. Poate că ar fi bine să merg iarăși singură, se gândi. Mă duce deja de atâta timp.

Dar apoi ațipi în spatele lui.

Basta.

Credeau că această pădure, acum atât de pașnică, trebuie să fi răsunat atunci de țipetele morții. Și atât de puternică era această reprezentare încât mi se părea că aud și acum țipetele. Robert L. Stevenson, Insula comorilor
Meggie se trezi din pricină că Mo se opri. Poteca îi dusesese aproape de culmea dealului. Era încă întuneric, dar noaptea se subțiasse, iar în depărtare se și ridica haina unei alte dimineți.

Trebuie să ne odihnim, Deget-de-praf, îl auzi Meggie pe Mo spunând. Băiatul abia se mai ține pe picioare, tălpile Elinorei au precis nevoie de ceva odihnă și locul ăsta nu e dintre cele mai rele dacă mă întrebi.

Ce fel de tălpi? Întrebă Elinor și se lăsă să cadă jos gemând. Te referi la bolovanele dureroase de la capătul picioarelor mele?

Chiar la alea, zise Mo, ridicând-o din nou în picioare. Par ele trebuie să mai facă vreo câțiva pași. O să ne odihnim acolo.

La cincizeci de metri în stânga lor, chiar sus pe deal, se ghemuia între măslini o casă, dacă aceea se putea numi casă. Meggie alunecă din spatele lui Mo înainte să înceapă urcușul. Zidurile arătau ca și cum cineva ar fi îngrămădit la repezeală câteva pietre, acoperișul se prăbușise, iar acolo unde mai înainte atârname o ușă, se căsca o gură neagră.

Mo fu silit să se aplece adânc când se strecură înăuntru. Bucăți de șindrilă sfărâmată acopereau podeaua, într-un colț erau un sac gol, cioburi de lut, poate de la o farfurie sau de la o strachină și câteva oase, care fuseseră roase cu grijă...

Mo oftă.

Nu e un loc prea plăcut, Meggie, zise el. Dar închipuie-ți pur și simplu că te-ai afla în ascunzătoarea băieților pierduți sau...

În butoiul lui Huckleberry Finn.

Meggie se uită în jur – Cred că o să dorm totuși mai bine afară.

Elinor intră. Nici ei adăpostul nu păru să-i placă în mod special.

Mo o sărută pe Meggie și se duse din nou la ușă.

Crede-mă, e mai sigur aici înăuntru! Zise el. Meggie se uită după el neliniștită.

Unde te duci? Și tu trebuie să dormi.

Da' de unde, eu nu sunt obosit.

Fața îl dezmințea – Dormi acum, da?

Apoi dispăru afară.

Elinor dădu cu piciorul deoparte bucățile de șindrilă.

Vino! Zise ea, își scoase jacheta și o întinse pe jos. Să încercăm împreună să ne facem locul comod. Tata are dreptate, să ne închipuim pur și simplu că suntem în altă parte. De ce aventurile ne plac mai mult la lectură? Murmură ea întinzându-se pe jos.

Meggie se așeză șovăind lângă ea.

Oricum nu plouă, constată Elinor privind acoperișul prăbușit. Și avem stelele deasupra, chiar dacă sunt deja foarte palide. Poate că va trebui să-mi dau și eu acasă câteva găuri în acoperiș.

Cu un semn nerăbdător din cap, îi ceru lui Meggie să-și pună capul pe brațul ei – Pentru ca păianjenii să nu intre în urechi când dormi, zise ea și închise ochii. Doamne Sfinte, o mai auzi Meggie murmurând, cred că trebuie să-mi cumpăr o pereche de picioare noi. Astea nu mai pot fi salvate.

După care adormi.

Meggie însă rămase cu ochii larg deschiși, trăgând cu urechea la ce se petrecea afară. Auzi cum Mo vorbea încet cu Deget-de-praf, dar nu putea înțelege despre ce. La un moment dat i se păru că aude numele lui Basta. Și băiatul rămăsese afară. Farid. Dar dinspre el nu se auzea nici un sunet.

Elinor începu chiar după câteva minute să sforăie. Meggie însă nu putea să doarmă, oricât încerca, așa că până la urmă se sculă ușor și se strecură afară. Mo era treaz. Stătea acolo, rezemat de un copac și se uita cum zorile alungau noaptea de pe dealurile din jur. Câțiva pași mai încolo stătea Deget-de-praf. Ridică doar puțin capul când Meggie ieși din colibă. Oare el se gândise la zâne și la cobolzi? Farid era culcat lângă el, încolăcit ca un câine, iar Gwin se ghemuia la picioarele lui și înghițea ceva. Meggie întoarse repede capul.

Zorile se revărsau peste dealuri, cucerind o culme după alta. Meggie descoperi case în depărtare, risipite ca niște jucării pe coastele verzi. Undeva în spate trebuia să se afle marea. Își puse capul în poala lui Mo și se uită în sus la fața lui.

Aici nu ne mai găsesc, așa-i? Întrebă ea.

Nu, sigur că nu! Zise el, dar fața nu-i era nici pe jumătate atât de liniștită ca vocea. De ce nu dormi lângă Elinor?

Sforăie, murmură Meggie.

Mo zâmbi. Apoi privi din nou, cu fruntea încruntată, în josul coastei, acolo unde drumul ce-i adusese înapoi se ascundea printre cistuși, grozamă și iarbă înaltă.

Nici Deget-de-praf nu scăpa drumul din ochi. Vederea celor doi bărbați care vegheau o liniști pe Meggie și curând adormi la fel de adânc ca Farid – ca și cum pământul din fața casei dărăpănate n-ar fi fost acoperit de măracini, ci

de puf. Și crezu mai întâi că e un vis urât când Mo o scutură s-o trezească și-i apăsă gura cu mâna.

Duse în semn de avertizare degetul la buze. Meggie auzi iarba foșnind, chelălăitul unui câine. Mo o ridică în picioare și îi împinse pe ea și pe Farid în întunericul protector al colibeii. Elinor tot mai sforăia. În lumina revărsată pe chipul ei de dimineața care se ridica arăta ca o fată tânără, dar de îndată ce Mo o trezi, toate se iviră din nou, oboseala, grija și spaima.

Mo și Deget-de-praf se așezară lângă deschiderea ușii, unul în stânga, celălalt în dreapta, cu spatele sprijinit de zid. Voci de bărbați pătrundeau prin liniștea matinală. Lui Meggie i se păru că aude câinii adulmecând și își dori să se risipească în aer, în nimic decât în aerul inodor, invizibil. Farid stătea lângă ea, cu ochii larg deschiși. Meggie observă pentru prima oară că erau aproape negri. Nu. Mai văzuse niciodată ochi atât de întunecați, cu genele lungi ca ale unei fete.

Elinor se sprijinea de cealaltă parte a peretelui, și-și mușca buzele de frică. Deget-de-praf îi făcu un semn lui Mo și, înainte ca Meggie să înțeleagă ce aveau de gând, se repezică afară. Măslinii în spatele cărora se ascunseră erau scunzi, cu ramurile încâlcite, atârând până la pământ, ca și cum povara frunzelor ar fi fost prea mare pentru ele. Un copil s-ar fi putut ascunde ușor în spatele lor, dar ofereau ele oare suficientă protecție pentru doi bărbați adulți?

Meggie pândeă prin deschiderea ușii. Bătaia inimii aproape o înăbușea. Afară soarele se ridica tot mai sus. În fiecare vale, sub fiecare copac pătrundea lumina zilei și brusc Meggie își dori să fie iarăși noapte. Mo mersese în genunchi ca să nu i se vadă capul prin hățușul crengilor. Deget-de-praf se lipea de trunchiul strâmb și, iată, îngrozitor de aproape, cel mult la o distanță de douăzeci de pași de amândoi, se afla Basta. Se repezea pe coastă în sus printre mărăcini și iarba înaltă până la genunchi.

Aia sunt de mult jos în vale! Auzi Meggie o voce ursuză strigând și în clipa următoare se ivi Nas-turtit alături de Basta.

Aduseseră cu ei doi câini care arătau rău. Meggie văzu cum împungeau iarba, adulmecând, cu țestele lor late.

Cu cei doi copii și cu grasa?

Basta scutură din cap și privi în jur. Farid pândeă lângă Meggie – și când îi zări pe cei doi bărbați, tresări ca și cum l-ar fi mușcat ceva.

Basta?

Buzele Elinorei formară în tăcere numele lui. Meggie dădu din cap și Elinor se făcu și mai palidă decât fusese înainte.

La naiba, Basta, cât timp vrei să mai bați drumurile pe-aici?

Vocea lui Nas-turtit răsuna până departe în liniștea așternută pe dealuri – Șerpii or să se învioroze curând și mie mi-e foame. Hai să spunem că s-au prăbușit cu mașina în vale. Li mai dăm un brânci și nimeni n-o să observe minciuna! Probabil că oricum or să-i termine șerpii. Și dacă nu, atunci or să se rătăcească, or să flămânzească, or să facă o insolație, ce știu. În orice caz n-o să-i mai vedem.

Le-a dat brânză!

Basta trase furios câinii spre el – Blestematul de înghițitor-de-foc i-a hrănit cu brânză ca să le prăpădească nasurile. Dar nimeni n-a vrut să mă creadă. Nu-i de mirare că de fiecare dată scheaună de bucurie când îi văd fața urâtă.

Tu-i bați prea mult! Bombăni Nas-turtit. D-aia nu-și dau nici o osteneală. Nu le place să fie bătuți.

Absurd. Trebuie să-i bați, altfel te mușcă! D-aia îl plac pe înghițitorul-de-foc, fiindcă el e exact ca ei, schelălăitor, viclean și rău.

Unul din câini se întinse în iarbă și începu să-și lingă labele. Furios, Basta îi dădu un picior în coaste și-l smuci în sus – N-ai decât să te întorci în sat! Se răsti el la Nas-turtit. Eu însă am să pun mâna pe înghițitorul-de-foc și-am să-i tai fiecare deget pe rând. Să vedem dacă după aia se mai joacă tot atât de abil cu mingile. Am zis mereu că nu se poate avea încredere în el, dar bossul a găsit așaaa de distractive joculețele lui cu focul.

Da, bine, bine. Toată lumea știe că nu poți să-l suferi.

Glasul lui Nas-turtit suna plictisit – Dar poate că n-are nimic de-a face cu dispariția celorlalți. Știi doar că a venit și-a plecat întotdeauna cum i s-a năzărit, poate că mâine o să apară din nou și n-o să aibă habar de nimic.

Da, ar fi în stare, mârâi Basta.

Mergea mai departe. Cu fiecare pas se apropia mai mult de copacii în spatele cărora se ascundeau Mo și Deget-de-praf – Și cheile de la mașina grasei le-a scos poate Limbă-vrăjită, citind, de sub perna mea, hei? Nu. De data asta nici cea mai strașnică scuză n-o să-i fie de folos. Fiindcă mi-a mai luat ceva care e al meu.

Deget-de-praf își duse instinctiv mâna la brâu, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva cuțitul lui Basta să-și cheme stăpânul. Unul din câini își ridică adulmecând capul și-l trase pe Basta spre copaci.

Simte el ceva!

Basta coborî glasul. De emoție suna răgușit – Animalul ăsta tâmpit a mirosit într-adevăr ceva!

Încă zece pași, poate chiar mai puțini și Basta avea să fie între copaci. Ce aveau de făcut? Ce mai aveau de făcut?

Nas-turtit pășea cu o figură neîncrezătoare în spatele lui Basta.

Poate că au adulmecat un porc sălbatic, îl auzi Meggie spunând. Trebuie să te ferești de bestiile astea, te trântesc ușor din fugă. O, la naiba, cred că aici e un șarpe. Unul din ăia negri. Ai luat antidotul din mașină, nu?

Stătea țeapăn ca un băț, nu se clintea din loc, privind fix la picioarele sale. Basta nu-l luă în seamă. Urmărea câinele care adulmeca. Câțiva pași încă și Mo ar fi trebuit doar să întindă mâna ca să-l atingă. Basta își luă pușca de pe umăr și ascultă. Câinii trăgeau spre dreapta și săreau chelălăind pe lângă un trunchi de copac.

Gwin atârna de crăci.

Ce-am zis? Strigă Nas-turtit. Au mirosit un jder! Animalele astea sunt așa de puturoase că până și eu le-aș putea adulmeca.

Asta nu e un jder obișnuit! Șuieră Basta. Nu-l recunoști?

Fixă coliba dărăpănată. Nu mai văzu altceva. Mo folosi momentul. Sări din spatele copacului, îl prinse pe Basta și încercă să-i ia pușca.

Prindeți-l, prindeți-l, javre blestemate! Urlă Basta și în mod vizibil câinii voiau de astă dată să-l asculte. Săriră la Mo, arătându-și colții galbeni.

Înainte ca Meggie să poată fugi spre el să-l ajute și cu toată împotrivirea ei, Elinor o prinse și o ținu strâns, ca atunci, în casa ei.

De astă dată însă cineva îi sări totuși tatălui ei în ajutor. Înainte să-l poată câinii mușca pe Mo, Deget-de-praf se și afla acolo. Meggie crezu că aveau să-l sfâșie, dar în loc de asta, când le smuci zgarda spre el, îi linseră mâinile, săriră pe el ca pe un vechi prieten, gata să-l răstoarne, în timp ce Mo îi astupa lui Basta gura cu mâna ca să nu-i mai poată striga încă o dată.

Dar mai era și Nas-turtit acolo. Din fericire, el nu era prea iute la minte. Asta îi salvă – clipa asta scurtă în care el stătea pur și simplu și se holba la Basta care se răsucea în brațele lui Mo.

Deget-de-praf trăsesese Câinii lângă copacul apropiat și tocmai înfășură curelele în jurul lemnului scorțos, când Nas-turtit se trezi din încremenirea lui.

Dă-i drumul! Urlă el și-și îndreptă pușca spre Mo. Deget-de-praf dădu drumul câinilor cu o înjurătură pe care și-o înghiți, dar mai iute decât el fu piatra aruncată de Farid. Îl nimeri drept în frunte pe Nas-turtit, doar un obiect mic, neînsemnat, dar individul uriaș se prăbuși în iarbă ca un copac tăiat, exact la picioarele lui Deget-de-praf.

Îndepărtează câinii de mine! Strigă Mo, în timp ce Basta tot mai încerca să-și folosească pușca. Unul din câini își încleștase colții în mâneca lui Mo, de sperat că doar în mânecă.

Înainte ca Elinor s-o mai poată ține, Meggie alergă spre animal și apucă de zgarda crestată. Câinele nu-i dădu drumul lui Mo, oricât trăgea ea de zgardă, văzu sânge pe mânecile lui, iar țeava puștii lui Basta fu cât p-aci s-o lovească în cap.

Deget-de-praf încercă să cheme câinii înapoi, pentru moment chiar îl ascultară, cel puțin îi dădură drumul lui Mo, dar în același timp Basta izbuti să se elibereze.

Prindeți! Strigă el, dar câinii stăteau mârâind, nehotărâți, neștiind dacă să asculte de Basta sau de Deget-de-praf.

Javre blestemate! Strigă Basta și-și îndreptă pușca spre pieptul lui Mo.

Dar în aceeași clipă, Elinor îi apăsă în cap gura puștii lui Nas-turtit. Mâinile îi tremurau, iar fața îi era presărată cu pete roșii, ca întotdeauna când se enerva, dar părea mai mult decât hotărâtă să-și folosească arma.

Pușca jos, zise ea cu voce tremurândă și vai de tine dacă le mai spui câinilor o vorbă greșită! Poate n-am ținut niciodată o pușcă în mână, dar ca să apăs pe trăgaci am să pot precis. -

Marș! Le porunci Deget-de-praf câinilor. Aceștia îi aruncară o privire nesigură lui Basta, dar fiindcă el tăcea, se așezară în iarbă și-l lăsară pe Deget-de-praf să-i lege de copacul apropiat.

Din mâneca lui Mo picura sânge. Văzând asta, Meggie simți cum o cuprinde amețeala.

Deget-de-praf îi legă rana cu o basma de mătase roșie care înghiți sângele și-l făcu să dispară.

Nu e nici pe jumătate atât de rău pe cât arată, îi zise el lui Meggie, când aceasta se apropie cu genunchi tremurând.

Ai ceva în rucsac cu care putem să-l legăm pe ăsta? Întrebă Mo, arătând cu capul spre Nas-turtit care mai zăcea încă fără cunoștință.

Și cuțitarul de-aici are nevoie de împachetare! Zise Elinor.

Basta o fixă cu fața plină de ură – Nu te holba așa la mine! Zise ea și-i împinse patul puștii în piept. În mod sigur o pușcă poate să facă un rău la fel de mare ca și un cuțit și, crede-mă, că-mi mai și dă câteva idei urâte de tot.

Basta își strâmbă gura disprețuitor, dar nu lăsă din ochi arătătorul Elinorei care continua să stătea pe trăgaci.

În rucsacul lui Deget-de-praf se găsi o sfoară, nu prea groasă, dar rezistentă.

Pentru amândoi n-o s-ajungă, constată Deget-de-praf.

De ce vreți să-i legați? Întrebă Farid. De ce nu-i omorâți? Asta plănuiau să facă cu noi!

Meggie se uită la el consternată, dar Basta izbucni în râs.

Ei, na! Îi luă el peste picior. De băiat am fi putut avea nevoie! Dar cine spune că voiam să vă omoram? Capricorn vă vrea vii. Morții nu pot citi.

Ah, da? Nu voiai să-mi tai câteva degete? Întrebă Deget-de-praf, în timp ce înfășură frânghia în jurul picioarelor lui Nas-turtit.

Basta ridică din umeri.

De când se moare din așa ceva?

Pentru asta Elinor îl îmbrânci în coaste atât de tare cu patul puștii, încât se dădu înapoi poticnindu-se.

Ați auzit? Cred că băiatul are dreptate. Ar trebui într-adevăr să-i împușcăm pe indivizi.

Dar, firește, nu o făcură.

Găsiră încă o frânghie în rucsacul pe care îl adusese cu el Nas-turtit și Deget-de-praf se apucă, cu vizibilă mulțumire, să-l lege și pe Basta. Farid îl ajută, evident știa câte ceva despre cum se leagă.

Li duseră pe cei doi prinși în casa dărăpănată.

Drăguț din partea noastră, nu? Aici pentru moment șerpii or să vă dea pace, zise Deget-de-praf, în timp ce-l cărau pe Basta prin ușa strâmtă. La prânz o să fie desigur și aici destul de cald, dar poate că până atunci vă găsește cineva. Pe câini o să-i lăsăm liberi. Dacă sunt deștepți, n-or să se-ntoarcă înapoi în sat, dar câinii sunt rareori deștepți – așa că întreaga bandă o să vă găsească cel târziu până azi după-masă.

Nas-turtit se trezi abia când zăcea alături de Basta, sub acoperișul găurit. Își rostogoli ochii furios și se făcu roșu ca purpura, dar nu putea scoate, la fel ca Basta, nici un sunet, căci Farid le pusese câte un căluș în gură și asta foarte profesionist.

Încă o clipă, zise Deget-de-praf, înainte de a-i lăsa pe cei doi în voia sorții. Un lucru pe care am vrut mereu să-l fac mai trebuie rezolvat aici.

Și, spre spaima lui Meggie, scoase cuțitul lui Basta de la brâu și se îndreptă spre prizonieri.

Ce înseamnă asta? Întrebă Mo și îi tăie calea. Evident se gândise la același lucru ca și Meggie, dar Deget-de-praf râse doar.

Nici o grijă, n-am de gând să-i scrijelesc același model pe obraz cu care m-a înfrumusețat el pe mine, zise Deget-de-praf. Vreau doar să-l sperii puțin.

Și deja se aplecase și tăiase dintr-o mișcare șiretul de piele pe care Basta îl purta la gât. De el atârna o punguță, legată cu panglică roșie. Deget-de-praf se înclină peste Basta și agită punguța încoace și-ncolo deasupra feței lui.

Iau cu mine norocul tău, Basta! Zise el, în vreme ce se ridica. De-acum încolo nu te mai apără nimic de deochi, de duhuri și demoni, de blesteme, de pisici negre și de ce-ți mai e ție frică.

Basta încercă să-l lovească cu picioarele legate, dar Deget-de-praf îl evită fără greutate.

Adio, pentru totdeauna, Basta, zise el. Iar dacă ar fi ca drumurile noastre să se mai încrucișeze vreodată, atunci am asta de-aici.

— Își înnodă la ceafă șiretul de piele – Precis aici e o șuviță din părul tău, sau nu e? Nu? Poate mai bine îr trebui să-mi mai iau una. N-are un efect groaznic atunci când pui pe foc părul cuiva?

Gata acum! Zise Mo și-l trase după el. Hai să dispărem de-aici. Cine știe când o să simtă Capricorn lipsa celor doi. Ți-am spus că n-a ars toate cărțile? Mai există un exemplar din Inimă de cerneală.

Deget-de-praf se opri atât de brusc de parcă l-ar fi mușcat un șarpe.

Mi-am zis că trebuie să-ți spun.

Mo se uită gânditor la el – Chiar dacă astfel o să-ți vină poate vreo idee prostească.

Deget-de-praf dădu doar din cap. Apoi o porni fără să spună nici un cuvânt.

De ce să nu luăm mașina lor? Propuse Elinor, când ajunseră din nou la poteca pe care veniseră. Au lăsat-o cu siguranță în șosea.

Prea periculos, răspunse Deget-de-praf. Cine știe cine ne așteaptă în șosea. Dacă ne-am întoarce, ne-ar lua prea mult timp până la următoarea localitate. Apoi, o mașină e ușor de găsit. Vreți să-l atrageți pe Capricorn pe urmele noastre?

Elinor oftă.

A fost așa, doar o idee, murmură ea și-și frecă glezna dureroasă.

Merseră mai departe tot pe cărare, căci într-adevăr în iarba înaltă se și mișcau șerpilor. La un moment dat în fața lor, peste pământul galben, se târî unul negru și subțire, Deget-de-praf vâri un băț pe sub trupul solzos și-l aruncă înapoi în hățișul de mărăcini de unde ieșise. Meggie își închipuipe șerpilor mai mari, dar Elinor o încredința că cei mai mici erau și cei mai primejdioși. Elinor șchiopăta, dar făcea tot posibilul să nu-i țină pe ceilalți în loc. Și Mo mergea mai încet decât de obicei, încerca să nu se observe, dar mușcătura câinelui îi dădea de furcă.

Meggie mergea foarte aproape de Mo, cu privirea îngrijorată, ațintită mereu asupra basmalei roșii pe care Deget-de-praf i-o înfășurase în jurul rănii. La un moment dat dădură peste o șosea consolidată. Din față apărură un camion încărcat cu butelii de gaz ruginite. Erau prea obosiți ca să se ascundă, apoi el nu venea din direcția lui Capricorn; Meggie văzu cât de uimit îi măsură omul din spatele volanului, când trecu pe lângă ei. Pesemne că ofereau o imagine stranie în hainele lor murdare, ude de sudoare și sfâșiate de toate tufișurile de mărăcini prin care-și croiseră drum.

La scurt timp trecură pe lângă primele case, tot mai multe se agățau de dealuri, zugrăvite colorat, cu flori în fața porților. În curând dădură peste periferia unui oraș mai mare. Meggie văzu case cu mai multe etaje, palmieri cu frunze prăfoase și deodată, încă departe și argintată de soare, marea.

Doamne Sfinte, sper să ne lase să intrăm într-o bancă, zise Elinor. Arătăm ca și cum am fi căzut în mijlocul unei bande de hoți.

Ei, asta am și făcut, zise Mo. Nu?

În siguranță.

Zilele se târau triste, dar din fericire fiecare nouă zi care începea lua câte puțin din spaima care împovăra sufletul bietului băiat.

Mark Twain, Aventurile lui Tom Sawyer n ciuda ciorapilor rupte, Elinor fu lăsată să intre într-o bancă. Dar mai întâi dispărură la toaleta pentru doamne din prima cafenea întâlnită pe stradă. Meggie nu află niciodată unde obișnuia să-și ascundă exact lucrurile de valoare, dar când se reîntoarse, fața îi era spălată, părul nu îi mai era atât de încâlcit și ținea triumfător în sus o carte de credit aurie. Apoi comandă pentru toți micul dejun.

Era un sentiment straniu să stai deodată într-o cafenea și să observi afară oameni absolut obișnuiți care mergeau la lucru, la cumpărături sau pur și simplu stăteau acolo și vorbeau. Lui Meggie aproape nu-i venea să creadă că petrecuse în satul lui Capricorn doar două nopți și o zi și că toate astea de aici – îmbulzeala zilnică de-afară – nu se opriseră în tot acest răstimp.

Ceva totuși se schimbase. De când Meggie văzuse cum Basta își apăsase cuțitul pe gâtul lui Mo, i se părea că lumea avea o pată, o arsură urâtă, negru-brună, care se lățea sfârâind și duhnind.

Chiar cele mai nevinovate lucruri căpătaseră brusc o umbră murdară. O femeie îi zâmbi lui Meggie și se opri apoi în fața vitrinei unei măcelării. Un bărbat trăgea atât de nerăbdător un copil după el, încât acesta se împiedică și-și frecă plângând genunchiul lovit. Și cel de-acolo, de ce i se umfla așa jacheta deasupra centurii? Nu cumva avea și el un cuțit ca Basta?

Pacea părea să fie ireală, falsă. Fuga prin noapte și frica din coliba dărăpănată i se păreau lui Meggie mai reale decât limonada pe care Elinor o împingea spre ea. Farid nu-și atinse paharul. Miroși doar o dată conținutul galben, luă o înghițitură și apoi nu făcu decât să se uite pe fereastră. Ochii săi aproape că nu se puteau hotărî pe cine sau ce să urmărească mai întâi. Capul i se mișca înapoi și-ncolo ca și cum ar fi urmărit un joc nevăzut ale cărui reguli încerca cu disperare să le înțeleagă.

După micul dejun, Elinor se interesă la casă de cel mai bun hotel din oraș. În timp ce plătea cu cartea de credit, Meggie examina cu Mo toate acele

lucruri delicioase care se aflau în spatele vitrinei de lângă casă, dar când se întoarseră, constatară că Deget-de-praf și Farid dispăruseră. Ceea ce pe Elinor o neliniști foarte tare, dar Mo îi potoli grija.

Pe Deget-de-praf nu poți să-l ispitești cu un pat de hotel. Nu-i place să doarmă sub un acoperiș solid, zise el și și-a văzut întotdeauna de drumul său. Poate vrea să plece, poate se instalează la primul colț de stradă și dă o reprezentatie pentru turiști. Crede-mă, la Capricorn n-o să se întoarcă în mod sigur.

Și Farid?

Meggie nu putea să creadă că dispăruse pur și simplu cu Deget-de-praf. Dar Mo ridică numai din umeri.

Doar s-a ținut tot timpul scai de el, zise. Deși nu știu dacă din cauza lui Deget-de-praf sau a lui Gwin.

Hotelul recomandat Elinorei de personalul cafenelei era situat într-o piață nu departe de strada principală care, mărginită de palmieri și magazine, traversa orașul. Elinor închirie la primul etaj două camere, din al căror balcon se putea vedea marea. Era un hotel mare. Jos la intrare stătea un bărbat îmbrăcat ciudat care, deși uimit de faptul că nu aveau bagaje, nu dădu atenție îmbrăcămintei lor murdare, zâmbindu-le prietenos. Paturile erau atât de moi și de albe, încât Meggie își îngropa mai întâi fața în ele. Dar sentimentul irealității nu o părăsi. Ceva din ea continua să fie în satul lui Capricorn, se poticnea printre măracini și se rezema tremurând de pereții colibei dărăpănate, în timp ce Basta se apropia de-afară. Nici lui Mo nu părea să-i meargă altfel. De câte ori îl privea, fața lui era absentă și, în loc de ușurarea pe care ea ar fi așteptat-o poate după tot ce trăiseră, descoperea doar tristețe... Și o îngândurare care o speria.

Nu te gândești să te întorci acolo, nu? Îl întrebă la un moment dat, când pe fața lui apăru din nou această expresie.

Nu, nu-ți face griji! Răspunse el și-i netezi părul. Dar nu-l crezu.

Elinor părea să aibă aceleași temeri ca și Meggie, de câteva ori a încercat, cu o figură serioasă, să-l convingă pe Mo – pe coridorul hotelului în fața camerei ei, la micul dejun, la masă – dar se oprea brusc de îndată ce apărea Meggie. Tot Elinor a fost și aceea care a chemat un medic să îngrijească brațul lui Mo, deși el nu considera că este necesar și care, împreună cu Meggie, le-a cumpărat tuturor câte ceva nou de îmbrăcat, căci după cum spusese: Dacă îți aleg eu ceva, oricum n-o să îmbraci”. De asemenea, dădea multe telefoane. Telefona tot timpul și vizita toate librăriile din oraș. A treia zi declară deodată, la micul dejun, că avea să plece acasă.

Nu mă mai supără picioarele, dorul de cărțile mele mă omoară și dacă mai văd un turist în chiloți de baie, țiip, îi spuse lui Mo. Am închiriat deja o mașină. Dar înainte de a pleca, vreau să-ți mai dau ceva!

Cu aceste cuvinte îi întinse peste masă un bilet. Pe el erau scrise, cu grafia mare, avântată a Elinorei, un nume și o adresă.

Te cunosc, Mortimer! Zise ea. Știu că nu-ți iese din cap Inimă de cerneală. De aceea am făcut rost de adresa lui Fenoglio. Crede-mă, n-a fost ușor, dar în definitiv există o șansă bună ca el să mai aibă câteva exemplare.

Promite-mi că ai să-l vizitezi – nu stă departe de aici – și-ți scoți din cap pentru totdeauna cartea din satul ăla blestemat.

Mo fixă adresa ca și cum ar fi vrut s-o învețe pe dinafară, luă apoi biletul și-l vârî în portofelul proaspăt cumpărat.

Ai dreptate, merită încercat! Zise el. Mulțumesc mult, Elinor!

Arăta aproape nițel fericit.

Meggie nu înțelegea nici un cuvânt. Știa un singur lucru: avusese dreptate. Mo tot se mai gândea la Inimă de cerneală, nu se putea mângâia cu gândul că o pierduse.

Fenoglio? Cine e ăsta? Întrebă ea cu o voce nesigură. Vreun librar?

Numele îi părea cunoscut, dar nu-și amintea de unde.

Mo nu răspunse. Se uita țintă pe fereastră.

Mo, hai să plecăm cu Elinor! Zise Meggie. Te rog! Era frumos să mergi dimineața la mare și îi plăceau casele colorate, totuși voia să plece. Ori de câte ori vedea dealurile care se ridicau în spatele orașului, inima îi bătea mai repede și i se părea mereu că descoperă în îmbulzeala de pe străzi fața lui Basta sau pe aceea a lui Nas-turtit. Voia acasă sau cel puțin la Elinor. Voia să privească cum Mo făcea haine noi pentru cărțile Elinorei, cum aplica în piele cu șifcasurile sale aurul sfărâmicios, cum alegea forțașul, amesteca cleiul, strângea presa. Voia să fie totul iarăși ca înainte de noaptea în care apăruse Deget-de-praf.

Dar Mo scutură din cap.

Trebuie să mai fac această vizită, Meggie, zise el. Apoi plecăm la Elinor. Cel târziu poimâine.

Meggie privea țintă în farfuria ei. Ce de lucruri incredibile se puteau obține într-un hotel scump la micul dejun. Dar nu mai avea chef să mănânce napolitane cu căpșuni.

Bine, atunci vă văd peste două zile. Dă-mi cuvântul tău de onoare, Mortimer!

Grija din glasul Elinorei nu putea trece neobservată – Vii chiar dacă nu găsești la Fenoglio nici un exemplar. Promite-mi!

Mo trebui să zâmbească.

Pe cuvântul meu sfânt de onoare, Elinor, zise el. Elinor dădu drumul unui oftat lung de ușurare și mușcă dintr-un corn care așteptase în tot acest răstimp pe farfuria ei.

Nu mă întreba ce n-am făcut ca să obțin adresa! Zise ea cu gura plină. Omul stă într-adevăr aproape de aici, cu mașina, precis un drum de nici o oră. Ciudat că el și Capricorn locuiesc atât de aproape unul de altul, nu?

Da, ciudat, murmură Mo și privi pe fereastră. Printre palmierii din grădina hotelului bătea vântul.

Aproape toate poveștile lui se desfășoară în acest ținut, continuă Elinor, dar, din câte știu, el a trăit multă vreme în străinătate și s-a reîntors aici abia de câțiva ani.

Făcu semn unei chelnerițe și puse să i se mai aducă o cafea.

Meggie scutură din cap când chelnerița o întrebă dacă vrea să-i mai aducă ceva.

Mo, eu nu vreau să mai rămân aici! Zise ea încet. Nu vreau să mai vizitez pe nimeni. Vreau acasă. Sau cel puțin la Elinor.

Mo întinse mâna după cafea. Încă se mai strâmba când își mișca brațul stâng.

Meggie, facem această vizită chiar mâine, zise el. Ai auzit, nu e departe de aici. Și cel târziu poimâine seară, dormi iarăși în patul uriaș al Elinorei, în care ar încăpea o întreagă clasă de copii.

Voia s-o facă să râdă, darjui Meggie nu-i ardea de răs. Examina căpșunile din farfuria ei. Ce roșii erau.

Va trebui să-mi închiriez și eu o mașină, Elinor, zise el. Poți să mă împrumuți cu niște bani pentru asta? Ți-i dau înapoi de îndată ce ajungem la tine.

Elinor dădu din cap și aruncă o privire lungă spre Meggie.

Știi ceva, Mortimer, zise ea. Cred că în clipa asta fata ta nu poate să sufere cărțile. Îmi amintesc de sentimentul ăsta. De fiecare dată când tata se cufunda atât de adânc într-una din ele încât noi deveneam invizibile, îmi venea să tai cartea cu foarfecă. Iar azi? Azi sunt tot atât de smintită ca și el. Nu-i curios? Ei, bine!

— Își împături șervetul și-și împinse scaunul înapoi – Mă duc acum să împachetez, iar tu povestește-i fetei tale cine e Fenoglio.

Apoi dispăru. Iar Meggie rămase singură la masă cu Mo. El comandă încă o cafea, cu toate că de obicei nu bea mai mult de o ceașcă.

Ce-i cu căpșunile tale? Întrebă el. Nu le vrei? Meggie scutură din cap. Mo oftă și luă una.

Fenoglio este omul care a scris Inimă de cerneală, zise el. S-ar putea să mai aibă câteva exemplare. Este chiar mai mult decât probabil.

Aș, de unde! Zise Meggie disprețuitor. Capricorn le-a furat cu siguranță demult! Le-a furat pe toate, doar ai văzut!

Dar Mo scutură din cap.

Cred că nu s-a gândit la Fenoglio. Știi, cu scriitorii e un lucru ciudat. Majoritatea oamenilor nu-și pot închipui că cei care au scris cărți sunt oameni la fel ca și ei. Despre scriitori se presupune că au murit demult, iar nu că pot fi întâlniți pe stradă sau la cumpărături. Se cunosc poveștile lor, dar nu li se cunosc numele, iar chipul nici atât. Și celor mai mulți scriitori le place asta – ai auzit de la Elinor că a fost destul de greu să găsească adresa lui Fenoglio. Mai mult decât probabil, Capricorn nu bănuiește că născocitorul său trăiește la nici două ore depărtare de el.

Meggie nu era atât de sigură de asta. Gânditoare, încrețea fața de masă și apoi descrețea iarăși pânda de culoare galben deschisă.

Aș prefera totuși să mergem la Elinor, zise. Cartea – se opri, apoi rosti totuși – nu înțeleg de ce vrei neapărat s-o ai. Nu ajută oricum la nimic.

Ea a dispărut, adăugă în gând, ai încercat s-o aduci înapoi, dar nu merge. Hai să plecăm acasă. Mo mai luă o căpșună, pe cea mai mică.

Cornelia Funke.

Cele mai mici sunt întotdeauna cele mai dulci, zise el, vârandu-și-o în gură. Mamei tale îi plăceau căpșunile. Niciodată nu primea destul de multe și

bombănea teribil când primăvara ploua atât de mult încât îi mucegăiau în răsad.

Un zâmbet îi alunecă pe față în timp ce se uita pe fereastră.

Doar această ultimă încercare, Meggie, zise el. Doar aceasta din urmă. Și poimâine plecăm la Elinor. Îți promit.

O noapte plină de cuvinte.

Ce copil, când n-a putut să adoarmă într-o noapte caldă de vară, n-a crezut că vede pe cer corabia lui Peter Pan? O să te fac să vezi această corabie.

Roberto Cotroneo, Când un copil într-o dimineață de vară eggie rămase, la hotel când Mo plecă la firma de închiriat mașini, la care își comandase una. Își împinse un scaun pe balcon și privi, pe deasupra balustradei lăcuite în alb, marea care lucea în spatele caselor ca o sticlă albastră și încercă să nu se gândească la nimic, pur și simplu la nimic. Zgomotul mașinilor care ajungea până la ea era atât de puternic, încât nu auzi ciocănitul Elinorei.

Tocmai se pregătea să coboare din nou în hol, când Meggie deschise brusc ușa.

Ah, mai ești aici, zise Elinor și se întoarse din drum cu o figură stingherită. Ascundea ceva la spate.

Da, Mo aduce mașina închiriată.

Am ceva pentru tine de rămas-bun.

Elinor scoase de la spate un pachetel plat – N-a fost ușor să găsesc o carte în care să nu apară ticăloși, dar voiam neapărat una din care tata să-ți poată citi fără să producă neazuri. Cred că în cazul ăsta nu se poate întâmpla nimic.

Meggie desfăcu hârtia înflorată. Pe copertă se vedeau doi copii și un cățel, copiii îngenuncheau pe o stâncă îngustă sau pe o piatră și priveau îngrijați spre prăpastia care se căsca sub ei.

Sunt poezii, explică Elinor. Nu știu dacă-ți place așa ceva, dar m-am gândit că dacă o să-ți citească tata, o să sune precis minunat.

Meggie deschise cartea. Citi: Nicicând eu umbra nu mi-o șterg, atâta vreme cât o am. Cuvintele veneau adiind spre ea din paginile cărții. O închise iarăși cu grijă.

Mulțumesc, Elinor, zise ea. Din păcate, eu... N-am nimic pentru tine.

Ei, mai am aici ceva bun! Zise Elinor și scoase din geanta nou achiziționată încă un pachetel. Ce să facă un înghițitor de cărți ca tine cu o singură carte? Zise ea. Dar asta s-o citești mai bine singură. Sunt în ea o groază de ticăloși. Cred totuși că o să-ți placă. În definitiv, nimic nu-i mai bun în locuri străine decât câteva pagini de carte care să te consoleze, așa-i?

Meggie dădu din cap.

Mo mi-a promis că venim după tine chiar poimâine, zise ea. Înainte să pleci, îți iei rămas-bun și de la el, nu?

Puse primul dar al Elinorei pe comodă, lângă ușă și îl despacheta pe al doilea. Era o carte groasă, asta era bine.

Ah, de unde! Fă tu asta în locul meu! Zise Elinor. Nu sunt bună la despărțiri. Afară de asta ne revedem curând – iar ca să aibă grijă de tine, i-am

spus deja. Să nu lași cărțile deschise, mai zise ea înainte de a se întoarce să plece. Se rup cotoarele. Dar asta ți-a spus și tata precis de mii de ori.

Mai des, zise Meggie, dar Elinor dispăruse deja.

Puțin mai târziu Meggie auzi cum cineva își târa cufărul la lift, dar nu ieși pe coridor să vadă dacă este Elinor. Nici ei nu-i plăceau despărțirile.

Restul zilei Meggie rămase foarte tăcută. După-amiază târziu Mo merse cu ea să mănânce într-un mic restaurant, la doar câteva colțuri de stradă mai departe. Când ieșiră de-acolo, se însera deja și afară, pe străzile care se întunecau, se îmbulzeau oamenii. Îmbulzeala era deosebit de mare într-o piață, iar când Meggie își făcu loc prin mulțime cu Mo, văzu că oamenii se înghesuiau în jurul unui scuiător-de-foc.

Era liniște desăvârșită când Deget-de-praf își trecu făclia aprinsă pe brațele goale. În timp ce se înclina, iar spectatorii aplaudau, Farid le dădea ocol, întinzându-le un mic talger de argint. Talgerul era singurul lucru care nu părea să se potrivească cu acel loc. Farid, în schimb, nu arăta altfel decât băieții care hoinăreau pe plajă și-și dădeau coate când trecea câte o fată. Pielea lui era poate ceva mai închisă la culoare și părul poate ceva mai negru, dar cu siguranță că la vederea lui nimănui nu i-ar fi venit ideea că se strecurase afară dintr-o poveste în care covoarele zboară, munții se deschid și lămpile pot să împlinească dorințe. Nu mai purta haina lui albastră, lungă până-n pământ, ci pantaloni și tricou. Arăta mai mare în ele. Deget-de-praf trebuie să i le fi cumpărat, la fel ca pantofii în care pășea cu băgare de seamă ca și cum picioarele încă nu i s-ar fi obișnuit într-un tot cu ei. Când o descoperi pe Meggie în îmbulzeală, îi făcu stingherit un semn din cap și trecu apoi repede mai departe.

Deget-de-praf mai scuiă în aer o ultimă minge de foc, a cărei mărime îl făcu și pe cel mai curajos spectator să se tragă înapoi împiedicându-se, apoi puse deoparte făcliile și își luă mingile. Le aruncă atât de sus, încât oamenii își dădură capul pe spate, le prinse și iarăși le împinse cu genunchiul în sus. Brațele i le rostogoleau în sus ca trase de fire nevăzute, i se iveau la spate ca și cum le-ar fi cules din văzduh, îi săreau spre frunte, spre bărbie, atât de ușor, de imponderabil, mici nimicuri dansante. Totul părea să devină ușor, fără greutate, doar un joc frumos – dacă n-ar fi fost fața lui Deget-de-praf. Ea rămase gravă în spatele mingilor învârtite de parcă n-ar fi avut nimic de a face cu mâinile dansante, nimic cu iscusința lor, cu ușurința lor fără griji. Meggie se întreba dacă îl mai dureau oare degetele. Păreau încă roșii, dar poate era doar lumina focului.

Când Deget-de-praf se înclină și-și vârî mingile din nou în rucsac, spectatorii întârziară să se împrăstie, până la urmă însă rămăseseră acolo doar Mo și Meggie. Farid se ghemuia pe caldarâm și număra banii pe care îi adunase. Arăta mulțumit – ca și cum niciodată n-ar fi făcut altceva.

Deci tot mai ești aici, zise Mo.

De ce nu? Deget-de-praf își aduna lucrurile, cele două sticle pe care le folosisese și în grădina Elinorei, făcliile arse, scuiătoarea, al cărei conținut îl vărsă fără grijă pe caldarâmul străzii. Își procurase o geantă nouă, cea veche

rămăsese în satul lui Capricorn. Meggie se apropie agale de rucsac, dar Gwin nu era înăuntru.

Speram că ai plecat demult într-un loc unde Basta să nu te poată găsi. Deget-de-praf ridică din umeri.

Mai întâi trebuie să adun ceva bani. Afară de asta aici îmi place vremea, iar oamenii se opresc mai degra- ' bă în loc. Sunt și generoși. Așa-i, Farid? Ce câștig avem de astă dată?

Băiatul tresări când Deget-de-praf se întoarse spre el. Pusese deoparte talgerul și voia tocmai să-și împingă în gură un chibrit aprins. Îl stinse repede cu degetele. Deget-de-praf se stăpâni să nu zâmbească.

Vrea să învețe neapărat jocul cu focul. I-am arătat cum să-și facă mici făclii cu care să exerseze, dar se grăbește prea mult. Are mereu bășici pe buze de la arsuri.

Meggie se uită, fără să atragă atenția, la Farid. El se făcea că nu o observă, în timp ce strângea în geantă lucrurile lui Deget-de-praf, dar ea era sigură că asculta fiecare cuvânt care se rostea. De două ori îi prinse privirea, privirea lui întunecată, iar a doua oară se întoarse atât de brusc, încât era gata să-i cadă una din sticlele lui Deget-de-praf.

Ei, ei, atenție cu asta, da? Se răsti la el Deget-de-praf.

Faptul că încă mai ești aici sper că nu are altă cauză? Întrebă Mo când Deget-de-praf se reîntoarse spre el.

Ce vrei să spui?

Deget-de-praf îi evită privirea – Ah, da. Crezi că m-aș mai putea întoarce din cauza cărții. Mă supraapreciezi. Sunt un laș.

Prostii.

Vocea lui Mo suna supărată – Elinor pleacă azi acasă.

Bine pentru ea.

Deget-de-praf examina cu o expresie neutră fața lui Mo – Și tu? Nu pleci cu ea?

Mo privi casele din jur și scutură din cap.

Eu vreau să mai vizitez pe cineva.

Aici? Pe cine?

Deget-de-praf își puse o cămașă cu mâneci scurte, ceva colorat, cu flori mari, care nu-i venea deloc bine la fața lui brăzdată de cicatrice.

Există cineva aici care ar putea să mai aibă un exemplar. Știi...

Fața lui Deget-de-praf rămase nemișcată, dar degetele îl trădară. Dintr-o dată se chinuiră să împingă nasturii cămășii în butoniere.

Asta nu-i posibil! Zise el răgușit. Când le-a adunat, Capricorn n-a sărit cu siguranță niciuna.

Mo ridică din umeri.

Poate. Vreau totuși să încerc. Omul despre care vorbesc nu este librar sau anticar. Capricorn nu știe probabil nici că există.

Deget-de-praf privi în jur. Într-una din casele înconjurătoare cineva închise obloanele, iar de cealaltă parte a pieței câțiva copii se jucau printre scaunele unui restaurant până în clipa în care chelnerul îi goni. Mirosea a mâncare caldă și a jocurile cu focul ale lui Deget-de-praf și nici un om

Îmbrăcat în negru nu era de văzut printre case, în afară de chelnerul care, cu un aer plictisit, așeza scaunele la locurile lor.

Și cine ar fi acest necunoscut misterios? Deget-de-praf coborî vocea încât se auzi abia ca o șoaptă.

Omul care a scris Inimă de cerneală. Trăiește nu departe de aici.

Farid se apropie agale de ei, ținând în mână talgerul de argint cu banii.

Gwin nu vine înapoi, îi zise lui Deget-de-praf. Și nu mai avem nimic cu ce să-l atragem. Să cumpăr câteva ouă?

Nu și le procură singur.

Deget-de-praf își trecu degetul peste cicatrice – Bagă banii pe care i-am strâns în punga de piele, știi, aia care e în rucsacul meu, îi zise lui Farid.

Vocea lui părea nerăbdătoare. Meggie s-ar fi uitat cu reproș la Mo dacă i-ar fi vorbit astfel, dar lui Farid nu i se păru nimic special. Se îndepărtă sărind.

Am crezut într-adevăr că s-a terminat, nici o întoarcere, niciodată...

Deget-de-praf se întrerupse și privi spre cer. Un avion cu lumini sclipind colorat traversa cerul nocturn. Și Farid se uita într-acolo. Ascunsese banii și stătea lângă rucsac așteptând. Ceva cu blană alunecă prin piață, se agăță strâns cu ghearele de pantalonii săi și i se cațără pe umeri. Zâmbind, Farid băgă mâna în buzunarul pantalonului și-i întinse lui Gwin o bucată de pâine.

Și ce dacă mai există o carte?

Deget-de-praf își ridică părul lung de pe frunte – îmi mai dai o șansă? Încerci încă o dată să mă trimiți înapoi? Doar o singură dată?

Vocea lui suna atât de nostalgic, încât pe Meggie o duru.

Dar pe chipul lui Mo se citi refuzul.

Nu poți să te întorci, nu în cartea asta! Zise el. Știu că nu vrei s-auzi nici o vorbă despre asta, dar așa e. Împacă-te o dată cu situația. Poate am să te pot ajuta la un moment dat, am o idee, e destul de ținută, dar...

Nu mai spuse nimic, scutură doar din cap și calcă pe o cutie de chibrituri goală care zăcea pe pietre.

Meggie se uită la el uluită. Despre ce idee vorbea? Exista cu adevărat sau voia doar să-l consoleze pe Deget-de-praf? Dacă da, atunci nu-și atinsese scopul. Deget-de-praf îl măsură cu vechea lui dușmănie.

Am să vin cu tine, zise el.

Degetele sale îi lăsaseră ceva rugină pe față, când și le trecuse peste cicatrice -

Am să vin cu tine, când îl vizitezi pe omul ăla, și-apoi om mai vedea.

În spatele lor răsună un hohot de râs. Deget-de-praf se uită în jur. Gwin încerca să se suie pe capul lui Farid și băiatul râdea ca și cum n-ar fi fost nimic mai încântător decât câteva gheare ascuțite de jder pe pielea capului.

Lui nu-i e nici pic de dor de casă! Murmură Deget-de-praf. L-am întrebat. Nici urmă! Toate astea – arată cu mâna în jurul său – îi plac. Până și zgomotul și duhoarea mașinilor. E bucuros că e aici. Lui i-ai făcut evident un serviciu.

Privirea pe care i-o aruncă tatălui, spunând aceste cuvinte, era atât de încărcată de reproș, încât Meggie îl luă pe Mo involuntar de mână.

Gwin sărise de pe umărul lui Farid și, plin de curiozitate, adulmeca de colo-colo caldarâmul. Unul dintre copiii care se jucaseră zgomotos printre mese se aplecă și-i examina neîncrezător cornițele. Dar înainte ca să poată întinde mâna după animal, Farid sări, îl apucă pe Gwin și și-l puse din nou pe umăr.

Unde locuiește acest?... Deget-de-praf lăsă propoziția neterminată.

Cam la o oră de-aici.

Deget-de-praf tăcu. Pe cer scânteiau iarăși luminile unui avion.

Uneori dacă mergeai dis-de-dimineață la fântână ca să te speli, murmură el, deasupra apei zbârnâiau zânele astea minuscule, abia mai mari decât libelule voastre și albastre ca violetele. Le plăcea să-ți intre în păr, uneori îți scuiپau chiar în față. Foarte prietenoase nu erau, dar noaptea scânteiau ca licuricii. Îmi prindeam uneori câte una și o închideam într-o sticlă. Dacă îi dădeai drumul noaptea, înainte de a adormi, visai minunat.

Capricorn a spus că erau cobolzi și uriași, zise Meggie încet.

Deget-de-praf o măsură gânditor.

Da, erau și din ăia, zise el. Cobolzi, piticuțe-de-mușchi, oameni de sticlă... Lui Capricorn nu-i prea plăceau ăștia, fără excepție. Ar fi preferat să-i omoare pe toți. A pus să fie alungați, a alungat tot ce putea fugi.

Trebuie să fie o lume primejdioasă.

Meggie încercă să și-o imagineze, uriașii, cobolzii – și zânele. Mo îi dăruise odată o carte cu zâne. Deget-de-praf ridică din umeri.

Da, e primejdioasă, și? Asta de-aici e și ea primejdioasă, nu?

Îi întoarse brusc spatele, se duse la rucsacul său și și-l aruncă în spate. Apoi îi făcu un semn băiatului. Farid ridică geanta cu mingile și făcliile și, plin de zel, o trase după el, urmându-l pe Deget-de-praf. Acesta se mai întoarse o dată spre Mo.

Îndrăznește numai și povestește-i acestui om despre mine! Zise el. Nu vreau să-l văd. Am s-aștept la mașină. Vreau să știu doar dacă mai are o carte, ai priceput? Căci la cartea lui Capricorn doar n-o să mai ajung vreodată.

Mo ridică din umeri.

Cum vrei...

Deget-de-praf își examina degetele înroșite și-și trecu mâna peste pielea întinsă.

Poate mi-ar spune și cum se termină povestea mea, murmură el.

Meggie se uită la el neîncrezătoare.

Ce, nu știi?

Deget-de-praf zâmbi. Lui Meggie tot nu-i plăcea zâmbetul lui. Părea că există doar ca să ascundă ceva.

Ce-i aici așa de special, prințesă? Întrebă el cu voce scăzută. Tu știi oare cum se termină povestea ta?

Meggie nu știu ce să răspundă. Deget-de-praf îi făcu un semn cu ochiul și se întoarse.

Măine dimineață sunt la hotel! Mai zise.

Apoi plecă fără să se mai uite înapoi. Farid îl urma cu traista grea, fericit ca un câine vagabond care își găsisese în fine un stăpân.

În această noapte, luna plină/de un roșu-portocaliu, atârna pe cer ca un fruct. Înainte de a se sui în pat, Mo trase perdelele ca s-o poată vedea: un lampion colorat între toate stelele acelea albe.

Niciunul din ei nu putea să doarmă. Mo își cumpăraseră câteva cărți de buzunar, arătau atât de uzate ca și cum ar fi trecut deja prin multe mâini. Maggie citea cartea cu ticăloși, pe care i-o dăruise Elinoft îi plăcea, dar la un moment dat i se închiseră ochii de oboseală. Adormi imediat, alături de Mo care citea și tot citea, în vreme ce afară luna portocalie atârna pe cerul străin.

Când se trezi la un moment dat, speriată, dintr-un vis confuz, Mo tot mai stătea în capul oaselor în pat, cu cartea deschisă în mână. Luna pornise demult mai departe, iar pe fereastră nu se vedea decât noaptea.

Nu poți să dormi? Întrebă Meggie și se ridică.

Ah, câinele ăla neghiob m-a mușcat de brațul stâng și știi că e exact partea pe care adorm cel mai bine. Apoi pur și simplu îmi umblă prea multe lucruri prin cap.

Și mie îmi umblă multe prin cap.

Meggie luă de pe noptieră cartea cu poezii pe care i-o dăruise Elinor.

Mângâie legătura, își trecu mâna peste cotorul arcuit și urmări cu arătătorul conturul literelor de pe copertă – Știi ceva, Mo? Zise ea ezitând. Cred că mi-ar plăcea și mie să pot.

Ce?

Meggie mângâie încă o dată legătura cărții. I se păru că o aude șoptind. Foarte încet.

Să citesc așa, zise ea. Să citesc ca tine. Așa, ca totul să fie viu.

Mo se uită la ea.

Ești nebună! Zise el. Toate necazurile pe care le avem vin numai de aici.

Știu.

Ținând degetul între file, Mo închise cartea.

Citește-mi ceva, Mo! Spuse Meggie încet. Te rog. Doar o dată.

— Îi întinse cartea cu poezii – Elinor mi-a dăruit-o. Zice că nu se poate întâmpla cine știe ce.

Da? A spus asta?

Mo deschise cartea – Și dacă totuși? Frunzări paginile lucioase.

Meggie își împinse perna foarte aproape de a lui.

Ai într-adevăr o idee cum ai putea totuși să-l trimiți pe Deget-de-praf înapoi? Sau l-ai mințit?

Prostii. Nu sunt bun să mint, știi asta.

Așa-i.

Meggie trebui să zâmbească – Ce idee ai?

Am să-ți spun când o să știi dacă funcționează. Mo continua să frunzărească volumul de la Elinor. Cu fruntea încruntată citea o pagină, o întorcea și citea o alta.

Te rog, Mo!

Meggie se trase foarte aproape de el – Doar o singură poezie. Una micuță de tot. Te rog! Pentru mine.

Mo oftă.

Una singură? Meggie dădu din cap.

Afară zgomotul mașinilor încetase. Lumea era atât de liniștită, de parcă s-ar fi închis ca un fluture într-un cocon pentru ca ziua următoare să iasă întinerită și nou-nouță.

Te rog, Mo, citește!

Și Mo începu să umple liniștea de cuvinte. Le atrăgea din toate părțile ca și cum ele ar fi așteptat doar glasul lui – cuvinte lungi și scurte, ascuțite și moi, sfârâitoare, uguitoare. Dansau prin odaie, desenau imagini din sticlă colorată și gâdilau pielea. Chiar și după ce așipi, Meggie tot le mai auzea, cu toate că Mo închisese cartea demult. Cuvinte care îi explicau lumea, fața întunecată și cea luminoasă și care ridicau ziduri în fața tuturor visurilor urâte. Niciunul nu pătrunse în această noapte.

În dimineața următoare, o pasăre de un roșu portocaliu ca lumina lunii din noaptea trecută fâlfâia pe patul lui Meggie. Încercă s-o prindă, dar pasărea zbură spre fereastra dincolo de care o aștepta cerul albastru. Se izbea neconținut de geamul invizibil și-și lovea capul mic, până ce Mo deschise fereastra și-i dădu drumul să zboare afară.

Ei, tot îți mai dorești să poți? O întrebă Mo pe Meggie după ce ea urmărise pasărea până când se topise în azur.

Era foarte frumoasă! Zise ea.

Da, dar o să-i placă aici? Întrebă Mo. Și cine e în schimb acum acolo, de unde a venit ea?

Meggie rămase la fereastră, în timp ce Mo coborî ca să achite nota de plată. Își amintea exact ce poezie citise Mo la sfârșit. Aduse cartea de pe noptiera ei, ezită o clipă. Și o deschise.

Acolo-i un loc, unde trotuarul ia sfârșit și încă n-a-nceput șoseaua și-acolo crește iarba, albă, moale și-acolo un soare purpuriu dogoare și pasărea lunii după un drum lung adoarme în vântul de izmă ce-adie răcoare.

Meggie șoptea cuvintele lui Shel Silverstein, în timp ce le citea, dar nici o pasăre a lunii nu-și luă zborul dinspre lampă. Iar mirosul de izmă era desigur o închipuire.

Fenoglio.

Nu mă cunoașteți, decât dacă ați citit o carte care se cheamă Aventurile lui Tom Sawyer, dar nu despre asta e vorba. Cartea a fost scrisă de Mark Twain și ce povestește în ea e adevărat – mai mult sau mai puțin. Unele lucruri le-a exagerat, dar cele mai multe sunt așa. De fapt e totuna. N-am văzut pe nimeni care să nu mnv ta uneori.

Mark Twain, Aventurile lui Huckleberry Finn înd ieșiră din hotel, Deget-de-praf aștepta deja cu Farid în parcare. Peste dealurile apropiate atârnav nori de ploaie, un vânt înăbușitor îi mâna încet spre mare. În această zi totul părea cenușiu, până și casele vopsite colorat și tufișurile înflorite de pe marginea șoselei. Mo o luă pe șoseaua de coastă, despre care Elinor povestise că au construit-o romanii și se îndreptă spre vest.

Pe tot parcursul drumului, marea se întindea la stânga lor, apă până la orizont, acoperită când de case, când de copaci, dar în dimineața asta nu arăta nici pe jumătate atât de atrăgătoare ca atunci când Meggie venise dinspre munte cu Elinor și cu Deget-de-praf. Cenușiul cerului se oglindea șters în valuri și spuma învolburată semăna cu niște zoaie. Meggie se surprinse uitându-se tot mai des spre dreapta, spre dealurile printre care se ascundea undeva satul lui Capricorn. O dată chiar i se păru că descoperă într-o încrețitură întunecată turnul decolorat al bisericii și inima îi bătu să se spargă, deși știa că era imposibil să fie biserica lui Capricorn. În definitiv, picioarele ei își mai aminteau încă foarte exact drumul nesfârșit de lung.

Mo conducea mai repede ca de obicei, mult mai repede, era evident că aproape nu mai avea răbdare s-ajungă la destinație. După mai bine de o oră cotiră, ieșind de pe șoseaua de coastă și urmând un drum îngust, șerpuit, care trecea printr-o vale cenușie din pricina caselor. Dealurile erau acoperite de sere cu geamurile văruite, în direcția soarelui, care astăzi se ascundea printre nori. Abia când șoseaua începu să urce, se iviră din nou pe ambele sale laturi suprafețele verzi. Câmpii necultivate luau locul zidurilor, iar pe marginea șoselei se aplecau măslini. Șoseaua se bifurcă de câteva ori și Mo fu silit să se uite mereu pe harta pe care o cumpărase, dar în cele din urmă apărură pe o tăbliță indicatoare numele exact.

Era o așezare mică aceea în care intrară, abia mai mare decât o piață, cu câteva duzini de case și o biserică foarte asemănătoare cu biserica din satul lui Capricorn. Când Meggie coborî din mașină, văzu jos, departe, întinzându-se marea. Chiar de la distanță se vedea spuma valurilor care în această zi cenușie erau atât de agitate. Mo parcase în piața satului, chiar lângă monumentul închinat morților din cele două războaie trecute. Lista numelor era lungă pentru un loc atât de mic, lui Meggie i se păru că erau aproape tot atâtea nume câte case avea satul.

Poți să lași liniștit mașina deschisă, am eu grijă de ea! Zise Deget-de-praf, când Mo voi s-o încuie.

Își aruncă rucsacul în spate, îl trase de lanț pe Gwin care era adormit și se ghemui pe treptele monumentului. Farid se așeză, fără nici un cuvânt, alături de el. Meggie însă îl urmă pe Mo.

Ține minte că ai promis să nu povestești nimic de mine! Strigă Deget-de-praf după ei.

Bine, prea bine! Răspunse Mo.

Farid se juca din nou cu chibriturile, Meggie îl surprinse când se mai uită o dată în urmă. Știa deja foarte bine să stingă bețișorul cu gura, totuși Deget-de-praf îi luă chibriturile și Farid se apucă să-și examineze nefericit mâinile goale. •

Prin profesia tatălui ei, Meggie cunoscuse adesea oameni care iubeau cărțile, le cumpărau, le colecționau, le tipăreau sau, ca și el, le protejau să nu se dezmembreze, dar niciodată nu întâlnise pe cineva care să fi scris propozițiile ce umpleau toate acele pagini. Nici măcar la câteva dintre cărțile ei preferate nu știa numele autorului, nemaivorbind de cum arăta. Ea văzuse întotdeauna doar figurile care îi ieșeau în întâmpinare din cuvinte, niciodată

însă pe cel care stătea în spatele lor și le născocise. Era cum spusese Mo: pe scriitori ți-i reprezinti morți sau foarte, foarte bătrâni. Dar bărbatul care le deschise, după ce Mo sunase de două ori la ușa lui, nu era niciuna, nici alta. Adică, bătrân era, cel puțin în ochii lui Meggie, avea cel puțin șaizeci de ani sau chiar mai mult. Fața îi era zbârcită ca o broască țestoasă, dar părul îi era negru, fără nici o nuanță de gri, nici măcar ușoară (mai târziu avea să afle că se vopsea), iar fragil omul, de asemenea, nu părea tocmai să fie. Dimpotrivă, se postă atât de impozant în cadrul ușii, încât lui Meggie îi pieri graiul pe loc. Din fericire lui Mo nu i se întâmplă tot așa.

Domnul Fenoglio? Întrebă el.

Da?

Figura se făcu și mai distantă. Fiecare zbârcitură se umplu de dezaprobare. Ceea ce nu păru însă să-l impresioneze pe Mo.

Mortimer Folchart, se prezentă el, ea este fiica mea, Meggie. Una dintre cărțile dumneavoastră mă aduce aici.

Un băiat apăru în ușă, alături de Fenoglio, un băiețel, poate de cinci ani, iar de cealaltă parte se împingea să iasă o fetiță. Curioasă, se uită fix mai întâi la Mo, apoi la Meggie.

Pippo a scobit ciocolata din prăjitură, o auzi Meggie șoptind, în timp ce se uita îngrijorată la Mo.

Când aceasta îi făcu un semn cu ochiul, dispăru chicotind în spatele lui Fenoglio, care numai prietenos nu-i privea.

Toată ciocolata? Mormăi el. Vin imediat. Spune-i lui Pippo că o s-o încaseze rău.

Fetița dădu din cap și o luă la fugă, evident fiindcă îi plăcea să ducă asemenea vești proaste. Băiețelul înlănțuia piciorul lui Fenoglio.

E vorba de o anumită carte, continuă Mo. Inimă de cerneală. Ați scris-o demult și, din păcate, nu se mai găsește pe nicăieri de cumpărat.

Meggie nu se putea decât minuna că lui Mo cuvintele nu-i rămâneau în gât sub privirea întunecată care continua să-l fixeze.

Ah, asta. Da, și?

Fenoglio încrucișa brațele. Fetița apăru din nou în stânga lui.

Pippo s-a ascuns, șopti ea.

N-o să-i folosească la nimic, zise Fenoglio. Îl găsesc eu întotdeauna.

Fetița dispăru din nou. Meggie auzi cum în casă era strigat tare hoțul ciocolatei.

Fenoglio se întoarse din nou spre Mo.

Ce doriți? Dacă vreți să-mi puneți vreo întrebare isteață legată de carte, renunțați. N-am timp de așa ceva. Afară de asta am scris-o, după cum ați spus și dumneavoastră, de o groază de vreme.

Nu, n-am de pus întrebări, cu excepția uneia singure. Aș vrea să știu dacă mai aveți câteva exemplare și dacă v-aș putea cumpăra unul.

Acum bătrânul nu-l mai cercetă pe Mo atât de distant.

Ia te uită! Cartea trebuie să vă fi plăcut cu adevărat. Mă simt măgulit. Cu toate că...

Chipul se întunecă din nou – Nu cumva sunteți unul dintre acei smintiți care colecționează cărți rare doar pentru că sunt rare, nu-i așa?

Mo se văzu silit să zâmbească.

Nu! Zise el. Aș vrea s-o citesc. Pur și simplu doar s-o citesc.

Fenoglio își sprijini brațul de cadrul ușii și cercetă casa de vizavi ca și cum i-ar fi fost teamă că avea să se prăbușească în clipa următoare. Ulița unde care locuia era atât de îngustă încât, dacă ar fi întins brațele, Mo ar fi putut s-ajungă cu ele dintr-o parte în alta. Multe case erau construite din pietre neșlefuite de culoarea nisipului cenușiu, precum cele din satul lui Capricorn, dar aici erau flori la ferestre și pe trepte și multe obloane arătau ca și cum ar fi fost proaspăt vopsite. În fața unei case era un cărucior de copil, în fața alteia o motocicletă, iar prin ferestrele deschise se auzeau în uliță voci. Cândva, se gândi Meggie și satul lui Capricorn a arătat așa.

O femeie bătrână trecu pe lângă ei, îi măsură pe străini cu neîncredere. Fenoglio îi făcu un semn din cap, mormăi un salut scurt și așteptă până ce dispăru pe ușa unei case vopsite în verde.

Inimă de cerneală, zise el. E într-adevăr mult de-atunci. E curios că tocmai de ea întrebați.

Fetița se întoarse. Trase de mânecile lui Fenoglio și-i șopti ceva la ureche. Fața de țeastoasă a lui Fenoglio se strâmbă într-un zâmbet. Meggie îl plăcu mai mult așa.

Da, Paula, acolo se ascunde de fiecare dată, îi spuse încet fetei. Poate îl sfătuiești să încerce o dată o ascunzătoare mai bună.

Paula dispăru pentru a treia oară, nu fără a-i arunca lui Meggie o privire lungă, plină de curiozitate.

Bine, atunci haideți înăuntru, zise Fenoglio.

Fără să mai spună ceva, le făcu un semn lui Mo și lui Meggie, o luă înainte pe un coridor strâmt și întunecat, șchiopătând fiindcă băiețușul tot mai atârna ca o maimuțică de piciorul lui și împinse ușa de la bucătărie, unde se afla pe masă ruina unei prăjituri. Crusta brună era găurită ca legătura unei cărți, pe care ar fi ros-o ani de zile moliile de cărți.

Pippo? Fenoglio urlă atât de tare încât până și Meggie se sperie, deși nu se simțea vinovată cu nimic. Știu că mă auzi. Și-ți spun că pentru fiecare gaură din această prăjitură am să-ți fac un nod la nas. Ai priceput?

Meggie auzi un chicotit. Părea să vină din dulapul de lângă frigider. Fenoglio rupse o bucățică din prăjitura înțepată.

Paula, zise el, dă-i și fetei, dacă nu o deranjează găurile, zise el.

Paula ieși de sub masă și se uită întrebător la Meggie.

Nu mă deranjează, zise Meggie, la care Paula tăie cu un cuțit mare o bucată tot atât de mare de prăjitură și i-o puse pe fața de masă.

Pippo, scoate una dintre farfuriile cu trandafiri, zise Fenoglio și din dulap o mână cu degete brune de la ciocolată întinse o farfurie.

Meggie o prinse repede înainte să cadă și puse prăjitura pe ea.

Și dumneavoastră? Îl întrebă Fenoglio pe Mo.

Eu aș prefera cartea, răspunse Mo. Era destul de palid.

Fenoglio și-l culese pe băiețel de pe picior și se așeză.

Rico, caută-ți alt copac, zise el.

Apoi îl privi gânditor pe Mo – Nu pot să v-o dau, zise el. Nu mai am nici un exemplar. Au fost furate, toate. Le pusesem la dispoziția unei expoziții de cărți vechi pentru copii, dincolo, la Genova. Era printre ele o ediție specială, bogat ilustrată, apoi una cu dedicația semnată a ilustratorului, cele două cărți care aparțineau copiilor mei, cu toate observațiile lor mâzgălite (îi tot rugasem ca mai bine să sublinieze ce le plăcea mai mult) și, în fine, exemplarul meu personal. Toate furate, două zile după ce se deschisese expoziția.

Mo își trecu mâna peste față ca și cum ar fi vrut să-și șteargă dezamăgirea.

Furate! Zise el. Desigur.

Desigur? Fenoglio clipi și-l măsură plin de curiozitate pe Mo. Trebuie să-mi explicați asta. Nu vă las să plecați până când nu aflu de ce tocmai această carte vă interesează. Altminteri îi pun pe copii pe dumneavoastră și nu e plăcut.

Mo încercă să zâmbescă, dar nu reuși prea bine.

Și al meu a fost furat, zise el în cele din urmă. Și era, de asemenea, un exemplar cu totul special.

Uimitor.

Fenoglio ridică din sprâncene. Se arcuiau deasupra ochilor lui ca niște omizi zbârlite – Dați-i drumul, povestiți.

De pe chipul lui dispăruse orice urmă de dușmănie. Curiozitatea pusese mâna pe sceptru. Nimic altceva decât curiozitate. Meggie descoperi în ochii lui Fenoglio aceeași foame nepotolită de povești care o copleșea și pe ea la vederea fiecărei cărți noi.

Aici nu sunt multe de povestit.

Meggie își dădu seama după vocea lui Mo că nu avea de gând să-i povestească bătrânului adevărul – Eu restaurez cărți. Trăiesc din ele. Pe a dumneavoastră am găsit-o cu ani în urmă într-un anticariat, am vrut s-o leg din nou și-apoi s-o vând, dar mi-a plăcut atât de mult încât am păstrat-o. Iată însă că mi s-a furat și am încercat zadarnic să cumpăr una nouă. O prietenă care se pricepe foarte bine să facă rost de cărți rare mi-a propus în cele din urmă să încerc chiar la autor. Tot ea mi-a găsit și adresa dumneavoastră. Și așa am venit încoace.

Fenoglio șterse câteva firimituri de pe masă.

Bine, zise el. Dar asta nu e toată povestea.

Ce vreți să spuneți?

Bătrânul cercetă fața lui Mo până când acesta întoarse capul și privi pe fereastra îngustă.

Vreau să spun că miros poveștile bune de la multe poște distanță, așa că nu încercați să ascundeți una de mine. Afară cu ea. Căpătați și o bucată din formidabila prăjitură întepată.

Paula se înghesui în poala lui Fenoglio. Își vârî capul sub bărbia lui și-l privi pe Mo la fel de nerăbdător ca și bătrânul.

Cornelia Funke Dar Mo scutură din cap.

Nu, cred că mai bine renunț. Oricum n-ați crede un cuvânt.

Oh, eu cred lucrurile cele mai năstrușnice! Îl contrazise Fenoglio în timp ce tăia o bucată de prăjitură. Cred orice poveste atâta timp cât e bine povestită.

Ușa dulapului se crăpă și Meggie văzu cum un băiat își scoase capul afară.

Cum rămâne cu pedeapsa mea? Întrebă el. Pesemne că era Pippo, judecând după degetele pline de ciocolată.

Mai târziu, zise Fenoglio. Acum am altceva de făcut.

Dezamăgit, Pippo ieși din dulap.

Ai zis că-mi faci noduri la nas.

Noduri duble, noduri marinărești, noduri fluturești și ce mai vrei tu, dar acum trebuie s-ascult povestea asta. Deci mai fă câteva prostii până o să-mi fac timp.

Pippo puse buza bosumflat și dispăru pe culoar. Băiețelul se luă iute după el.

Mo continua să tacă, ștergea fărâme de prăjitură de pe suprafața neregulată a mesei și desena cu arătătorul modele invizibile pe lemn.

Apare în această poveste cineva, căruia i-am promis să n-o povestesc, zise el în cele din urmă.

O promisiune proastă nu devine mai bună prin faptul că e ținută, zise Fenoglio. Cel puțin așa stă scris într-una dintre cărțile mele preferate, Nu știu dacă a fost o promisiune proastă.

Mo oftă și privi în tavan ca și cum acolo ar fi fost de găsit răspunsul – Ei, bine, zise el. Am să vă povestesc. Dar Deget-de-praf o să mă omoare dacă află.

Deget-de-praf? Am numit așa un personaj odată. Desigur, pe unul din scamatorii care apar în Inimă de cerneală. În penultimul capitol l-am lăsat să moară și, în timp ce scriam, am plâns, atât era de emoționant.

Meggie era cât pe-acți să se înece cu o bucățică de prăjitură pe care tocmai și-o vârâse în gură, dar Fenoglio continuă netulburat:

Nu mi-am lăsat multe personaje să moară, dar uneori pur și simplu se potrivește. Scenele de moarte nu sunt ușor de scris, cad prea ușor în dulcegărie, dar aceea a lui Deget-de-praf mi-a reușit atunci într-adevăr bine.

Meggie se uită consternată la Mo.

Moare? Dar... Știai asta?

Desigur. Am citit întreaga poveste, Meggie.

Dar de ce nu i-ai spus?

N-a vrut s-asculte.

Fenoglio urmărea schimbul lor de replici cu multă curiozitate și cu o figură pe care se vedea că nu pricepe nimic.

Cine îl omoară? Întrebă Meggie. Basta?

Ah, Basta! Fenoglio zâmbi pe sub mustață.

Fiecare zbârcitură se umplu de satisfacție – Unul dintre cei mai buni ticăloși pe care i-am născocit. Un câine turbat, dar nici pe jumătate atât de rău ca celălalt erou întunecat al meu: Capricorn. Basta ar lăsa să i se smulgă

inima pentru el, dar lui Capricorn asemenea pasiuni îi sunt străine. El nu simte nimic, absolut nimic, nici măcar propria-i cruzime nu-i face plăcere. Da, pentru Inimă de cerneală am inventat într-adevăr câteva figuri întunecate și apoi mai e și Umbra, câinele lui Capricorn, cum i-am zis chiar eu tot timpul. Dar, firește, asta e o descriere mult prea simpatică pentru un asemenea monstru.

Umbra”?

Vocea lui Meggie era abia ceva mai mult decât o șoaptă – îl omoară el pe Deget-de-praf?

Nu, nu. Iartă-mă, am uitat complet de întrebarea ta. O dată ce încep să vorbesc despre personajele mele, sunt foarte greu de oprit. Nu, unul dintre oamenii lui Capricorn îl omoară pe Deget-de-praf. Scena mi-a izbutit într-adevăr bine. Deget-de-praf are un jder blând, omul lui Capricorn vrea să-l omoare fiindcă îi place mult să omoare animale mici, Deget-de-praf vrea să-și salveze prietenul cu blăniță – și moare pentru el.

Meggie tăcu. Bietul Deget-de-praf, se gândi. Bietul, bietul Deget-de-praf. Nu se mai putea gândi la nimic altceva.

Care dintre oamenii lui Capricorn este? Întrebă ea. Nas-turtit? Sau Cockerell?

Fenoglio o examina plin de admirație.

Ia te uită. Tu poți să ții minte toate numele? Eu le uit de cele mai multe ori, la scurt timp după ce le-am inventat.

Nu e niciunul dintre ei, Meggie, zise Mo. În carte numele ucigașului nu este nici măcar pomenit. E o bandă întreagă de oameni ai lui Capricorn care îl urmăresc pe Gwin și unul îl împunge cu cuțitul. Unul care probabil că tot îl mai așteaptă pe Deget-de-praf.

Îl așteaptă? Fenoglio se uită perplex la Mo.

E oribil! Șopti Meggie. Îmi pare bine că n-am citit mai departe.

Ce înseamnă asta? Vorbești cumva de cartea mea? Vocea lui Fenoglio suna jignită.

Da, zise Meggie. Asta fac.

Se uită întrebător la Mo – Și Capricorn? Cine îl omoară pe el?

Nimeni.

Nimeni?

Meggie se uită la Fenoglio atât de acuzator, încât acesta începu să-și frece nasul jenat. Era un nas impozant.

Ce te uiți așa la mine? Strigă el. Îl las să scape. E unul dintre cei mai buni ticăloși ai mei. Cum să-l fi omorât? În viața adevărată nu e altfel: marii ucigași scapă și trăiesc fericiți până la sfârșitul vieții lor, în timp ce oamenii buni mor, uneori chiar cei mai buni. Așa se petrec lucrurile. De ce trebuie să fie în cărți altfel?

Ce e cu Basta? Rămâne cumva în viață? Meggie își aminti ce spusese Farid atunci la colibă: De ce nu-i omorâți? Asta aveau de gând să facă cu noi!”.

Basta rămâne în viață, răspunse Fenoglio. Plănuiam pe-atunci să scriu o continuare la Inimă de cerneală și nu voiam să renunț la cei doi. Eram

foarte mândru de ei! Bun, nici Umbra nu-mi reușise rău, nu, serios, dar la personajele mele umane țin totuși cel mai mult. Știi, dacă m-ai întreba de cine eram mai mândru – de Basta sau de Capricorn – n-aș ști să-ți spun!

Mo se uită din nou țintă pe fereastră. Apoi îl privi pe Fenoglio.

Ați vrea să-i întâlniți vreodată pe cei doi? Întrebă el.

Pe cine? Fenoglio de uită surprins la el.

Pe Capricorn și pe Basta.

Drace, nu! Fenoglio râse atât de tare, încât Paula îi puse speriată mâna peste gură.

Ei bine, noi i-am întâlnit, zise Mo obosit. Eu și Meggie. Și Deget-de praf.

Un final greșit.

O poveste, un roman, un basm – aceste lucruri seamănă cu făpturile vii, poate unele chiar și sunt. Își au capul lor, picioarele lor, circulația sângelui lor și costumul lor ca oamenii adevărați.

Erich Kästner, Emil și detectivii upă ce Mo își isprăvi povestea, Fenoglio tăcu îndelung. Paula plecase demult să-i caute pe Pippo și pe Rico. Meggie îi auzi alergând pe podeaua de lemn, la un etaj mai sus, o săritură, o alunecare, chicoteli și țipete. Dar în bucătăria lui Fenoglio era atâta liniște, încât se auzea tic-tacul ceasului care atârna de perete, lângă fereastră.

Are cicatricele alea pe față, știți doar?... Se uită întrebător la Mo. Acesta dădu din cap.

Fenoglio își șterse cu mâna câteva firimituri de pe pantaloni.

Cicatricele i le-a făcut Basta, zise el. Căci amândoi plăceau aceeași fată.

Mo încuviință.

Da, știu.

Fenoglio se uită pe fereastră.

Zânele au doftoricit tăieturile, zise el. De aceea au rămas doar niște cicatrice fine, cel mult ca trei linii palide pe piele, așa-i?

Bătrânul se uită întrebător la Mo.

Acesta dădu din cap. Și Fenoglio privi din nou afară, în casa de vizavi era o fereastră deschisă și se auzea cum o femeie se certa cu un copil.

De fapt, acum ar trebui să fiu foarte, foarte mândru, murmură Fenoglio. Orice scriitor își dorește personaje pline de viață, iar ale mele au ieșit la plimbare de-a dreptul din cartea dumneavoastră.

Fiindcă tatăl meu le-a scos citind cu voce tare, zise Meggie. Poate să facă asta și cu alte cărți.

Ah, desigur.

Fenoglio dădu din cap – Bine că-mi amintești. Altminteri m-aș considera probabil un mic zeu, nu-i așa? Dar de asta cu mama ta îmi pare rău. Cu toate că, așa văzând lucrurile, vina nici nu este de fapt a mea.

Pentru tatăl meu e mai rău, spuse Meggie. Eu nu-mi amintesc de ea.

Mo o privi surprins.

Firește. Erai mai mică decât nepoții mei! Constată Fenoglio gânditor. Mi-ar plăcea cu adevărat să-l mai văd o dată, zise el. La Deget-de-praf mă refer. Acum îmi pare desigur rău că am născocit pentru bietul băiat un final atât de

rău. Dar se potrivea într-un fel cu el. Așa cum se spune atât de frumos la Shakespeare: Fiecare își joacă rolul său, iar al meu este unul trist”.

Privi pe stradă în jos. Deasupra lor, la etaj, se sparse ceva, dar pe Fenoglio nu păru să-l intereseze în mod special.

Aceștia sunt, de fapt, copiii dumneavoastră? Întrebă Meggie și arătă în sus.

Ferească Dumnezeu, nu. Sunt nepoții mei. Una dintre fetele mele trăiește și ea aici în localitate. Ei vin mereu la mine și le spun povești. Spun povești la jumătate de sat, dar nu mai am chef să le scriu. El unde e acum? Se întoarce întrebător spre Mo.

Deget-de-praf? N-am voie să spun. Nu vrea să vă vadă.

S-a speriat destul de mult când tatăl meu i-a povestit de dumneavoastră, adăugă Meggie.

Dar Deget-de-praf trebuie să afle ce se întâmplă cu el, se gândi ea, trebuie. Atunci o să înțeleagă că într-adevăr nu poate să se întoarcă. Și că totuși o să-i fie în continuare dor de casă, se gândi ea. Pentru totdeauna.

Trebuie să-l văd! O singură dată. Nu înțelegeți?

— Fenoglio se uită rugător la Mo – V-aș putea urma pur și simplu pe neobservate. După ce să mă recunoască? Vreau doar să mă conving dacă. Arată într-adevăr așa cum mi l-am închipuit.

Dar Mo scutură din cap.

Cred că ar trebui să-l lăsați în pace.

E absurd! Pot să-l văd când vreau. În definitiv eu l-am născocit!

Și l-ați omorât, adăugă Meggie.

Ei, da.

Fenoglio își ridică neajutorat mâinile – Am vrut să fac povestea mai captivantă. Ție nu-ți plac poveștile captivante?

Doar dacă se termină bine.

Dacă se termină bine!

Fenoglio pufăi disprețuitor și trase cu urechea la zgomotele de sus. Cineva căzuse tare pe podeaua de lemn, un plâns răsunător urmă izbiturii. Fenoglio se repezi la ușă – Așteptați aici! Mă întorc imediat! Strigă el și dispăru pe coridor.

Mo! Șopti Meggie. Trebuie să-i spui lui Deget-de-praf! Trebuie să-i spui că nu se poate întoarce.

Dar Mo scutură din cap.

Nu vrea să asculte, crede-mă. Am încercat de nenumărate ori. Poate că totuși n-ar fi o idee rea să-l pun în legătură cu Fenoglio. Probabil că pe născocitorul lui îl crede mai degrabă decât pe mine.

Cu un oftat șterse de pe masa din bucătăria lui Fenoglio câteva firimituri de prăjitură.

În Inimă de cerneală era o poză, murmură el, în timp ce-și plimba palma peste suprafața mesei ca și cum ar fi putut astfel să facă poza să apară ca prin farmec. Se putea vedea în ea un grup de femei care stăteau sub bolta unei porți, îmbrăcate somptuos ca și cum ar merge la o petrecere. Una dintre ele avea părul tot atât de deschis ca al mamei tale. Nu i se vede

fața, stă cu spatele la privitor, dar mi-am închipuit întotdeauna că este ea. Țicneală, nu?

Meggie își puse mâna pe a lui.

Mo, promite-mi că nu te mai duci în satul ăla! Zise ea. Te rog. Promite-mi că n-ai să încerci să iei cartea înapoi.

Secundarul de la ceasul de bucătărie al lui Fenoglio decupa timpul în felii dureros de fine până ce, în sfârșit, Mo răspunse.

Îți promit, zise el.

Uită-te la mine când spui! Mo o ascultă.

Îți promit! Repetă el. Mai e un singur lucru pe care vreau să-l discut cu Fenoglio și apoi plecăm acasă și uităm cartea. Mulțumită?

Meggie dădu din cap. Deși se întreba ce mai era de discutat aici.

Fenoglio se întoarse cu un Pippo plâns în spate. Ceilalți copii își urmau bunicul cu fețe plouate.

Găuri în prăjitură și acum și una în frunte, cred că trebuie să vă trimit pe toți acasă! Se răsti Fenoglio la ei în vreme ce-l așeza pe Pippo pe un scaun.

Apoi scotoci într-un dulap mare până găsi un plasture și i-l lipi nu prea atent nepotului pe fruntea lovită.

Mo își împinse scaunul în spate și se ridică.

Am reflectat, zise el. Vă duc totuși la Deget-de-praf. Fenoglio se întoarse surprins spre el.

Poate îl lămurii o dată pentru totdeauna că nu se poate întoarce, continuă Mo. Altminteri, cine știe ce mai urmează să facă. Mă tem că poate să fie primejdios pentru el... Afara de asta am o idee, e țicnită, dar aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre ea.

Mai țicnită decât ceea ce am auzit deja? E aproape imposibil, nu?

Nepoții lui Fenoglio dispăruseră din nou în dulap. Chicotind traseră ușile după ei.

Vă ascult ideea, zise Fenoglio. Dar mai înainte vreau să-l văd pe Deget-de-praf!

Mo se uită la Meggie. Se întâmpla rar ca Mo să nu-și țină făgăduiala și acum nu se simțea evident deloc în apele lui. Meggie putea să înțeleagă prea bine asta.

Așteaptă în piață, zise Mo cu voce ezitantă. Dar lăsați-mă să vorbesc mai întâi eu cu el.

În piață? Ochii lui Fenoglio se făcură mari. Asta e minunat!

Un pas și se afla în fața oglinzii mici care atârna de ușa bucătăriei, trecându-și mâinile prin părul întunecat ca și cum s-ar fi temut ca Deget-de-praf să nu fie dezamăgit de felul în care arăta născocitorul său – Am să mă prefac că nici nu-l văd până ce nu mă chemați! Zise el. Da, așa să facem.

Din dulap se auziră bubuituri și Pippo ieși împiedicându-se într-o jachetă care îi atârna până la gleznă. Pe cap avea o pălărie atât de mare, încât îi alunecase peste ochi.

Firește!

Fenoglio îi scoase lui Pippo pălăria de pe cap și și-o puse lui – Asta e. Iau copiii cu mine! Un bunic cu trei nepoți, asta e o priveliște liniștitoare, nu?

Mo dădu din cap și o împinse pe Meggie afară prin coridorul îngust.

O luară în jos pe ulița care ducea înapoi la piață și la mașina lor, iar Fenoglio îi urma la câțiva metri distanță. Nepoții săreau în jurul lui ca trei cățelandri.

Fiori și presimțire.

Și abia acum își puse cartea deoparte. Și mă privi. Și rosti: Viața nu e dreaptă, Bill. Le spunem copiilor noștri că e dreaptă, dar asta e o josnicie. Nu e doar o minciună, e o minciună crudă. Viața nu e dreaptă, n-a fost niciodată și nu va fi niciodată”.

Eget-de-praf se ghemuise pe treptele reci de piatră și aștepta. I se făcuse rău de frică, de ce anume nu știa nici el precis. Poate că monumentul din spatele lui îi amintea prea mult de moarte. De moarte îi fusese întotdeauna frică, și-o închipuia rece ca o noapte fără foc. Oricum, între timp începuse să se teamă aproape mai mult de altceva și acest lucru era tristețea. Îl urma ca o a doua umbră din clipa în care Limbă-vrăjită îl atrăsese în această lume. Tristețea care face membrele grele și cerul cenușiu.

William Goldman, Prințesa mireasă.

Lângă el băiatul sărea pe trepte în sus și-n jos, neobosit, cu picioarele ușoare și fața mulțumită, de parcă Limbă-vrăjită l-ar fi adus de-a dreptul în paradis. Ce îl făcea atât de fericit? Deget-de-praf privi în jur, cercetă casele înguste, în galben palid, în roz, în culoarea piersicii, obloanele de un verde închis și acoperișurile cu olane roșu-ruginii, leandrul care înflorește în fața unui zid ca și cum ramurile sale ar fi luat foc, pisicile care se frecau de zidurile calde. Farid se furișă pe lângă una, apucă blana cenușie și și-o puse în poală, cu toate că pisica își înfipse ghearele în coapsa lui.

Știi ce se face aici cu pisicile ca să nu se înmulțească prea mult?

Deget-de-praf își întinse picioarele și clipi în soare – De cum vine iarna, oamenii își iau propriile pisici în casă, iar pentru cele vagaboande pun în fața ușii străchini cu hrană otrăvită.

Farid mângâia urechile ascuțite ale Cenușiei. Fața lui încremenise, nici umbră din fericirea susurătoare care îi făcuse adineauri trăsăturile atât de blânde. Deget-de-praf privi repede în lături. De ce spusese tocmai asta? Îl deranjase fericirea de pe fața băiatului?

Farid dădu drumul pisicii și urcă treptele monumentului.

Se mai ghemuia acolo pe zid, cu genunchii ridicați, când ceilalți doi se întoarseră. Limbă-vrăjită nu avea nici o carte în mână, fața îi era încordată – iar conștiința încărcată îi sta scrisă pe frunte.

De ce? De ce putea să aibă Limbă-vrăjită o conștiință încărcată? Deget-de-praf privi bănuitor în jur, fără să știe la ce să se uite. Limbă-vrăjită își afixa întotdeauna sentimentele pe față, era ca o carte veșnic deschisă, ale cărei pagini puteau fi citite de orice străin. Copila lui era altfel. Ce se petrecea în ea era greu de descifrat. Dar acum, venind spre el, i se păru că descoperă ceva ca un fel de grijă în ochii ei, poate chiar milă. Îl avea oare pe el în vedere? Ce povestise oare acest scribălău că fetița îl privea așa?

Se ridică și-și scutură praful de pe pantaloni.
Nu mai avea nici o carte, nu-i așa? Zise el când cei doi se opriră în fața lui.

Așa-i. Au fost toate furate, răspunse Limbă-vrăjită. Cu ani în urmă.

Meggie nu-l slăbea din ochi pe Deget-de-praf.

Ce mă fixezi așa, prințesă? Se răsti el. Știi ceva ce eu nu știu?

Nimerit la țintă. Fără intenție. Nu voise să nimerească nimic, cu atât mai puțin vreun adevăr oarecare. Fetița își mușcă buzele și continuă să se uite la el cu acel amestec de milă și grijă.

Deget-de-praf își trecu mâna peste față, își simți cicatricile, i se lipeau de față ca o carte poștală ilustrată: salutări de la Basta. Să fi și vrut și nu putea să uite nici o zi de câinele turbat al lui Capricorn. Ca să placi pe viitor și mai mult fetelor!", îi șuierase Basta în urechi, înainte de a-și șterge sângele de pe cuțit.

Oh, afurisit, de trei ori afurisit!

Deget-de-praf lovi atât de furios cu piciorul în zidul apropiat, încât zile întregi mai simți lovitura în talpă – l-ai povestit scribălăului de mine! Se răsti el la Limbă-vrăjită. Și acum și copila ta știe mai multe despre mine decât eu însumi! Prea bine, dă-i drumul. Acum vreau să știu și eu. Povestește-mi. Voiai mereu să-mi povestești. Basta mă spânzură, asta e? Îmi lungește gâtul, îmi blochează aerul până ajung rigid ca un baston, așa-i? Dar ce-mi pasă? Basta e doar acum aici. Povestea s-a schimbat, trebuie să se fi schimbat! Basta nu poate să-mi facă nimic dacă mă duci acolo, în locul de care țin!

Deget-de-praf făcu un pas spre Limbă-vrăjită, voi să pună mâna pe el, să-l zgâlțâie, să-l bată pentru tot ce-i făcuse, dar Meggie interveni.

Termină! Nu e Basta! Strigă ea, împingându-l. E unul dintre oamenii lui Capricorn, unul care te așteaptă. Vor să-l omoare pe Gwin și tu vrei să-l ajuți și d-aia te omoară pe tine! Nimic nu s-a schimbat! Se va întâmpla pur și simplu, nu poți face nimic împotriva. Pricepi? D-aia trebuie să rămâi aici, n-ai voie să te întorci acolo, niciodată!

Deget-de-praf o fixă cu privirea, ca și cum ar fi putut astfel s-o facă să tacă, dar ea îi ținu piept. Încercă chiar să-l ia de mână.

Fii bucuros că ești aici! Bâigui ea, în vreme ce el se trase înapoi. Aici poți să nu le ieși în cale. Poți să pleci, departe, și... Vocea i se stinse.

Poate văzuse lacrimile din ochii lui Deget-de-praf. Și le șterse supărat cu mâneca. Se uită în jur ca un animal prins în capcană care caută o ieșire. Dar acolo nu era nici o ieșire. Nici un înainte, iar ceea ce era mai rău, nici un înapoi.

Vizavi, la stația de autobuz, stăteau trei femei și se uitau curioase încoace. Deget-de-praf atrăgea adesea astfel de priviri asupra sa, toți vedeau că nu era de aici. Un străin, pentru totdeauna.

De cealaltă parte a pieței, trei copii și un bărbat mai în vârstă jucau fotbal cu o conservă de tinichea. Farid se uita la ei. Rucsacul lui Deget-de-praf îi atârna de umărul îngust și de pantalonii săi se prinsese păr cenușiu de pisică. Era adâncit în gânduri, își vâră degetele de la picioare printre pietrele din pavaj. Își scotea mereu tenișii pe care-i cumpărase Deget-de-praf, chiar

pe asfaltul fierbinte mergea cu picioarele goale, cu pantofii atârnați de rucsac ca o pradă pe care o duci acasă.

Și Deget-de-praf se uita spre copiii care se jucau. Îi făcuse el un semn cumva bătrânului? Acesta își lăsă copiii acolo și veni spre el. Deget-de-praf se dădu un pas înapoi. Un fior îi trecu pe șira spinării.

Nepoții mei admiră de o bună bucată de vreme jderul blând pe care băiatul îl duce de zgardă, zise bătrânul, apropiindu-se de ei.

Deget-de-praf mai făcu un pas înapoi. De ce se uita omul așa la el? Îl cerceta cu totul altfel decât o făcuseră femeile din stația de autobuz.

Copiii susțin că jderul poate să facă acrobații. Și că băiatul mănâncă foc. Am putea să venim și să ne uităm mai deaproape?

Înfiorarea cuprinse tot corpul lui Deget-de-praf, deși soarele îi ardea pielea. Cum se uita bătrânul la el – ca la un câine care îi fugise cu multă vreme în urmă, iar acum se reîntorsese, poate cu coada între picioare și blana plină de purici, dar fără dubiu câinele său.

Prostii, nu există acrobații! Izbucni el. Nu-i nimic de văzut aici!

Mai făcu un pas înapoi, poticnindu-se, dar bătrânul veni după el – ca și cum i-ar fi legat un fir invizibil.

Îmi pare rău! Zise el și ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-i atingă cicatricele.

Deget-de-praf se izbi cu spatele de o mașină care parca acolo. Acum bătrânul se afla chiar în fața lui. Cum se holba la el...

Cărați-vă!

Deget-de-praf îl îmbrânci – Farid, adu-mi lucrurile!

Băiatul sări lângă el. Deget-de-praf îi smulse rucsacul din mână, înhață jderul și-l îndesă înăuntru, fără să țină seamă de dinții ascuțiți, gata să muște. Bătrânul se uita țintă la cornițele lui Gwin. Cu degete abile, Deget-de-praf își puse rucsacul pe umăr și încercă să treacă pe lângă el.

Te rog, vreau numai să stau de vorbă cu tine. Bătrânul i se puse în cale și-l apucă de braț.

Eu nu vreau.

Deget-de-praf încercă să se elibereze. Degetele osoase erau uimitor de viguroase, dar el mai avea încă cuțitul lui Basta. Il scoase din buzunar, îl deschise și i-l puse bătrânului sub bărbie. Mâna îi tremura, nu-i plăcuse niciodată să țină un cuțit în fața cuiva, dar bătrânul îi dădu drumul.

Deget-de-praf o luă la fugă.

Nu ținu seamă de ceea ce striga după el Limbă-vrăjită. Fugi de-acolo așa cum fusese adesea silit s-o facă. Se putea bizui pe picioarele sale, chiar dacă nu știa unde aveau să-l ducă în cele din urmă. Lăsă satul și șoseaua în urmă, își croi drum printre copaci, prin iarba sălbatică, se lăsă înghițit de grozama galbenă ca muștarul, ascuns de frunzișul argintiu al măslinilor... Numai departe de case, de drumurile întărite. Ținuturile sălbatice îl apăsaseră întotdeauna.

Abia când începu să-l doară fiecare gură de aer, Deget-de-praf se aruncă în iarbă, în spatele unei cisterne ce stătea pierdută acolo și în care

orăcăiau broaște, iar apa de ploaie adunată se evapora la soare. Stătea lungit și găfâia, ascultându-și bătaia inimii și privind țintă la cer.

Cine era bătrânul?

Sări în sus. Băiatul stătea în fața lui. Venise după el.

Cară-te! Izbucni Deget-de-praf.

Băiatul se ghemui acolo, printre flori sălbatice. Creșteau peste tot, albastre și galbene și roșii. Erau risipite în iarbă ca niște culori stropite.

N-am ce să fac cu tine! Se răsti Deget-de-praf la el. Băiatul tăcu, culese o orhidee sălbatică și-i examina eflorescenta. Arăta ca un bondar, un bondar pe o tulpină.

Ce floare ciudată! Murmură el. N-am mai văzut una ca asta.

Deget-de-praf se ridică și se sprijini de peretele cisternei.

O să regreti dacă vii după mine, zise el. Eu mă întorc. Știi unde.

Abia când rosti aceste cuvinte, își dădu seama: se hotărâse. De mult.

Se va întoarce acolo. Deget-de-praf, lașul, se va întoarce în peștera leului.

Indiferent ce spunea Limbă-vrăjită, indiferent ce spunea copila lui... Nu voia decât un singur lucru. N-a voit întotdeauna decât un singur lucru. Și dacă nu-l putea avea imediat, cel puțin să aibă speranța că odată s-ar putea adevări.

Băiatul tot mai stătea acolo.

Acum du-te odată. Întoarce-te la Limbă-vrăjită! El o să aibă grijă de tine.

Farid rămase nemișcat, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor ridicați.

Te întorci în sat?

Da! Acolo unde locuiesc diavolii și demonii. Crede-mă, pe un băiat ca tine îl taie la micul dejun, cafeaua le place după aia de două ori mai mult.

Farid își trecu orhideea peste obraji. Se strâmbă când petalele îi gâdilară pielea.

Gwin vrea afară, zise el.

Avea dreptate. Jderul mușca din stofa rucsacului și-și împingea coada afară. Deget-de-praf dezlegă curelele și-i dădu drumul.

Gwin clipi la lumina soarelui, hârâi supărat, pesemne din cauza momentului nepotrivit al zilei și alunecă spre băiat.

Farid îl ridică pe umăr și se uită la Deget-de-praf cu o privire serioasă.

Eu n-am văzut niciodată astfel de flori, zise el încă o dată. Sau asemenea dealuri verzi sau un jder atât de isteț. Dar asemenea, oameni precum cei despre care vorbești cunosc bine. Țștia sunt peste tot la fel.

Deget-de-praf scutură din cap.

Țștia sunt deosebit de răi.

Nu sunt.

Încăpățânarea din vocea lui Farid îl făcu pe Deget-de-praf să râdă, nici el nu știa de ce.

Putem să mergem în altă parte, zise băiatul.

Nu, nu putem.

De ce? Ce cauți în sat?

Să fur ceva, răspunse Deget-de-praf.

Băiatul dădu din cap de parcă furatul ar fi fost cel mai firesc scop din lume și-și puse orhideea cu grijă în buzunarul de la pantalon.

Mă înveți mai înainte mai multe despre foc?

Mai înainte?

Deget-de-praf trebui să zâmbească. Băiatul era un flăcău isteț, el știa că pesemne nu avea să mai fie nici un după”.

Desigur, zise el. Te învăț tot ce știu. Mai înainte.

Doar o idee.

Toate astea pot să fie așa”, zise Sperietoarea de păsări.

Dar a promite e a promite și promisiunea trebuie ținută.”

L. Frank Baum, Vrăjitorul din Oz upă plecarea lui Deget-de-praf, nu porniră spre Elinor.

Meggie, știu că ți-am promis să mergem la Elinor, zise Mo, pe când stăteau, cumva pierduți, în fața monumentului din piață. Dar aş vrea să pornim abia mâine dimineață. Ți-am spus deja că trebuie să vorbesc ceva cu Fenoglio.

Bătrânul încă mai stătea în locul în care vorbise cu Deget-de-praf și privea pe stradă în jos. Nepoții lui îl trăgeau, îi vorbeau, dar el părea să nu-i observe.

Ce vrei să vorbești cu el?

Mo se ghemui pe treptele monumentului și-o trase pe Meggie lângă el.

Vezi numele de-acolo? Întrebă el, arătând în sus, acolo unde literele săpate vorbeau despre oameni care nu mai erau. În spatele fiecărui nume se află o familie -o mamă sau un tată, frați, poate o soție. Dacă unul dintre ei ar descoperi că ar putea să trezească la viață literele, că ceea ce acum nu e decât un nume ar putea să capete din nou carne și sânge, crezi că el sau ea n-ar face într-adevăr totul ca lucrurile să se petreacă așa?

Meggie examina șirul lung de nume. În spatele celor de sus, cineva pictase o inimă, iar pe pietrele din fața monumentului zăcea un buchet de flori uscate.

Nimeni nu poate, Meggie, să cheme la viață morții, continuă Mo. Poate e adevărat că o dată cu moartea nu începe decât o nouă poveste, dar cartea în care e scrisă n-a citit-o încă nimeni, iar cel care a scris-o nu locuiește în mod sigur într-o mică așezare pe coastă și nu joacă fotbal cu nepoții săi. Numele mamei tale nu se află pe o astfel de piatră, el se ascunde undeva într-o carte și eu am o idee cum s-ar putea totuși schimba ceea ce s-a întâmplat acum nouă ani.

Vrei să te întorci înapoi!

Nu, nu vreau. Ți-am dat cuvântul meu. L-am încălcat vreodată?

Meggie scutură din cap. Dar cuvântul pe care i l-ai dat lui Deget-de-praf l-ai încălcat, se gândi ea, dar nu-și rosti gândul.

Ei, vezi, zise Mo. Vreau să vorbesc cu Fenoglio, doar din acest motiv vreau să mai rămân.

Meggie privi spre mare. Soarele străpunsese norii, iar apa începu deodată să sclipească și să lucească de parcă cineva ar fi turnat vopsea în ea.

Nu e departe de aici, murmură ea.

Ce?

Satul lui Capricorn Mo privi spre est.

Da, e curios că în cele din urmă s-a simțit atras să vină tocmai aici, nu?

Ca și cum ar fi căutat un loc care să semene cu țara din povestea lui.

Ce se întâmplă dacă ne găsește?

Prostii. Știi câte orașe sunt pe coasta asta? Meggie ridică din umeri.

Te-a găsit deja o dată și erai departe, departe de aici.

M-a găsit cu ajutorul lui Deget-de-praf, dar el n-o să-l mai ajute în mod sigur încă o dată.

Mo se ridică și o trase și pe ea în picioare – Hai să-l întrebăm pe Fenoglio unde putem să înnoptăm aici. Afară de asta, arată de parcă ar avea nevoie de puțină companie.

Fenoglio nu le dezvăluie dacă Deget-de-praf arăta așa cum și-l închipuise el. Când îl însoțiră înapoi spre casă, vorbi foarte puțin. Dar când Mo îi spuse că el și cu Meggie ar mai rămâne bucuroși încă o zi, chipul i se mai însenină. Le oferi chiar pentru o noapte o locuință pe care de obicei le-o închiria turiștilor.

Mo acceptă, mulțumindu-i.

El și Mo statură de vorbă până seara, în timp ce nepoții lui Fenoglio o alergau pe Meggie prin casa plină de unghere. Cei doi bărbați se așezaseră în biroul lui Fenoglio. Era chiar lângă bucătărie și Meggie încercă de mai multe ori să tragă cu urechea spre ușa închisă, dar, înainte de a fi apucat să audă zece cuvinte, Pippo și Rico o prinseră de fiecare dată și o traseră cu mânuțele lor murdare spre scara următoare.

În cele din urmă renunță. O lăsă pe Paula să-i arate pisicuțele care cutreierau cu mama lor grădina minusculă și-i urmă pe cei trei la casa în care locuiau cu părinții lor. Nu rămaseră mult acolo, doar atât cât să-și convingă mama să-i lase și la cină la bunicul.

La masă avură tăiței cu salvie. Cu fețe scârbite, Pippo și Rico ciuguliră din tăiței verdeața cu gust acrișor, dar lui Meggie și Paulei le plăcură frunzele crocante. După masă, Mo mai bău cu Fenoglio o sticlă întreagă de vin roșu, iar când bătrânul îi conduse pe el și pe Meggie până la ușă, spuse la sfârșit:

Deci, am convenit, Mortimer, tu te ocupi de cărțile mele, iar eu mă pun de mâine imediat pe treabă.

Ce fel de treabă, Mo? Întrebă Meggie, mergând împreună cu el de-a lungul ulițelor slab luminate. Noaptea nu prea adusese răcoare, un vânt străin, ciudat bătea prin sat, fierbinte și plin de nisip ca și cum ar fi transportat deșertul peste mare.

Aș prefera să nu te mai gândești la asta, zise Mo. Hai să facem ca și cum am fi în vacanță câteva zile. Găsesc că totul arată aici a vacanță, nu ți se pare?

Meggie răspunse doar cu un semn aprobator din cap. Da, Mo o cunoștea într-adevăr foarte bine – știa adesea ce gândea, înainte ca ea să-și rostească gândul – dar uneori uita că nu mai avea cinci ani și că între timp

ajunsesse să aibă nevoie de ceva mai mult decât de câteva cuvinte drăguțe, ca să-și abată gândurile de la lucrurile care o îngrijorau.

Bun, deci! Se gândi, urmându-l pe Mo prin satul adormit. Dacă nu vrea să povestească ce trebuie să rezolve Fenoglio pentru* el, atunci am să-l întreb chiar pe Chip-de-țestoasă. Și dacă nici el n-o să-mi spună, atunci o să descopere pentru mine unul dintre nepoții săi! Meggie nu mai putea demult să se ascundă sub masă fără a fi observată, dar Paula avea încă exact statura necesară ca să spioneze.

Acasă.

Mie, mie sărmanului, biblioteca mi-era deajuns ca principat.”

William Shakespeare, Furtuna ra aproape de miezul nopții când Elinor își văzu în fine poarta ivindu-se la marginea drumului. Jos, pe malul lacului, se înșirau luminile una după alta ca o caravană de licurici, se oglindeau tremurând în apa neagră. Ce bine era să fii din nou acasă! Chiar și vântul care îi mângâie fața când coborî să deschidă poarta i se păru Elinorei familiar. Totul era familiar, parfumul tufişurilor și al pământului și aerul care era mult mai rece și mai umed decât în sud. N-avea nici gust sărat. Poate am să duc dorul aceluia gust, se gândi Elinor. Marea o umplea întotdeauna de dor, nu știa nici ea după ce.

Poarta de fier scârțâi ușor când o împinse, aproape ca și cum i-ar fi spus bun venit. Nici un alt glas n-avea să-i dea binețe. Ce idee stupidă, Elinor!”, murmură ea supărată, în timp ce se urca din nou în mașină. Cărțile tale or să-ți dea binețe. Doar e suficient.” încă de pe drum trecuse printr-o astfel de transformare stranie. Nu se grăbise s-o ia pe drumul spre casă, ocolise marile șosele și înnoptase într-un oraș minuscule, în munți, al. Cărui nume îl și uitase. Se bucurase mult la ideea că o să fie din nou singură, în definitiv era starea ei obișnuită, dar apoi liniștea din mașină o deranjase brusc și într-un orașel adormit, care nu avea nici măcar o librărie, intrase într-o cafenea numai ca să audă câteva glasuri. Nu rămăsese mult acolo, doar atât cât să înghită la repezeală o cafea, căci se necăjise pe ea. Ce înseamnă asta, Elinor?” murmurase după ce se instalase din nou în mașină. De când ți-e dor de societatea oamenilor? E într-adevăr timpul să te întorci din nou acasă, înainte să devii ciudată de tot.”

Când îndreptă mașina spre casă, aceasta i se păru curios de străină, într-atât era de întunecată și de părăsită. Doar când urcă treptele, mireasma grădinii îi mai alungă indispoziția. Lampa de deasupra ușii, care de obicei ardea, era stinsă și Elinor trebui să piardă ridicol de multă vreme până ce izbuti să nimerească cheia în broască, în timp ce împingea ușa și intra poticnindu-se în bezna din holul de la intrare, bombăni încetișor pe omul care de obicei, în absența ei, vedea de casă și de grădină. De trei ori încercase înainte de plecare să-l sune, dar pesemne se dusesse din nou la fata lui. De ce nimeni nu pricepea ce comori se ascundeau în această casă? Ei, dacă ar fi fost de aur, dar ele erau făcute chiar numai din hârtie, din cerneală de tipar și din hârtie...

Era liniște, foarte liniște și pentru o clipă i se păru că aude vocea lui Mortimer, ca atunci când umpluse de viață biserica zugrăvită în roșu. O sută

de ani l-ar fi putut asculta așa, aș, de unde, două sute de ani! Cel puțin. Va trebui să-mi citească la întoarcere!” murmură ea, scoțându-și pantofii din picioarele obosite. Se va găsi vreo carte pe care s-o poată lua fără-primejdie în mână.”

Cum de nu o izbise niciodată cât de multă liniște putea să fie în casa ei? Era o liniște de moarte și Elinor șovăi să se lase cuprinsă de bucuria pe care se așteptase s-o încerce în clipa în care avea să fie din nou între cei patru pereți ai ei.

Halo, sunt din nou aici!”, strigă ea în tăcerea din jur, în timp ce căuta comutatorul. Acum, iubițelele mele, o să fiți din nou șterse de praf și așezate în ordine!”

Lumina de pe tavan se aprinse și Elinor se trase atât de speriată înapoi încât căzu peste propria ei geantă pe care o pusese pe jos. Cerule!”, șopti ea, în timp ce se ridica. Oh, Doamne sfinte. Nu!”

Rafturile de pe pereți, comandă specială, lucrate de mână, erau goale, iar cărțile, atât de bine păstrate, puse pe polițe una lângă alta, zăceau pe jos, aruncate grămadă, turtite, murdărite, călcate ca și cum cizme grele ar fi jucat pe ele tontoroiul. Elinor începu să tremure din tot corpul. Înainta poticnindu-se printre comorile ei profanate ca printr-un lac mlăștinos, le dădu deoparte, ridică una, apoi o lăsă din nou să cadă, înainta împiedicându-se de-a lungul întregului coridor care ducea la bibliotecă.

Pe coridor situația nu era mai bună. Cărțile se stivuiau în grămezi atât de înalte, încât Elinor izbuti cu greu să-și croiască drum prin această operă de devastare. Se opri apoi în fața ușii bibliotecii. Era întredeschisă și, cu genunchii tremurând, rămase o nesfârșită veșnicie în fața ei până ce se încumetă s-o împingă.

Biblioteca ei era goală.

Nici o carte, nici măcar una nu se afla nici în rafturi, nici în vitrinele a căror sticlă era spartă. Nici pe jos nu era vreuna. Iar de tavan se legăna un cocoș roșu mort.

Elinor își duse mâna la gură când îl văzu. Capul îi atârna în jos, creasta îi acoperea ochii ficși. Penele încă îi mai luceau, ca și cum viața i se refugiase acolo, în puful fin, roșu ruginiu, de pe piept, în aripile întunecat împeștritate și în aripile lungi ale cozii care luceau verde închis ca mătasea.

Una dintre ferestre era deschisă. O săgeată neagră era pictată cu funingine pe pervazul lăcuit în alb. Arăta spre afară. Elinor se duse poticnit la fereastră, cu picioarele amortite de frică. Noaptea nu era suficient de întunecată, încât să ascundă ceea ce zăcea acolo pe gazon: o movilă informă de cenușă, gri-albă în lumina lunii, gri ca aripa de molie, gri ca hârtia arsă.

Acolo erau. Cărțile ei prețioase. Sau ce mai rămăsese din ele.

Elinor îngenunche cu fața spre ele, pe pardoseala al cărei lemn și-l alesese ea însăși cu atâta grijă. Prin fereastra deschisă de deasupra ei vântul intra în casă, vântul cunoscut și mirosea aproape la fel ca aerul din biserica lui Capricorn. Elinor voi să strige, voi să blesteme, să înjure, dar nici un sunet nu-i ieșea din gură. Nu putea decât să plângă.

Un loc vechi și bun pentru a rămâne.

Eu nu am mamă”, zise Peter. Nu-i era nici cel mai mic dor de ea. Considera că mamele sunt foarte supraevaluate.

James M. Barrie, Peter Pan.

I locuința pe care o închiria Fenoglio se afla la nuj, mai două ulițe de casa lui. Avea o baie minusculă, o bucătărie și două odăi. Deoarece se afla la parter, era ceva cam întunecată, iar paturile scârțâiau când te urcai în ele, dar Meggie dormi totuși bine, în orice caz mai bine decât pe patele umede ale lui Capricorn sau în coliba cu acoperișul prăbușit.

Mo nu dormi bine. În prima noapte, Meggie se trezi de trei ori speriată fiindcă afară, pe uliță, se certau niște motani și de fiecare dată îl văzu că stătea cu ochii deschiși și cu mâinile încrucișate sub cap, privind fix pe fereastră.

Dimineața următoare se sculă foarte devreme și se duse să cumpere în mica prăvălie, situată la capătul uliței, lucrurile de care aveau nevoie la micul dejun. Chiflele încă mai erau calde și când Mo o luă pe Meggie cu mașina și porniră spre un mare oraș din apropiere să facă rost de sculele necesare – pensule, cuțit, pânză, clei tare – și o înghețată într-adevăr uriașă pe care o mâncară împreună într-o cafenea la malul mării, Meggie avu într-adevăr sentimentul că este în vacanță. Simțea încă gustul înghețatei când bătură la ușa lui Fenoglio. Bătrânul mai bău cu Mo o cafea în bucătăria lui zugrăvită în verde, apoi urcă cu el și cu Meggie în mansarda în care-și păstra cărțile.

Nu pot să cred! Se răsti Mo, când ajunse în fața rafturilor prăfuite. Ar trebui să-ți fie luate toate, pe loc! Când ai fost ultima oară aici sus? Praful de pe pagini se poate răzui cu spatula.

A trebuit să le pun aici, se apăra Fenoglio, în vreme ce conștiința încărcată i se ascundea în zbârcituri. Jos ar fi fost prea strâmt cu atâtea rafturi și apoi nepoții mei le-ar fi avut tot timpul la îndemână.

Păi, n-ar fi făcut atâta pagubă cât au făcut umezeala și praful, zise Mo cu o voce atât de supărată, încât Fenoglio se duse iarăși jos.

Biata de tine! Tatăl tău e întotdeauna atât de sever? O întrebă pe Meggie în timp ce coborau scara abruptă.

Doar când e vorba de cărți, răspunse ea.

Fenoglio dispăru în biroul său, înainte ca să-l mai poată întreba ceva, iar nepoții săi erau la școală și la grădiniță, deci Meggie își scoase cărțile pe care i le dăruise Elinor și se așeză cu ele pe scara care ducea în grădina minusculă a lui Fenoglio. În ea creșteau trandafiri sălbatici, aproape că nu puteai să faci un pas fără ca lujerele lor să ți se încolăcească în jurul picioarelor, iar de pe treapta cea mai de sus puteai să vezi marea, foarte departe și totuși aparent foarte aproape.

Meggie deschise din nou poeziile. Fu silită să-și mijească ochii, atât de puternic îi cădea pe față lumina soarelui și înainte de a începe să citească se uită în spate ca să se asigure că Mo nu mai coborâse o dată. Nu voia s-o prindă că face ceea ce plănuia. Îi era rușine de asta, dar ispita era pur și simplu prea mare.

Când fu pe deplin încredințată că nu venea nimeni, respiră adânc, își drese glasul – și începu. Forma fiecare cuvânt cu buzele așa cum văzuse că

făcea Mo, aproape cu duioșie, ca și cum fiecare literă ar fi fost o notă și fiecare literă rostită fără iubire ar fi fost o disonanță în melodie. Observă însă în curând că dacă era atentă la fiecare cuvânt, propoziția nu mai suna, iar dacă ținea seama doar de sunet, nu și de înțeles, imaginile din fundal se pierdeau. Era greu. Atât de greu. Și soarele o făcea somnoroasă, așa că în cele din urmă închise cartea și-și expuse fața la razele calde. Era oricum o prostie să încerce. O prostie atât de mare...

Târziu după-amiază sosiră Pippo, Paula și Rico și Meggie hoinări cu ei prin sat. Făcură cumpărături la prăvălia în care fusese Mo de dimineață, se așezară pe un zid la marginea satului, observară furnicile târând ace de pin și semințe de flori peste pietrele crăpate și numărară vapoarele care treceau departe, pe mare.

Trecu așa și a doua zi. Din când în când Meggie se întreba pe unde o fi Deget-de-praf, dacă Farid mai era cu el, ce-o fi făcând Elinor și dacă nu se întreba deja pe unde întârziu ei.

La niciuna dintre aceste întrebări nu exista răspuns și Meggie nu află nici ceea ce făcea Fenoglio în spatele ușii biroului său. Își roade creionul", raportă Paula, după ce izbutise o dată să se ascundă sub masa lui de lucru. Roade un creion și umblă în sus și-n jos."

Mo, când plecăm la Elinor? Întrebă Meggie în cea de a doua noapte, când simți că el iarăși nu putea să doarmă.

Se așeză pe marginea patului lui. Patul scârțâia ca și al ei.

Curând, răspunse el. Dar acum dormi mai departe, da?

Ea își lipsește mult?

Nici Meggie nu știa de unde-i venise întrebarea atât de direct. Era deodată acolo, pe limbă și trebuise să iasă. Dură mult până ce Mo răspunse.

Uneori! Răspunse el în cele din urmă. Dimineața, la prânz, seara, noaptea. Aproape mereu.

Meggie simți cum gelozia își înfigea ghearele mici în inima ei. Cunoștea sentimentul, se trezea ori de câte ori Mo avea o nouă prietenă. Dar să fii geloasă pe propria-ți mamă?

Povestește-mi despre ea! Zise Meggie încet. Dar nu povești născocite, așa cum ai făcut înainte.

Înainte vreme căutase uneori în cărțile ei o mamă potrivită, dar în cărțile ei preferate nu prea apăreau mame: Tom Sawyer? Nici o mamă. Huck Finn? Nici atât. Peter Pan, tinerii pierduți? Nici o mamă în lung și-n lat. Jim Knopf, fără mamă... Iar în basme, doar mame vitrege, rele, geloase... Lista se putea întinde la nesfârșit. Înainte vreme asta o consolase adesea pe Meggie. S-ar fi zis că nu e foarte neobișnuit să nu ai mamă – cel puțin în cărțile ei preferate.

Ce să-ți povestesc?

Mo se uita pe fereastră. Afară se certau iarăși niște motani. Țipătul lor suna ca acela al unor copii mici – Semeni cu ea mai mult decât cu mine – din fericire. Ea râde ca tine, iar când citește își roade ca și tine o șuviță de păr. Este mioapă, dar e prea vanitoasă ca să poarte ochelari. Înțeleg.

Meggie se așeză lângă el. Brațul nu-l mai durea, mușcătura câinelui lui Basta era aproape vindecată. Dar avea să rămână o cicatrice, deschisă la culoare, ca aceea lăsată cu nouă ani în urmă de cuțitul lui Basta.

Cum se face că înțelegi? Mie îmi plac ochelarii, zise Mo.

Mie nu. Și...?

Îi plac pietrele, pietre plate, șlefuite rotund, care mângâie mâna. Are întotdeauna în buzunar una sau două. Are apoi obiceiul de a le pune pe cărțile ei, mai ales pe cele de buzunar, căci nu-i place când copertele se ridică. Dar tu luai întotdeauna pietrele și le rostogoleai pe podeaua de lemn.

Atunci se supăra.

Da' de unde. Îți gâdila nițel grumazul grăsuliu până dădeai drumul la pietre.

Mo se întoarse spre ea – Chiar nu-ți lipsește, Meggie?

Nu știu. Doar când sunt furioasă pe tine.

Deci așa, cam de o duzină de ori pe zi.

Aiurea!

Meggie îl împinse cu cotul într-o parte. Ascultară amândoi zgomotele nopții. Fereastra era întredeschisă, afară era liniște. Motanii amuțiseră, pesemne își lingeau rănille. În fața prăvăliei stătea întotdeauna un motan tigrat cu o ureche zdrențuită. Pentru o clipă lui Meggie i se păru că aude marea vuind în depărtare, dar poate era doar autostrada din apropiere.

Ce crezi, unde s-a dus Deget-de-praf? Întunericul îi învăluia ca o pânză moale. O să-mi lipsească într-adevăr căldura, se gândi ea. Da, cu adevărat.

Nu știu, răspunse Mo. Glasul lui suna absent. Sper că departe, dar nu sunt sigur.

Nu, nici Meggie nu era.

Crezi că băiatul mai e cu el? Farid. Îi plăcea numele lui.

Cred că da. Umbla după el ca un cățel.

Da, tocmai, îl iubește. Crezi că-l iubește și Deget-de-praf pe el?

Mo ridică din umeri.

Nu știu ce sau pe cine iubește Deget-de-praf. Meggie își sprijini capul de pieptul lui, așa cum făcuse întotdeauna acasă când îi spunea o poveste.

Tot mai vrea cartea, așa-i? Șopti ea. Basta o să-l taie în felii cu cuțitul dacă-l prinde. Are precis un alt cuțit.

Cineva venea de-a lungul uliței înguste. O ușă se deschise și se trânti, un câine latră.

Dacă n-ai fi tu, zise Mo și eu m-aș reîntoarce.

Pippo cel limbut.

V-a informat greșit", îi spuse Păpădia. Aici nu e nici un sat, cale de multe mile." Atunci nu e nimeni care să te-audă strigând", zise Sicilianul și se apropie de ea, sărind cu uimitoare agilitate.

William Goldman, Prințesa mireasă w n dimineața următoare, să fi fost ora zece, Elinor w sună la Fenoglio. Meggie era sus, la Mo și privea cum acesta elibera o carte din coperta ei mușcăită, atât de precaut, de parcă ar fi scos un animal rănit dintr-o capcană.

Mortimer! Strigă Fenoglio din josul scării. E o muiere isterică la telefon și-mi strigă în ureche ceva de neînțeles. Susține că e o prietenă de-a ta.

Mo puse deoparte cartea dezgolită și se duse jos. Fenoglio îi dădu receptorul cu o figură sumbră. Vocea lui Elinor scuipa furie și disperare în biroul pașnic. Lui Mo îi era greu să lege între ele ocările pe care ea i le țipa în ureche.

Dar cum a știut el... Ah, da, firește, îl auzi Meggie spunând. Arse? Toate?

— Își trecu mâna peste față și se uită la Meggie, dar acesteia i se păru că privește prin ea – în ordine, zise el. Da, desigur, deși mă tem că n-or să te creadă nici acum vreun cuvânt. Iar pentru ceea ce s-a întâmplat cu cărțile tale, poliția de aici nu are nici o competență. Da, bine. Firește... Vin să te iau. Da.

Puse apoi receptorul în furcă.

Fenoglio nu-și putea ascunde curiozitatea. Presimțea o nouă poveste.

Ce-a fost asta iarăși? Întrebă el nerăbdător, în timp ce Mo stătea nemișcat și fixa telefonul.

Era sâmbătă. Rico spânzura ca o maimuțică de spatele lui Fenoglio, dar ceilalți doi copii nu apăruseră încă – Mortimer, ce e? Nu mai vorbești cu noi? Meggie, uită-te la tatăl tău! Stă de parcă ar fi împăiat.

A fost Elinor, zise Mo. Mătușa mamei lui Meggie. Ți-am povestit de ea. Oamenii lui Capricorn au dat o spargere la ea. Au dat jos din rafturi cărțile din toată casa și le-au folosit ca ștergătoare de picioare, iar pe cele din biblioteca Elinorei – ezită un moment înainte de a continua – cărțile ei cele mai prețioase, le-au cărat afară și le-au ars în grădină. Tot ce a mai găsit în bibliotecă a fost un cocoș mort.

Fenoglio își lăsă nepotul să-i alunece din spate.

Rico, ia uită-te tu după pisicuță! Zise el. Astea nu sunt pentru urechile tale.

Rico protestă, dar bunicul său îl dădu fără milă afară din cameră și închise ușa după el – De unde ești atât de sigur că în spatele acestei întâmplări se află Capricorn? Întrebă el, întorcându-se din nou spre Mo.

Cine altul? Afară de asta, cocoșul roșu este, după câte îmi amintesc, semnul lui distinctiv. I-ai uitat povestea?

Fenoglio tăcu, cu un sentiment de apăsare.

Nu, nu-mi amintesc, murmură el.

Ce face Elinor? Meggie ascultă cu inima bătând răspunsul lui Mo.

Din fericire nu era acasă, nu se grăbise pe drumul de întoarcere. Slavă Domnului! Dar poți să-ți închipui cum îi merge. Cele mai frumoase cărți ale ei, Doamne Sfinte...

Fenoglio adună cu degete distrase câțiva soldați de jucărie de pe covor.

Da, Capricorn iubește focul, zise el cu voce răgușită. Dacă într-adevăr a fost el, prietena voastră trebuie să fie bucuroasă că n-a ars și ea acolo.

O să-i spun asta.

Mo puse mâna pe o cutie cu chibrituri care zăcea pe biroul lui Fenoglio, o deschise și o închise apoi încet.

Ce s-a întâmplat cu cărțile mele?

Meggie abia îndrăzni să pună întrebarea – Lada mea era ascunsă sub pat.

Mo așeză cutia cu chibrituri la loc pe birou.

Este singura veste bună, zise el. Lada ta n-a pățit nimic. Elinor a verificat.

Meggie respiră adânc. Să fi incendiat Basta cărțile? Nu, lui Basta îi era frică de foc, își amintea perfect cum Deget-de-praf îl luase peste picior cu asta. Dar până la urmă era totuna care dintre Gecile Negre fusese. Comorile Elinorei dispăruseră și nici măcar Mo nu le mai putea aduce înapoi.

Elinor vine aici cu avionul, trebuie s-o iau de la aeroport, zise Mo. Și-a pus în minte să trimită poliția pe capul lui Capricorn. I-am spus că socot fără șansă așa ceva. Chiar dacă ar putea să probeze că oamenii săi au dat spargerea, cum să probeze că el a dat ordinul? Dar o știi pe Elinor.

Meggie dădu din cap posomorâtă. Da, o cunoștea pe Elinor – și o putea prea bine înțelege. Dar Fenoglio râse.

Poliția! Lui Capricorn nu-i poți veni de hac cu poliția! Strigă el. Își face singur propriile reguli, propriile legi...

Termină! Asta nu e o carte pe care o scrii! Îl întrerupse Mo răstit. Pesemne e distractiv să născocеști o figură ca acest Capricorn dar, crede-mă, nu e deloc distractiv să-l întâlnești. Plec la aeroport, pe Meggie o las aici. Ai mare grijă de ea.

Înainte ca Meggie să poată protesta, dispăru pe ușă. Alergă după el, dar pe stradă îi ieșiră în față Paula și Pippo. O ținură strâns, încercând s-o târască după ei. Trebuia să facă pe căpcăunul, pe vrăjitoarea, pe monstrul cu șase brațe – personaje din poveștile bunicului lor cu care își populau universul și jocurile. Când Meggie izbuti în fine să scape de mâinile micuțe, Mo plecase demult. Locul în care parcase mașina închiriată era gol și Meggie se afla singură în piață, alături de monumentul închinat morților și de câțiva bătrâni care, cu mâinile ascunse în buzunare, priveau marea.

Nehotărâtă, se îndreptă agale spre treptele monumentului și se așeză acolo. N-avea chef să alerge prin casă după nepoții lui Fenoglio sau să se joace cu ei de-a v-ați ascunselea. Nu, voia pur și simplu să stea aici și să aștepte întoarcerea lui Mo. Vântul fierbinte care bătuse noaptea trecută prin sat și lăsase un nisip fin pe pervazul ferestrelor plecase mai departe. Aerul era mai răcoros decât în zilele precedente. Deasupra mării cerul era încă limpede, dar dinspre dealuri alunecau nori cenușii și, de fiecare dată când soarele dispărea în spatele lor, pe acoperișurile satului se așeza o umbră care o făcea pe Meggie să tremure.

O pisică cu picioarele țepene și coada ridicată se strecură spre ea. Era o vietate mică, slabă, cu căpușe în blana cenușie și coaste care se desenau ca niște dungi sub părul fin. Meggie o chemă, vorbindu-i încet, până când pisica își vârî capul sub brațul ei și începu să toarcă rugându-se să aibă parte de câteva degete mângâietoare. Nu părea să aparțină cuiva, n-avea zgardă, n-avea nici un gram de grăsime care să dea de știre că ar exista un proprietar

grijuliu. Meggie o scarpină pe urechi, pe bărbie, pe spinare, în timp ce se uita în jos pe șoseaua care, cotind abrupt, dispărea chiar în spatele caselor.

Cât de departe era până la aeroportul din apropiere? Meggie își sprijini fața în mâini. Deasupra ei norii se strângeau tot mai amenințător. Alunecau încoace, din ce în ce mai denși și cenușii de ploaie.

Pisica își freca spinarea de genunchiul ei și, în vreme ce degetele lui Meggie mângâiau blana murdară, îi veni în minte o nouă întrebare. Ce se întâmplă dacă Deget-de-praf i-a relatat lui Capricorn nu doar despre casa Elinorei? Dacă i-a povestit și unde era casa ei și a lui Mo? Îi aștepta și pe ei o grămadă de cenușă în curte? Nu. Nici nu voia să se gândească la așa ceva. Nu știe! Șopti ea. Nu știe nimic. Deget-de-praf nu i-a povestit. Șoptea într-una aceste cuvinte ca pe o exorcizare.

La un moment dat simți o picătură de ploaie pe mână. Se uită în sus, spre cer. Nu se mai putea descoperi nici un petic de albastru. Cât de repede schimbă vremea vecinătatea mării! Ei bine, atunci am s-aștept în casă, se gândi ea. Poate mai era puțin lapte pentru pisică. Biata vietate cântărea abia mai mult decât un prosop uscat; ridicând-o, lui Meggie i se făcu frică să nu-i frângă ceva.

În locuință era beznă, de dimineață Mo închisese obloanele ca înăuntru să nu devină înăbușitor din cauza soarelui. Meggie tremura când, udă de la ploaia fină, intră în dormitorul răcoros. Așeză pisică pe patul ei desfăcut, își puse puloverul lui Mo, mult prea mare pentru ea și se duse la bucătărie. Punga de lapte era aproape goală, dar subțiată cu apă caldă, cantitatea ajunse exact cât să umple o străchinuță.

Când Meggie îi puse laptele lângă pat, pisica se repezi atât de brusc la el, încât mai să se împiedice în propriile lăbuțe. Afară ploua din ce în ce mai tare. Meggie auzea cum picăturile se loveau de caldarâm. Se duse la fereastră și deschise obloanele. Fâșia de cer dintre acoperișuri era atât de întunecată, de parcă soarele ar fi fost pe punctul să apună. Meggie merse agale spre patul lui Mo și se așeză pe el. Pisica tot mai lungea strachina, limba ei aluneca lacom pe glazura înflorată, sperând să dea peste o ultimă picătură delicioasă. Meggie auzi pași afară pe uliță și apoi un ciocănit la ușă. Cine era? Era imposibil ca Mo să se fi întors. Sau uitase ceva? Pisica dispăruse, pesemne se ascunsese sub pat.

Cine-i acolo? Strigă Meggie.

Meggie! Strigă o voce de copil.

Firește, Paula sau Pippo. Da, desigur, Pippo era. Pesemne că voiau să meargă cu ea, în ciuda ploii, să vadă iarăși furnicile. De sub pat ieși o labă cenușie și-i trase șiretul de la pantof. Meggie ieși în vestibulul minuscul.

N-am timp acum de joacă! Strigă ea prin ușa închisă.

Meggie, te rog! Implora vocea lui Pippo.

Cu un oftat, Meggie deschise ușa... Și se trezi față-n față cu Basta.

Ei, pe cine avem aici? Întrebă el cu o voce amenințător de scăzută, în vreme ce ținea între degete grumazul plăpând al lui Pippo. Ce zici de asta, Nas-turtit? N-are timp să se joace.

Basta o împinse brutal pe Meggie și intră cu Pippo pe ușă. Și Nas-turtit era aici. Abia încăpu pe ușă cu șalele lui late.

Dă-i drumul! Se răsti Meggie la Basta cu voce tremurândă. Îi faci rău. Fac eu asta?

Basta se uită în jos la fața palidă a lui Pippo – Asta nu e drăguț din partea mea, mai ales că ne-a arătat unde te ascunzi.

La aceste ultime cuvinte, îi strânse și mai tare grumazul lui Pippo – Știi cât de mult am stat în coliba aia jengoasă? Șuieră el spre Meggie.

Ea se dădu un pas înapoi.

Foaaarte mult!

Basta lungi cuvântul și-și împinse mutra de vulpe atât de aproape de fața ei, încât Meggie își văzu propria imagine în ochii lui – Așa-i, Nas-turtit?

Blestemații de șoareci erau gata să-mi roadă degetele de la picioare, mormăi uriașul. Pentru asta mi-ar plăcea să-i succesc nasul vrăjitoarei ăsteia mici până ce-ar ajunge să-i stea strâmb pe față.

Poate mai târziu.

Basta o împinse pe Meggie în dormitorul întunecat – Unde-i taică-tu? Întrebă el. Mititelu' ăsta – dădu drumul la grumazul lui Pippo și-l îmbrânci atât de brutal din spate, încât acesta se ciocni împleticindu-se de Meggie – ne-a spus că a plecat. Unde?

După cumpărături.

De frică, Meggie abia mai putea să respire – Cum ai dat de noi? Șopti ea.

Și-și răspunse singură. Deget-de-praf. Firește. Cine altcineva? Dar pentru ce anume îi trădase de astă dată?

Deget-de-praf, răspunse Basta, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Nu există mulți smintiți pe lumea asta, care vagabondează, scuipă foc și au un jder domesticit, ca să nu mai vorbim de un jder cu cornițe. Deci a trebuit doar să întrebăm primprejur și de îndată'ce am dat de urma lui, am găsit-o firește și pe aceea a lui taică-tu. Și precis că v-am fi vizitat mult mai curând dacă nătărăul ăsta – îi dădu lui Nas-turtit un cot atât de puternic în stomac, încât acesta scoase un mormăit dureros – nu v-ar fi pierdut din vedere pe drumul înapoi. Am cercetat o duzină de sate, am întrebat până ne-au crăpat buzele și ne-am încurcat în toți măcăcinii până am ajuns în cele din urmă aici, unde unul dintre indivizii bătrâni care se holbează toată ziua la mare și-a amintit de fața cu cicatrice a lui Deget-de-praf. Unde se ascunde? S-a dus și el – Basta își strâmbă batjocoritor gura – după cumpărături? Meggie scutură din cap.

A plecat, răspunse ea cu voce stinsă. Demult. Deci totuși nu Deget-de-praf îi trădase. De astă dată nu. Și îi scăpase lui Basta printre degete. Lui Meggie mai că-i veni să zâmbească.

Ați ars cărțile Elinorei! Zise ea, în timp ce-l strângea la piept pe Pippo care de frică era tot fără grai. O să vă pară rău.

Ah, da?

Basta zâmbi răutăcios – Și de ce mă rog? În mod sigur Cockerell s-a distrat grozav cu asta. Dar acum gata cu flecăreala, n-avem timp o veșnicie. Băiatul ăsta – Pippo se trase din fața arătătorului lui Basta de parcă ar fi fost

un cuțit – ne-a povestit lucruri ciudate despre un bunic care scrie cărți și despre o carte de care taică-tu s-a interesat în mod special.

Meggie înghiți. Nătângul de Pippo. Nătângul de Pippo, micuțul limbut.

Ți-ai înghițit limba? Întrebă Basta. Să-l mai strâng poate o dată pe micuț de grumazul firav?

Pippo începu să plângă, își înfundă fața în puloverul lui Mo, pe care Meggie încă îl mai avea pe ea. Il mângâie alinător pe părul creț.

Cartea la care te gândești, bunicul lui n-o mai are! Se răsti ea la Basta. Voi i-ați furat-o demult!

De ură vocea-i suna aspru și se simțea rău din cauza propriilor ei gânduri. Voia să-l calce pe Basta, să-l bată, să-i înfigă un cuțit în burtă, cuțitul nou-nouț care strălucea la brâul lui.

Furat, asta-i bună.

Basta rânji spre Nas-turtit – De asta o să ne convingem singuri, nu-i așa?

Nas-turtit dădu din cap absent și se uită primprejur.

Hei, auzi ceva?

De sub pat răzbătea o zgrepțănare. Nas-turtit îngenunche alături, dădu deoparte marginile atârănânde ale cearșafului și scormoni cu patul puști pe sub pat. Cenușia țâșni pufăind din ascunzătoarea ei și, când Nas-turtit vru să pună mâna pe ea, își scoase ghearele și-i zgârie fața urâtă. Strigând de durere, se ridică în picioare.

Îi succesc gâtul! Urlă el. Îi sfărâm ceafa!

Când se năpusti după pisică, Meggie voi să-i sară în cale, dar Basta i-o luă înainte.

Nu faci nimic! Se adresă el pufăind lui Nas-turtit, pe când Cenușia se ascundea sub dulap. Aduce ghinion să omori pisici. De câte ori să-ți spun!

Idioțenie! Idioțenie superstițioasă! Am sucit gâtul la câteva bestii d-astea! Ocări Nas-turtit, în vreme ce-și apăsa mâna pe obrazul sângerând. Și am avut eu d-asta mai mult ghinion decât tine? Uneori poți să înnebunești pe cineva cu flecăreala ta. Nu călca pe umbră că aduce ghinion... Hei, ți-ai încălțat mai întâi cizma stângă, ghinion! Cineva a căscat! Drace, mâine cad mort!

Termină! Se răsti Basta la el. Dacă e cineva care flecărește aici, atunci tu ești ăla! Du copiii la ușă.

Când Nas-turtit îi împinse în vestibul, Pippo se agăța de Meggie.

Ce urlă așa? Mârâi el. Mergem acum în vizită la bunicul tău.

Pippo nu lăsă nici o clipă mâna lui Meggie în timp ce mergeau poticnit după Nas-turtit. Se agăța atât de tare de mâna ei, încât unghiile lui scurte îi intrau în piele. Ulițele erau pustii, nu era nimeni aici care să-i poată ajuta. Basta mergea în spate, foarte aproape de ea, Meggie auzea cum înjura încet ploaia. Când ajunseră la casa lui Fenoglio, picioarele lui Meggie erau ude leoarcă și lui Pippo i se lipeau buclele pe cap. Poate nu-i acasă! Se gândi Meggie plină de speranță – și tocmai se întreba ce ar face în acest caz Basta, când ușa vopsită în roșu se deschise și în fața lor apăru Fenoglio.

Nu sunteți zdraveni, să alergați pe vremea asta? Strigă el. Tocmai voiam să vin după voi. Hai intrați, dar repede.

Putem să intrăm și noi?

Basta și Nas-turtit se așezaseră foarte aproape de ușă, cu spatele sprijinit de zid, ca Fenoglio să nu-i observe imediat, dar acum Basta se ivi în spatele lui Meggie și-și așează mâinile pe umerii ei. În timp ce Fenoglio îl cerceta uluit, Nas-turtit ieși în față și-și puse piciorul în ușa deschisă. Pippo alunecă sprinten ca o nevăstuică pe lângă el și dispăru în casă.

Cine e ăsta?

Fenoglio se uită cu o privire atât de încărcată de reproș la Meggie, de parcă i-ar fi adus de bunăvoie pe cei doi străini.

Sunt prietenii tatălui tău?

Meggie își șterse ploaia de pe față și-i răspunse cu aceeași privire plină de reproș.

Tu ar trebui să-i cunoști mai bine decât mine! Zise ea.

Să-i cunosc? Fenoglio se uită la ei fără să înțeleagă.

— Apoi îl cercetă încă o dată pe Basta – și fața lui împietri –

Dumnezeule mare! Murmură el. Nu-i posibil. Din spatele lui pândeau

Paula.

Pippo plânge! Zise ea. S-a ascuns în dulap.

Du-te la el! Zise Fenoglio, fără să-l piardă din ochi pe Basta. Vin imediat.

Cât o să mai stăm afară, Basta? Mormăi Nas-turtit. Până intrăm la apă?

Basta! Repetă Fenoglio, fără să se dea la o parte.

Da, ăsta e numele meu, bătrâne!

Când zâmbea, ochii lui se îngustau de fiecare dată – Suntem aici pentru că tu ai ceva care ne interesează, o carte...

Firește. Lui Meggie îi veni aproape să izbucnească în râs. Basta nu pricepea absolut nimic! Nu știa cine era Fenoglio. De unde să știe? De unde să știe că acest om bătrân îl născocise, că îi crease, din cerneală și hârtie, fața, cuțitul și răutatea lui.

Gata cu pălăvrăgeala! Mârâi Nas-turtit. Îmi intră deja ploaia în urechi.

Ca pe o muscă supărătoare, îl dădu deoparte pe Fenoglio și năvăli în casă. Basta îl urmă cu Meggie. În bucătărie plângea cu sughituri Pippo, aflat încă în dulap. Paula stătea în fața lui și-i vorbea liniștitor prin ușa închisă. Când Fenoglio veni în bucătărie cu străinii, le dădu acestora ocol și cercetă îngrijorată fața lui Nas-turtit.

Fenoglio se așează la masă și-i făcu semn Paulei să vină la el.

Deci unde e?

Basta cercetă în jur, dar Fenoglio era prea cufundat în contemplarea celor două creaturi ale sale ca să mai poată răspunde. Mai cu seamă de Basta i se lipeau ochii, de parcă n-ar fi putut să creadă ce vedea.

Doar v-am spus: nu mai e niciuna aici! Răspunse Meggie în locul lui.

Basta se prefăcu a nu fi auzit și, nerăbădător, îi făcu un semn lui Nas-turtit.

Caut-o! Porunci el, iar Nas-turtit ascultă mârâind. Meggie auzi cum trosnea scara îngustă de lemn care ducea la mansardă.

Ei, vrăjitoareo mică! Ia spune, cum ați ajuns la moșneag?

Basta îi dădu un brânci în spate – De unde ați știut că mai are un exemplar?

Meggie îi aruncă lui Fenoglio o privire de avertizare, dar limba acestuia era din păcate la fel de slobodă ca a lui Pippo.

Cum au ajuns la mine? Eu am scris cartea, declară cu mândrie bătrânul.

Poate se aștepta ca Basta să-i cadă imediat în genunchi, dar acesta își strâmbă doar buzele într-un zâmbet compătimator.

Firește! Zise el și-și scoase cuțitul de la brâu.

El a scris-o cu adevărat!

Meggie nu-și putu înghiți cuvintele. Voia să vadă pe figura lui Basta aceeași spaimă care îl făcuse pe Deget-de-praf să pălească în clipa în care auzise de Fenoglio, dar Basta mai râse o dată și începu să cresteze masa din bucătăria lui Fenoglio.

Cine a născocit povestea? Întrebă el. Taică-tu? Ei, arăt eu chiar așa de tâmpit? Oricine știe că poveștile tipărite sunt străvechi și că au fost scrise de niște oameni oarecare, morți și îngropați demult.

Înfipse lama cuțitului în lemn, o scoase și o înfipse din nou. Deasupra capetelor lor tropăia în toate părțile Nas-turtit.

Morți și îngropați, interesant.

Fenoglio o luă pe Paula în brațe – Ai auzit, Paula? Acest tânăr crede că toate cărțile au fost scrise în negura timpurilor de către oameni morți care au înșfăcat poveștile Dumnezeu știe de unde. Poate le-au cules din văzduh?

Paula chicoti. În dulap se făcuse liniște. Pesemne că Pippo asculta la ușă ținându-și răsuflarea.

Ce-i așa de hazliu? Basta se îndreptă ca un șarpe care ar fi fost călcat pe coadă.

Fenoglio nu-i dădu nici o importanță. Îi privea mâinile zâmbind – de parcă și-ar fi amintit ziua în care începuse să scrie povestea lui Basta. Apoi se uită la el.

Tu... Porți întotdeauna mâneci lungi, așa-i? Zise el. Să-ți spun de ce?

Basta își miji ochii și aruncă o privire spre tavan.

La naiba! De ce-i trebuie idiotului ăstuia atâta timp ca să găsească o carte?

Fenoglio îl privi cu brațele încrucișate.

Foarte simplu: nu știe să citească! Zise el încet. Nici tu nu știi să citești sau ai învățat între timp? Niciunul dintre oamenii lui Capricorn nu știe, tot așa nici Capricorn însuși.

Basta își înfipse cuțitul atât de adânc în tabla mesei, încât făcu un efort să-l scoată.

Firește că știe să citească, ce tot spui?

Se aplecă amenințător peste masă – Flecăreala ta, bătrâne, nu-mi place. Ce-ar fi dacă ți-aș mai cresta câteva zbârcituri pe față?

Fenoglio zâmbi. Credea poate că Basta nu-i putea face nimic deoarece el îl născocise. Meggie nu era atât de sigură.

Porți mâneci lungi, continuă Fenoglio atât de lent ca și cum ar fi vrut să-i dea timp lui Basta să înțeleagă foarte exact fiecare cuvânt, deoarece stăpânului tău îi place să se joace cu focul. Ți-ai ars ambele brațe până la umeri dând foc la casa unui om care cutezase să-i refuze lui Capricorn propria fiică. De-atunci alții pun foc, iar tu te rezumi la jocuri cu cuțitul.

Basta sări în sus atât de brusc, încât Paula alunecă din poala lui Fenoglio și se ascunse sub masă.

Îți place să faci pe atotistețul, mârâi el, punându-i cuțitul sub bărbie. Și de fapt doar ai citit cartea asta blestemată. Ei, și?

Fenoglio se uită în ocaiii lui. Cuțitul de sub bărbie nu părea să-l sperie nici pe jumătate din cât o speria pe Meggie.

Știu totul despre tine, Basta, zise el. Știu că ți-ai da oricând viața pentru Capricorn și că tânjești în fiecare zi după o laudă din partea lui. Știu că erai mai mic decât Meggie când oamenii lui te-au găsit și te-au luat și că de-atunci îl consideri într-un fel ca pe tatăl tău. Dar să-ți spun ceva? Capricorn te consideră prost și te disprețuiește din cauza asta. Vă disprețuiește pe toți, fiii lui atât de devotați, cu toate că s-a îngrijit el însuși ca să rămâneți proști. Și v-ar trăda fără să șovăie la poliție dacă i-ar fi de folos. Pricepi asta clar?

Tacă-ți botul jegos, bătrâne!

Cuțitul lui Basta se apropie primejdios de mult de fața lui Fenoglio. Pentru o clipă Meggie se gândi că avea să-i spintece nasul – Nu știi nimic despre Capricorn. Doar ce-ai citit în cartea aia tâmpită și cred că ar trebui să-ți tai gâtul!

Stai!

Basta se repezi la Meggie.

Nu te-amesteca! La tine ajung mai târziu, scorpie mică, zise el.

Fenoglio își apăsă gâtul cu palmele și se uita consternat la Basta.

Evident, înțelesese în fine că nu era în nici un caz la adăpost de cuțitul lui Basta.

Adevărat! Nu poți să-l omori! Strigă Meggie. Altminteri.

Basta își trecu degetul mare peste lama cuțitului său.

Altminteri ce?

Meggie caută disperată cuvintele potrivite. Ce trebuia să răspundă? Ce?

Altminteri... Moare și Capricorn! Izbucni ea. Da! Exact! Ați muri cu toții, tu și Nas-turtit și Capricorn... Dacă îl omori pe bătrân, atunci muriți cu toții, fiindcă el v-a născocit!

Basta își strâmbă buzele într-un zâmbet disprețuitor, dar lăsă cuțitul jos. Și pentru o clipă Meggie avu impresia că descoperă în ochii lui chiar ceva ca un fel de frică.

Fenoglio îi aruncă o privire ușurată.

Basta se dădu un pas înapoi, își cercetă lama cuțitului atât de concentrat de parcă ar fi decoperit o pată pe ea și o frecă cu un colț al hainei, făcând-o să strălucească.

Nu cred nici un cuvânt, dar e clar! Zise el. Povestea sună însă atât de smintit, încât i-ar plăcea poate și lui Capricorn s-o audă. De aceea – aruncă o ultimă privire la cuțitul strălucitor, îl vârî în teacă și și-l puse înapoi la brâu – o să luăm cu noi nu doar fata, ci o să te luăm și pe tine, bătrâne.

Meggie auzi cum Fenoglio trase aer adânc în piept. Ea însăși nu mai era sigură dacă de frică inima îi mai bătea. Basta avea să-i ia cu el. Nu! Se gândi ea. Nu.

Să mă luați? Unde? Întrebă Fenoglio.

Întreab-o pe asta mică!

Basta arată batjocoritor spre Meggie – Ea și taică-su au fost deja o dată oaspeții noștri. Găzduire, pensiune, totul inclus.

Dar e absurd! Strigă Fenoglio. Credeam că e vorba de carte.

Ei, ai crezut greșit. Noi nici nu știam că mai există un exemplar. Trebuia doar să-l aducem pe Limbă-vrăjită înapoi. Lui Capricorn nu-i place când oaspeții îl părăsesc fără să-și ia rămas-bun, iar Limbă-vrăjită este un oaspete special, nu-i așa, drăguț?

Basta îi făcu lui Meggie un semn cu ochiul – Dar el nu-i aici și eu am altceva mai bun de făcut decât să-l aștept. D-aia o s-o iau pe fată și el o să vină singur, în brânci, după noi.

Basta se apropie de Meggie și-i netezi părul după urechi – Nu e ea o momeală drăguță? Întrebă. Crede-mă, bătrâne: dacă o avem pe asta mică, îl avem și pe taică-su, ca pe un urs dresat, tras de un belciug.

Meggie îl lovi peste mână. Tremura de furie.

Mai fă asta o dată! Îi șopti la ureche Basta. Meggie se bucură că în clipa aceea Nas-turtit coborî tropăind scara. Cu răsuflarea tăiată apărui în bucătărie cu un teanc de cărți sub braț.

Iată! Izbucni el, răsturnându-le pe masă. Încep toate cu această cruce întreruptă, iar linia vine de fiecare dată după. Exact așa cum ai desenat.

Puse pe masă, lângă cărți, o hârtie slinoasă. Pe ea erau mâzgălite un T neîndemânatic și un I. Literele arătau ca și cum ar fi fost așternute de o mână care își dăduse multă osteneală să le scrie.

Basta împrăștie cărțile pe masă și le despărți cu cuțitul.

Nu-s bune, zise el și împinse două peste marginea mesei, așa că aterizară pe podea cu foile îndoite. Nici astea.

Alte două aterizară pe podea și la urmă Basta împinse și restul de pe masă. Ești sigur că nu mai e niciuna acolo? Îl întrebă pe Nas-turtit.

Da!

Vai de tine, dacă te înșeli. Crede-mă, nu eu am să dau de bucluc, ci tu!

Nas-turtit mai aruncă o privire neliniștită la cărțile de la picioarele sale.

Ah, da și încă o mică schimbare: îl luăm și pe ăla de-acolo cu noi!

Basta arată cu cuțitul spre Fenoglio – Ca să-i spună bossului poveștile lui frumoase. Crede-mă, sunt foarte distractive. Iar pentru cazul că a mai ascuns o carte: o să avem destul timp acasă să-l interogăm. Ții ochii pe moșneag, eu am grijă de asta mică.

Nas-turtit dădu din cap și-l ridică pe Fenoglio de pe scaun. Basta însă o apucă pe Meggie de braț. Înapoi la Capricorn – își mușcă buzele ca să nu

Înceapă să plângă, în timp ce Basta o târa spre ușa bucătăriei lui Fenoglio. Nu. Nici o lacrimă n-o să vadă Basta de la ea, n-o să-i facă bucuria asta! Se gândi. Cel puțin nu l-au prins pe Mo! Și brusc nu se mai gândi decât la un singur lucru: ce s-ar întâmpla dacă înainte de a părăsi satul, le-ar ieși în cale? Ce s-ar întâmpla dacă le-ar ieși în față cu Elinor?

Dintr-o dată se grăbi să plece. Dar Nas-turtit rămase în ușa deschisă.

Ce facem cu fetița și cu plângăciosul din dulap? Întrebă el.

Plânsul lui Pippo amuți și fața lui Fenoglio se făcu mai albă decât cămașa lui Basta.

Ei, moșule, ce crezi c-am să fac cu cei doi? Întrebă Basta batjocoritor. Doar crezi că știi totul despre mine.

Fenoglio nu scoase nici un cuvânt. Pesemne îi fulgerară prin cap toate cruzimile pe care le născocise despre Basta.

Frica așternută pe fața lui Fenoglio îl delecta pe Basta câteva minute încântătoare, apoi se întoarse spre Nas-turtit.

Copiii rămân aici, zise el. O puștoaică ajunge. Fenoglio își regăsi cu greu vocea.

Paula, duceți-vă acasă! Strigă el, în vreme ce Nas-turtit îl împingea în jos. Auziți? Mergeți imediat acasă. Spuneți-i mamei că am plecat pentru câteva zile! Ai priceput?

Mai trecem încă o dată pe la locuință, porunci Basta, după ce ieșiră pe uliță. Am uitat să-i las o înștiințare lui taică-tu. În definitiv trebuie să știe unde ești, nu?

Ce fel de înștiințare să fie asta, când nu știi să scrii ca lumea nici măcar două litere? Se gândi Meggie, dar evident nu spuse nimic. Tot drumul tremură de spaimă ca nu cumva să le iasă înainte Mo. Dar când ajunseră în fața locuinței, pe uliță venea spre ei doar o femeie bătrână.

Un singur cuvânt și mă întorc și sucesc gâtul celor doi copii! Îi șopti Basta lui Fenoglio, când femeia își încetini, pașii.

Bună, Rozalia, zise Fenoglio cu o voce stinsă. Am acum din nou chiriași pentru locuință. Ce zici?

Neîncrederea se șterse de pe fața Rozaliei și peste câteva clipe femeia dispăru la capătul uliței. Meggie deschise ușa și le dădu drumul lui Basta și lui Nas-turtit pentru a doua oară în locuința în care ea și Mo se simțiseră atât de în siguranță.

În vestibul o cuprinse groaza din nou. Se uită îngrijorată după el, dar nu-l putu descoperi pe nicăieri.

Pisica mai trebuie dată afară, zise ea, când ajunseră în dormitor. Altminteri o să moară de foame.

Basta deschise fereastra.

Acum poate să iasă, zise el.

Nas-turtit pufăi disprețuitor, dar de astă dată nu mai zise nimic despre superstițiile lui Basta.

Pot să iau cu mine ceva de îmbrăcat? Întrebă Meggie.

Nas-turtit mormăi doar. Fenoglio se uită la hainele lui.

Și eu aș mai avea nevoie de ceva haine, zise el, dar nimeni nu-l luă în seamă.

Basta era ocupat să-și lase înștiințarea. Ținându-și limba între dinți, scrijeli atent cu cuțitul numele său pe șifonier. BASTA. Mo avea să înțeleagă prea bine înștiințarea.

Meggie își îndesă câteva lucruri în rucsac. Păstră pe ea puloverul lui Mo. Când voi să îndese printre lucruri cărțile de la Elinor, Basta îi dădu peste mână.

Astea rămân aici! Zise el.

Mo nu le ieși înaintea nici când se îndreptară spre mașina lui Basta.

Nici pe parcursul întregului drum, nesfârșit de lung.

Pe dealurile mițoase.

Lasă-l în pace”, zise Merlin. Poate că vrea să se împrietenească cu tine abia după ce te cunoaște mai bine. La bufnițe nu merge așa, cu una-cu două.”

T. H. White, Regele din Camelot eget-de-praf privi spre satul lui Capricorn. Părea atât de aproape, de parcă l-ai fi putut atinge. În câteva ferestre se oglindea cerul, iar pe un acoperiș, una dintre Gecile Negre înlocuia câteva bucăți de șindrilă spartă. Deget-de-praf vedea cum își ștergea sudoarea de pe frunte. Nici măcar pe arșiță acești nătărăi nu-și scoteau gecile – de parcă le-ar fi fost frică să nu se dezmembreze fără uniforma lor. Ei, da, nici ciorile nu-și scoteau penele la soare, iar ei nu erau decât un cârd de ciori, tâlhari, mâncători de stârvuri, cărora le plăcea să-și înfigă ciocurile ascuțite în carne moartă.

Pe băiat îl neliniștise la început cât de aproape de sat se afla ascunzătoarea pe care o alesese Deget-de-praf, dar acesta îi explicase de ce nicăieri pe dealurile din jur nu era un loc mai sigur pentru ei. Zidurile carbonizate erau aproape de nedescoperit. Laptele-câinelui, grozama și cimbrisorul se agățaseră de pietrele înnegrite de funingine, acoperind durerea și nenorocirea cu ramurile lor verzi. Oamenii lui Capricorn dăduseră foc la casă puțin timp după ce puseseră stăpânire pe satul părăsit. O bătrână care trăia în casă refuzase să plece, Capricorn însă nu suferea priviri curioase atât de aproape de noua lui vizuină. Și astfel le dăduse mână liberă ciorilor sale, oamenilor negri și acestea puseseră foc la cotețele făcute de femeie și la casa ei, în care nu exista decât o singură încăpere. Călcaseră în picioare brazdele puse cu osteneală și împușcaseră măgarul care era aproape tot atât de bătrân ca stăpâna lui. Veniseră sub protecția întunericului, ca întotdeauna, luna luminase deosebit de puternic în noaptea aceea, după cum povestise una dintre slujnicele lui Capricorn. Bătrâna ieșise poticnindu-se din casă, plânsese și țipase. Și apoi îi blestemase pe toți, dar de uitat se uitase doar la unul singur, la Basta, care stătuse mai la o parte, căci îi era frică de foc, cu cămașa lui atât de albă în lumina lunii. Poate că din cauza asta ea presupusese că acela era nevinovat sau că avea o inimă bună. La porunca lui Basta, Nas-turtit îi astupase femeii gura, în timp ce ceilalți râdeau – și brusc aceasta murise. Zăcuse moartă printre brazdele ei strivite, iar din ziua aceea, Basta nu se temea de nici un sat de pe dealuri mai mult ca de locul pe care

se ridicau zidurile carbonizate din tufele de laptele-câinelui. Da, nu exista un loc mai bun decât acela pentru a observa satul lui Capricorn.

Deget-de-praf își petrecea cea mai mare parte a timpului stând ghemuit într-unui din gorunii care poate mai înainte îi dăruiseră umbră bătrânei pe când ședea în fața casei sale. Ramurile îl ascundeau, apărându-l de orice privire curioasă care s-ar fi rătăcit pe povârniș. Ceas după ceas stătea ghemuit acolo, nemișcat, observând cu binoclul parcare și casele. Ii poruncise lui Farid să stea mai departe în spate, în vâlceaua din dosul casei. Băiatul ascultase doar împotriva voinței sale. Se ținea scai după călcâiele lui Deget-de-praf. Casa incendiată îl umplea de neliniște. Duhul ei e precis încă aici”, zicea el mereu, duhul bătrânei. Dacă era vrăjitoare?”

Dar Deget-de-praf râdea doar de el. În această lume nu existau duhuri. Cel puțin nu se lăsau văzute. Vâlceaua era așezată atât de ferit, încât noaptea trecută riscase chiar să facă focul. Băiatul prinsese un iepure de casă, era meșter la pus capcane și mai puțin milos decât Deget-de-praf. Când acesta din urmă prindea un iepure, se ducea acolo doar când putea să fie sigur că bietul animal nu se mai zvârcolea. Farid nu cunoștea o asemenea milă. Poate răbdase prea des de foame.

Cu ce admirație privea de fiecare dată când Deget-de-praf aprindea focul cu câteva crengi subțiri! Băiatul își arsese deja toate degetele jucându-se cu flăcările. Focul îl mușcase de nas și de buze și totuși Deget-de-praf îl prindea mereu răsucindu-și făclii din vată și crengi subțiri sau jucându-se cu chibriturile. O dată, de la aceste jocuri luase foc iarba uscată și Deget-de-praf pusese mâna pe el și-l zgâlțâise ca pe un câine neascultător, până ce i se umpluseră ochii de lacrimi.

Ascultă, îți mai spun o dată! Focul e un animal primejdios! Se răstise la el. Nu-ți e prieten. O să te omoare dacă umbli cu el aiurea și fumul lui o să te trădeze dușmanilor tăi!

Dar ție ți-e prieten! Bâiguise băiatul, cu împotrivire în glas.

Prostii! Atâta doar că eu nu sunt ușuratic. Sunt atent la vânt! Ți-am spus de sute de ori: nu face focul când bate vântul. Și acum dispari și caută-l pe Gwin.

Dar tot e prietenul tău! Murmurase băiatul înainte de a se duce. Oricum, te-ascultă mai mult decât jderul.

Aici avea dreptate. Ceea ce nu însemna cine știe ce, căci un jder ascultă doar de sine însuși, iar în lumea asta focul nu-l asculta pe Deget-de-praf nici pe jumătate pe cât îl ascultase în cealaltă. Acolo flăcările formaseră flori, când el le spusese. Se ramificaseră pentru el precum copacii noaptea și plouaseră peste el scânteii. Urlaseră și șoptiseră trosnind și dansaseră cu el. Aici erau doar flăcări blânde și îndărătnice totodată, animale mute, străine care din când în când mușcau mâna care le hrănea. Doar uneori, în nopți reci, când focul era singurul lucru care alunga singurătatea, i se părea că îl aude șușotind, dar erau cuvinte pe care el nu le înțelegea.

Totuși băiatul avea probabil dreptate. Focul îi era prieten, dar era și vinovat, căci din cauza lui, Capricorn poruncise pe-atunci, în cealaltă viață, să fie adus la el. Arată-mi cum se poate juca cu focul!”, îi spusese, după ce

oamenii lui îl târâseră în fața lui și Deget-de-praf ascultase. Și astăzi mai regreta că îl învățase atâtea, căci lui Capricorn îi plăcea să dea frâu liber focului și iar să-l prindă în hățuri după ce înghițise pe saturate recolte și grajduri, case și tot ce nu putea s-o ia destul de repede la sănătoasa.

Tot mai e plecat?

Farid se sprijinea de coaja scorțoasă a unui copac. Băiatul era silențios ca un șarpe. Deget-de-praf tresărea de fiecare dată când se ivea așa brusc.

Da! Răspunse el. Norocul ne surâde.

În ziua sosirii lor, mașina lui Capricorn mai era încă în parcare, dar după-amiază doi dintre băieții lui se apucaseră să lustruiască lacul argintiu până când ajunseră să se oglindească în el și Capricorn plecase puțin timp înainte de a se întuneca. Se lăsa adesea condus cu mașina spre orașe așezate jos pe coastă sau la una dintre bazele sale militare, cum îi plăcea să spună, deși asta nu era mai mult decât o colibă în pădure, cu unul sau doi oameni plictisiți. El însuși se pricepea să conducă tot atât de puțin ca Deget-de-praf, dar câțiva dintre oamenii săi stăpâneau această artă, chiar dacă nu aveau carnet de conducere, căci pentru asta trebuia să știi să citești.

Da, la noapte am să mă strecor iar într-acolo, zise Deget-de-praf, mult n-o să mai lipsească, precis că și Basra se întoarce curând.

La sosirea lor, mașina lui Basta nu se aflase în parcare. Oare el și Nas-turtit mai zăceau legați în coliba dărăpănată?

Bine! Când pornim?

Vocea lui Farid suna de parcă ar fi preferat s-o fi pornit pe loc – De îndată ce soarele apune, nu? Atunci sunt toți în biserică, la masă.

Deget-de-praf alungă o muscă de pe binoclul său.

Plec singur. Tu rămâi aici și ai grijă de lucrurile noastre.

Nu!

Ba da. Pentru că e primejdios. Trebuie să vizitez pe cineva și pentru asta trebuie să mă furișez în curtea din spatele casei lui Capricorn.

Băiatul îl măsură cu o privire uimită. Ochii îi erau negri și priveau uneori așa ca și cum ar fi văzut deja prea multe.

Da, ce te miri, ai?

Deget-de-praf își reprimă un zâmbet – N-ai fi crezut că am prieteni în casa lui Capricorn.

Băiatul ridică din umeri și privi dincolo, spre sat. O mașină sosi în parcare; un camion plin de praf. Pe platforma deschisă erau două capre.

Vreunui alt țăran i s-au luat caprele! Murmură Deget-de-praf. Înțelept din partea lui că le-a dat, altminteri s-ar fi pomenit cel mai târziu până diseară cu un bilet lipit pe ușa grajdului.

Farid se uită întrebător la el.

Măine cântă cocoșul roșu ar fi fost scris pe bilet. E singura propoziție pe care oamenii lui Capricorn știu s-o scrie. Uneori spânzură pur și simplu un cocoș mort de ușă. Asta înțelege oricine.

Cocoșul roșu?

Băiatul clătină din cap – E un blestem sau ceva asemănător?

Nu! Drace, vorbești iarăși ca Basta. Deget-de-praf râse ușor.

Oamenii lui Capricorn coborâra din mașină. Cel mai mic dintre ei avea două pungi de plastic pline ochi, celălalt trăgea caprele de pe platformă.

Cocoșul roșu e focul pe care îl pun la grajduri sau la măslini. Uneori cântă cocoșul și sub acoperiș, sau dacă cineva a fost deosebit de îndărătnic, în camera copiilor. Aproape fiecare om are ceva de care e legat.

Oamenii târâra caprele în sat. Unul dintre ei era Cockerell, Deget-de-praf îl recunoscuse după șchiopătat. Se întrebese adesea în ce măsură știa Capricorn de aceste mici afaceri, sau oamenii săi lucrau din când în când și pentru propriul buzunar.

Farid prinse cu mâna goală o lăcustă și o examina printre degete.

Vin totuși cu tine, zise el.

Nu.

Nu mi-e frică!

Cu atât mai rău.

După ce prizonierii evadaseră, Capricorn pusese să i se aducă reflectoare – în fața bisericii, pe acoperișul casei sale și în parcare. Ceea ce nu ușura tocmai încercarea de a trece neobservat. Deget-de-praf se strecurase în sat încă din prima noapte, dat cu funingine pe fața cu cicatrice, căci altminteri îl recunoșteau prea ușor.

Și paza fusese întărită de Capricorn, pesemne din pricina tuturor bogățiilor de care îi făcuse rost Limbă-vrăjită. Ele dispăruseră firește demult în pivnițele casei sale, închise cu grijă în casele de bani, grele, pe care Capricorn le instalase acolo. Nu-i plăcea să dea bani. Li păzea ca balaurii din basme. Uneori își împodobește degetele cu câte un inel sau pune câte un lanț la gâtul vreunei slujnice pe care tocmai o plăcea. Sau îl trimitea pe Basra să-i cumpere o nouă pușcă de vânătoare.

Cu cine vrei să te întâlnești?

Nu te privește.

Băiatul dădu drumul lăcustei. Grăbită, sări pe picioarele ei țepene, colorate în verde măsliniu.

E o femeie, zise Deget-de-praf. Una dintre slujnicele lui Capricorn. M-a mai ajutat de câteva ori.

E aia de pe fotografia pe care o ai în rucsac? Deget-de-praf lăsă binoclul în jos.

De unde știi tu ce se află în rucsacul meu? Băiatul își trase capul între umeri ca unul care e obișnuit să fie bătut pentru orice cuvânt nesocotit.

Am căutat chibrituri.

Dacă te mai prind încă o dată că-ți bagi degetele în rucsacul meu, îi spun lui Gwin să ți le muște.

Băiatul rânji.

Gwin nu mă mușcă niciodată.

Aici avea dreptate. Jderul era nebun după băiat.

Unde se ascunde de fapt bestia necredincioasă?

— Deget-de-praf scormoni cu privirea printre crengi – Nu l-am văzut de ieri.

Cred că a descoperit o femeiușcă.

Farid împunse cu o ramură frunzișul uscat. Zăcea peste tot, pe sub copaci. Noaptea ar trăda pe oricine ar încerca să se furișeze spre adăpostul lor – Dacă nu mă iei la noapte, zise băiatul, fără să se uite la Deget-de-praf, am să mă strecor pur și simplu după tine.

Dacă te strecori după mine, te snopesc în bătaie.

Farid lăsă capul în jos și-și cercetă degetele de la picioare cu o figură lipsită de expresie. Apoi privi spre resturile de ziduri, în spatele cărora își amenajaseră adăpostul.

Nu-mi veni acum iar cu duhul bătrânei! Zise Deget-de-praf supărat. De câte ori să-ți spun? Tot ce e primejdios se află în casele de dincolo. Fă-ți foc în vâlcea dacă te temi de întuneric.

Spiritele nu se tem de foc. Glasul băiatului era abia ca o șoptă.

Deget-de-praf coborî cu un oftat din postul său de observație. Băiatul era într-adevăr aproape la fel de rău ca Basta. Nu se temea de blesteme, de scări și de pisici, dar vedea pretutindeni duhuri și nu doar pe acela al bătrânei care dormea îngropată pe undeva în pământul tare. Nu, Farid vedea și alte duhuri, cete întregi: creaturi rele, aproape atotputernice, care le smulgeau bieților băieți, făpturi muritoare, inima din piept și le-o mâncau. Nu voia în ruptul capului să-l creadă pe Deget-de-praf că nu veniseră cu el, că rămăseseră în carte, împreună cu tâlharii care-l bătuseră și-l călcaseră în picioare. Posibil ca la noapte să moară de frică dacă rămânea singur.

Bine, atunci, vii cu mine, zise Deget-de-praf. Dar nu scoți un sunet, m-ai înțeles? Aia de jos nu sunt duhuri, ci oameni adevărați cu puști și cuțite.

Farid își încolăci recunoscător brațele slabe în jurul lui.

Bine, bine! Zise Deget-de-praf răstit și-l dădu la o parte. Hai, arată-mi dacă poți să stai într-o mână.

Băiatul ascultă pe loc. Se balansa, cu fața stacojie, mai întâi pe brațul drept, apoi pe cel stâng, cu picioarele goale întinse în aer. După ce se clătină câteva secunde, ateriza în frunzele aspre ale unui cistus, dar se ridică imediat și încercă din nou.

Deget-de-praf se așeză sub un copac.

Era timpul să scape iarăși de băiat. Dar cum? După un câine poți să azvârli câteva pietre, dar după un băiat. De ce nu rămăsese la Limbă-vrăjită? Doar acesta se pricepea mai bine să poarte de grijă cuiva. Și în definitiv Limbă-vrăjită îl adusese încoace. Dar nu, băiatul după el se ținuse.

Mă duc să-l caut pe Gwin, zise Deget-de-praf și se ridică.

Fără un cuvânt, Farid porni apăsător după el.

Din nou acolo.

Ea vorbi cu regele și speră în ascuns că îi va interzice fiului lui excursia. Dar el spuse: Ei, draga mea, e adevărat că aventurile sunt folositoare chiar și pentru cei mai mici. Aventurile pot să-i intre unui om în sânge, chiar dacă mai târziu nu-și mai amintește să le fi avut”.

Eva Ibbotson, Taina peronului 13 al lui Capricorn nu făcea chiar impresia unui loc O periculos în acea zi cenușie, noroasă de ploaie. Casele jerpelite se ridicau din verdeața dealurilor. Nici o rază de soare nu le însenina

bătrânețea și Meggie nu putea să creadă că erau aceleași case care în noaptea evadării lor li se păruseră atât de periculoase.

Interesant! Șopti Fenoglio când Basta ajunsese în parcare. Știi că acest loc seamănă perfect cu unul dintre locurile acțiunii, pe care le-am născocit pentru Inimă de cerneală? Firește, nu-i nici un burg aici, dar peisajul din jur este aproximativ același, iar vârsta satului e cam tot aceeași. Știi că Inimă de cerneală se desfășoară într-o lume care nu e chiar neasemănătoare cu Evul Mediu al nostru? Bine, sigur, am adăugat unele lucruri, zânele și uriașii de pildă, altele le-am lăsat deoparte, dar...

Meggie nu-l mai asculta. Se gândea la noaptea în care evadaseră din ascunzătorile lui Capricorn. Arunci sperase atât de mult că n-o să mai vadă niciodată parcare, biserica și dealurile astea.

Haideți, mișcarea! Mârâi Nas-turtit, smucind ușa mașinii. Îți mai amintești desigur unde duce drumul, nu?

Meggie își amintea – chiar dacă astăzi toate arătau puțin altfel. Fenoglio se uita la ulițe ca un turist.

Cunosc satul ăsta, îi șopti el lui Meggie. Adică, am auzit de el. Există mai multe povești triste despre el. A fost acel cutremur în secolul trecut, apoi în ultimul război.

Cruță-ți limba pentru mai târziu, scribălăule! Îl întrerupse Basta. Nu-mi place șușoteala.

Fenoglio îi aruncă o privire supărată – și tăcu. Nu mai scoase nici un sunet până ajunseră în fața bisericii.

Haideți, deschideți ușa. Ce-așteptați? Mârâi Nas-turtit și Meggie deschise cu Fenoglio portalul greu de lemn.

Aerul rece care îi întâmpină mirosea la fel de stătut ca în ziua în care intrase în biserică împreună cu Mo și cu Elinor. Înăuntru nu se schimbaseră cine știe ce. Pereții roșii făceau o impresie și mai amenințătoare în această zi înnorată, iar expresia de pe fața de păpușă a statuii lui Capricorn părea și mai răutăcioasă. Și butoaietele în care fuseseră arse cărțile stăteau în același loc, dar scaunul lui Capricorn, din capul scării, nu se mai vedea. Doi dintre oamenii săi erau tocmai pe punctul să urce pe trepte un nou jilț. Bătrâna care arăta ca o coțofană și de care Meggie își amintea cu neplăcere stătea lângă ei și le dădea indicații cu voce nerăbdătoare.

Basta împinse la o parte două femei care, îngenuncherate pe culoarul din mijloc, spălau pe jos și se îndreptă țațoș spre treptele altarului.

Mortola, unde e Capricorn? Îi strigă încă de departe bătrânei. Am noutăți pentru el. Noutăți importante.

Bătrâna nici nu-și întoarse capul.

Mult mai la dreapta, nătărăilor! Le porunci ea celor doi oameni care se luptau în continuare cu jilțul greu. Poftim, merge totuși.

Apoi se întoarse cu o figură plictisită spre Basta.

Te-am așteptat să te întorci mai repede, zise ea.

Ce înseamnă asta?

Basta vorbi mai tare, dar Meggie îi percepuse nesiguranța din voce. Suna ca și cum i-ar fi fost frică de bătrână – Știi tu câte orașe sunt pe coasta asta

blestemată? Și noi nici nu eram siguri că Limbă-vrăjită rămăsese în zonă. Dar eu mă pot bizui pe nasul meu și – arată cu capul în direcția lui Meggie – mi-am îndeplinit misiunea.

Ah, da? Privirea Coțofenei îl ocoli pe Basta și se îndreptă spre locul unde Meggie și Fenoglio stăteau alături de Nas-turtit. Văd doar fata și un bătrân. Unde e tatăl ei?

Nu era acolo! Dar o să vină. Asta mică e cea mai bună momeală!

Și de unde știe că e aici?

I-am lăsat o înștiințare!

De când știi tu să scrii?

Meggie văzu cum umerii lui Basta se încordară de supărare.

Mi-am lăsat numele, nu-i nevoie de mai multe cuvinte ca să înțeleagă clar unde își poate găsi copilul prețioasă. Spune-i lui Capricorn că-i închid într-una din colivii. Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie și se îndreptă iarăși țăntoș spre Meggie și Fenoglio.

Capricorn nu-i aici și nu știu când se întoarce, strigă Mortola după el. Dar până atunci, eu am un cuvânt de spus aici și eu sunt de părere că în ultima vreme nu-ți îndeplinești sarcinile cum se cuvine.

Basta se întoarce de parcă l-ar fi mușcat ceva de ceafă, dar Mortola continuă să vorbească neabătut.

Întâi îl lași pe Deget-de-praf să-ți fure câteva chei, apoi pierzi câinii noștri și trebuie să te căutăm pe dealuri, iar acum, asta. Dă-mi cheile. Coțofana întinse mâinile.

Ce? Basta se făcu alb ca un băiat care urmează să fie bătut în fața întregii clase.

M-ai înțeles bine. Am să iau cheile la mine: cheile de la colivii, de la criptă și de la depozitul de benzină. Adu-mi-le înapoi.

Basta nu se clinti.

N-ai nici un drept! Șuieră el. Capricorn mi le-a dat mie și doar el mi le poate lua înapoi. Se întoarce iarăși.

O să ți le ia! Strigă Mortola după el. Și de îndată ce se înapoiază te așteaptă la raport. Poate înțelege el mai bine decât mine de ce nu l-ai adus pe Limbă-vrăjită.

Basta nu răspunse. Ii luă pe Meggie și pe Fenoglio de braț și-i trase spre portal. Coțofana îi mai strigă ceva din urmă, dar Meggie nu înțelese ce. Iar Basta nu se mai întoarce a doua oară.

Îi închise pe Meggie și pe Fenoglio în ascunzătoarea cu numărul cinci, aceeași în care stătuse Farid.

Așa, aici puteți aștepta până vine taică-tu! Zise el înainte de a o împinge pe Meggie înăuntru.

Ea se simțea ca într-un vis urât pe care îl visezi a doua oară. Doar că de astă dată nu erau nici măcar paiele muced pe care să se poată așeza, iar becul din tavan nu funcționa. În schimb intra puțină lumină de zi pe o gaură îngustă în zid.

Na, minunat! Zise Fenoglio și se lăsă pe podeaua rece cu un oftat. Un grajd de vite. Ce lipsă de imaginație. Mi-aș fi închipuit că pentru prizonierii săi Capricorn are cel puțin un beci adevărat.

Grajd de vite?

Meggie se sprijini cu spatele de zid. Auzea cum ploaia răpăia lovindu-se de ușa încuiată.

Da. Ce-ai crezut că e aici? Mai înainte construiau întotdeauna casele așa, jos intrau vitele, sus oamenii. În unele sate din munți, oamenii își țin și azi caprele și măgarii astfel. Când vitele sunt duse dimineața la păscut, zac peste tot pe ulițe grămezi aburinde și calci în ele când te duci să cumperi chifle.

Fenoglio își rupse un fir de păr din nas, îl examina de parcă n-ar fi putut să creadă că ceva atât de înțepător creștea în nasul său și apoi îl azvârli – E într-adevăr cam fioroasă, murmură el, exact așa mi-am închipuit-o pe mama lui Capricorn – nasul, ochii apropiați, până și felul în care își încrucișează brațele și-și împinge bărbia înainte.

Meggie se uită la el neîncrezătoare.

Mama lui Capricorn! Coțofana?

Coțofana! Așa îi zici?

Fenoglio râse încet – Exact aceeași poreclă o are și în povestea mea. Într-adevăr uimitor. Ferește-te de ea. N-are un caracter deosebit de plăcut.

Credeam că este o menajeră.

Hm, asta trebuia probabil să și crezi. Deci păstrează deocamdată pentru tine micul nostru secret, ai înțeles?

Meggie dădu din cap, deși nu înțelegea. Oricum, îi era totuna cine era bătrâna. De astă dată nu era nici un Deget-de-praf care să deschidă noaptea ușa. Totul fusese inutil – ca și cum n-ar fi evadat niciodată. Se duse la ușa încuiată și-și apăsă mâinile de ușa.

Mo o să vină încoace! Șopti ea. Și atunci o să ne închidă pentru totdeauna.

Ei, ei! Fenoglio se sculă și se duse la ea.

O trase spre el și o lăsă să-și îngroape fața în jacheta lui. Stofa era grosolană și mirosea a tutun de pipă – O să-mi vină mie vreo idee! Îi șopti lui Meggie. În definitiv, eu i-am inventat pe ticăloșii ăștia. Ar fi de tot râsul dacă n-aș putea să-i fac să dispară iarăși din lume. Tatăl tău avea așa o idee, dar...

Meggie ridică fața udă de lacrimi și-l privi plină de speranță, dar bătrânul scutură din cap.

Mai târziu. Acum explică-mi mai întâi ce interes are Capricorn la tatăl tău. Are legătură cu măiestria cititului său?

Meggie dădu din cap și-și șterse lacrimile din ochi.

Vrea ca Mo să-i scoată din carte un vechi prieten... Fenoglio îi întinse o batistă. Când își suflă nasul, căzură câteva fire de tutun.

Un prieten? Capricorn n-avea prieteni. Bătrânul își încruntă fruntea. Apoi Meggie simți cum brusc respiră adânc.

Cine este? Întrebă ea, dar Fenoglio îi șterse doar o lacrimă de pe obraz.

Cineva pe care să sperăm că n-ai să-l întâlnești decât între două coperte de carte, răspunse el evaziv.

Apoi se întoarse și începu să umble în sus și-n jos – Capricorn o să se întoarcă în curând, zise el. Trebuie să mă gândesc cum să-i fac față.

Dar Capricorn nu veni. Afară se înnoptase și încă nu-i scosese nimeni din închisoarea lor. Nici măcar ceva de mâncare nu li se dădu. Când aerul nopții pătrunse prin gaura din perete, se făcu rece și se ghemuiră unul lângă altul pe podeaua tare ca să se încălzească.

Basta e tot atât de superstițios? Întrebă la un moment dat Fenoglio.

Da, foarte, răspunse Meggie. Lui Deget-de-praf îi place să-l ia peste picior cu asta.

Bine, murmură Fenoglio. Mai mult însă nu spuse.

Slujnica lui Capricorn.

Deoarece nu mi-am văzut tatăl și mama, primele reprezentări pe care mi le-am făcut despre înfățișarea lor provin în mod absurd de la pietrele lor funerare. Forma literelor de pe aceea a tatălui meu mi-a sugerat gândul curios că el fusese un bărbat lat în spate, cu păr negru buclat și față smeadă. Din forma și desenul inscripției Asemenea Georgiana, soția celui de mai sus”, am tras concluzia naivă că mama fusese pistruiată și bolnăvicioasă.

Charles Dickens, Marile speranțe eget-de-praf porni în clipa în care noaptea n-avea cum să se facă mai întunecată. Cerul continua să fie înnorat, nu se vedea nici o singură stea. Doar luna apărea din când în când printre nori, ftizie de subțire, ca o felie de lămâie într-o mare de cerneală.

Deget-de-praf era recunoscător pentru asemenea beznă, dar băiatul tresărea la fiecare ramură care îi atinge fața.

La naiba, trebuia să te las totuși cu jderul! Se răsti Deget-de-praf la el. Clămpănitul tău din dinți o să ne trădeze. Uită-te în față! Acolo e ce trebuie să te sperie. Nu duhuri, ci puști.

În fața lor, doar la câțiva pași distanță, se afla satul lui Capricorn. Reflectoarele nou instalate revărsau o lumină de zi printre casele cenușii.

Să mai zică cineva că electricitatea asta e o binecuvântare! Șopti Deget-de-praf, în timp ce se strecurau pe la marginea parării. Un paznic plictisit umbla agale printre mașinile garate. Căscând, se rezemă de camionul cu care Cockerell adusese după-amiază caprele și-și puse căștile peste urechi.

Foarte bine! Așa ar putea să se apropie o armată și el n-ar auzi! Șopti Deget-de-praf. Dacă Basta ar fi aici, pentru asta l-ar închide pe individ trei zile fără o bucată de pâine în ascunzătorile de vite ale lui Capricorn.

Ce-ar fi dacă am merge pe acoperișuri?

De pe chipul lui Farid dispăruse orice frică. Paznicul cu pușca lui nu-l neliniștea pe băiat nici pe jumătate cât o făceau duhurile sale închipuite. Deget-de-praf nu putea decât să clatine din cap de atâta lipsă de minte. Asta cu acoperișurile nu era însă o idee proastă. Pe una dintre casele care mărgineau parcare se cățara un butuc de vie. Nu mai fusese tăiat de ani de zile. De îndată ce paznicul trecu agale de cealaltă parte a parării, balansându-se în sunetul muzicii care-i umplea urechile, Deget-de-praf se

trase în sus pe ramurile lemnoase. Băiatul se cățara mai bine decât el. Îi întinse cu mândrie mâna când ajunse sus pe acoperiș. Ca niște pisici hoinare se furișară mai departe, pe lângă coșuri, antene și reflectoarele lui Capricorn, care își aruncau lumina doar în jos, lăsând totul în spatele lor într-un întuneric protector. La un moment dat se desprinsă o șindrilă sub cizmele lui Deget-de-praf, dar el putu s-o prindă la timp, înainte de a se sfărâma jos, în uliță.

Când ajunseră în piața în care se afla biserica și casa lui Capricorn, se lăsară să alunece pe un jgheab. Ținându-și răsuflarea, Deget-de-praf se ascunse câteva clipe în spatele unei grămezi de lăzi goale de fructe și privi spre paznic. Nu doar piața, ci și ulița îngustă care se întindea de-a lungul unei laturi a casei lui Capricorn era cufundată într-o lumină ca de zi. Lângă fântâna de lângă biserică stătea ghemuită o pisică neagră. La vederea ei, lui Basta i-ar fi stat inima în loc, dar pe Deget-de-praf îl nelinișteau mai mult paznicii din fața casei lui Capricorn. Doi chiar trândăveau în fața intrării. Unul dintre ei, un individ solid, incoerent, îl descoperise pe Deget-de-praf sus, în nord, într-un oraș în care tocmai voia să-și dea ultima reprezentatie. Împreună cu alți doi îl târâseră cu ei și Capricorn îl interogase în modul său special despre Limbă-vrăjită și despre carte.

Cei doi oameni se certau. Erau atât de ocupați de ei înșiși, încât Deget-de-praf își luă inima în dinți și, cu câțiva pași grăbiți, dispăru pe ulița care trecea pe lângă casa lui Capricorn. Farid îl urmă în tăcere, ca și cum ar fi fost umbra lui însuflețită. Casa lui Capricorn era o clădire mare, masivă, cândva poate primăria satului, o mănăstire sau o școală. Toate ferestrele erau întunecate, iar pe stradă nu se mai vedea nici un alt paznic. Deget-de-praf rămase totuși cu ochii în patru. Știa că paznicii preferau să se rezeme de intrările întunecate, nevăzuți în costumele lor negre, ca niște corbi pe timp de noapte. Da, Deget-de-praf știa aproape totul despre satul lui Capricorn. Hoinărise destul pe aceste ulițe de când Capricorn pusese să fie adus încoace ca să-i caute cartea și pe Limbă-vrăjita. De câte ori îl înnebunea dorul de casă venea aici, la vechii săi dușmani, doar ca să nu se mai simtă atât de străin. Nici chiar frica de cuțitul lui Basta nu putuse să-l țină departe.

Deget-de-praf ridică o piatră plată, îi făcu un semn lui Farid să vină lângă el și aruncă piatra pe uliță în jos. Nu se clinti nimic. Paznicul își făcea rondul, așa cum nădăjduse și Deget-de-praf se avântă pe zidul înalt, dincolo de care se afla grădina lui Capricorn: brazde de legume, pomi fructiferi, tufe de buruieni pe care zidul le proteja de vântul rece care bătea uneori dinspre munții din apropiere. Deget-de-praf le distrase uneori pe slujnice când prășeau brazdele. Reflectoare în grădină nu erau și nici paznici (cine să fure legume?), iar din curte în casă ducea doar o ușă cu gratii, încuiată noaptea. Afară de asta, împrejmuirea câinilor se afla chiar în spatele zidului, dar era goală, după cum se văzu când Deget-de-praf își făcu vânt peste zid. Câinii nu se întorseseră de pe dealuri. Fuseseră mai deștepți decât crezuse Deget-de-praf, iar Basta nu făcuse evident rost de alții. Nerozie din partea lui. Basta, nerodul.

Deget-de-praf îi făcu un semn băiatului să-l urmeze și alergă, pe lângă brazdele îngrijit cultivate, până la ușa cu gratii din spate. Băiatul se uită la el

întrebător când văzu gratiile grele, dar Deget-de-praf își duse doar un deget la buze și se uită în sus, spre una dintre ferestrele de la etajul doi. Obloanele negre ca noaptea erau deschise. Deget-de-praf scoase un miorlăit care sună atât de autentic, încât îi răspunseră imediat mai multe pisici, dar în spatele ferestrei nu se clinti nimic. Deget-de-praf dădu drumul unei înjurături pe care și-o reținuse, ascultă o clipă în noapte – și imită apoi țipătul ascuțit al unei păsări de pradă. Farid tresări și se lipi de zidul casei. De astă dată ceva se mișcă în spatele ferestrei. O femeie se aplecă în afară. Când Deget-de-praf îi făcu un semn, răspunse și ea – apoi dispăru iarăși.

Nu căsca așa ochii! Îi șopti Deget-de-praf, când observă privirea îngrijorată a lui Farid. Putem s-avem încredere în ea. Multe femei n-au o părere bună despre Capricorn și despre oamenii lui, unele nici măcar n-au venit de bunăvoie aici. Dar tuturor le e frică de el. Frică de a nu-și pierde munca, frică de a nu se incendia casa familiei lor dacă vorbesc despre el și despre ceea ce se petrece aici, frică de a nu fi trimis Basta cu cuțitul lui... Resa nu cunoaște aceste griji, ea n-are familie. Nu mai are, adăugă în gând.

Ușa din spatele gratiilor se deschise și femeia de la fereastră – Resa – apăru în spatele zăbrelelor cu o figură îngrijorată. Arăta palidă sub părul de un blond închis.

Cum îți merge?

Deget-de-praf se apropie de gratii și-și vârî mâna printre zăbrele. Resa îi strânse degetele cu un zâmbet – și arătă cu capul spre băiat.

El e Farid.

Deget-de-praf coborî vocea – S-ar putea spune că m-am pomenit cu el. Dar poți să ai încredere în el. Îl iubește pe Capricorn tot atât de puțin ca și noi.

Resa dădu din cap, îl privi cu reproș – și clătină din cap.

Da, știu, nu e înțelept că m-am reîntors. Ai auzit ce s-a întâmplat?

Deget-de-praf nu-și putu stăpâni un sentiment de mândrie care-i răzbătu din voce – Au crezut că o să suport tot, dar nu-i așa. Mai există o carte și am să mi-o iau! Nu te uita așa la mine. Știi unde o ține Capricorn?

Resa scutură din cap. În spatele lor foșni ceva, Deget-de-praf tresări, dar nu era decât un șoarece care luneca prin curtea silențioasă. Resa scoase un creion și o foaie de hârtie din buzunarul capotului. Scria lent, ordonat, știa că lui Deget-de-praf îi era mai ușor să citească literele mari. Ea fusese cea care îl învățase să scrie și să citească spre a se putea întreține împreună.

Dură o vreme până ce pentru Deget-de-praf literele căpătară înțeles. Era de fiecare dată mândru de el când semnele cu piciorușe de păianjen se îmbinau și el putea să le smulgă taina. An sa caut”, citi el cu glas scăzut.

Bine. Dar fii atentă. Nu vreau să-ți riști gâtul frumos.

Se aplecă încă o dată peste bilet – Ce vrei să spui cu Coțofana are acum cheile lui Basta”?

Îi dădu biletul înapoi. Farid observa atât de fascinat mâna Resei care scria, ca și cum ar fi fost de față la o vrajă.

Cred că ar trebui să-l înveți! Îi șopti Deget-de-praf printre gratii. Vezi cum se holbează la tine?

Resa înălță capul și-i zâmbi lui Farid. Acesta se uită stingherit într-o parte. Resa își înconjură fața cu degetul.

Găsești că e un băiat drăguț?

Deget-de-praf își strâmbă gura disprețuitor, în vreme ce, de stinghereală, Farid nu știa încotro să se uite – Și eu cum sunt? Sunt frumos ca luna? Hm, ce să cred despre complimentul ăsta? Vrei să spui că am tot atât de multe cicatrice?

Resa își apăsă buzele cu mâna. Era ușor s-o faci să râdă, râdea ca o fetiță. Doar atunci îi puteai auzi vocea.

Niște împușcături sfâșiară noaptea. Resa cuprinse zăbrelele cu brațele, iar Farid se ghemui speriat la piciorul zidului. Deget-de-praf îl ridică iar în picioare.

Nu-i nimic! Șopti el. Paznicii trag iarăși în pisici. Fac asta întotdeauna când se plictisesc.

Băiatul se uită neîncrezător la el, dar Resa scria mai departe. /le-a luat”, citi Deget-de-praf. Drept pedeapsă”.

Ei, asta n-o să-i placă lui Basta. Cu cheile astea a făcut pe grozavul, ca și cum i s-ar fi permis să aibă grijă de lumina ochilor lui Capricorn.

Resa se prefăcu a scoate un cuțit de la brâu și făcu o figură atât de întunecată, încât Deget-de-praf râse tare. Se uită repede în jur, dar curtea era liniștită ca un cimitir între ziduri înalte.

O, da, pot să-mi închipui că Basta e furios, șopti el. El face totul ca să-i fie pe plac lui Capricorn, taie beregate și fețe, și-apoi una ca asta.

Resa puse încă o dată mâna pe bilet. Dură iarăși nespun de mult până ce el descifra literele clare.

Deci ai auzit de Limbă-vrăjită. Vrei să știi cine este? Ei, ar mai fi stat el și acum în ascunzătorile lui Capricorn dacă n-aș fi fost eu. Și mai ce? Întreabă-l pe Farid. L-a cules pe băiat din povestea lui ca pe un măr copt. Din fericire, n-a atras duhurile carnivore despre care băiatul trăncănește neconținut. Da, este un lector foarte bun, mult mai bun decât Darius. Vezi doar că Farid nu șchioapătă, fața lui a arătat întotdeauna așa și vocea, de asemenea, încă o mai are – chiar dacă uneori nu s-ar zice.

Farid îi aruncă o privire răutăcioasă.

Cum arată Limbă-vrăjită? Basta încă nu i-a împodobit fața, doar atât îți spun.

Deasupra lor scârțâi un oblon. Deget-de-praf se lipi de zăbrelele gratiilor. Doar vântul, se gândi el mai întâi, doar vântul. Farid se uita la el ținând cu ochii măriți de spaimă. Probabil că lui scârțâitul îi amintea iarăși de un demon, dar ființa care se apleca de la fereastră deasupra lor era una din carne și sânge: Mortola, sau Coțofana, cum era numită în secret. Toate slujnicele îi erau subordonate, de ochii și urechile ei nu era nimic la adăpost, nici măcar secretele pe care femeile și le șopteau noaptea în dormitoarele lor. Până și casele de bani ale lui Capricorn erau mai bine instalate decât slujnicele sale. Ele dormeau în casa lui Capricorn câte patru într-o cameră, în afară de acelea care se însoțiseră cu unul dintre oamenii lui și locuiau într-o casă părăsită.

Coțofana se aplecă peste pervaz și respiră aerul rece al nopții. Își ținut nasul pe fereastră nesfârșit de mult, atât de mult încât Deget-de-praf ar fi preferat să-i sucească gâtul, dar în cele din urmă fiecare unghi al corpului ei păru să se fi umplut de aer proaspăt și atunci închise iarăși fereastra.

Trebuie să plec, dar vin mâine din nou. Poate află până atunci ceva despre carte!

Deget-de-praf îi strânse încă o dată mâna Resei. Degetele ei erau aspre de la spălat și curățat – Știu, am mai spus, dar totuși: fii prudentă și ține-te departe de Basta.

Resa ridică din umeri. Ce trebuia să facă altceva când i se dădea un sfat atât de inutil? Aproape toate femeile din sat se țineau departe de Basta, dar el nu se ținea departe de ele.

Deget-de-praf așteaptă în fața ușii cu gratii până ce Resa ajunse din nou în camera ei. Îi făcu un semn pe fereastră cu o lumânare aprinsă.

Paznicul din parcare tot mai avea căștile pe urechi. Dansa absent printre mașini cu pușca în mâinile întinse, ca și cum ar fi ținut o fată. Când se întoarse totuși la un moment dat în direcția lor, pe Deget-de-praf și pe Farid noaptea îi înghițise de mult.

Pe drumul de întoarcere spre ascunzătoarea lor nu se întâlneau cu nimeni, doar o vulpe cu ochi flămânzi se furișă pe lângă ei. Între zidurile casei arse se ghemuia.

Gwin, înghițise o pasăre. Penele străluceau luminos în întuneric.

A fost întotdeauna mută? Întrebă băiatul când Deget-de-praf se întinse să doarmă sub copaci.

De când o cunosc, răspunse Deget-de-praf și-i întoarse spatele.

Farid se așeză lângă el. Așa procedase de la început și chiar dacă Deget-de-praf se trăgea într-o parte – când se trezea, băiatul era întotdeauna foarte aproape de el.

Fotografia din rucsacul tău, zise el. E a ei.

Și?

Băiatul tăcu.

Dacă ți-ai aruncat ochii asupra ei, zise Deget-de-praf batjocoritor, uită. Ea e una dintre slujnicele preferate ale lui Capricorn. Are voie să-i ducă micul dejun și să-l ajute să se îmbrace.

De când e la el?

De cinci ani, răspunse Deget-de-praf. Și în toți acești ani nu i-a dat voie niciodată să părăsească satul. Nici din casă n-are voie decât rareori să iasă. A fugit de două ori, dar n-a ajuns departe. O dată a mușcat-o un șarpe. Nu mi-a povestit niciodată cum a pedepsit-o Capricorn, dar știu că de-atunci n-a mai încercat niciodată să fugă.

Ceva foșni în spatele lor, Farid tresări, dar nu era decât Gwin. Jderul își lingea botul, sărind pe burta băiatului. Farid îi ciuguli râzând o pană din blăniță. Gwin îi mirosi precipitat bărbia, nasul, ca și cum băiatul i-ar fi lipsit, apoi dispăru din nou în noapte.

E într-adevăr un jder drăguț! Șopti Farid.

Nu e, zise Deget-de-praf, trăgându-și pătura până la bărbie. Pesemne că te place pe tine fiindcă miroși ca o fată.

La asta Farid răspunse cu o tăcere lungă.

Seamănă cu ea, zise el, tocmai când Deget-de-praf era pe punctul să ațipească. Cu fata lui Limbă-vrăjită. Are aceeași gură și aceiași ochi și râde ca și ea.

Prostii! Zise Deget-de-praf. Nu există nici cea mai mică asemănare. Au amândouă ochi albaștri, asta-i tot. Așa ceva e frecvent pe aici. Și acum dormi odată.

Băiatul ascultă. Se înveli în puloverul pe care i-l dăduse Deget-de-praf și se întoarse cu spatele la el. În curând respirația îi era la fel de regulată ca aceea a unui sugar. Deget-de-praf însă rămase treaz toată noaptea, privind neclintit în întuneric.

Taine.

Dacă aș fi ridicat la rangul de cavaler”, zise Wart și fixă visător, atunci... L-aș ruga pe Dumnezeu să-mi trimită tot răul de pe lume, numai mie singur. Dacă l-aș birui, n-ar mai rămâne nimic din el, iar dacă m-ar birui el pe mine, n-aș avea decât eu de suferit.”

Asta ar fi o nemaipomenită semefie din partea ta”, zise Merlin și ai fi biruit. Și ar trebui să suferi pentru asta.”

T. H. White, Regele din Camelot capricorn îi primi pe Meggie și pe Fenoglio în biLs serică, cu el erau cam o duzină de oameni. Stătea în noul jilt de piele, negru ca funinginea, pe care i-l instalaseră sub supravegherea Mortolei. De astă dată, pentru variație, costumul lui nu mai era roșu, ci galben stins ca lumina dimineții care se prelingea pe fereastră.

Pusese să fie aduși devreme, afară atârna încă ceața peste dealuri, iar soarele înota în ea ca o minge într-o apă murdară.

Pe toate literele alfabetului! Șopti Fenoglio, coborând cu Meggie culoarul din mijloc al bisericii și avându-l pe Basta în coastă. Arată exact așa cum mi l-am închipuit. Decolorat ca un pahar cu lapte – da, cred că așa m-am exprimat.

Începu să meargă mai repede, ca și cum ar fi fost nerăbdător să-și vadă din apropiere creatura. Meggie abia putea să țină pasul cu el, iar Basta îl trase înapoi, înainte de a fi ajuns la scară.

Ei, ce înseamnă asta? Șuieră el. Nu așa repede și apleacă-te, rogu-te, ai priceput?

Fenoglio îi aruncă o privire disprețuitoare și rămase drept ca lumânarea. Basta ridică mâna, dar Capricorn dădu aproape imperceptibil din cap și Basta lăsă mâna în jos ca un copil certat. Lângă jiltul lui Capricorn, cu brațele sprijinite de spătar, stătea Mortola.

Într-adevăr, Basta, continui să mă întreb ce-a fost în capul tău de nu l-ai adus pe tatăl ei! Zise Capricorn, în timp ce-și plimba privirea de la Meggie la fața de broască țestoasă a lui Fenoglio.

Nu era acolo, doar v-am explicat.

Vocea lui Basta suna jignit – Trebuia să stau acolo ca broasca la baltă și să-l aștept? O să vină de bunăvoie încoace! Doar am văzut cu toții dragostea

oarbă pe care o are pentru puștoaică. Pun prinsoare pe cuțitul meu: chiar astăzi, sau cel mai târziu mâine, apare aici.

Cuțitul tău? L-ai pierdut deja o dată. Batjocura din vocea Mortolei îl făcu pe Basta să-și strângă buzele.

Te-ai delăsat, Basta! Constată Capricorn. Firea ta iute îți înceteșează mintea. Dar să ne întoarcem la celălalt cadou adus de tine.

Fenoglio nu-și întorsese nici o clipă privirea de la el. Il cerceta pe Capricorn ca un artist care după ani de zile își revede un tablou pictat mai demult și, judecând după expresia feței lui, îi place ceea ce vede. Meggie nu putea să descopere în ochii lui nici urmă de frică, ci doar curiozitate neîncrezătoare – și mulțumire, mulțumire de sine. Lui Capricorn nu-i plăcu această privire, Meggie văzu și asta. Nu era obișnuit să fie măsurat atât de neînfricat, precum făcea bătrânul.

Basta mi-a povestit câteva lucruri ciudate despre dumneata, domnule... Fenoglio.

Meggie observă fața lui Capricorn. Citise el vreodată numele care se afla pe coperta Inimii de. Cerneală, chiar deasupra titlului?

Până și vocea sună așa cum mi-am imaginat-o! Îi șopti Fenoglio.

Lui Meggie i se păru bătrânul încântat ca un copil în fața cuștii leului – numai că nu într-o cușcă stătea Capricorn. O privire a lui și Basta îl împinse atât de brutal pe bătrân cu cotul în spate, încât acestuia i se tăie răsufarea.

Nu-mi place când se șoptește în prezența mea, lămurii Capricorn, în vreme ce Fenoglio tot mai încerca să-și recapete suflul. După cum am spus, Basta mi-a povestit o istorie ciudată – că dumneata ai fi afirmat că ești omul care a scris o anume carte... Cum se chema?

Inimă de cerneală.

Fenoglio își freca spatele dureros.

Se cheamă Inimă de cerneală, deoarece vorbește despre cineva a cărui inimă este neagră de răutate. Titlul continuă să-mi placă.

Capricorn ridică din sprâncene – și zâmbi.

Oh, cum să înțeleg asta? Poate ca un compliment? În definitiv e povestea mea, cea despre care vorbești.

Nu, nu este. E povestea mea. Tu doar apari în ea.

Meggie văzu cum Basta îi aruncă lui Capricorn o privire întrebătoare, dar acesta dădu imperceptibil din cap și spatele lui Fenoglio fu pentru moment cruțat.

Așa, așa, interesant. Îți menții minciunile. Capricorn își depărta picioarele și se ridică din jilț. Coborî treptele, pășind încet.

Fenoglio îi zâmbi conspirativ lui Meggie.

Ce zâmbești?

Vocea lui Capricorn deveni tăioasă precum cuțitul lui Basta. Se opri drept în fața lui Fenoglio.

Ah, tocmai mă gândeam că înfumurarea e una dintre însușirile pe care ți le-am scris pe corp, înfumurare și – Fenoglio făcu o pauză de efect înainte de a vorbi mai departe – alte câteva pe care mai bine să nu le explic în fața oamenilor tăi, nu-i așa?

Capricorn îl examina timp de o mică veșnicie fără sfârșit. Apoi zâmbi. Era un zâmbet palid, subțire, abia o ridicare a colțurilor gurii, în vreme ce ochii săi rătăceau prin biserică de parcă ar fi uitat cu desăvârșire de Fenoglio.

Ești un bătrân obraznic, zise el. Și pe deasupra un mincinos. Dar dacă speri să mă impresionezi ca pe Basta cu obrăznicia și escrocheria ta, atunci trebuie să te dezamăgesc. Afirmățiile tale sunt ridicole, la fel ca și tine și a fost din partea lui Basta mai mult decât o prostie să te-aducă aici, căci acum trebuie să scăpăm într-un fel iarăși de tine.

Basta se făcu palid. Se apropie pripit de Capricorn, cu capul între umeri.

Dar dacă totuși nu minte? Îl auzi Meggie șoptindu-i lui Capricorn. Cei doi susțin că trebuie să murim toți, dacă ne atingem de bătrân.

Capricorn îl măsură cu asemenea dispreț, încât Basta se retrase împleticindu-se, de parcă l-ar fi lovit.

Fenoglio însă îi privi ca și cum s-ar fi distrat copios. Lui Meggie i se păru că urmărește totul ca pe o piesă de teatru reprezentată doar pentru el.

Bietul Basta! Îi zise el lui Capricorn. Ești iarăși foarte nedrept cu el, căci are dreptate. Dacă nu mint? Dacă v-am creat cu adevărat pe toți, pe tine și pe Basta? Dacă făcându-mi ceva, vă destrămați în aer? Totul pledează pentru asta.

Capricorn izbucni în râs, dar Meggie simți că se gândea la ce spusese Fenoglio și că îl neliniștea – chiar dacă își dă-^ dea osteneala să ascundă asta sub o mască de indiferență.

Eu pot să dovedesc că sunt cel care afirm că sunt, zise Fenoglio atât de încet încât, în afară de Capricorn, doar Basta și Meggie puteau să-i audă cuvintele. Să o fac în fața femeilor și a oamenilor tăi? Să le povestesc despre părinții tăi?

Se făcuse liniște în biserică. Nimeni nu se mișca, nici Basta, nici oamenii care așteptau în fața treptelor. Chiar și femeile care tocmai spălau podeaua pe sub mese se ridicară și priviră spre Capricorn și spre bătrânul străin. Mortola continua să stea lângă jilt, își împinsese bărbia înainte ca și cum așa ar fi putut să audă mai bine ce se șoptea acolo.

Capricorn își examina nasturii manșetelor. Arătau ca niște picături de sânge pe cămașa deschisă. Apoi își îndreptă din nou ochii spălăciți spre fața lui Fenoglio.

Spune ce vrei să spui, bătrâne! Dar dacă ții la viața ta, spune așa ca să aud doar eu.

Vorbea încet, dar Meggie îi auzi furia din voce, cu greu reprimată. Niciodată nu-i fusese mai frică de el.

Capricorn îi făcu un semn lui Basta și acesta se dădu în silă câțiva pași înapoi.

Copila poate să asculte?

Fenoglio puse mâna pe umerii lui Meggie – Sau ți-e frică și de ea?

Capricorn nici nu se uită la Meggie. Avea ochi numai pentru bătrânul care îl inventase.

Hai, vorbește, chiar dacă n-ai nimic de spus! Nu ești primul care încearcă în biserica asta să-și scape pielea cu câteva minciuni, dar dacă ai să

continui să flecărești, o să-i poruncesc lui Basta să-ți atârne de gât o drăguță de viperă mică. Pentru ocazii ca asta am în casă întotdeauna câteva exemplare.

Pe Fenoglio nu-l impresiona în mod special nici această amenințare.

Bine! Zise el, aruncând o privire în jur, ca și cum regreta că nu avea un public mai larg. Cu ce să încep? Mai întâi câteva lucruri de bază: un povestitor nu scrie niciodată tot ce știe despre personajele sale. Cititorii nu trebuie să afle tot. Unele lucruri e mai bine să rămână o taină pe care s-o împartă povestitorul cu creaturile sale. Despre el bunăoară – arată spre Basta – am știut întotdeauna că înainte de a-l fi luat tu a fost un băiat foarte nefericit. Cum se spune atât de frumos într-o carte minunată: E extrem de ușor să-i convingi pe copii că sunt oribili. Basta era încredințat de asta. Nu că tu l-ai fi învățat ceva mai bun, nu! De ce ai fi făcut-o? Dar brusc era cineva aici de care se putea lega, care-i spunea ce trebuie să facă... Găsise un zeu, Capricorn, chiar dacă tu te porți rău cu el, cine spune că toți zeii sunt buni? Cei mai mulți sunt severi și cruzi, nu-i așa? În carte n-am scris toate astea. Știam eu, era suficient. Dar destul despre Basta, să venim la tine.

Capricorn nu-și lua privirea de la Fenoglio, fața lui era încremenită, de parcă s-ar fi prefăcut în lemn.

Capricorn.

Vocea lui Fenoglio suna aproape duios când rosti numele. Privi peste umărul lui Capricorn, ca și cum ar fi uitat că cel despre care vorbea stătea chiar în fața lui și că nu demult se aflase într-o cu totul altă lume, o lume între două coperte de carte – Firește, mai are și alt nume, dar nu și-l mai amintește nici el. Se numește Capricorn de la vârsta de cincisprezece ani, după semnul zodiacal sub care s-a născut. Capricorn, inaccesibilul, insondabilul, nesătulul căruia îi place să se joace de-a Dumnezeu sau de-a diavolul, după împrejurări. Dar are diavolul o mamă?

Pentru prima oară Fenoglio se uită din nou în ochii lui Capricorn – Tu ai una.

Meggie se uită la Coțofană. Se apropiase de marginea treptelor, cu mâinile osoase strânse pumn, dar Fenoglio vorbea foarte încet.

Îți place să răspândești zvonul că se trăgea dintr-o familie nobilă, continuă el. Da, uneori îți place chiar să povestești că era fiică de rege. Tatăl tău, afirmi, era un armurier la curtea tatălui ei. Într-adevăr, o poveste frumoasă. Să-ți spun acum versiunea mea?

Pentru prima oară văzu Meggie un fel de spaimă pe fața lui Capricorn, o spaimă fără nume, fără început și fără sfârșit, iar dincolo de ea ridicându-se, ca o umbră neagră, imensă, ura. Meggie era sigură: în această clipă Capricorn l-ar fi omorât pe Fenoglio, dar spaima îi încătușa ura și o făcea și mai mare.

Vedea și Fenoglio asta?

Da, spune povestea ta. De ce nu? Ochii lui Capricorn deveniră ficși ca aceia ai unui șarpe.

Fenoglio zâmbi ștrengărește la fel ca unul din nepoții săi.

Bine, să mergem mai departe. Asta cu armurierul e o minciună.

Meggie continua să aibă sentimentul că bătrânul se distra copios. Se purta ca și cum s-ar fi jucat cu o pisicuță. Știa atât de puțin despre creatura sa?

Tatăl lui Capricorn era un simplu potcovar, continuă el, fără să se lase influențat de furia rece din ochii lui Capricorn, își lăsa băiatul să se joace cu cărbuni încinși, iar uneori îl lovea tot atât de tare ca pe fierul pe care îl forja. Îl bătea dacă băiatului îi era milă, dacă plângea îl bătea oricum și îl bătea pentru fiecare nu pot” și nu sunt în stare să fac asta”. Forța e singurul lucru care contează”, iată ce l-a învățat pe băiatul lui. Cel puternic face regulile, doar el, deci ai grijă ca tu să le faci.” Și mama lui Capricorn socotea asta singurul adevăr din lume, de netăgăduit. Și-i spunea fiului ei zi de zi că odată o să fie cel mai puternic. Ea nu era prințesă, era o slujnică cu mâini aspre și cu genunchi aspri, și-și urma fiul ca o umbră, chiar și atunci când el începu să se rușineze de ea și-și inventă o nouă mamă și un nou tată. Îl admira pentru cruzimea lui, îi plăcea să vadă spaima pe care o răspândea. Și îi iubea inima neagră ca cerneala. Da, inima ta e o piatră, Capricorn, o piatră neagră, cam la fel de miloasă ca o bucată de cărbune, iar tu ești mândru de asta.

Capricorn se juca din nou cu nasturele de la manșetă, îl învârtea și-l examina pierdut în gânduri, ca și cum toată atenția lui s-ar fi îndreptat spre bucățica de metal roșu și nu spre cuvintele lui Fenoglio. Când bătrânul tăcu, Capricorn își ridică grijuliu mânecile jachetei peste încheietura mâinilor și-și culese o scamă. Tot așa păru să-și fi șters furia, ura, frica, nimic din toate astea nu se mai regăseau în privirea lui palidă, indiferentă.

Asta e într-adevăr o poveste uimitoare, bătrâne, zise el încet. Îmi place. Ești un mincinos bun și de aceea o să te țin aici. Pentru început. Până mă plictisesc de poveștile tale.

Să mă ții aici? Fenoglio se redresa drept ca o lumânare. N-am intenția să rămân aici! Ce...

Dar Capricorn îi astupă gura cu mâna.

Nici un cuvânt în plus! Îi șopti el. Basta mi-a povestit despre cei trei nepoți ai tăi. Dacă îmi faci necazuri, am să-l rog pe Basta să înfășoare câteva vipere tinere în hârtie de cadouri și să le pună nepoților tăi în fața ușii. M-am exprimat clar, bătrâne?

Fenoglio lăsa capul în jos, ca și cum Capricorn i-ar fi zdrobit grumazul, cu nimic decât cu câteva cuvinte rostite încet. Când ridică din nou capul, spaima era încuibărită în fiecare zbârcitură a feței sale.

Cu un zâmbet mulțumit, Capricorn își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

Da, de ceva vă legați inimile voastre, ah atât de tandre, zise el. Copii, nepoți, frați, părinți, câini, pisici, canari. Oricine face asta: țărani, proprietarii de prăvălii, chiar polițiștii au o familie sau măcar un câine. N-ai decât să te uiți la tatăl ei!

Capricorn arăta atât de brusc spre Meggie, încât ea tresări – O să vină aici, deși știe că n-am să-l mai las să plece, nici pe el, nici pe fata lui. Totuși o să vină. Nu este lumea minunat orânduită?

Da, murmură Fenoglio. Minunat.

Și pentru prima oară își măsură creatura nu cu uimire, ci cu oroare. Asta îi plăcea mai mult lui Capricorn.

Basta! Strigă el și-i făcu acestuia un semn să vină la el.

Basta înainta ostentativ agale. Tot se mai uita jignit în jur – Du-l pe bătrân în camera în care l-am închis mai înainte pe Darius! Îi porunci Capricorn. Și pune pază în fața ușii.

Vrei să-l duc în casa ta?

Da, de ce nu? În definitiv afirmă că e un fel de tată al meu. Afară de asta, poveștile lui mă amuză.

Basta ridică din umeri și-l apucă pe Fenoglio de braț. Meggie se uită speriată la bătrân. În curând avea să rămână absolut singură în ascunzătoarea lui Capricorn, singură cu zidurile fără ferestre și o ușă încuiată. Dar Fenoglio o luă de mână înainte ca Basta să-l poată trage după el.

Lasă fata cu mine, îi zise lui Capricorn. Nu poți s-o încui din nou singură cuc în gaura aia.

Capricorn îi întoarse spatele cu o figură indiferentă.

Cum vrei. Oricum, tatăl ei o să fie în curând aici.

Da, Mo o să vină. Meggie nu se mai putea gândi la nimic altceva, în timp ce Fenoglio o trase după el, ținând-o de umeri, ca și cum ar fi putut cu adevărat s-o apere de Capricorn și de Basta și de toți ceilalți. Dar nu putea. Ar putea Mo? Firește că nu. Te rog! Se gândi ea. Poate nu mai găsește drumul! Nu trebuie să vină. Și totuși nu-și dorea nimic mai mult. Nimic mai mult pe lume.

Teluri diferite.

Faber își vârî nasul în carte. Știti că de obicei cărțile miros a nucșoară sau a tot felul de mirodenii străine? Ca băiețandru mi-a plăcut întotdeauna să le miros.”

Ray Bradbury, *Fahrertheit* 451 f-? ~arid descoperi mașina.

Deget-de-praf stătea jos, sub copaci, când mașina se apropie, urcând pe șosea. De când aflate că se întorsese Capricorn, încerca să gândească, dar nu-și putea limpezi ideile. Capricorn se întorsese și el tot nu știa unde trebuie să caute cartea. Frunzele îi desenau umbre pe față, soarele înțepa printre crengi cu ace albe, arzătoare și își simțea fruntea înfierbântată. Basta și Nas-turtit erau și ei din nou aici, firește, ce-și închipuise? Că aveau să rămână în veci departe? Ce te enervezi, Deget-de-praf?”, șopti el spre frunze. N-ar fi trebuit să te reîntorci. Știai că e periculos.” Auzi pași apropiindu-se, pași grăbiți.

O mașină cenușie!

Farid găfâia când îngenunche în iarbă, atât de repede alergase – Cred că e Limbă-vrăjită!

Deget-de-praf sări în sus. Băiatul știa despre ce vorbea. El putea într-adevăr să deosebească între ele aceste colivii puturoase de tablă. Lui nu-i izbutise niciodată așa ceva.

Il urmă grăbit pe Farid spre locul din care se vedea podul, în acel punct șoseaua se îndrepta ca un șarpe leneș spre satul lui Capricorn. Nu le rămânea mult timp dacă voiau să-i taie drumul lui Limbă-vrăjită. Coborâra povârnișul

precipitat, împleticindu-se. Farid sări primul pe asfalt. Deget-de-praf fusese întotdeauna mândru de agilitatea lui, dar băiatul era și mai sprinten, rapid ca o căprioară, cu picioare la fel de subțiri. Între timp cu focul se juca cum s-ar fi jucat cu un cățelandru, atât de absent, încât din când în când Deget-de-praf îi amintea cu un chibrit aprins cât de fierbinți puteau fi dinții acestui câine.

Limbă-vrăjită frână brusc când îi văzu pe Deget-de-praf și pe Farid stând pe șosea. Arăta atât de obosit, de parcă ar fi dormit rău câteva nopți. Lângă el ședea Elinor. De unde apăruse și asta? Nu plecase acasă, la cripta ei de cărți? Și unde era Meggie?

Văzându-l pe Deget-de-praf și coborând din mașină, fața lui Limbă-vrăjită se întunecase brusc.

Firește! Strigă el, apropiindu-se. Tu le-ai spus unde suntem! Cine altcineva? Ce ți-a promis de astă dată Capricorn?

Cui i-am spus?

Deget-de-praf se trase înapoi – N-am spus nimănui nimic! Întreabă-l pe băiat.

Limbă-vrăjită nu-i aruncă lui Farid nici măcar o privire. Devoratoarea de cărți coborâse și ea. Cu o figură înverșunată stătea lângă mașină.

Singurul de aici care a spus ceva ai fost tu! Se răsti Deget-de-praf. Tu i-ai povestit bătrânului despre mine, deși mi-ai promis să n-o faci.

Limbă-vrăjită rămase pe loc. Era atât de ușor să-i provoci muștrări de conștiință.

Trebuie să ascundeți mașina colo jos, sub copaci.

— Deget-de-praf arătă spre marginea șoselei – Oricând poate să treacă pe aici unul dintre oamenii lui Capricorn și ei nu văd cu ochi buni mașini străine.

Limbă-vrăjită se întoarse și privi spre șosea.

Doar nu-l crezi? Strigă Elinor. Firește că el v-a trădat, cine altcineva? Omul ăsta minte de cum deschide gura.

Basta a luat-o pe Meggie.

Vocea lui Limbă-vrăjită suna mat, altfel decât obișnuit, de parcă o dată cu fata își pierduse și glasul – L-au luat și pe Fenoglio, ieri dimineață, când m-am dus la aeroport s-o aduc pe Elinor. De-arunci căutăm acest sat blestemat. N-am avut habar câte sate părăsite există pe dealurile astea. Abia când am ajuns la barieră, am fost sigur că suntem în fine pe drumul bun.

Deget-de-praf tăcu și privi spre cer. Câteva păsări zburau spre sud, negre ca oamenii lui Capricorn. Nu văzuse când o aduseseră pe fată, dar în definitiv nu fixase toată ziua parcare.

Basta a fost plecat mai multe zile, m-am gândit că vă caută pe voi, zise el. Ai noroc că nu te-a prins.

Noroc?

Elinor continua să stea lângă mașină – Spune-i să se dea la o parte din drum! Îi strigă ea lui Limbă-vrăjită. Sau îl calc chiar eu! A fost de la bun început înțeleș cu acești mizerabili de incendiatori.

Limbă-vrăjită continua să-l examineze pe Deget-de-praf, ca și cum nu se putea hotărî dacă să-l creadă sau nu.

Oamenii lui Capricorn au dat o spargere în casa Elinorei, zise el în cele din urmă. Au ars în grădină toate cărțile din biblioteca ei.

Deget-de-praf trebui să admită că pentru moment simți ca un fel de mulțumire. Ce crezuse bibliomana? Că avea s-o uite Capricorn? Ridică din umeri și o măsură pe Elinor cu o față nepăsătoare.

Era de așteptat, zise el.

Era de așteptat?

Vocea Elinorei aproape se frânse. Bătăioasă ca un bulterier, se îndreptă hotărât spre el. Farid îi tăie calea, dar ea îl împinse atât de brutal, încât acesta căzu pe asfaltul încins – Pe băiat poți eventual să-l păcălești cu fantasmagoriile tale pirotehnice, cu mingile tale colorate, înghițitorule-de-chibrituri! Se răsti ea la Deget-de-praf. Dar la mine asta nu funcționează! Din cărțile bibliotecii mele n-a rămas decât un container de cenușă! Poliția a fost plină de admirație pentru această capodoperă de incendiere. Oricum, doamnă Loredan, nu v-au dat foc la casă! Nici măcar grădina n-a avut de suferit, în afară de arsura de pe gazon.” Ce mă interesează pe mine casa? Ce mă interesează blestematul de gazon? Mi-au ars cărțile cele mai prețioase!

Deget-de-praf îi văzu lacrimile din ochi, chiar dacă ea își întoarse repede fața și brusc se trezi în el. Un soi de milă. Poate că semăna cu el mai mult decât credea: și țara ei era alcătuită din hârtie și cerneală de tipar, ca și a lui. Pesemne că în lumea adevărată se simțea la fel de străină ca și el. Dar nu-și arată mila, o ascunde în spatele batjocurei și al nepăsării, tot așa cum și ea își ascundea disperarea în spatele furiei.

Ce-ați crezut? Capricorn știa unde locuiți. Era de presupus că avea să-și trimită oamenii, după ce ați șters-o pur și simplu de la el. Capricorn a fost dintotdeauna foarte răzbunător.

Ah, da și de la cine știa unde locuiesc? De la tine! Ridică mâna cu pumnul strâns, dar Farid o apucă de braț.

N-a trădat nimic! Strigă el. Absolut nimic. E aici doar ca să fure ceva.

Elinor lăsa mâna în jos.

Deci totuși!

Limbă-vrăjită trecu lângă ea – Ești aici ca să iei cartea. E o sminteală!

Ei și tu? Ce plănuiești?

Deget-de-praf îl cercetă disprețuitor – Vrei pur și simplu să te plimbi prin biserica lui Capricorn și să-l rogi să-ți înapoieze fata?

Limbă-vrăjită tăcea.

N-o să ți-o dea și tu știi asta! Continuă Deget-de-praf. Ea nu e decât momeala și de îndată ce-ai mușcat din ea, sunteți amândoi prizonierii lui Capricorn, probabil până la sfârșitul vieții voastre.

Eu am vrut s-aduc poliția!

Elinor își eliberă brațul supărată din mâinile brune ale lui Farid – Dar Mortimer a fost împotriva.

Înțelept din partea lui! Capricorn ar fi poruncit ca Meggie să fie dusă în munți și n-ați mai fi găsit-o niciodată.

Limbă-vrăjită privi într-acolo, în spatele dealurilor, unde se desenau sumbru munții din apropiere.

Așteaptă până fur cartea! Zise Deget-de-praf. La noapte mă strecur din nou în sat! N-am să-ți pot elibera fata ca ultima dată, căci Capricorn a pus de trei ori mai multă pază și noaptea tot satul e luminat mai puternic decât vitrina unui bijutier, dar poate aflu unde o țin închisă! Cu informația asta poți să faci apoi ce vrei. Iar drept mulțumire pentru osteneala mea, încerci mai înainte, încă o dată, să mă retrimiți în carte. Ce spui?

Deget-de-praf socotea propunerea foarte înțeleaptă, dar Limbă-vrăjită se gândi puțin și scutură din cap.

Nu! Zise el. Nu, îmi pare rău, nu mai pot s-aștept. Meggie se întreabă deja pe unde umblu. Are nevoie de mine.

Și cu asta se întoarce și porni spre mașină. Dar înainte de a apuca să se suie, Deget-de-praf îi tăie calea.

Îmi pare rău, zise el, în timp ce scotea cuțitul lui Basta. Știi că nu-mi plac lucrurile astea, dar uneori trebuie să-i aperi pe oameni de propria lor prostie. N-am să admit să orbecăi prin sat ca un iepure în capcană, numai ca tu și glasul tău minunat să fiți închiși de Capricorn. Asta n-o ajută pe fata ta, iar pe mine nici atât.

La un semn al lui Deget-de-praf, Farid își scoase și el cuțitul, i-l cumpărase băiatului în orașul de la mare, era un obiect ridicol de mic, dar Farid îl împingea atât de tare în coasta Elinorei, încât aceasta se strâmbă.

Doamne Sfinte, vrei să mă spinteci, bastardule mic? Se răsti la el.

Băiatul se dădu înapoi tresărind, dar nu-și lăsă cuțitul în jos.

Dă mașina jos de pe șosea, Limbă-vrăjită! Porunci Deget-de-praf. Și să nu-ți treacă prin cap idei tâmpite: băiatul îi pune cuțitul în piept prietenei tale iubitoare de cărți până te-ntorci din nou la noi.

Limbă-vrăjită ascultă. Firește. Ce-ar fi putut să facă altceva? Îi legară pe amândoi strâns de copacii care creșteau în spatele casei arse, doar la câțiva pași de locul adăpostului lor provizoriu. Elinor se oțăra mai tare decât Gwin când era tras de coadă ca să fie scos din rucsac.

Terminați odată! Se răsti Deget-de-praf la ea. Nu ne ajută cu nimic dacă oamenii lui Capricorn dau aici peste noi.

Ceea ce avu efect. Elinor tăcu pe loc. Limbă-vrăjită își sprijini capul de trunchiul copacului și închise ochii.

Farid cercetă cu atenție încă o dată toate nodurile până ce Deget-de-praf îi făcu semn să vină la el.

Ai să-i păzești pe cei doi la noapte, când am să mă furișez în sat, îi șopti el. Și nu-mi mai veni iarăși cu duhurile, în definitiv, de astă dată nu ești singur.

Băiatul îl privi atât de jignit de parcă i-ar fi ținut mâna în foc.

Dar sunt legați! Protestă el. Ce-i de păzit aici? Nodurile mele n-a izbutit încă nimeni să le desfacă, pe cuvânt de onoare! Te rog. Vreau să vin cu tine! Pot să stau de pază sau să-i abat pe paznici. Pot chiar să mă strecur în casa lui Capricorn! Sunt mai tăcut decât Gwin!

Dar Deget-de-praf scutură din cap.

Nu! Zise el aspru. Azi mă duc singur. Și dacă am nevoie de cineva care să mă urmeze pas cu pas, îmi fac rost de un câine.

Îl părăsi apoi pe băiat.

Era o zi fierbinte. Deasupra dealurilor cerul era albastru, fără nici un nor. Aveau să mai treacă ceasuri până să se întunece.

În casa lui Capricorn în vis am mers adesea prin case întunecate pe care nu le cunoșteam. Case necunoscute, întunecate, înfiorătoare. Încăperi negre care mă împresurau până când nu mai puteam să respir...

Astrid Lindgren, Mio, Mio al meu ouă paruri înguste de metal, suprapuse, lângă un perete zugrăvit în alb, un dulap, o masă în fața ferestrei, un scaun, pe perete o poliță goală cu o lumânare pe ea. Meggie sperase ca pe fereastră să se poată vedea șoseaua sau cel puțin parcare, dar nu se vedea decât curtea, jos. Câteva din slujnicele lui Capricorn se aplecau deasupra brazdelor și le pliveau de bălării, iar într-un colț, într-un loc împrejmuit de un gard de sârmă, ciuguleau găini. Zidul care înconjura curtea era înalt, înalt ca un zid de închisoare.

Fenoglio stătea pe patul de jos și fixa sumbru podeaua plină de praf. Blănille de lemn scârțâiau când căleai pe ele. În fața ușii, Nas-turtit înjura.

De ce eu? Nu, adă-ți pe altcineva, fire-ar să fie! Mai bine mă strecur dincolo, în satul vecin, pun la cineva cârpa cu benzină în fața ușii sau atârni un cocoș mort de crucea ferestrei. N-am nimic împotriva să sar chiar cu o mască de drac prin fața ferestrelor, cum a trebuit să facă luna trecută Cockerell. Îmi trece os prin os să păzesc un bătrân și o fetiță! Adă-ți un băiat oarecare, ăia sunt bucuroși să mai facă și altceva decât numai să curețe mașini.

Dar Basta nu se lăsa înduplecat.

După masa de seară o să fii schimbat! Zise el și plecă.

Meggie îi auzi pașii*îndepărtându-se de-a lungul coridorului, erau cinci uși până la scară și jos se făcea la stânga ușa de la intrare... Își întipărise exact în minte drumul. Dar cum să treacă de Nas-turtit? Se duse încă o dată la fereastră. O cuprinse amețeala numai uitându-se în jos. Nu, pe acolo nu putea să coboare. Și-ar rupe gâtul.

Deschide fereastra! Zise Fenoglio în spatele ei. Aici înăuntru e atât de cald că te topești.

Meggie se așeză alături de el pe pat.

Am să fug! Îi șopti ea. De îndată ce se întunecă. Bătrânul o privi neîncrezător, apoi scutură foarte energic din cap.

Ai înnebunit? E mult prea primejdios! Afară pe coridor Nas-turtit tot mai înjura.

Am să spun că trebuie să mă duc la closet.

Meggie strângea rucsacul la piept - Apoi o iau la goană.

Fenoglio o cuprinse după umeri.

Nu! Șopti el încă o dată cu insistență. Nu, să nu faci asta! O să ne vină o idee! Este meseria mea să-mi vină idei, ai uitat?

Meggie strânse din buze.

Da, bine, bine! Murmură ea. Se ridică apoi și se întoarse agale la fereastră. Afară se lăsa amurgul.

Am să încerc totuși, se gândi ea, în timp ce Fenoglio se întinse cu un oftat în patul îngust. N-am să joc rolul momelii! Am să fug înainte ca Mo să fie prins.

Și în timp ce aștepta întunericul, își alungă pentru a suta oară întrebările care îi veneau mereu în minte:

Unde era Mo?

Nechibzuință.

Crezi deci că asta e o capcană"? Întrebă contele.

Consider mereu că totul e o capcană, atâta timp cât contrariul nu e demonstrat", răspunse prințul. De aceea sunt încă în viață."

William Goldman, Prințesa mireasă erul rămăsese fierbinte și după ce soarele apusese. Nici o adiere de vânt nu se simțea în întuneric, iar licuricii dansau peste iarba uscată când Deget-de-praf se furișă spre satul lui Capricorn.

În această noapte leneveau în parcare doi paznici și niciunul din ei nu purta căști, prin urmare Deget-de-praf se hotărî să se apropie de casa lui Capricorn pe altă cale. De cealaltă parte a satului existau ulițe atât de puternic distruse de cutremurul care cu mai bine de o sută de ani în urmă îi alungase pe ultimii locuitori, încât Capricorn nu mai pusese să fie reparate. Aceste ulițe erau blocate de molozul de la zidurile surpate, nu era lipsit de risc să te cațări pe-acolo. Chiar și după atâția ani se mai prăbușea neconținut ceva, iar oamenii lui Capricorn ocoleau această parte a satului, unde în spatele ușilor putrezite se mai aflau, pe câte o masă, vasele murdare ale locuitorilor dispăruți demult. Aici nu erau reflectoare și chiar paznicii se rătăceau nu o dată.

Pe ulița pe care o apucă Deget-de-praf se îngrămădeau, până mai sus de genunchi, șindrile sfărâmate și pietre, îi alunecau sub tălpi, iar când la un moment dat trase cu urechea în întuneric, îngrijorat ca zgomotul să nu fi adus pe cineva, văzu ivindu-se un paznic printre casele prăbușite. Gura i se uscă de frică, în timp ce se ghemuia în spatele zidului din apropiere. Cuiburi de rândunică erau lipite de el, unul lângă altul. Paznicul fredona ceva în timp ce se apropia. Deget-de-praf îl cunoștea, era deja de patru ani la Capricorn. Basta îl recrutase în alt sat, în altă țară. Capricorn nu locuise întotdeauna pe aceste dealuri. Fuseseră alte așezări, sate izolate ca acesta, case, gospodării părăsite, o dată chiar un burg. Dar la un moment dat venea ziua în care păienjenii de frică, pe care Capricorn se pricepea atât de bine să-l țeară, se destrăma și poliția devenea atentă. Cândva avea să se întâmple și aici același lucru.

Paznicul se opri și-și aprinse o țigară. Deget-de-praf inspiră fumul. Întoarse capul - văzu o pisică, o vietate albă, costelivă, ghemuită între pietre. Stătea acolo ca împietrită și se uita la el cu ochii ei verzi. Țst!" i-ar fi suflat bucurios. Par eu primejdios? Nu, dar ăla de-acolo o să te împuște mai întâi pe tine și apoi îmi vine mie rândul." Ochii verzi îl fixau. Coada albă începu să zvâcnească încoace și-ncolo. Deget-de-praf se uita la cizmele lui prăfuite, la o bucată de fier ascunsă între pietre, numai la pisică nu. Animalelor nu le

place să le privești în ochi. Gwin își arăta dinții ascuțiți ca acul când se uita la el.

Paznicul începu din nou să fredoneze, cu țigara între buze. Apoi, în fine, când lui Deget-de-praf i se păru că avea să rămână ghemuit pentru tot restul vieții în spatele zidurilor prăbușite, paznicul se întoarse și se îndepărtă agale. Deget-de-praf nu îndrăzni să se clintească decât în clipa în care zgomotul pașilor se stinse. Când se ridică înțepenit, pisica sări pufăind și el rămase mult timp acolo, între casele moarte, așteptând ca inima să-i bată iarăși mai încet.

Până ajunse să sară peste zidul lui Capricorn nu mai întâlnește alt paznic. Îl izbi în față mirosul de cimbru, greu, cum de obicei doar ziua plutea în aer. În această noapte fierbinte toate păreau să exale miresme, până și tomatele și căpățânile de salată. Pe brazda aflată chiar lângă casă creșteau plante otrăvitoare. Coțofana le îngrijea personal. Unele cazuri de deces din sat mirosiseră deja a leandru sau a măselariță.

Fereastra de la camera în care dormea Resa era deschisă ca întotdeauna. Când Deget-de-praf imită lătratul furios al lui Gwin, o mână îi făcu semn de la fereastra deschisă și dispăru iarăși repede. Se sprijini de ușa cu zăbrele și așteaptă. Cerul deasupra lui era presărat cu stele, s-ar fi zis că aproape nu mai era loc pentru noapte. Precis știe ceva, se gândi, dar ce se întâmplă dacă îmi spune că a încuiat cartea într-una din casele lui de bani?

Ușa din spatele gratiilor se deschise. Scârțâia de fiecare dată așa, ca și cum ar fi vrut să se plângă de deranjul nocturn. Deget-de-praf se întoarse și văzu figura unei necunoscute. Era o fată tânără, de cincisprezece, poate de șaisprezece ani. Obrajii îi erau încă bucălați ca ai unui copil.

Unde e Resa? Deget-de-praf înlănțui gratiile. Ce-i cu ea?

Fata părea încremenită de frică. Fixa cicatricele lui ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată o față tăiată.

Ea te-a trimis?

Deget-de-praf ar fi vrut mai bine să bage mâinile printre zăbrele și s-o scuture pe gâscă mică și proastă – Spune odată. N-am timp toată noaptea.

N-ar fi trebuit s-o roage pe Resa să-l ajute. Cum a putut s-o pună în primejdie?

Au închis-o? Vorbește odată!

Fata se uita fix peste umărul său și se trase un pas înapoi. Deget-de-praf se întoarse ca să vadă ce vedea ea – și se pomeni față în față cu Basta.

Unde îi fuseseră urechile? Basta era faimos pentru lipsa de zgomot cu care pășea, dar Nas-turtit, care stătea lângă el, nu era în mod sigur meșter în mersul tiptil. Și Basta mai adusese pe cineva: Mortola era lângă el. Deci în noaptea trecută scosese capul pe fereastră nu numai din cauza aerului proaspăt. Sau îl trădase oare Resa? Gândul durea.

N-aș fi crezut într-adevăr c-o să mai îndrăznești să vii încoace! Mârâi Basta, împingându-l cu palma de gratii.

Deget-de-praf simți cum zăbrelele i se imprimau în spinare.

Nas-turtit zâmbea ca un copil când venea Crăciunul, așa zâmbea de câte ori i să dădea voie să sperie pe cineva.

Ce-ai tu a face cu frumoasa noastră Resa?

Basta își scose cuțitul din teacă și zâmbetul lui Nas-turtit se lărgi și mai mult văzând cum de frică lui Deget-de-praf îi apar picături de sudoare pe frunte – Ei, am spus întotdeauna, continuă Basta, plimbând vârful cuțitului încet pe pieptul lui Deget-de-praf. Înghițitorul-de-foc e îndrăgostit de Resa, ar mânca-o cu ochii dacă ar putea, dar ceilalți nu voiau să mă creadă. Totuși – să îndrăznești să vii înapoi, când ești așa un iepure fricos.

Tocmai, fiindcă e îndrăgostit, zise Nas-turtit și râse. Dar Basta scutură din cap.

Nu, din dragoste Deget-murdar n-ar fi venit înapoi, pentru așa ceva el e un pește mult prea rece. A venit pentru carte, așa-i? Tot ți-e dor de zâne înaripate și de cobolzi puturoși.

Basta alunecă aproape duios lama cuțitului pe beregata lui Deget-de-praf.

Deget-de-praf uită aproape cum se respiră. Nu-și mai amintea.

Du-te înapoi în camera ta, se răsti Coțofana în spatele lui la fată. Ce mai stai aici?

Deget-de-praf auzi foșnetul unei rochii, apoi ușa se închise în spatele lui.

Cuțitul lui Basta tot mai era pe gâtul lui, dar când voi să-i plimbe vârful mai sus, Coțofana îl prinse de braț.

Gata, acum, zise ea aspru. Termină cu joaca, Basta.

Da, bossul a zis să-l aducem teafăr! După vocea lui Nas-turtit se vedea cât de puțină atenție dădea acestui ordin.

Basta mai plimbă pentru ultima dată vârful cuțitului pe gâtul lui Deget-de-praf. Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, îl vârî în teacă.

Păcat, într-adevăr! Zise Basta. Deget-de-praf îi simți răsuflarea pe piele. Răsuflarea lui Basta mirosea proaspăt și pătrunzător a izmă. Se zicea că o fată pe care voise s-o sărute îi spusese că îi miroase gura. Fetei nu-i priise asta, dar de-atunci Basta mesteca de dimineață până seara frunze de izmă.

Cu. Tine se poate întotdeauna juca bine, Deget de praf, zise el, în timp ce se trăgea înapoi, dar continua să țină în mână cuțitul vârât în teacă.

Du-l în biserică! Porunci Mortola. Am să-i dau de știre lui Capricorn.

Știi că bossul e furios pe prietena ta mută? Îi șopti Nas-turtit lui Deget-de-praf în timp ce el și Basta îl luară între ei. Fusesse întotdeauna un fel de favorită a lui.

Pe durata unei respirații, Deget-de-praf se simți aproape bine.

Deci Resa nu-l trădase.

Totuși n-ar fi trebuit să-i ceară ajutorul. Niciodată.

Cuvinte șoptite îi plăceau lacrimile lui, își întinse degetul frumos și le lăsă să se rostogolească peste el. Vocea i se auzea atât de încet, încât la început el nu înțelese ce spunea. Apoi înțelese. Gândea că crede că s-ar putea vindeca dacă copiii aveau să creadă în zâne.

James M. Barrie, Peter Pan.

J eggie încercă într-adevăr. De îndată ce se întunecă, începu să bată cu pumnul în ușa. Fenoglio se trezi din somn, dar înainte de a o fi putut opri,

Meggie chemase deja paznicul din fața ușii, spunând că vrea să meargă la closet. Omul care îl înlocuise pe Nas-turtit era un individ scurt în picioare, cu urechi clăpăuge, care-și alunga plictiseala omorând cu ziarul molii rătăcite prin casă. Când o lăsă pe Meggie să iasă pe coridor, mai mult de o duzină erau lipite pe peretele alb.

Și eu trebuie să ies! Strigă Fenoglio, vrând poate în acest fel s-o convingă pe Meggie să renunțe la planul ei, dar paznicul îi trânti ușa în nas.

Unul după altul! Mârâi el la bătrân. Iar dacă nu mai poți să te ții, n-ai decât să-i dai drumul pe fereastră.

Își luă ziarul cu el când o duse pe Meggie la closet. Până acolo mai omorî trei molii și un fluture care fâlfâia neobosit între zidurile goale. În fine, deschise o ușă, ultima din fața scării care ducea jos. Doar câțiva pași! Se gândi Meggie. Treptele le sar precis mai repede decât el.

Te rog, Meggie, trebuie să uiți chestia cu fuga! Îi șoptise neîncetat Fenoglio la ureche. Ai să te rătăcești. Dincolo, afară, sunt kilometri întregi de pustietate! Dacă ar ști tatăl tău ce-ai de gând, ți-ar trage câteva.

Nu mi-ar trage, se gândise Meggie. Dar când se pomeni în spațiul mic, în care nu erau decât closetul și o găleată, curajul o părăsi. Afară era atât de întuneric, atât de îngrozitor de întuneric. Și era un drum atât de lung până la poarta casei lui Capricorn.

Trebuie să încerc! Șopti ea, înainte de a deschide brusc ușa. Trebuie! Paznicul o prinse încă de pe a cincea treaptă. O cără înapoi ca pe un sac.

Data viitoare te duc la șef! Zise el împingând-o înapoi în cameră. Precis că are pentru tine o pedeapsă strașnică.

Meggie plânse cu sughițuri aproape o jumătate de oră, în timp ce Fenoglio stătea lângă ea și se uita nefericit în gol.

Lasă, e bine! Mormăia el neconținut, dar nimic nu era bine, absolut nimic.

N-avem nici măcar o lampă! Zise ea la un moment dat, plângând. Și cărțile mi le-au luat.

La care Fenoglio băgă mâna sub perna sa și-i puse o lanternă în poală.

Am găsit-o sub salteaua mea, șopti el. Împreună cu câteva cărți. S-ar zice că le-a ascuns cineva acolo.

Darius, lectorul. Meggie își mai amintea perfect cum omulețul sfrijit se precipitase cu teancul de cărți în biserica lui Capricorn. Cu siguranță că lanterna era a lui. Oare cât îl ținuse Capricorn închis în spațiul ăsta mic și gol?

În dulap mai era și o pătură de lână pe care am pus-o pentru tine pe patul de sus, șopti Fenoglio. Eu n-ajung acolo. Când am încercat, patul s-a legănat ca o corabie în largul mării.

Eu prefer oricum să dorm sus.

Meggie își șterse fața cu mânecile. Nu mai avea chef să plângă. Nu servea și-așa la nimic.

O dată cu pătura, Fenoglio îi dădu și câteva din cărțile puse de Darius sub saltea. Maggie le așeză cu grijă una lângă alta. Erau toate cărți pentru adulți: un roman polițist ferfenițit, o carte despre șerpi, una despre Alexandru

cel Mare, Odiseea. O carte de povești și Peter Pan erau singurele cărți pentru copii – iar pe Peter Pan îl citise de cel puțin o duzină de ori.

Afară paznicul pocnea din nou cu ziarul și, dedesubt, Fenoglio se învârtea neliniștit pe patul îngust. Meggie știa că nu va putea să doarmă. Nici n-avea nevoie să încerce. Examina încă o dată cărțile străine. Numai uși închise. Prin care să treacă? În spatele cărora dintre ele ar uita totul, pe Basta și pe Capricorn, Inimă de cerneală, pe ea însăși, pur și simplu, totul? Dădu la o parte romanul polițist, cartea despre Alexandru cel Mare, șovăi – și puse mâna pe Odiseea. Era un volumaș ferfenițit, pesemne lui Darius îi plăcuse mult. Avea chiar rânduri subliniate, unul atât de tare, încât creionul rupsesese aproape hârtia:

Dar pe prieteni nu și-i salvă, deși zelos spre asta năzuia. Meggie frunzări nehotărâtă paginile uzate, apoi închise iarăși cartea și-o puse deoparte. Nu. Cunoștea povestea destul de bine ca să știe că acești eroi o speriau la fel de tare ca și oamenii lui Capricorn. Își șterse o lacrimă care tot i se mai prelingea pe obraz și-și trecu mâna peste celelate cărți. Basmе. Ei nu-i plăceau basmele în mod special, dar cartea arăta foarte frumos. Paginile foșniră când Meggie le frunzări. Erau subțiri ca hârtia transparentă, acoperite de litere minuscule. Erau imagini superbe cu pitici și zâne, iar poveștile vorbeau despre creaturi uriașe, cu puteri de urs, nemuritoare chiar, dar toate viclene: uriașii mâncau oameni, piticii erau lacomi de bani, iar zânele, răutăcioase și răzbunătoare. Nu. Meggie îndreptă lampa spre ultima carte. Peter Pan.

Nici zâna de aici nu era foarte drăguță, dar lumea care o aștepta pe Meggie între copertele acestei cărți îi era familiară. Poate că era exact ce trebuia într-o noapte atât de întunecată. Afară țipă o cucuvea, altminteri era liniște în satul lui Capricorn. Fenoglio murmură ceva în somn și începu să sforăie. Meggie se vârî sub pledul aspru, trase puloverul lui Mo din rucsac și și-l împinse sub cap.

Te rog! Șopti ea, deschizând cartea. Te rog, du-mă de-aici, doar pentru o oră sau două, dar, te rog, du-mă departe, departe.

Afară paznicul mormăia ceva. Pesemne se plictisea. Podeaua de lemn scârțâia sub pașii săi, când umbla de colo-colo, neconținut de colo-colo prin fața ușii încuiate.

Departе de aici! Șoptea Meggie. Du-mă departe de aici! Te rog!

Își plimbă degetele de-a lungul hârtiei aspru nisipoase, în timp ce cu ochii urmărea literele într-un alt loc, mai rece, într-un alt timp, într-o casă fără uși zăvorâte și fără oameni îmbrăcați în negru. Abia intră zâna și fereastra se deschise”, șopti Meggie. Putea să audă cum scârțâia. Steluțele îl suflaseră și Peter căzu în odaie. O bucată de drum o purtase pe Tinker Bell și mâinile îi erau încă pline de pulbere zânească.” Zâne, se gândi Meggie. Pot să înțeleg că lui Deget-de-praf îi lipsesc zânele. Dar asta era acum un gând interzis. Nu voia să se gândească la Deget-de-praf, ci doar la Tinker Bell și la Peter Pan și la Wendy care stătea în pat și încă nu bănuia nimic despre băiatul care zburase în odaia ei, îmbrăcat în frunziș și pânză de păianjen. Tinker Bell, strigă el încet, după ce se asigurase că dormeau copiii, Tink, unde ești? Era

într-un ulcior și-i plăcea tare mult; nu mai fusese niciodată înn>un ulcior.” Tinker Bell. Meggie șopti numele de două ori, îi plăcuse întotdeauna să-l șoptească, cu acest mic brânci dat de limbă în dinți și B-ul moale care aluneca de pe buze ca un sărut. Hai, vino-ncoace și spune-mi dacă știi unde au pus umbra mea. Li răspunseseră niște sunete foarte dulci ca de clopote minuscule de aur. Asta e limba zânească. Voi, copiii obișnuiți, nu puteți s-o auziți, dar dacă ați putea s-o auziți, v-ați da seama că o știți de mult.” Dacă aș putea zbura ca Tinker Bell, se gândi Meggie, atunci aș putea să mă cațăr pe pervazul ferestrei și să-mi iau zborul. N-ar trebui să-mi fac griji din pricina șerpilor și aș putea să-l găsesc pe Mo înainte ca el să vină încoace. Probabil că a încurcat drumul. Da. Precis. Dar dacă i s-a întâmplat ceva... Meggie scutură din cap, ca și cum ar fi putut să-și alunge astfel gândurile care i se strecuraseră acolo. Tinker Bell zise că umbra lui Peter se găsea în lada mare”, șopti ea. Se referea la comodă și Peter sări în sertarul comodei și împrăștie conținutul cu amândouă mâinile pe...” Meggie se opri. În cameră era ceva luminos. Închise lanterna, dar lumina era tot acolo... de o mie de ori mai luminoasă decât lămpile de noapte”.

Iar când a stat o clipă în loc”, șopti Meggie, ai văzut: era o...” Nu rosti cuvântul. Urmărea doar cu privirea lumina care se agita vâjâind încoace și-ncolo, mai repede decât un licurici și mult mai mare.

Fenoglio!

Paznicul de la ușă nu se mai auzea. Poate adormise. Meggie se aplecă peste marginea patului până ce atinse cu degetele umerii lui Fenoglio – Fenoglio, ia uită-te!

— Îl zgâlțâi până când, în cele din urmă, deschise ochii. Dacă zbura pe fereastră?

Meggie se lăsă să alunece din pat. Trânti fereastra atât de precipitat, încât mai să prindă una dintre aripile scânteietoare. Speriată, zâna își luă zborul vâjâind. Lui Meggie i se păru că aude proteste ciripite.

Fenoglio fixa făptura scânteietoare cu ochii umflați de somn.

Ce-i asta? Întrebă el cu voce răgușită. Un licurici mutant?

Meggie se reîntoarse în pat fără să lase zâna din ochi. Vâjâia tot mai repede prin spațiul îngust ca un fluture rătăcit, în sus spre tavan, înapoi spre ușă, apoi iarăși spre fereastră. Neconținut spre fereastră. Meggie îi puse lui Fenoglio cartea în poală.

Peter Pan.

El se uită la carte, apoi la zână, apoi din nou la carte.

N-am vrut! Șopti ea. Într-adevăr, n-am vrut. Zâna zbura iarăși spre fereastră, iarăși și iarăși.

Nu!

Meggie alergă spre ea – N-ai voie afară! Nu înțelegi asta. Era o zână. Nu mai mare decât palma ta, dar a mai crescut. Era o fetiță și o chema Tinker Bell, îmbrăcată elegant într-o frunză cu nervuri.”

Vine cineva!

Fenoglio se ridică atât de precipitat, că dădu cu capul de patul de deasupra lui. Avea dreptate. Afară, pe coridor se apropiau pași, grăbiți,

hotărâți. Meggie se trase de la fereastră. Ce însemna asta? Era miezul nopții. A venit Mo, se gândi ea. E aici și inima îi săltă de bucurie, cu toate că nu voia să se bucure.

Ascunde-o! Îi șopti Fenoglio. Repede, ascunde-o!

Meggie se uită perplexă la el. Firește. Zâna. Nu trebuia s-o descopere. Meggie încercă s-o prindă, dar îi scăpa printre degete și zbura vâjâind spre tavan. Rămase acolo ca o lumină din sticlă invizibilă.

Pașii erau acum foarte aproape.

Asta numești tu pază?

Era vocea lui Basta. Meggie auzi un geamăt surd, pesemne îl trezise pe paznic cu o lovitură de picior – Haide, deschide, n-am timp o veșnicie.

Cineva vârî o cheie în broască.

Asta nu-i bună, idiotule adormit! Capricorn o așteaptă pe fată, am să-i spun de ce a trebuit s-aștepte atât.

Meggie se cațără în pat. Când se ridică în șezut, patul se clătină periculos.

Tinker Bell! Șopti ea. Te rog! Vino-ncoace! Dar oricât de prudent întindea mâna după ea, zâna zbura înapoi spre fereastră – și Basta deschise ușa.

Ei, de unde vine asta? Întrebă el, în timp ce rămase în cadrul ușii. N-am văzut de ani de zile o asemenea chestie zburătoare.

Meggie și Fenoglio tăcură. Ce-ar fi putut să spună?

Să nu credeți că puteți evita răspunsul!

Basta își scoase geaca, o luă cu mâna stângă și se duse încet spre fereastră – Așază-te în ușă pentru cazul în care-mi scapă! Îi porunci el paznicului. Dacă o lași să scape, îți tai urechile.

Las-o!

Maggie alunecă pripit din pat, dar Basta fu mai rapid, își aruncă geaca și Tinker Bell se stinse ca o lumânare în care s-ar fi suflat. Când haina căzu pe jos, sub stofa neagră, ceva tresări obosit. Basta o ridică cu grijă, o ținu adunată ca un sac și se opri în fața lui Meggie.

Deci, scumpo, dă-i drumul! Zise el cu o voce amenințător de calmă. De unde vine zâna aici?

Nu știu, zise Meggie, fără să se uite la el. A apărut. Așa, deodată.

Basta se uită spre paznic.

Ai văzut tu vreodată pe-aici, prin zonă, vreun fel de zână? Întrebă el.

Paznicul ridică ziarul, de care mai erau prinse câteva aripi de molii însângerate, și-l pocni de cadrul ușii cu un zâmbet larg.

Nu, dar dacă ar fi, aș ști ce să fac cu ea! Zise el.

Da, fetișcanele astea mici sunt supărătoare ca țânțarii. Dar se pare că aduc noroc.

Basta se întoarse iar spre Meggie – Deci, dă-i drumul odată! De unde vine asta? Să nu mai întreb a doua oară.

Meggie nu putu să nu-și mute ochii spre cartea pe care Fenoglio o trântise pe jos. Basta îi urmări privirea și o ridică.

Așa ceva! Murmură el, examinând imaginea de pe copertă.

Desenatorul o nimerise bine pe Tinker Bell. În realitate era ceva mai palidă decât în poză și o idee mai mică, dar Basta o recunoscuse, firește. Fluiera ușor printre dinți, apoi ținu cartea în fața lui Meggie.

Să nu-mi spui acum că bătrânul a adus-o aici citind! Zise el. Tu ai făcut-o. Pun prinsoare pe cuțitul meu. Te-a învățat taică-tu sau l-ai moștenit pe el? Ei, e totuna.

Vârî cartea în cureaua de la pantaloni și-o apucă pe Meggie de braț – Hai, să-i povestim lui Capricorn. De fapt, trebuia să te aduc numai ca să te reîntâlnești cu un vechi cunoscut, dar față de noutăți atât de incitante Capricorn n-o să aibă nimic de zis.

A venit tata?

Meggie se lăsă trasă din cameră fără să opună rezistență.

Basta scutură din cap și o măsură batjocoritor.

Nu, tot n-a apărut! Zise el. Evident pielea proprie îi e mai scumpă decât a ta. Dacă aș fi tu, aș avea o părere destul de proastă despre el.

Meggie simți deopotrivă dezamăgire, înțepătoare ca un spin și ușurare.

Recunosc că și eu sunt destul de dezamăgit de el, continuă Basta. În definitiv, am pus prinsoare pe capul meu că vine, dar acum nu mai avem nevoie de el, așa-i? Își scutură geaca și lui Meggie i se păru că aude un sunet deznădăjduit.

Închide-l din nou pe bătrân! Îi porunci Basta paznicului. Și vai de tine, dacă sforăi iarăși, când mă întorc!

Apoi o trase pe Meggie pe coridor în jos.

O pedeapsă pentru trădători.

Și tu?”, vru să știe Lobosch. Krabat, ție nu ți-e frică?”

Mai mult decât bănuiești”, zise Krabat. Și nu doar pentru mine.”

Otfried PreuBler, Krabat și înd traversă cu Basta piața din fața bisericii, pe L/Meggie o urmărea propria umbră ca un duh rău. Lumina crudă a reflectoarelor făcea ca luna să pară un lampion ponosit.

În biserică nu era nici pe jumătate atât de luminos. Din întuneric, statuia lui Capricorn, pe jumătate înghițită de umbre, privea palid în jos, iar printre stâlpi era atât de întuneric, de parcă noaptea s-ar fi refugiat aici ca să scape de reflectoare. Numai deasupra locului lui Capricorn atârna o lampă, iar el se sprijinea plictisit de jilt, îmbrăcat într-un capot de mătase care strălucea ca penajul unui păun. Și de astă dată Coțofana stătea în spatele lui, în lumina slabă, s-ar fi zis un chip palid deasupra unei rochii negre... Într-unui din butoaiele de la piciorul scării ardea un foc. Pe Meggie o usturară ochii de la fum, iar lumina tremurătoare aruncată de flăcări juca pe pereți și pe stâlpi de parcă toată biserica ar fi luat foc.

Puneți cârpa în fața ferestrei copiilor lui, ca un ultim avertisment!

Vocea lui Capricorn răsună până la Meggie, cu toate că nu vorbea tare – îmbibați-o de benzină încât să picure, îi porunci lui Cockerell, care stătea cu alți doi oameni în capul scării. Când o să-i intre nătarului chiar de dimineată mirosul în nas, o să priceapă poate în sfârșit că răbdarea mea a ajuns la capăt.

Cockerell primi porunca dând scurt din cap, apoi se răsuci pe călcâie și le făcu un semn celorlalți doi să-l urmeze. Fețele lor erau date cu funingine și fiecare dintre ei purta la butonieră o pană roșie de cocoș.

Ah, fata lui Limbă-vrăjită! Mârâi batjocoritor Cockerell, când trecu șchiopătând pe lângă Meggie. Ia te-uită, taică-tu tot n-a venit să te ia? Nu pare să-i fie prea dor de tine.

Ceilalți doi râseră și lui Meggie i se urcă, fără voie, sângele în cap.

Ei, în fine! Strigă Capricorn, când Basta se opri cu ea în capul scării. De ce-a durat atâta?

Peste chipul Coțofenei alunecă un soi de zâmbet. Împinsese puțin în afară buza de jos, ceea ce dădea feței ei uscățive o expresie de mare mulțumire. Această mulțumire o neliniști pe Meggie mai mult decât figura întunecată pe care mama lui Capricorn o afișa de obicei.

Paznicul nu găsea cheia, răspunse Basta supărat. Și apoi a trebuit să mai prind ceva. Când ridică geaca, zâna începu din nou să se miște. Stofa se umfla peste încercările ei disperate de a se elibera.

Ce mai e și asta?

Vocea lui Capricorn suna nerăbdător – Mai nou te-ai apucat să prinzi lilieci?

De supărare, buzele lui Basta se îngustară, dar își reprimă un răspuns și, fără un cuvânt, vârî mâna pe sub stofa neagră. Înghițindu-și o înjurătură, scoase zâna.

La naiba cu fetișcanele astea sclipitoare! Înjură el. Uitasem cu totul ce rău sunt în stare să muște!

Tinker Bell fâlfâia disperată dintr-o aripă, cealaltă era prinsă între degetele lui Basta. Meggie nu se putea uita într-acolo. Îi era rușine că atrăsese din carte făptura mică, fragilă. Îi era atât de rușine.

Capricorn examina zâna cu o față scârbită.

De unde vine asta? Și ce soi este? N-am mai văzut vreuna cu astfel de aripi.

Basta îl scoase pe Peter Pan de la brâu și puse cartea pe trepte.

Cred că vine de aici, zise el. Uită-te la poza de pe copertă și înăuntru sunt poze cu ea. Și acum ghici cine a scos-o citind?

O strânse pe Tinker Bell atât de tare încât, fără să scoată un sunet, aceasta începu să sufle din greu, iar cealaltă mână și-o puse pe umerii lui Meggie. Ea încercă să-i îndepărteze degetele, dar Basta și le încleșta și mai puternic.

Asta mică? Vocea lui Capricorn suna neîncrezător.

Da și se pare că poate tot atât de bine ca și taică-su. Uită-te la zână!

Basta o prinse pe Tinker Bell de picioarele subțiri și o ridică – E absolut în ordine, nu ți se pare? E în stare să zboare și să ocărăscă și să sune, e în stare de tot ce pot să facă aceste fetișcane proaste.

Interesant. Într-adevăr, e foarte interesant.

Capricorn se ridică din jilț, își strânse mai tare cordonul capotului și coborî scara. Se opri lângă cartea pusă de Basta pe trepte – E deci în familie! Murmură el, aplecându-se și ridicând cartea.

Examina cartea, încruntându-se -

Peter Pan”citi el. Dar asta e doar una dintre cărțile pe care vechiul meu lector le prețuia în mod special. Da, îmi amintesc, mi-a citit de câteva ori din ea. Trebuia să-mi atragă pe unul din pirații ăia, dar a dat jalnic greș. Mi-a adus în dormitor niște pești puturoși și o cange ruginită. Nu l-am pus, drept pedeapsă, să mănânce peștii? Basta izbucni în râs.

Da, dar s-a văitat mai mult că i-am luat cărțile. Pesemne pe asta a ascuns-o.

Da, pesemne că da.

Capricorn se apropie de Meggie cu o figură gânditoare. Ar fi preferat să-l muște de degete în clipa în care a luat-o de bărbie și i-a întors fața în așa fel încât a trebuit să se uite direct în ochii lui spălăciți - Vezi, Basta, cum se uită la mine? Constată el batjocoritor. La fel de îndârjit ca și tatăl ei. Privirea să ți-o păstrezi, fetițo, mai bine pentru el. Sigur că ești făcută foc pe tatăl tău, așa-i? Ei, de-acum îrtcolo mi-e totuna pe unde se află. De azi încolo te am pe tine, noua mea lectoriță, minunat înzestrată, dar tu... Pesemne îl urăști că te-a lăsat la ananghie, nu? Să nu-ți fie rușine de asta. Ura poate să fie foarte înviorătoare. Nici eu n-am putut să-mi sufăr tatăl.

Când Capricorn îi dădu în fine drumul la bărbie, Meggie își întoarse capul. Fața îi ardea de rușine și furie, îi mai simțea încă degetele, ca și cum i-ar fi lăsat urme pe piele.

Basta ți-a dezvăluit motivul pentru care a trebuit să te-aducă înapoi la această oră târzie?

Trebuia să întâlnesc pe cineva aici.

Meggie încercă să-și facă vocea puternică și neînfricată, dar nu izbuti. Plânsul care îi stătea în gât o făcu să dea drumul doar unei șoapte.

Corect!

Capricorn îi făcu un semn Coțofenei. Încuviințând din cap, aceasta coborî treptele și dispăru în întunericul din spatele stâlpilor. Peste puțin timp, hurui ceva deasupra capului lui Meggie și când aceasta privi speriată spre tavan, văzu cum din întuneric coboară ceva: o plasă, nu, erau două plase, așa cum mai văzuse la bărcile de pescari. Rămaseră atârdate cam la cinci metri deasupra pământului, exact deasupra capului lui Meggie și abia atunci își dădu seama că printre ochiurile grosolane se aflau oameni - ca niște păsări care s-ar fi prins într-o plasă din cele atârdate în pomii fructiferi. Pe Meggie o cuprinse amețeala doar uitându-se în sus, dar cum s-ar fi simțit să se bălăbănească acolo, ținută doar de câteva frânghii?

Ei, îl recunoști pe vechiul tău prieten?

Capricorn își vârî mâinile în buzunarele capotului. Pe Tinker Bell continuau s-o strângă degetele lui Basta ca pe o păpușică spartă. Sunetele ei speriate erau singurul zgomot care se auzea - Da!

Satisfacția din vocea lui Capricorn era evidentă - Așa se întâmplă cu trădătorii jegoși care fură chei și eliberează prizonieri.

Meggie nu-l onoră cu nici o privire. Avea ochi doar pentru Deget-de-praf. Da, firește. Era Deget-de-praf.

Bună, Meggie, strigă el în jos, arăți palidă.

— Își dădea într-adevăr osteneala să sune detașat, dar Meggie percepuse frica din vocea lui. La voci se pricepea – Trebuie să-ți trimit salutări din partea tatălui tău! Îți transmite că vine curând să te ia. Și nu vine singur.

Dacă o ții tot așa, înghițitorule-de-foc, ajungi un adevărat băsmuitor! Îi strigă Basta. Dar povestea asta nu ți-o crede nici măcar asta mică. Trebuie să născocesci ceva mai bun!

Meggie se uita fix la Deget-de-praf. Voia atât de mult să-l creadă.

Hei, Basta, dă-i drumul o dată bieteii zâne! Strigă el vechiului său dușman. Trimite-mi-o înapoi, n-am văzut de mult așa ceva.

Ai vrea tu! Nu, pe asta o păstrez eu! Răspunse Basta și apăsă cu degetul nasul minuscul al lui Tinker Bell. Am auzit că, dacă le ții în cameră, zânele alungă ghinionul. Poate că o bag într-una din sticlele astea mari de vin... Tu ai fost întotdeauna un mare prieten al zânelor. Ce mănâncă? S-o hrănesc cu muște?

Tinker Bell își propti brațele de degetele lui, încercând cu disperare să-și elibereze a doua aripă. Izbuti chiar, dar Basta o ținea în continuare atât de strâns de picioare, încât, chiar fâlfâind puternic din aripi, nu reușea să scape, iar până la urmă renunță cu un sunet slab. Mai lumina abia ca o lumânare pe punctul să se stingă.

Deget-de-praf, știi de ce am pus să fie adusă fata aici? Strigă Capricorn spre prizonierul său. Ea trebuia să te convingă să ne spui câte ceva despre tatăl ei și despre locul unde se află – admitând că știi ceva, ceea ce încep să mă îndoiesc. Dar acum nu mai am nevoie de informația asta. Fata o să ia locul tatălui și exact la momentul potrivit! Căci am hotărât să găsim ceva cu totul special pentru pedepsirea ta. Ceva impresionant, de neuitat! În definitiv, asta se cuvine unui trădător, nu? Bănuiești deja unde vreau să ajung? Nu? Atunci să te ajut. Lectorița noastră o să citească în cinstea ta din Inimă de cerneală. În definitiv e cartea ta preferată, chiar dacă despre ființa pe care va trebui să o atragă înapoi în mod sigur nu se poate spune că o iubești. Tatăl ei mi-ar fi adus acel vechi prieten, dacă tu nu l-ai fi ajutat să fugă, dar acum fata lui o să facă asta. Îți poți închipui despre ce prieten vorbesc?

Deget-de-praf își sprijini de plasă obrazul cu cicatricea.

O, da, pot. E de neuitat, zise el atât de încet, încât Meggie îl auzi doar cu greutate.

Ce tot vorbiți numai de pedepsirea Scuiătorului-de-foc?

Coțofana se ivi iarăși dintre stâlpi – Ați uitat de porumbița noastră mută? Trădarea ei e cel puțin la fel de gravă ca și a lui. Se uită în sus cu dispreț la cea de a doua plasă.

Da, firește că da!

În vocea lui Capricorn sună ceva aproape ca un regret – Ce risipă, dar nu e nimic de făcut.

Meggie nu putea să recunoască figura femeii care se bălăngănea în spatele lui Deget-de-praf în cea de a doua plasă. Vedea doar părul de un blond închis, stafa unei rochii albastre și mâinile subțiri care se țineau strâns de frânghii.

Capricorn oftă adânc.

Ah, e într-adevăr o rușine! Zise el întorcându-se spre Deget-de-praf. Trebuia să ți-o alegi tocmai pe asta? Nu puteai s-o convingi pe alta să spioneze pentru tine? Am avut într-adevăr o slăbiciune pentru ea de când Darius mi-a scos-o, citind, din carte. Nu m-a deranjat niciodată că-și pierduse cu acest prilej vocea. Nu, într-adevăr nu, am crezut prosteste că puteam să am tocmai de asta mai multă încredere în ea. Știai că înainte părul ei arăta ca aurul tors?

Da, de asta îmi amintesc, răspunse Deget-de-praf cu voce răgușită. Dar în preajma ta s-a închis.

Prostii!

Capricorn își încreți fruntea supărat – Să încercăm poate cu pulbere zânească. Presărată cu pulbere zânească, se pare că până și alama arată ca aurul, poate funcționează și la părul femeilor?

Nu merită să faci așa ceva! Zise Coțofana disprețuitor. Doar dacă vrei să arate deosebit de bine la execuție!

Aș, de unde!

Capricorn se întoarse brusc și se îndreptă din nou spre scară. Meggie abia îl observă. Se uita în sus la femeia străină. Cuvintele lui Capricorn o ardeau pe frunte ca febra: păr ca aurul tors... Lectorul ageamiu. Nu, nu putea să fie asta. Se uită fix în sus, strânse ochii ca să poată recunoaște mai bine chipul din spatele frânghiilor, dar umbrele care o ascundeau erau negre.

Bine.

Capricorn se lăsă să cadă din nou în jilt cu un oftat – Cât timp avem nevoie pentru pregătiri? În definitiv totul trebuie să se desfășoare într-un cadru potrivit.

Două zile.

Coțofana urcă scările și se așeză iarăși în spatele lui – Dacă vrei s-aduci oamenii de la celelalte baze încoace.

Capricorn își încreți fruntea.

De ce nu? E timpul să mai dăm un mic exemplu, în ultima vreme disciplina a lăsat cam mult de dorit.

— Rostind aceste cuvinte îl privi pe Basta care lăsă capul în jos ca și cum greșelile din ultimele zile l-ar fi apăsât pe umeri ca plumbul – Poimâine, continuă Capricorn. De îndată ce se întunecă. Darius, să-i mai facă fetei un test. Să citească ceva, indiferent ce, vreau să fiu sigur că zâna n-a fost un accident.

Basta o înfășurase pe Tinker Bell din nou în geaca sa. Meggie ar fi preferat să-și astupe urechile ca să nu mai audă sunetele disperate ale zânei. Își strânse buzele ca să nu mai tremure și se uită în sus spre Capricorn.

Dar n-am să citesc pentru tine! Zise ea.

Vocea ei suna în biserică de parcă ar fi fost aceea a unei străine -

Nici un singur cuvânt! N-am să-ți citesc ca să-ți scot aur și cu atât mai puțin pe vreun... Călău! Îi scuipea lui Capricorn cuvântul în obraz.

El însă se juca plictisit cu cordonul capotului său.

Duceți-o înapoi! Porunci Basta. E târziu. Fata trebuie să doarmă.

Meggie se uită încă o dată în sus la Deget-de-praf, apoi porni șovăind, în fața lui Basta, pe culoar în jos. Când ajunse în dreptul celei de a doua plase, privi încă o dată în sus. Chipul femeii străine era tot în întuneric, dar i se păru că recunoaște ochii, un nas subțire... Iar dacă-și imagina un păr mai deschis...

Haide, dă-i drumul! Se răsti Basta la ea. Meggie ascultă, dar privi mereu înapoi.

N-am să fac asta, strigă ea, când ajunse aproape în fața portalului. Promit! Nu aduc pe nimeni înapoi. Niciodată!

Nu promite nimic din ceea ce nu poți să ții! Îi șopti Basta, împingând portalul. Apoi o trase iarăși prin piața puternic luminată.

Calul negru al nopții.

Se aplecă și o scoase pe Sophiechen din buzunarul vestei lui. Stătea, cu picioarele goale, în cămășuța ei de noapte. Tremura și se uita în jur la vârtejurile de ceață groasă și la aburii care unduiau fantomatic. Unde suntem aici?", întrebă ea. În țara visurilor", zise GuRie. Suntem acolo de unde vin visurile."

Roald Dahl, Sophiechen și Uriașul enoglio stătea întins pe pat când Basta o împin-se pe Meggie pe ușă.

Ce i-ați făcut? Se răsti el la Basta, ridicându-se grăbit în picioare. E albă ca peretele!

Dar Basta trăsesese demult ușa după el.

În două ore îți vine schimbul! Îl auzi Meggie spunându-i paznicului. Apoi se duse.

Fenoglio îi puse mâinile pe umeri și o privi îngrijorat.

Ei? Spune odată! Ce vor de la tine? Tatăl tău e aici?

Meggie scutură din cap.

L-au prins pe Deget-de-praf, răspunse ea. Și pe o femeie.

Ce fel de femeie? Dumnezeule, ești dată complet peste cap.

Fenoglio o trase spre pat. Meggie se așeză lângă el.

Cred că e mama mea, șopti ea.

Mama ta?

Fenoglio se uită la ea consternat. Din cauza nopții nedormite ochii îi erau însângerați.

Meggie își netezi absentă rochia. Stofa era murdară și mototolită. Nu era de mirare, dormea de câteva zile în ea.

Are părul mai închis, băigui ea. Iar fotografia ei, pe care o are Mo, e veche de mai mult de nouă ani... Capricorn a băgat-o într-o plasă, la fel ca pe Deget-de-praf. În două zile vrea să-i execute pe amândoi și pentru asta eu trebuie să citesc cu voce tare Inimă de cerneală și să scot pe cineva din ea, pe acest prieten, cum îl numește Capricorn, ți-am povestit! Și Mo trebuia să-l atragă înapoi, tu n-ai vrut să-mi spui cine este, dar acum trebuie s-o faci! Se uită implorând la Fenoglio.

Bătrânul închise ochii.

Doamne Dumnezeule! Murmură el.

Afară continua să fie întuneric. Luna atârna exact deasupra ferestrei lor. Un nor trecea prin fața ei ca o rochie ferfenițită.

Îți povestesc mâine, zise Fenoglio. Promit.

Nu! Povestește acum. Se uită la ea gânditor.

Nu e o poveste de spus noaptea. Ai să dormi rău după aia.

Povestești-mi! Repetă Meggie.

Fenoglio oftă.

Oh! Cunosc privirea asta de la nepoții mei, zise el. Ei, bine!

O ajută să se suie în pat, îi împinse sub cap puloverul lui Mo și-i trase plapuma până sub bărbie – îți povestesc așa cum e scris în Inimă de cerneală, zise el încet. Cunosc rândurile aproape pe dinafară, eram pe-atunci foarte mândru de ele...

— Își drese glasul, înainte de a șopti în întunericul nopții -: Dar exista unul de care lumea se temea mai mult decât de oamenii lui Capricorn. Se numea Umbra. Apărea numai când îl chema Capricorn. Era când roșu ca focul, când cenușiu precum cenușa în care prefăcea tot ce înghite. Șerpuia din pământ ca focul din lemn. Degetele și răsuflarea lui aduceau moartea. Se ridica în fața picioarelor stăpânului său, tăcut și fără chip, adulmecând ca un câine urmele vânatului și aștepta ca el să-i indice victima printr-un semn”.

Fenoglio își trecu mâna pe frunte și privi pe fereastră. Povesti mai departe abia după un răstimp, ca și cum pentru început ar fi trebuit să-și aducă aminte cuvintele scrise cu mult timp înainte – Se spunea”, continuă el în cele din urmă, cu glas scăzut, că Umbra, acest monstru, ar fi fost făcut la porunca lui Capricorn din cenușa victimelor sale de către un cobold sau de către pitici, care se pricep la toi ceea ce pot produce focul și fumul. Foarte sigur nu știa nimeni, căci, după cum se spunea, Capricorn i-arfi omorât pe toți cei care chemaseră Umbra la viață. Doar un singur lucru știa oricine: monstrul era nemuritor, invulnerabil și nemilos ca și stăpânul său.”

Fenoglio tăcu.

Iar Meggie, cu inima bătând, privea țință afară, în noapte.

Da, Meggie, zise în cele din urmă Fenoglio cu voce scăzută. Cred că trebuie să-i aduci Umbra. Și să ne ferească Dumnezeu să reușești. Există mulți monștri pe lumea asta, cei mai mulți au chip uman și sunt muritori cu toții. N-aș vrea să mă fac vinovat de faptul că în viitor încă un monstru nemuritor va aduce pe această planetă spaima și groaza. Tatăl tău a avut o idee, atunci când a venit la mine, ți-am vorbit o dată de asta, poate este ultima noastră șansă, dar nu știu dacă și cum o să funcționeze. Trebuie să mă gândesc, nu ne mai rămâne mult timp și tu ar trebui să dormi acum. Ce-ai spus? Poimâine chiar trebuie să aibă loc totul? Meggie dădu din cap.

De îndată ce se întunecă! Șopti ea. Fenoglio își trecu mâna obosit peste față.

Din pricina femeii n-ar trebui să-ți faci griji, zise el. Nu știu dacă îți place ce-am să-ți spun, dar eu cred că e imposibil ca ea să fie mama ta, oricât de mult ți-ai dori acest lucru. Cum să fi venit aici?

Darius!

Meggie își îngropa capul în puloverul lui Mo – Cel mai prost lector. Capricorn a spus: el a adus-o și atunci ea și-a pierdut vocea! S-a întors înapoi, sunt absolut sigură și Mo nu știe nimic! Crede că e tot în carte și...

Dacă ai dreptate, atunci aș vrea să mai fie într-adevăr acolo, zise Fenoglio, trăgându-și cu un oftat pătura peste umeri. Eu continui să cred că te înșeli, dar crezi ce vrei! Și acum dormi.

Dar Meggie nu putea să doarmă. Stătea cu fața la perete și asculta atent ce se petrecea în adâncul ei. Grija și bucuria i se amestecau în inimă ca două culori care se contopeau. De câte ori închidea ochii, vedea plasele și în spatele frânghiilor cele două chipuri, al lui Deget-de-praf și celălalt, șters ca o fotografie veche. Oricâtă silință își dădea să-l vadă mai bine, acesta se estompa de fiecare dată.

Când adormi, afară se crăpa de ziuă, noaptea însă nu ia cu ea visele urâte. În ceasurile cenușii dintre noapte și zi, ele cresc văzând cu ochii și din secunde se țese o veșnicie. Uriași cu un singur ochi și păianjeni enormi se furișară în somnul lui Meggie, câini infernali, vrăjitoare mâncătoare de copii, toate spaimele pe care le întâlnise vreodată în împărăția literelor. Ieșeau din lada pe care i-o meșterise Mo și se înghesuiau să scape din paginile cărților ei preferate. Monștrii se revărsau până și din cărțile cu poze pe care i le dăruiesc Mo pe vremea când literele încă nu aveau nici un înțeles pentru ea. Colorați strident și obsceni, dansau în visul lui Meggie, zâmbeau cu guri prea largi și-și arătau dinții mici și ascuțiți. Era acolo și Pisica-rânjită, de care îi fusese întotdeauna atâtă frică și, iată, veneau și flăcăii sălbatici, care îi plăceau atât de mult lui Mo, încât își agățase o poză cu ei în atelier. Ce dinți mari aveau! Deget-de-praf ar dispărea printre ei ca o pâine crocantă. Dar tocmai când unul dintre ei, acela cu ochii mari cât farfuria, își întinse ghearele, din nimicul cenușiu se ivi o nouă făptură, trosnind ca o flacăra, cenușie ca cenușa și fără chip, îl înșfacă pe flăcăul sălbatic și-l rupse în bucăți de hârtie.

Meggie!

Monștrii se risipiră, soarele bătea pe fața lui Meggie. Fenoglio stătea lângă patul ei.

Ai visat.

Meggie se ridică. Fața bătrânului arăta ca și cum n-ar fi închis ochii toată noaptea și din pricina asta i-ar mai fi apărut câteva zbârcituri.

Unde e tata, Fenoglio? Întrebă ea. De ce oare nu vine?

Farid.

Căci acei tâlhari obișnuiau să pândească pe șosele, să se năpustească asupra satelor și orașelor și să-i chinuie pe locuitori. Și de câte ori jefuiau o caravană sau atacau un sat, își aduceau prada în acest loc izolat și ascuns, departe de privirile oamenilor.

Povestea lui Aii Baba și a celor patruzeci de hoți f-rj arid privea neclintit în întuneric, așa că ochii în-cepură să-l doară, dar Deget-de-praf nu venea. Uneori i se părea că-i vede fața cu cicatrice printre ramurile adânc aplecate ale copacilor. Alteori i se părea că-i aude pașii aproape imperceptibili pe frunzele uscate, dar se înșela de fiecare dată. Farid era obișnuit să pândească

noaptea. Multe, nesfârșit de multe nopți petrecuse astfel și se deprinsese să se încreadă mai mult în urechile decât în ochii lui. Pe atunci, în cealaltă viață, când lumea din jur nu era verde, ci galbenă și brună, ochii îl lăsaseră uneori baltă, dar pe urechi se putuse întotdeauna bizui.

Totuși în noaptea asta, în cea mai lungă dintre nopți, Farid pândise zadarnic. Deget-de-praf nu se întoarse. Când se iviră zorile deasupra dealurilor, Farid se duse la cei doi prinși, le dădu apă, puțin din pâinea uscată care mai rămăsese și câteva măslina.

Haide, Farid, dezleagă-ne! Zise Limbă-vrăjită când îi vârî în gură pâinea. Deget-de-praf ar fi trebuit demult să se întoarcă, știi doar.

Farid tăcea. Glasul lui Limbă-vrăjită era pe placul urechilor sale. El îl atrăsese înapoi, scoțându-l din cealaltă viață mizerabilă, dar pe Deget-de-praf îl iubea mai mult, nu știa nici el de ce – iar Deget-de-praf spusese să-i păzească pe acești prinși. Nu fusese vorba să-i dezlege.

Ascultă-mă, ești totuși un băiat deștept, zise femeia. Prin urmare, folosește-ți pentru o clipă mintea, da? Vrei să stai aici până ce vin oamenii lui Capricorn și ne găsesc? Frumoasă priveliște o să le oferim: un băiat care păzește doi prinși ce nu-și pot mișca nici o mână ca să-l ajute. Or să se prăpădească de râs.

Cum o chema? Eli-nor. Farid avea dificultăți să-i rețină numele. Ii atârna greu de limbă ca o piatră. Suna ca acela al unei vrăjitoare dintr-o țară îndepărtată, îndepărtată. I se părea neliniștitoare, arăta ca un bărbat, lipsită de sfială, de frică, iar glasul ei putea să devină foarte tare, furios ca acela al unui leu...

Trebuie să mergem jos în sat, Farid! Zise Limbă-vrăjită. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu Deget-de-praf și unde e ascunsă fata mea.

Ah, da, fata... Fata cu ochii luminoși, fărâme de cer, căzute și prinse de gene negre. Farid împungea pământul cu un băț. O furnică ducea cu degetele de la picioare o firimitură de pâine mai mare decât ea.

Poate că nici nu ne înțelege! Zise Elinor.

Farid ridică fruntea și-i aruncă o privire supărată.

Înțeleg tot!

Înțelesese tot din prima clipă, ca și cum n-ar fi auzit niciodată o altă limbă. Trebuia să se gândească la biserica roșie. Deget-de-praf îi explicase că fusese o biserică. Farid nu mai văzuse înainte o asemenea clădire. Își aminti și de bărbatul cu cuțitul. În viața sa de dinainte existaseră mulți astfel de oameni. Își iubeau cuțitele și făceau cu ele lucruri groaznice.

Dacă te dezleg, ai să pleci.

Farid se uita neîncrezător la Limbă-vrăjită.

N-am să plec. Sau crezi că-mi las fata acolo jos? La Basta și la Capricorn?

Basta și Capricorn. Da, astea fuseseră numele. Omul cu cuțitul și omul cu ochii spălăciți. Un tâlhar, un ucigaș. Farid știa totul despre el. Deget-de-praf îi povestise multe, când stătuseră seara la foc. Schimbaseră povești întunecate, deși amândoi tânjeau atât de mult după o poveste luminoasă.

Acum și asta devenea cu fiecare zi tot mai întunecată.

Mai bine mă duc singur.

Farid împungea atât de violent bățul în pământ, încât i se rupse între degete – Sunt învățat să mă strecur în sate străine, în palate străine, în case... Asta era sarcina mea înainte. Știi doar.

Limbă-vrăjită dădu din cap.

Mă trimiteau întotdeauna pe mine, continuă Farid. Cine s-ar fi temut de un băiat prizărit? Puteam să-mi vâr nasul peste tot fără să trezesc bănuială. Când se schimbă paza? Care e cea mai bună ieșire în caz de pericol? Unde stă cel mai bogat om din oraș? Dacă totul ieșea bine, îmi dădeau să mănânc pe săturate. Dacă ceva mergea rău, mă băteau ca pe un câine.?

Băteau"? Întrebă Elinor.

Hoții, răspunse Farid.

Cei doi adulți tăcură. Iar Deget-de-praf tot nu mai venea. Farid privi spre sat și observă cum primele raze de soare se plimbau pe acoperișuri.

Bine. Poate ai dreptate, zise Limbă-vrăjită. Te duci jos și afli ce trebuie să știm, dar mai înainte dezleagă-ne. Numai așa putem să te-ajutăm, dacă totuși au să te prindă. Afară de asta, n-aș vrea să fiu aici când are să se târască încoace primul șarpe.

Femeia arăta atât de speriată, de parcă ar fi auzit deja foșnind ceva prin frunzele uscate. Farid însă cerceta gânditor fața lui Limbă-vrăjită. Voia să afle dacă ochii săi puteau să aibă încredere în el. Urechile puteau oricum. În cele din urmă se ridică și, fără un cuvânt, scoase de la brâu cuțitul pe care i-l dăruise Deget-de-praf și-i dezlegă pe amândoi.

Ah, Doamne, nu mă mai las niciodată legată astfel! Strigă Elinor, frecându-și brațele și picioarele. Îmi simt totul atât de amorțit, de parcă n-aș fi prefăcut într-o păpușă de cârpă. Cum e, Mortimer? Îți mai simți picioarele?

Farid o examina plin de curiozitate.

Tu... Nu arăți ca nevasta lui. Ești mama lui? Întrebă, făcând un semn cu capul spre Limbă-vrăjită.

Lui Elinor îi apărură mai multe pete pe față decât are o ciupercă otrăvitoare.

Sfinte Dumnezeule, nu! Cum ți-a venit ideea asta? Arăt atât de bătrână?

Se uită la corpul ei și dădu din cap – Da, pesemne. Totuși nu sunt mama lui. Nu sunt nici mama lui Meggie, dacă asta ar urma să sugerezi. Copiii mei au fost toți din hârtie și cerneală și ăla de-acolo – arătă în direcția în care acoperișurile satului lui Capricorn scânteiau printre copaci – a pus să fie uciși foarte mulți. O să se căiască, crede-mă.

Farid o privi cu neîncredere. Nu-l putea imagina pe Capricorn temându-se de o femeie, cu atât mai puțin de una căreia i se tăia respirația când urca un deal și căreia îi era frică de șerpi. Nu, dacă bărbatul cu ochi spălăciți chiar se temea de ceva, atunci de ceea ce se tem majoritatea oamenilor – de moarte. Și Elinor nu arăta ca una care se pricepe să ucidă. Nici Limbă-vrăjită nu arăta așa.

Fata..., întrebă șovăind Farid. Unde e mama ei?

Limbă-vrăjită se duse lângă vatra rece și mai luă o bucatăică de pâine care zăcea printre pietrele înnegrite de funingine.

A plecat demult, zise el. Meggie avea atunci trei ani. Cu mama ta, ce-i?

Farid ridică din umeri și privi spre cer. Era atât de albastru, de parcă n-ar fi fost niciodată noapte.

Mai bine plec acum, zise el, își puse din nou cuțitul la brâu și apucă rucsacul lui Deget-de-praf.

Gwin dormea încolăcit doar la câțiva pași distanță, între rădăcinile unui copac. Farid îl ridică și-l vârî în rucsac. Jderul protestă adormit, dar Farid îl scarpină pe cap și închise apoi rucsacul.

De ce iei jderul cu tine? Întrebă Elinor mirată. Chiar și duhoarea lui te poate trăda.

Ar putea fi de folos, răspunse Farid, împingând în rucsac și vârful cozii stufoase a lui Gwin. E deștept. Mai deștept decât un câine și oricum decât o cămilă. Înțelege ce i se spune și poate că îl găsește pe Deget-de-praf.

Farid?

Limbă-vrăjită caută în buzunare până ce dădu peste un petic de hârtie – Nu știi dacă poți să afli unde e închisă Meggie, zise el, mâzgăind la repezeală ceva cu un capăt de creion, dar dacă e posibil, încearcă să ajungă în vreun fel la ea biletul ăsta. Farid luă bucatăica de hârtie și o cercetă.

Ce scrie pe ea? Întrebă el. Elinor îi luă biletul dintre degete.

La naiba, Mortimer, ce înseamnă asta? Întrebă ea. Limbă-vrăjită zâmbi.

Folosindu-ne de acest alfabet, Meggie și cu mine am schimbat adesea mesaje secrete, ea îl stăpânește chiar mai bine decât mine. Nu-l recunoști? Provine dintr-o carte. Suntem în apropiere, scrie aici. Nu-ți face griji. Venim în curând să te luăm. Mo, Elinor și Farid. Meggie o să poată citi mesajul, dar nimeni altcineva.

Aha! Murmură Elinor, dându-i biletul înapoi lui Farid. Dacă ajunge în mâna cui nu trebuie, e desigur mai bine așa, căci unii dintre acești incendiatori știu poate totuși să citească.

Farid împături biletul până ce ajunse cât o monedă, după care și-l vârî în buzunarul de la pantalon.

Cel târziu până ajunge soarele deasupra dealului de colo sunt înapoi, zise el. Dacă nu...

Vin să te caut, încheie Limbă-vrăjită propoziția.

Și eu, de asemenea, firește, adăugă Elinor.

Farid nu socotea că asta era o idee bună, dar nu zise nimic.

O luă pe același drum pe care o luase și Deget-de-praf noaptea trecută, când dispăruse de parcă l-ar fi înghițit duhurile care pândeau în întuneric.

Blană pe pervaz.

Doar limba ne poate apăra de spaimile lucrurilor fără nume.

Toni Morrison, Discurs la decernarea premiului Nobel, 1993 n această dimineață, Nas-turtit le aduse lui Meggie și Fenoglio micul dejun, constând din pâine și câteva măslina. Le mai puse pe masă și un coș cu fructe, iar pe o farfurie prăjiturile dulci. În orice caz le servi atunci și un zâmbet care lui Meggie nu-i plăcu deloc.

Totul pentru tine, prințesă mică! Mârâi el și o ciupi de obraz cu degetele sale grosolane. Pentru ca glasul să ți se facă mai viguros. Afară domnește o agitație destul de mare de când Basta a răspândit știrea despre execuție. Ei, eu am zis mereu: în viață trebuie să mai facem și altceva decât numai să spânzurăm cocoși morți și să împușcăm pisici.

Fenoglio îl privi atât de scârbit pe Nas-turtit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că-i ieșise din pană o asemenea creatură.

Da, într-adevăr. N-am mai avut al naibii de demult o execuție frumoasă! Continuă Nas-turtit, pășind greoi spre ușă. Prea multă vâlvă, se spunea mereu. Iar dacă cineva trebuia să dispară – atenție, atenție! Faceți să pară că e un accident. Are haz? Nu. Nu mai era ca înainte cu mâncare și băutură și dans și muzică, așa cum se cuvine. De astă dată o să facem iarăși ca pe vremuri.

Fenoglio luă o înghițitură din cafeaua neagră adusă de Nas-turtit și se înecă cu ea.

Ce? Nu-ți place așa ceva, bătrâne?

Nas-turtit îl examina batjocoritor.

Crede-mă, execuțiile lui Capricorn sunt ceva cu totul special!

Cui îi spui tu asta? Murmură nefericit Fenoglio.

În momentul acela cineva bătu la ușă. Nas-turtit o lăsase întredeschisă și Darius, lectorul, vârî capul înăuntru.

Mă scuzați! Șopti el și-l privi pe Nas-turtit atât de îngrijorat, ca o pasăre care trebuie să se apropie de o pisică flămândă. Eu... Hmm. Trebuie s-o pun pe față să citească ceva. Poruncă de la Capricorn.

Ah, da! Ei, să sperăm că de astă dată scoate ceva util. Basta mi-a arătat zâna. N-are nici măcar pulbere zânească, oricât de tare ai scutura-o.

— În privirea pe care Nas-turtit i-o aruncă lui Meggie se amestecau aversiune și venerație. Pesemne o considera un fel de vrăjitoare – Ciocănește când vrei să ieși! Mormăi el, trecând pe lângă Darius.

Acesta dădu din cap și rămase o clipă nemișcat înainte de a se așeza la masă, cu o figură stingherită, alături de Meggie și Fenoglio. Se uită cu jind la fructe, până ce Fenoglio îi împinse coșul în față. Apucă ezitând o caisă. O băgă în gură cu atâta evlavie, ca și cum nu s-ar mai fi așteptat vreodată să ducă la buze ceva atât de delicios.

Cerule, dar e o caisă! Spuse ironic Fenoglio. Nu e tocmai un fruct rar pe aici.

Cu o figură stânjenită, Darius scuipe sâmburele caisei în palmă.

De câte ori m-au închis în camera asta, explică el cu o voce temătoare, mi-au dat numai pâine uscată. Mi-au luat și cărțile, pe câteva am putut totuși să le ascund, iar când foamea devenea prea mare mă uitam la poze. Cea mai frumoasă poză era aceea cu o caisă, stăteam uneori ore întregi fixând fructele pictate, în timp ce-mi lăsau gura apă. De atunci nu mă mai pot pur și simplu stăpâni când le văd.

Meggie mai luă o caisă din coș și i-o îndesă între degetele uscățive.

Te-au închis des? Întrebă ea. Omulețul sfrijit ridică din umeri.

Ori de câte ori n-am scos citind ceva cum trebuie, răspunse el evaziv. Deci, de fapt, mereu. La un moment dat au renunțat, căci au băgat de seamă că frica pe care mi-o făceau nu-mi îmbunătățea lectura. Dimpotrivă... pe Nas-turtit, de pildă, coborî vocea și aruncă o privire nervoasă spre ușă, l-am scos în timp ce Basta stătea cu cuțitul lângă mine. Ei, da... Ridică din umerii înguști cu părere de rău.

Meggie se uita la el cu milă. Apoi îl întrebă cu o voce șovăitoare:

Ai scos prin lectură și femeii?

Desigur, răspunse Darius. Am scos-o pe Mortola! Ea susține că aș fi făcut-o mai bătrână și șubredă ca un scaun rău înțeleit, dar eu găsesc că în cazul ei n-am izbutit prea rău. Din fericire și Capricorn a fost de aceeași părere.

Și mai tinere?

La această întrebare Meggie nu se uită nici la Darius, nici la Fenoglio – Ai scos și femeii mai tinere?

Oh, nu-mi aminti!

Darius oftă – A fost în aceeași zi în care am scos-o prin lectură pe Mortola. Capricorn trăia pe atunci mai departe în nord, într-o gospodărie izolată, pe jumătate dărăpănată, din munți și nu erau prea multe fete în zonă. Eu locuiam nu departe, în casa surorii mele. Lucram ca învățător, dar în timpul liber citeam uneori cu voce tare – în biblioteci și școli, la serbări pentru copii și uneori, în seri calde de vară, chiar într-o piață publică sau într-o cafenea. Îmi plăcea să citesc cu voce tare...

Privirea îi alunecă spre fereastră, ca și cum ar fi putut să prindă acolo imaginea acelor zile fericire, demult uitate – l-am atras atenția lui Basta, când citind la o petrecere sătească, cred că era Doktor Dolittle, a apărut deodată pasărea aceea. Când am plecat spre casă, Basta m-a înghățat ca pe un câine fără stăpân și m-a dus la Capricorn. Mai întâi m-a pus, ca pe tatăl tău, să-i scot aur prin lectură – îi zâmbi trist lui Meggie – apoi a trebuit s-o aduc pe Mortola și apoi mi-a poruncit să-i scot slujnicele prin lectură. A fost groaznic.

Darius își împinse cu degete tremurătoare ochelarii în sus – Mi-era atât de frică. Cum să citești bine așa? M-a pus să încerc de trei ori. Ah, mi-a părut atât de rău de ele, nu vreau să mai vorbesc de asta!

Își ascunse fața în mâini, erau uscățive ca acelea ale unui om bătrân. Lui Meggie i se păru că-l aude hohotind și un moment șovăi să-i pună următoarea întrebare, dar apoi totuși i-o puse.

Slujnica pe care ei o numesc Resa, întrebă ea, în vreme ce inima îi bătea să se spargă, era și ea printre ele?

Darius își descoperi fața.

Da, ea a ieșit din întâmplare, numele ei nici nu era în carte, răspunse el cu o voce stinsă. De fapt Capricorn o ceruse pe alta, dar deodată apărură Resa și la început m-am gândit că de astă dată nu făcusem nimic greșit. Era atât de frumoasă cu părul ei de aur și ochii triști. Apoi am observat că nu putea să vorbească. Ei, pe Capricorn asta nu l-a deranjat, cred că dimpotrivă, i-a plăcut.

— Își vârî mâna ceremonios în buzunarul panatalonului și scoase o batistă mototolită – Puteam într-adevăr mai bine! Suflă el din greu. Dar această veșnică frică... Am voie?

Cu un zâmbet trist mai luă o caisă și o mușcă. Apoi își șterse cu marginea mâneicii zeama de pe buze, își dresă glasul și-și îndreptă privirea spre Meggie. Ochii săi păreau foarte mari în spatele sticlei groase a ochelarilor.

La, hmm... Festivitatea pe care o plănuiește Capricorn, zise el, coborând privirea și plimbându-și stânjenit degetul pe marginea mesei, trebuie să-i citești, după cum știi, din Inimă de cerneală. Până atunci cartea este păstrată într-un loc secret. Numai Capricorn știe unde anume. Ai s-o vezi de aceea doar la... Hmm... la festivitate. Pentru ultima probă a talentului tău, Capricorn a cerut să folosim altă carte. Din fericire, mai există în acest sat câteva cărți, nu multe, dar, în fine, mi s-a dat sarcina s-o aleg pe cea bună.

Ridică din nou capul și-i dăruie un zâmbet mic și tăcut lui Meggie – Noroc că de astă dată n-a trebuit să caut aur sau ceva asemănător. Capricorn ar vrea doar o dovadă a capacității tale și de aceea – împinse o carte mică pe masă – am ales-o pe asta.

Meggie se aplecă asupra copertei. Basmе alese” de Hans Christian Andersen, citi ea.

Se uită la Darius – Astea sunt foarte frumoase.

Da, șopti el. Triste, dar foarte, foarte frumoase.

— Întinse mâna peste masă și deschise cartea pentru Meggie într-un loc unde, între paginile îngălbenite, erau prinse câteva fire lungi de iarbă – Mai întâi mă gândisem la basmul meu preferat, acela cu privighetoarea, poate îl știi?

Inimă de cerneală Meggie dădu din. Cap.

Da, însă zâna pe care ai scos-o ieri la lectură nu se simte deloc bine în ulciorul în care a închis-o Basta, continuă Darius, așa că m-am gândit că ar fi preferabil să încerci cu soldatul de cositor.

Soldatul de cositor. Meggie tăcu. Soldatul de cositor vitează în corăbioara lui de hârtie... Își închipuia că ar fi apărut așa deodată lângă coșul cu fructe.

Nu! Zise ea. Nu. I-am spus deja lui Capricorn. N-am să-i scot absolut nimic citind, nici măcar de probă. Spune-i că nu mai pot. Spune-i pur și simplu că am încercat și n-a ieșit nimic din carte!

Darius se uită la ea cu milă.

Aș face-o cu plăcere! Zise el. Cu adevărat. Dar Coțofana.

— Își apăsă degetele de buze ca și cum ar fi fost prins cu ceva nepermis – Oh, scuze, vreau să spun, firește, intendentă, doamna Mortola – tu ei trebuie să-i citești. Eu n-am făcut decât să aleg textul.

Coțofana. Meggie o văzu în fața ei, cu ochii săi de pasăre. Dacă-mi mușc limba? Se gândi. Foarte tare. Din nebagare de seamă i se întâmplase de câteva ori, iar odată limba i se umflase atât de tare, încât timp de două zile comunicase cu Mo doar prin semne. Se uită la Fenoglio, căutând ajutor.

Fă-o! Zise el spre surprinderea ei. Citește-i bătrânei, dar cu o condiție: să poți păstra soldatul de cositor. Spune-i indiferent ce – că vrei să te joci cu el, că te plictisești de moarte – și apoi mai cere-i ceva: câteva foi de hârtie și un creion. Spune-i că vrei să pictezi. Ai înțeles? Dacă e de acord, mai vedem.

Meggie nu înțelese nici un cuvânt, dar înainte să-l poată întreba pe Fenoglio ce avea de gând, ușa se deschise și Coțofana se afla în cameră.

La vederea ei, lectorul sări atât de grăbit în picioare, încât răsturnă farfuria lui Meggie de pe masă.

Oh, scuze, scuze! Bâigui el, culegând cioburile cu degetele sale uscățive.

La ultimul ciob își tăie atât de rău degetul mare, încât sângele începu să picure pe podeaua de lemn.

Ridică-te, cap sec! Se răsti Mortola la el. I-ai arătat cartea din care trebuie să citească?

Darius dădu din cap și-și privi nefericit degetul tăiat.

Bine, atunci dispari. Poți să le ajuți pe femei la bucătărie. Trebuie jumulte niște găini.

Darius își strâmbă fața scârbit, dar se înclină și dispăru pe coridor, nu fără a-i mai fi aruncat o ultimă privire compătimitoare lui Meggie.

Bine! Zise Coțofana și dădu nerăbdătoare din cap. Începe să citești... Și dă-ți osteneala.

Citind cu voce tare, Meggie scoase soldatul de cositor. A fost ca și cum ar fi căzut pur și simplu din tavan. Se petrecu cu o viteză teribilă tocmai când soldatul își întinse piciorul drept în aer și rămase nemișcat pe vârful coifului, cu baioneta înfiptă printre pietrele de pavaj”.

Coțofana îl apucă înainte ca Meggie să poată pune mâna pe el. Îl examina ca pe o bucată de lemn pictată, în timp ce el se uita la ea cu ochii îngroziți. Apoi îl vârî în buzunarul jerseului ei de lână, grosolan tricatat.

Vă rog! Pot să-l am eu? Bâigui Meggie, când Coțofana era deja la ușă.

Fenoglio se așeză în spatele lui Meggie ca și cum ar fi vrut s-o acopere, dar Coțofana o măsură doar pe ea cu privirea-i fixă de pasăre – Dumneavoastră. Dumneavoastră oricum n-aveți ce face cu el, se bâlbâi Meggie în continuare. Eu mă plictisesc. Vă rog.

Coțofana se uită la ea cu o figură neclintită.

După ce îl vede Capricorn, îl capeți înapoi! Zise ea și dispăru.

Hârtia! Strigă Fenoglio. Ai uitat hârtia și creionul!

Îmi pare rău! Murmură Meggie.

Nu uitase, pur și simplu nu îndrăznise să-i mai ceară și altceva Coțofenei. Inima îi bătea să se spargă.

Ei, bine, trebuie să le capăt pe altă cale, murmură Fenoglio. Întrebarea e cum.

Meggie se duse la fereastră, își sprijini fruntea de geam și privi jos în grădină, unde câteva dintre slujnicele lui Capricorn erau ocupate să ridice și să lege tufe de tomate. Ce-ar zice oare Mo dacă ar ști că și eu pot? Pe cine ai scos, Meggie, prin lectură? Pe biata Tinker Bell și pe soldatul de cositor? Da”, murmură ea, în vreme ce desena pe fereastră un M nevăzut. Biata zână,

bietul soldat de cositor, bietul Deget-de-praf și – din nou se gândi la femeie, la femeia cu părul închis la culoare. Resa”, șopti ea. Tereza. Așa o chemase pe mama ei.

Tocmai voia să se întoarcă din nou cu spatele la fereastră, când văzu cu coada ochiului cum ceva se ridică afară pe pervaz... Un bot mic de blană. Meggie se trase înapoi, speriată. Se cațără oare șobolanii pe zidurile caselor? Da, asta fac. Dar ăsta nu era șobolan, avea un bot prea cârn. Se apropie iar foarte mult de geam.

Gwin.

Jderul se ghemui pe pervazul îngust și se uită înăuntru la ea cu ochii cârpiți de somn.

Basta! Murmură Fenoglio în spatele ei. Da, Basta o să-mi facă rost de hârtie. Asta e o idee.

Meggie deschise foarte încet fereastra, ca Gwin să nu se sperie și să se prăbușească în gol. Chiar și un jder și-ar fărâma precis toate oasele dacă ar cădea de la această înălțime pe curtea pavată. Întinse mâna foarte încet afară. Degetele ei tremurau când îl mângâie pe Gwin pe spinare. Apoi îl apucă înainte ca el s-o poată înhăța cu dinții lui mici, și-l trase repede în cameră. Se uită îngrijorată în jos, dar niciuna dintre slujnice nu observase nimic. Se aplecau deasupra brazdelor, cu rochiile learcă de transpirație din cauza soarelui fierbinte care le ardea în spate.

Sub zgarda lui Gwin era un bilet, murdar, împăturit de o sută de ori, legat strâns cu o bucățică de sfoară.

De ce deschizi fereastra? Aerul de-afară e mai fierbinte decât aici înăuntru. Noi...

Fenoglio se întrerupse și fixă încremenit animalul din brațele lui Meggie. Ea duse repede un deget la gură în semn de avertisment. Apoi îl strânse la piept pe Gwin care se zbătea și-i smulse biletul de sub zgardă. Jderul latră amenințător și încercă încă o dată să-i înhațe degetele. Nu-i plăcea să fie reținut prea mult timp. Până și pe Deget-de-praf îl mușca atunci când încerca să facă asta.

Ce-ai acolo, un șobolan?

Fenoglio se apropie. Meggie dădu drumul jderului care sări imediat pe pervaz.

Un jder! Strigă Fenoglio împietrit. De unde vine ăsta?

Meggie privi speriată spre ușă, dar paznicul nu auzise evident nimic. Fenoglio își astupă gura cu mâna și-l examina pe Gwin atât de uluit, încât Meggie mai să izbucnească în râs – Are cornițe! Șopti el.

Firește. Fiindcă tu i le-ai născocit! Îi răspunse ea.

Gwin tot se mai ghemuia pe pervazul ferestrei. Incomodat, clipea în soare. De fapt, nu-i plăcea lumina, căci ziua dormea. Cum ajunsese aici?

Meggie scoase capul pe fereastră, dar jos nu se vedeau decât tot slujnicele. Se trase grăbită în cameră și despături biletul.

O veste? Fenoglio se aplecă peste umărul ei. De la tatăl tău?

Meggie dădu din cap. Recunoscuse imediat scrierea, cu toate că nu era așa de regulată ca de obicei. Inima începu să-i joace în piept. Urmări literele

cu o privire atât de jinduitoare, de parcă ar fi fost vorba de un drum la capătul căruia ar fi așteptat-o Mo.

Ce naiba scrie aici? Nu pot să descifrez nici un cuvânt! Șopti Fenoglio. Meggie zâmbi.

Aste e scrierea elfilor! Șopti ea. Mo și cu mine am folosit-o ca scriere secretă de când am citit Stăpânul inelelor, dar el și-a cam pierdut exercițiul. A făcut destul de multe greșeli.

Bine și ce spune? Meggie îi citi biletul, Farid, cine e ăsta?

Un, băiat. Mo l-a scos citind cu voce tare din 1001 de nopți, dar asta e altă poveste. L-ai văzut, era împreună cu Deget-de-praf când acesta a fugit de tine.

Meggie împături biletul la loc și se uită încă o dată pe fereastră. Una dintre slujnice se ridicase. Își curăța mâinile de pământ și privea zidul înalt, ca și cum ar fi visat să zboare pur și simplu peste el. Cine îl adusese pe Gwin încoace? Mo? Sau jderul găsisese singur drumul? Asta era mai mult decât improbabil. Precis că el nu hoinărea ziua în amiaza mare, fără ca cineva să fi pus umărul.

Meggie vârî biletul în mâneca rochiei. Gwin tot se mai ghemuia pe pervazul ferestrei. Își lungea gâtul somnoros și mușina zidul de-afară. Poate adulmeca porumbeii care uneori aterizau în fața ferestrei.

Hrănește-l cu pâine, ca să nu plece! Îi șopti Meggie lui Fenoglio, apoi alergă la pat și-și trase rucsacul jos.

Unde era creionul? Doar avusese unul la ea. Iată-l. Era numai un capăt de creion. Dar de unde să ia hârtie? Scoase de sub saltea una dintre cărțile lui Darius și trase cu băgare de seamă forțașul. Nu mai făcuse niciodată așa ceva, să rupă o foaie dintr-o carte, dar acum trebuia s-o facă.

Îngenunche pe jos și începu să scrie cu aceleași litere împletite cu care Mo își scrisese mesajul. Știa literele și în somn: Noi suntem bine și pot și eu, Mo! Am citit cu voce tare și am scos-o din carte pe Tinker Bell, iar mâine, când se întunecă, trebuie să atrag Umbra din Inimă de cerneală, pentru Capricorn, ca să-l omoare pe Deget-de-praf. Despre Resa nu scrisese nimic. Nici un cuvânt despre faptul că își închipuia a-și fi văzut mama și că, dacă era după Capricorn, avea de trăit și ea, mai puțin de două zile. O asemenea veste nu mergea pe o bucată de hârtie, oricât de mare ar fi fost ea.

Gwin ronțăia lacom pâinea pe care i-o întindea Fenoglio. Meggie împături forțașul și i-l legă de zgardă. Ai grijă de tine!” îi șopti ea lui Gwin, apoi aruncă restul de pâine jos, în curtea lui Capricorn. Jderul alunecă pe peretele casei, ca și cum nimic n-ar fi fost mai ușor pe lume. Una dintre slujnice țipă tare când i se strecură printre picioare. Le strigă ceva celorlalte femei, pesemne îi era frică de găinile lui Capricorn, dar Gwin se făcuse deja nevăzut peste zid.

Bine, foarte bine, tatăl tău e prin urmare aici! Îi șopti Fenoglio lui Meggie, apropiindu-se de ea, lângă fereastra deschisă. Undeva pe-afară. Foarte bine. Și tu capeți înapoi soldatul de cositor. Totul merge cum nu se poate mai bine, cine zice asta?

— Își frecă vârful nasului și clipi în lumina strălucitoare a soarelui – Pasul următor, murmură el, va fi să ne folosim de superstițiile lui Basta! Ce bine că l-am înzestrat cu această mică slăbiciune! O mișcare înțeleaptă de șah.

Meggie nu înțelegea despre ce vorbea, dar îi era și indiferent. Nu se putea gândi decât la un singur lucru: Mo e aici.

Un loc sumbru.

Jim, bătrâne”, zise Lukas cu voce răgușită, a fost o călătorie scurtă. Îmi pare rău că trebuie să-mi împărtășești soarta.”

Jim înghiți.

Doar suntem prieteni”, răspunse el încet și-și mușcă buza de jos ca să nu tremure.

Eget-de-praf presupunea că el și Resa aveau să fie lăsați de Capricorn să se legene în acele blestемate de plase până la execuție, dar petrecură în ele doar o singură noapte foarte lungă. De dimineață, când soarele abia apucase să deseneze pe pereții roșii ai bisericii pete luminoase, Basta puse să fie coborâți. Pentru câteva secunde îngrozitoare, Deget-de-praf se gândi că probabil Capricorn hotărâse să-i suprime totuși rapid și pe neobservate și când simți iarăși pământ solid sub picioare, nu știa ce-i înmuia mai tare genunchii, frica sau noap-Michael Ende, Jim Knopf și Lukas, mecanicul de locomotivă tea petrecută în plasă. Oricum, abia se putea ține pe picioare.

Frica i-o șterse Basta pentru început, chiar dacă în mod sigur nu asta îi era intenția.

Mie mi-ar fi plăcut să te mai las să te legeni acolo sus, zise el în vreme ce oamenii lui îl scoteau pe Deget-de-praf din plasă. Dar Capricorn a hotărât dintr-un motiv oarecare să vă închidă în criptă pentru tot restul vieții voastre jalnice.

Deget-de-praf își dădu toată silința să-și ascundă ușurarea. Moartea se îndepărtase totuși cu câțiva pași.

Pesemne pe Capricorn îl deranjează să aibă permanent ascultători când discută cu voi planurile sale murdare, zise el. Sau poate vrea doar să fim în stare să mergem pe picioare la propria noastră execuție.

O noapte în plus în plasă și Deget-de-praf n-ar mai fi știut dacă mai are picioare. Doar după o noapte oasele îl dureau atât de tare, încât, atunci când Basta îi duse pe el și pe Resa în criptă, se mișca de parcă ar fi fost un om bătrân. Resa se împiedică de câteva ori pe trepte, s-ar fi zis că ei îi este și mai rău, dar nu scoase nici un sunet, iar când, după ce alunecase pe o treaptă, Basta o luă de braț, se smulse de lângă el și-i aruncă o privire atât de tăioasă, încât îi dădu drumul să meargă singură mai departe.

Cripta de sub biserică era un loc umed, rece, chiar și atunci când afară, precum astăzi, soarele topea țiglele de pe acoperișuri. Mirosea a mucegai și a murdărie de șoareci în măruntaiele vechii biserici și a lucruri de al căror nume Deget-de-praf nu voia să știe. La scurtă vreme după sosirea lui în acest sat părăsit, Capricorn poruncise să se pună grilaje la cămările strâmte în care dormeau, în sarcofage de piatră, preoți demult uitați. Ce e mai potrivit decât

să-i lăsăm să doarmă pe sicrie pe cei sortiți morții?”, constatase el atunci râzând. Umorel lui fusese întotdeauna de un fel cu totul special.

Basta îi împinse nerăbdător pe ultimele trepte. Era grăbit să iasă iarăși la lumina zilei, departe de morți și de duhurile lor. Mâna îi tremura când își agăță lanterna de un cui și deschise grilajul primei celule. Aici jos nu exista lumină electrică. Nu existau nici încălzire și nici alte cuceriri ale acestei lumi, doar sarcofagele tăcute și șoarecii care alunecau peste dalele de piatră sparte.

Ei, nu vrei să ne mai ții puțin companie? Întrebă Deget-de-praf, când Basta îi împinse în celulă.

Fură siliți să-și plece capetele. Abia se putea sta drept sub bolțile bătrâne – Am putea să ne spunem povești despre duhuri. Știu câteva noi.

Basta mârâi ca un câine.

Pentru tine n-o să avem nevoie de sicriu, Deget-jegos! Zise el în vreme ce închidea din nou grilajul.

Așa-i! Poate o urnă, un borcan de marmeladă, dar precis nu un sicriu.

Deget-de-praf se dădu un pas înapoia grilajului. Astfel era în afara bății cuțitului lui Basta – Văd că ai o nouă amuletă! Îi strigă el.

Basta era aproape pe scară – E iarăși o labă de iepure, nu? Nu ți-am spus că un obiect ca ăsta le atrage pe Doamnele Albe? În vechea noastră lume ele puteau fi văzute, aici însă, în mod nepractic, nu, totuși ele sunt, firește și aici, cu șoaptele și degetele lor de gheață.

Basta stătea pe scară, cu pumnii strânși și continua să-i întoarcă spatele. Deget-de-praf se minuna de fiecare dată cât de ușor putea fi speriat Basta cu câteva cuvinte., îți amintești cum își prind victimele? Continuă el. Îți șoptesc numele: Bastaaal”. Și începi imediat să-ngheți și apoi...

Numele tău or să ți-l șoptească curând, Deget-murdar! Îl întrerupse Basta cu vocea tremurândă și apoi se repezi pe scări în sus ca și cum Doamnele Albe ar fi fost deja pe urmele lui.

Pașii săi se stinseră și Deget-de-praf rămase singur -cu liniștea, cu moartea și cu Resa. Erau evident singurii prizonieri. Uneori Capricorn pune pe câte un biet om să fie închis în criptă ca să-l sperie, dar cei mai mulți care ajungeau aici și-și scriau numele pe sarcofage dispăreau în câte o noapte întunecată și nimeni nu-i mai vedea vreodată.

Despărțirea lor de această lume avea să fie ceva mai spectaculoasă.

Ultima mea reprezentație, ca să zic așa, se gândi Deget-de-praf. Poate o să fie așa ca să pot constata cu acest prilej că totul aici n-a fost decât un vis urât și că eu trebuie să mor doar ca să ajung acasă. O reprezentație plăcută. De-ar putea să creadă asta!

Resa se așezase pe sarcofag. Era un sicriu modest de piatră. Capacul era spart și numele care fusese pe el cândva nu mai putea fi descifrat. Aproximarea morților nu părea să-i inspire frică Resei.

Cu Deget-de-praf lucrurile stăteau altfel. Lui nu-i era frică de duhuri și de Doamnele Albe ca lui Basta. Dacă ar fi apărut una, ar fi salutat-o cu toată buna-cuviință. Nu. Lui îi era frică de moarte. I se părea că o aude aici jos respirând atât de adânc, încât pentru el nu mai rămânea nici pic de aer. Își

simțea pieptul ca și cum s-ar fi așezat pe el un animal mare și urât. Poate că acolo sus, în plasă, nu fusese totuși atât de rău. Oricum, se putea respira.

Simțea cum Resa îl observă. Ciocănind în capacul sarcofagului, ea îi făcu semn să vină mai aproape. Șovăind, se așează lângă ea. Resa băgă mâna în buzunarul rochiei, scoase o lumânare și i-o ținu întrebător în față. Deget-de-praf zâmbi. Da, firește că avea chibrituri. Era un joc de copii să ascundă de Basta și de celelalte capete seci ceva atât de mic cum sunt câteva chibrituri.

Resa lipi de sicriu, cu puțină ceară, lumânarea aprinsă, îi plăceau lumânările, lumânările aprinse și pietrele. Avea din astea totdeauna în buzunar – și încă altele. Poate aprinsese azi lumânarea numai pentru el, fiindcă știa cât de mult iubea focul.

Îmi pare rău, ar fi trebuit să caut singur cartea, zise el, în timp ce își trecea degetul prin flacăra strălucitoare. Iartă-mă.

Îi astupă gura. Pesemne asta însemna că, după părerea ei, nu era nimic de iertat. Ce minciună drăguță, fără cuvinte. Resa își îndepărtă mâna și Deget-de-praf își dresă glasul.

Tu... N-ai găsit-o, nu?

Nu că asta ar mai avea acum vreo importanță, dar trebuia să știe.

Resa scutură din cap și ridică din umeri cu părere de rău.

Ei, mi-am închipuit. Oftă.

Liniștea era groaznică, mai groaznică decât o mie de voci.

Spune-mi o poveste, Resa! Zise el încet și se apropie mai mult de ea.

Te rog! Adăugă în gând. Alungă-mi frica. Îmi apasă pieptul. Du-ne într-un alt loc, mai bun.

Resa putea să facă asta. Știa nesfârșit de multe povești, de unde, nu-i dezvăluise niciodată, dar el știa, firește. Știa precis cine-i citise mai demult poveștile, în definitiv îi recunoscuse chipul imediat, încă de când o văzuse prima dată în casa lui Capricorn. Limbă-vrăjită îi arătase de suficient de multe ori fotografia ei.

Resa scoase o bucată de hârtie din buzunarele ei fără fund. Nu doar lanțuri și pietre se ascundeau în ele. După cum Deget-de-praf avea întotdeauna la el ceva cu care să aprindă focul, Resa avea hârtie și creion, limba ei din lemn, cum o numea; mucuri de lumânare, un creion și ceva hârtie murdară – evident niciunul dintre aceste lucruri nu li se păruseră oamenilor lui Capricorn suficient de primejdios ca să i-l ia.

Când spunea una dintre poveștile ei, scria uneori doar o jumătate de propoziție și Deget-de-praf trebuia s-o încheie. Așa mergea mai repede, iar povestea își schimba în mod uimitor cursul. Dar de astă dată nu voia să spună povești, deși el ar fi avut nevoie de una mai urgent ca oricând.

Cine e fata? Întrebă Resa.

Firește. Meggie. Să mintă? De ce nu? Dar nu o făcu, nu știa nici el de ce.

E fata lui Limbă-vrăjită.

Ce vârstă are?

Doisprezece, cred.

Răspunsul se potrivea. Văzu în ochii ei. Erau ochii lui Meggie. Poate ceva mai obosiți.

Cum arată Limbă-vrăjită? Cred că m-ai mai întrebat asta. N-are cicatrice ca mine.

Încercă să zâmbească, dar Resa rămase gravă. Lumina lumânării tremura pe chipul ei. Tu îi cunoști fața mai bine decât mine, dar n-am să-ți spun. El mi-a luat o lume întreagă, de ce eu să n-am voie să-i iau femeia?

Ea se ridică și-și ținu mâna deasupra capului.

Da. E înalt. Mai înalt decât tine și mai înalt decât mine.

De ce nu mințea -? Da, părul său e negru, dar acum nu vreau să vorbesc despre el!

— Își dădu și el seama că vocea îi suna supărată – Te rog!

O luă de mână și o trase din nou lângă el – Spune-mi mai bine o poveste. Lumânarea se va stinge în curând, iar lumina pe care ne-a lăsat-o Basta ajunge doar ca să vezi aceste sarcofage blestemate, dar nu și să descifrezi litere.

Se uită la el gânditoare, ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile, cuvintele pe care el nu le rostea. Dar Deget-de-praf se pricepea să-și ascundă fața mai bine decât Limbă-vrăjită, mult mai bine. Putea s-o facă de nepătruns: un scut pentru inima lui împotriva privirilor curioase. Ce le păsa altora de inima lui?

Resa se aplecă deasupra hârtiei și începu să scrie.

Ciulește urechea și fii atent și ascultă; căci asta a avut loc și s-a petrecut și s-a întâmplat și s-a produs și a fost, puiul meu drag, atunci când dobitoacele domestice erau sălbatic. Câinele era sălbatic și calul era sălbatic și vaca era sălbatică și oaia era sălbatică și porcul era sălbatic -atât de sălbatic cum nu ne putem închipui de mult – și ele umblau în felul lor sălbatic prin pădurile vaste și sălbatic. Dar cea mai sălbatică dintre toate animalele sălbatic era pisica. Ea rămase singură și pentru ea orice loc era la fel de bun ca oricare altul.”

Resa știa întotdeauna care era povestea de care el tocmai avea nevoie. Era o străină în lumea asta, exact ca și el. Pur și simplu era cu neputință să țină de Limbă-vrăjită.

Relatarea lui Farid.

Bine, atunci”, zise Zoff. Am de spus următoarele, cine crede că are un plan mai bun, poate să povestească după aia.”

Michael de Larrabeiti, Borriblii 2-în labirintul spiralei înd Farid se întoarse, Limbă-vrăjită îl și aștepta.

Elinor dormea sub copaci, cu fața înroșită de arșița amiezii, dar Limbă-vrăjită stătea tot acolo unde îl lăsase Farid. Când îl văzu urcând dealul, o ușurare i se răspândi pe față.

Am auzit împușcături! Îi strigă lui Farid. Credeam că n-o să te mai vedem niciodată.

Trag asupra pisicilor, răspunse Farid și se lăsă să cadă în iarbă.

Grija lui Limbă-vrăjită îl făcea să se simtă stingherit. Nu era obișnuit să-și facă griji cineva din pricina lui. De ce a durat atâta? Pe unde te-ai vânturat?

Cu asemenea primire era obișnuit. Chiar și fața lui Deget-de-praf fusese întotdeauna închisă, distantă ca o ușă zăvorâtă. În schimb, lui Limbă-vrăjită totul îi era scris pe frunte – grijă, bucurie, supărare, durere, iubire – chiar dacă încerca să ascundă, așa cum tocmai se străduia acum să-și înghită întrebarea care precis îi stătea pe limbă încă de la plecarea lui Farid.

Fata ta e bine, zise Farid. Și a primit vestea de la tine – cu toate că e închisă la etajul cel mai de sus al casei lui Capricorn. Dar Gwin e un mare cățărător, mai bun decât Deget-de-praf și asta spune ceva.

Auzi cum Limbă-vrăjită răsuflă ușurat, ca și cum toată greutatea lumii i s-ar fi luat de pe piept.

Am primit chiar un răspuns.

Farid îl scoase pe Gwin din rucsac, îl ținu strâns și desprinse de zgardă mesajul lui Meggie.

Limbă-vrăjită despături hârtia cu atâta grijă, de parcă s-ar fi temut să nu șteargă literele cu degetele sale.

Forzaț, murmură el. Trebuie să-l fi rupt dintr-o carte.

Ce scrie?

Ai încercat să citești?

Farid scutură din cap și scoase o bucată de pâine din buzunarul pantalonului. Gwin își merita răsplata. Dar jderul dispăruse. Pesemne recupera somnul de care se lipsise îndelung.

Nu știi să citești, așa-i?

Nu.

Ei, scrierea de aici o pot foarte puțin citi. Este aceeași pe care am folosit și eu. Ai văzut că nici Elinor n-a putut s-o descifreze.

Limbă-vrăjită netezi hârtia, era de un galben mat ca nisipul din deșert, citi și ridică brusc capul – Doamne sfinte! Murmură el. Asta mai lipsea.

Ce e?

Farid mușcă din pâinea pe care o păstrase pentru jder. Era tare, în curând va trebui să fure alta.

Meggie poate și ea!

Limbă-vrăjită scutură neîncrezător capul și fixă hârtia din mâna lui.

Farid își sprijini cotul în iarbă.

Știu, toți vorbesc despre asta... Am tras cu urechea. Toți spun că poate să vrăjească la fel ca și tine și că acum Capricorn nu trebuie să te mai aștepte pe tine. Nu mai are nevoie de tine.

Limbă-vrăjită îl privi ca și cum nu s-ar fi gândit la asta.

Așa-i, murmură el. Acum n-o să-i mai dea drumul niciodată. Nu de bunăvoie.

Fixă literele scrise de Meggie. Lui Farid i se părea că sunt ca niște urme de șarpe pe nisip.

Ce mai scrie?

Că l-au prins pe Deget-de-praf și că ea trebuie să citească cu voce tare și să scoată din carte pe cineva care o să-l omoare chiar mâine seară.

Lăsa biletul să-i cadă și-și trecu mâna prin păr.

Da, am auzit și eu asta.

Farid rupse un fir de iarbă și-l mărunți în bucățele minuscule – Se pare că l-au închis în cripta de sub biserică. Ce mai scrie în bilet? Fata ta nu scrie nimic despre cel pe care trebuie să-l atragă pentru Capricorn?

Limbă-vrăjită scutură din cap, dar Farid văzu că știa mai multe decât îi destăinuia.

Poți să-mi spui liniștit! E un călău, nu-i așa? Unul care se pricepe să taie capete.

Limbă-vrăjită tăcu de parcă nu l-ar fi auzit.

Am văzut așa ceva, zise Farid. Poți deci să-mi povestești liniștit. În cazul în care călăul știe să mânuiască bine sabia, merge destul de repede.

Limbă-vrăjită îl privi pentru o clipă încremenit, apoi scutură din cap.

Nu e nici un călău, zise el. Cel puțin nu unul cu sabie. Mai ales nu e om. Farid se făcu alb.

Nu e om?

Limbă-vrăjită scutură din cap. Dură o clipă până putu să vorbească mai departe.

Ei îl numesc Umbra, zise el cu voce stinsă. Nu-mi mai amintesc exact cuvintele prin care e descris în carte, știu doar că mi l-am imaginat ca pe o făptură din cenușă încinsă, cenușie și fierbinte, fără chip.

Farid îl privi fix. Pentru moment își dori să nu fi întrebat.

Se... Bucură cu toții încă de pe-acum de execuție, povesti el mai departe cu vocea întretăiată. Gecile Negre sunt cu adevărat bine dispuse. Vor s-o omoare și pe femeia care s-a întâlnit cu Deget-de-praf. Fiindcă a încercat să dea de carte pentru el.

Scobea pământul cu degetele goale de la picioare. Deget-de-praf încercase să-l obișnuiască să poarte pantofi, din cauza șerpilor, dar la fiecare pas i se părea că cineva îi strânge degetele, de aceea până la urmă îi aruncase în foc.

Ce fel de femeie? Una dintre slujnicele lui Capricorn?

Limbă-vrăjită îl privi întrebător. Farid dădu din cap. Își frecă degetele de la picioare. Erau pline de mușcăături de furnici.

Nu poate să vorbească, e mută ca un pește. Deget-de-praf are o fotografie a ei în rucsac. L-a ajutat de mai multe ori. Afară de asta cred că e îndrăgostit de ea.

Nu fusese greu pentru el să facă cercetări în sat. Acolo erau mulți băieți, nu mai mari decât el. Spălau mașinile Gecilor Negre, le curățau cizmele și armele, aduceau scrisori de dragoste... Scrisori de dragoste a trebuit și el să aducă, pe atunci, în cealaltă viață. Nu trebuise să curețe cizme, în schimb, arme, da – și murdărie de cămilă curățase cu lopata. Să lustruiești lacul mașinilor era precis mai plăcut.

Farid privi țintă cerul. Treceau nori minusculi, albi ca fulgii de bătălan, învolburați ca florile de glicină. Peste cerul de aici alunecau adesea nori. Lui Farid îi plăceau. Cerul de deasupra lumii din care venea el fusese întotdeauna gol.

Măine chiar, murmură Limbă-vrăjită. Ce să fac? Cum s-o scot din casa lui Capricorn? Poate m-aș strecura la noapte, dar aș avea nevoie de un costum negru...

Ți-am adus unul.

Farid trase mai întâi geaca, apoi pantalonii din rucsac – Le-am furat de pe frânghia de rufe. Pentru Elinor am o rochie.

Limbă vrăjită îl examina cu o admirație atât de sinceră, încât Farid roși.

Ești un drac și jumătate! Poate că pe tine ar trebui să te întreb cum s-o scot pe Meggie din acest sat?

Farid zâmbi stânjenit și-și examina degetele de la picioare. Să-l întrebe pe el? Nimeni nu-l întrebese vreodată ce idei are. Fusesse întotdeauna doar câinele care adulmeca, doar spionul. Planurile le făcuseră alții: planuri pentru incursiuni de pradă, atacuri, planuri de răzbunare. Câinele nu e întrebat. Câinele e doar bătut dacă nu ascultă.

Noi suntem doar doi, iar acolo jos sunt cel puțin douăzeci, zise el. N-o să fie ușor...

Limbă-vrăjită privi spre locul unde își aveau adăpostul și unde femeia dormea sub copaci.

N-o numeri și pe Elinor? E o greșeală. Ea e mai bățăioasă decât mine și pentru moment foarte furioasă.

Farid zâmbi.

Bine. Arunci trei! Zise el. Trei contra douăzeci.

Da, asta nu sună bine, știu.

Limbă-vrăjită se ridică oftând – Hai să-i povestim Elinorei ce-ai descoperit, zise el, dar Farid rămase în iarbă.

Apucă o cracă uscată din cele care zăceau peste tot. Lemn de foc de prima mână. Aici era imens de mult. În viața lui de dinainte, pentru un asemenea lemn s-ar fi mers departe, foarte departe. S-ar fi plătit cu aur. Farid examina lemnul, își trecu degetele peste coaja scorțoasă și privi spre satul lui Capricorn.

Putem să ne ajutăm de foc, zise el. Limbă-vrăjită îl privi fără să înțeleagă.

Adică ce vrei să spui?

Farid mai ridică un băț și încă unul. Puse unele peste altele, toate aceste ramuri și crăci pe care copacii le aruncau aici de parcă le-ar fi prisosit.

Deget-de-praf mi-a arătat cum se îmblânzește focul. El e ca Gwin: mușcă dacă nu știi cum să-l apuci, dar dacă te porți cum trebuie cu el, face ce vrei. Asta m-a învățat Deget-de-praf. Dacă îl folosim la momentul potrivit și la locul potrivit...

Limbă-vrăjită se aplecă, luă o cracă și-și trecu mâna peste ea.

Și cum vrei să-l oprești, după ce i-ai dat drumul? N-a plouat de mult. Înainte să-ți dai seama, ard dealurile.

Farid ridică din umeri.

Doar dacă vântul e nefavorabil. Dar Limbă-vrăjită scutură din cap.

Nu! Zise el hotărât. Cu focul mă joc pe aceste dealuri doar dacă nu-mi mai vine nici o altă idee. Să ne strecurăm la noapte în sat. Poate trecem de

paznici. Poate se cunosc atât de prost între ei, încât mă iau drept unul dintre ai lor. În definitiv, am reușit o dată să le scăpăm printre degete. Poate izbutim și a doua oară.

Sunt cam mulți de poate”.

Știu! Răspunse Limbă-vrăjită. Știu.

Câteva minciuni pentru Basta.

Uită-te-ncoace!”, strigă ea. Scuipe pe jos și blestem. Neagră să-i fie prăbușirea. Dacă îl vezi pe Laird, să-i spui; să-i spui că asta a fost a două sute nouăsprezecea oară când Jeannet Clouston a aruncat blestemul asupra lui și asupra casei sale, asupra hambarului și a grajdului, asupra slujitorimii și a oaspeților, asupra oricui, fie bărbat, femeie, fată și copil – neagră, neagră să le fie prăbușirea!”

Robert L. Stevenson, Răpit f-rtoglio avu nevoie doar de câteva propoziții ca să convingă paznicul că trebuia să vorbească pe loc cu Basta. Bătrânul era un mincinos binecuvântat. Din nimic țesea povești, mai repede decât își țesea păianjenul pânza.

Ce vrei, moșule? Întrebă Basta, stând în ușă.

Adusesse soldatul de cositor – lată-l, vrăjitoareo mică! Îi zise lui Meggie, punându-i-l în mână. L-aș fi aruncat în foc, dar pe mine nu mă mai ascultă nimeni.

La cuvântul foc”, soldatul de cositor se înfiora, mustăcioara i se zbârli, iar ochii îi aruncară. O privire atât de deznădăduită, încât lui Meggie îi sfâșie inima. Înconjurându-l protector cu mâinile, i se păru că-i aude bătaia inimii. Își aminti sfârșitul poveștii lui: Atunci soldatul de cositor se topi, prefăcându-se într-un bulgăre pe care îl găsi a doua zi slujnica atunci când scoase cenușa. Devenise o mică inimă de cositor”.

Da, nimeni nu te mai ascultă, sunt și eu de aceeași părere!

Fenoglio îl măsură pe Basta compătimitor ca un tată pe fiul său – ceea ce într-o oarecare măsură și era – Exact din acest motiv am vrut să vorbesc cu tine.

Coborî vocea conspirativ – îți propun un târg.

Un târg? Basta îl cercetă cu un amestec de frică și aroganță.

Da, un târg, repetă încet Fenoglio. Eu mă plictisesc! Sunt un scribălău, cum mi-ai zis tu atât de bine, am nevoie de hârtie precum alții au nevoie de pâine și vin sau de orice altceva. Adu-mi hârtie, Basta și eu te ajut să-ți recapeți cheile. Știi tu, cheile pe care ți le-a luat Coțofana.

Basta își scoase cuțitul. Când îl scoase din teacă, soldatul de cositor începu să tremure atât de puternic, încât baioneta îi alunecă din mâinile minuscule.

Cum o să se întâmple asta? Întrebă Basta, în vreme ce-și curăța unghiile cu vârful cuțitului.

Fenoglio se aplecă spre el:

Am să-ți scriu un mic descântec de vătămare. Unul care o va sili pe Mortola să stea săptămâni în pat și-ți va da ție timp să-l convingi pe Capricorn că tu ești adevăratul stăpân al cheilor. Firește, descântecul nu va acționa imediat, dar crede-mă, când o să înceapă să acționeze...

Fenoglio ridică semnificativ din sprâncene. Dar Basta strâmbă disprețuitor din nas.

Am încercat deja cu păianjeni, cu pătrunjel și sare. Bătrânei nu-i poate veni nimic de hac.

Pătrunjel și păianjeni!

Fenoglio râse încet.

Ești un prost, Basta. Eu nu vorbesc despre vrăji de copii. Vorbesc de litere. Nimic nu este mai puternic decât ele, în bine ca și în rău, crede-mă.

Vocea lui Fenoglio coborî, deveni o șoaptă: Și pe tine te-am creat din litere, Basta! Pe tine și pe Capricorn.

Basta se trase înapoi. Frica și ura sunt surori, iar Meggie le văzu pe amândouă pe fața lui Basta. Și mai văzu ceva: că îl credea pe bătrân. Credea fiecare cuvânt.

Ești un vrăjitor! Izbucni el. Tu și fata ar trebui să fiți arși ca și blestematele astea de cărți și tatăl ei la fel. Scuipe repede la picioarele bătrânului, de trei ori.

Oh, scuipe. La ce să folosească? Împotriva deochiului? Zise batjocoritor Fenoglio. Asta cu arderea nu e o idee prea nouă, Basta, dar un prieten al ideilor noi tu n-ai fost niciodată. Ei, bine, să ne întoarcem la târgul nostru, da?

Basta fixă soldatul de cositor până ce Meggie îl ascunse în spatele ei.

Bine, atunci! Mârâi el. Dar am să verific în fiecare zi ce-ai mângălit acolo, ai priceput?

Cum ai să faci asta? Se gândi Meggie. Doar nu știi să citești. Basta se uită la ea, ca și cum ar fi auzit la ce se gândea.

Cunosc aici o slujnică, zise el. Ea o să-mi citească, deci nu încerca nici o șmecherie, ai priceput?

Desigur!

Fenoglio dădu energic din cap – Ah, da și un stilou n-ar fi rău. Unul cu cerneală neagră, dacă se poate.

Basta aduse un stilou și un teanc mare de hârtie albă de scris la mașină. Cu o figură importantă, Fenoglio se așeză la masă, luă prima foaie, o împături și o rupse apoi cu grijă în șase. Pe fiecare bucată scrise cinci litere încârligate, aproape indescifrabile și toate la fel. Apoi împături bilețele cu grijă, scuipe o dată pe fiecare, i le întinse lui Basta și-i explică să le ascundă în felul următor:

Câte trei acolo unde doarme, acolo unde mănâncă și acolo unde lucrează. Numai așa, după trei zile și trei nopți se va instala efectul dorit. Dacă ar fi ca blestemata să găsească unul dintre bilete, atunci vraja se va întoarce imediat împotriva ta.

Ce înseamnă asta?

Basta se holba la biletele lui Fenoglio de parcă vraja acestora i-ar fi adus pe loc ciurma pe cap.

Ei, ascunde-le așa ca să nu le găsească! Răspunse Fenoglio și-l împinse spre ușă.

Dacă nu are efect, bătrâne, mârâi Basta înainte de a trage ușa după el, îți împodobesc fața la fel cum i-am făcut lui Deget-de-praf.

Apoi dispăru și Fenoglio se sprijini cu un zâmbet mulțumit de ușa închisă.

Dar n-o să aibă efect! Șopti Meggie.

Ei, și? Trei zile sunt un timp lung, răspunse Fenoglio, în timp ce se așeza din nou la masă. Și cred că n-o s-avem nevoie de ele. În definitiv vrem să împiedicăm mâine seară o execuție, nu?

Restul zilei privi în gol sau scrise ca un apucat. Tot mai multe coli albe se umplură de o scriere mare care se precipita nerăbdătoare pe hârtie.

Meggie nu-l deranja. Se duse la fereastră cu soldatul de cositor: privi spre dealuri și se întrebă unde se ascundea Mo în acest hățiș de frunze și ramuri. Soldatul de cositor stătea lângă ea, cu piciorul întins drept în față și cerceta cu ochi speriați lumea care-i era complet străină. Poate se gândea la dansatoarea de hârtie de care era așa de îndrăgostit, poate nu se gândea la nimic. Nu spunea nici un cuvânt.

Trezită în noaptea neagră.

Și flori aduceau slujitorii, de fiecare dată la ceasul amiezii.

Grămezi mari de flori de stejar și de grozamă și de crețușcă, cele mai frumoase și mai delicate care puteau fi culese în pădure și pe câmp.

Evangeline Walton, Cele patru ramuri ale lui Mabinogi fără se întunecase de mult, dar Fenoglio tot mai scria. Sub masă zăceau foile pe care le mototolise sau le rupsese. Erau mai multe cele pe care le punea deoparte cu grijă, ca și cum literele ar fi putut să alunece de pe hârtie. Când una dintre slujnice, o fătucă mică, slabă, le aduse cina, Fenoglio ascunse sub pătura lui paginile puse deoparte. Basta nu mai veni în seara aceea. Poate era prea ocupat să ascundă bilețelele magice ale lui Fenoglio.

Meggie se culcă abia când afară era atât de întuneric, încât dealurile se contopiseră cu cerul. Lăsa geamul deschis. Noapte bună!", șopti întunericului de-afară, ca și cum Mo ar fi putut s-o audă. Luă apoi soldatul de cositor și se cațără în pat. Puse soldățelul lângă pernă.

Crede-mă, tu ai nimerit mai bine decât Tinker Bell! Îi șopti. Ea e la Basta deoarece el crede că zânele aduc noroc și știi ceva? Dacă o să ieșim vreodată de aici, îți promit să-ți meșteresc o dansatoare, la fel ca în povestea ta.

El nu răspunse nici la asta nimic. Se uita doar la ea cu ochii săi triști și apoi dădu din cap, aproape imperceptibil. Și-a pierdut și el vocea? Se gândi Meggie, sau nu putea încă să vorbească? Gura lui arăta într-adevăr de parcă nu ar fi deschis-o niciodată. Dacă aş avea cartea aici, aş putea să recitesc povestea sau aş putea să încerc să-i aduc dansatoarea. Dar cartea e la Coțofană. Tot ea pusese să-i fie luate și celelalte cărți.

Soldatul de cositor se sprijini de perete și închise ochii. Nu, dansatoarea îi sfâșie numai inima! Se gândi Meggie, înainte să adoarmă. Ultimul lucru pe care îl auzi era stiloul lui Fenoglio alergând pe foaia de hârtie, de la literă la literă, iute ca o suveică ce compune din fire negre o imagine bogată.

În această noapte Meggie nu visă monștri. Nici măcar un păianjen nu alerga prin visele ei. Era acasă, știa asta, cu toate că odaia ei arăta ca aceea din casa Elinorei. Mo era și el acolo și mama ei. Arăta ca Elinor, dar Meggie

știa că era femeia care atârnase alături de Deget-de-praf în biserica lui Capricorn. În vise știm multe, știm mai ales că nu trebuie să ne încredem în ceea ce vedem. Știm pur și simplu. Tocmai voia să se așeze lângă mama ei, pe sofaua care se afla între rafturile cu cărți ale lui Mo, când deodată cineva îi șopti numele: Meggie"! Și iarăși: Meggie"! Nu voia să audă, voia ca visul să nu se mai termine niciodată, dar vocea striga nemiloasă mai departe. Meggie o cunoștea. Deschise ochii împotriva voinței ei.

Fenoglio stătea lângă patul ei, cu degetele negre de cerneală, negre ca noaptea de-afară, din fața ferestrei deschise.

Ce-i? Vreau să dorm.

Meggie îi întoarse spatele. Voia să se întoarcă din nou în vis. Poate că mai era acolo, undeva în spatele pleoapelor închise. Poate se mai lipea puțină fericire de genele ei, ca un praf de aur. Nu lăsau visele în basme așa ceva în urma lor? Soldatul de cositor mai dormea și el, își lăsase capul în piept.

Dar am terminat!

Fenoglio vorbea șoptit, deși sforăitul paznicului pătrundea deslușit prin ușă. Pe masă, în lumina pâlpâitoare a lumânării, zăcea un teanc de foi scrise.

Meggie se sculă căscând.

În noaptea asta trebuie să încercăm ceva! Murmură Fenoglio. Vom vedea dacă putem schimba poveștile cu vocea ta și cuvintele mele. O să încercăm să-l trimitem înapoi pe soldățelul nostru.

Aduse grăbit paginile scrise și i le puse în poală – E dezavantajos că trebuie să încercăm cu o poveste pe care nu eu am scris-o, dar ce-are a face? Ce-avem de pierdut?

Să-l trimitem înapoi? Dar eu nu vreau să-l trimit înapoi! Zise Meggie încremenită. O să moară. Băiatul îl azvârle în cămin și se topește. Și dansatoarea arde. În schimb din dansatoare nu rămăsese decât steaua și aceasta se carbonizase."

Nu, nu!

Fenoglio bătu tactul nerăbdător pe foile din poala ei – I-am scris o nouă poveste cu sfârșit fericit. Asta a fost ideea tatălui tău: de a schimba povestea! Pe el îl interesa doar s-o aducă înapoi pe mama ta, să rescriu Inimă de cerneală în așa fel încât ea să fie expulzată. Dar dacă această idee funcționează într-adevăr, Meggie, dacă se poate schimba o poveste tipărită, adăugându-se alte cuvinte, atunci totul se poate schimba: cine iese, cine intră, cum se termină, pe cine ferește și pe cine nefericește. Înțelegi? E doar o încercare, Meggie! Dar dacă soldatul de cositor dispare, atunci, crede-mă, putem să schimbăm și Inimă de cerneală! Cum anume, trebuie să mă gândesc, dar acum citește. Te rog!

Fenoglio aduse lanterna de sub pernă și i-o vârî lui Meggie în mână.

Șovăind, îndreptă lumina spre prima foaie scrisă îndesat, își simți deodată buzele uscate.

Se termină într-adevăr bine?

Își trecu limba peste buze și se uită la soldatul de cositor adormit. I se păru că aude un sforăit ușor.

Da, da, am scris un final dulceag de fericit.

Fenoglio dădu nerăbdător din cap – El se duce cu dansatoarea în acel castel și trăiesc acolo fără griji până la sfârșitul zilelor... Nici un fel de inimi topite, nici o hârtie arsă, nimic decât dragoste fericită.

Scrisul tău e greu de citit.

Ce? Mi-am dat cea mai mare silință!

Totuși. Bătrânul oftă.

Bine, hai, zise Meggie. Încerc.

Fiecare literă e importantă! Se gândi ea. Las-o să sune, să trâmbițeze, să șoptească și să susure și să se rostogolească. Apoi începu să citească.

La cea de a treia propoziție soldatul de cositor se ridică drept ca o lumânare. Meggie se uita cu coada ochiului. Pentru o clipă pierdu aproape firul, i se împiedică limba de un cuvânt și mai citi o dată. După care nu îndrăzni să se mai uite la soldățel... Până ce Fenoglio îi puse mâna pe braț.

A dispărut! Șopti el. Meggie, a dispărut! Avea dreptate. Patul era gol.

Fenoglio o strânse de mână atât de tare că o duru.

Ești într-adevăr o mică magiciană! Șopti el. Dar nici eu n-am fost rău, așa-i? Nu, într-adevăr n-am fost rău.

— Își privi admirativ degetele mânjite de cerneală. Apoi bătu din palme și dansă ca un urs bătrân de jur-împrejurul camerei strâmte. Când în sfârșit se opri iarăși lângă patul lui Meggie, nu mai avea suflu – Noi doi o să-i pregătim lui Capricorn o surpriză frumoasă, șopti el, în vreme ce un zâmbet se cuibărea în fiecare dintre zbârciturile sale. O să mă pun imediat pe treabă! O, da! O să aibă ceea ce vrea: o să-i citești și-o să-i scoți Umbra. Dar vechiul lui prieten o să fie schimbat, de asta o să am eu grijă! Eu, Fenoglio, meșterul cuvintelor, magicianul cernelii, vrăjitorul hârtiei. Eu l-am creat pe Capricorn și eu am să-l nimicesc, ca și cum n-ar fi fost niciodată – ceea ce, trebuie să recunosc, ar fi fost mai bine! Bietul Capricorn! O să-i meargă exact ca magicianului care a făcut pentru nepotul său o femeie din flori. Știi povestea, nu?

Meggie se uita fix la locul în care stătuse soldatul de cositor. Ii lipsea.

Nu! Murmură ea. Ce femeie din flori?

E o poveste foarte veche. Îți povestesc versiunea scurtă. Cea lungă e mai frumoasă, dar în curând se luminează. Deci – a fost o dată un magician pe nume Gwydion, care avea un nepot pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume, dar mama acestuia îl blestemase.

De ce?

Asta ne-ar duce acum prea departe. Îl blestemase. Dacă atingea o femeie trebuia să moară. Vrăjitorului îi sfâșia inima. Nepotul său iubit să fie condamnat pentru totdeauna la o singurătate dezolantă? Nu. De ce era el magician? Deci s-a ascuns trei zile și trei nopți în camera lui de magician și a făcut o femeie din flori, din crețușcă, grozamă și flori de stejar. Nu era pe lume o femeie mai frumoasă și nepotul lui Gwydion s-a îndrăgostit pe loc de ea. Dar Blodeuwedd, așa se numea, i-a fost fatală. S-a îndrăgostit de un altul și împreună cu acela l-a omorât pe nepotul magicianului.

Blodeuwedd!

Meggie gustă numele ca pe un fruct exotic – E trist. Ce s-a întâmplat cu ea? A omorât-o magicianul și pe ea drept pedeapsă?

Nu, Gwydion a prefăcut-o într-o bufniță și de-atunci și până astăzi tipătul bufnițelor aduce cu plânsul femeilor.

Frumos! Trist și frumos, murmură Meggie.

De ce poveștile triste erau adesea așa de frumoase? În viața adevărată era altfel – Bun, acum știu povestea despre femeia din flori, zise ea. Dar ce legătură are cu Capricorn?

Deci Blodeuwedd n-a făcut ceea ce se aștepta de la ea. Și tocmai de asta o s-avem noi grijă: vocea ta și cuvintele mele, cuvinte frumoase, nou-nouțe, vor avea grijă ca Umbra lui Capricorn să nu facă ceea ce se așteaptă de la el!

Fenoglio arăta atât de mulțumit, ca o țestoasă care a dat peste o foaie proaspătă de salată și asta într-un loc absolut nesperat.

Și ce anume trebuie să facă?

Fenoglio își încreți fruntea. Mulțumirea îi dispăruse.

La asta încă mai lucrez, zise el necăjit și-și lovi fruntea. Exact aici. Asta cere timp.

Afară se ridicau voci, voci de bărbați. Veneau de dincolo de zid. Meggie alunecă grabnic din pat și alergă la fereastra deschisă. Auzi pași pripiți, împiedicați care fugeau – și apoi împușcături, dar nu putea să vadă firește nimic. Larma părea să vină dinspre piața din fața bisericii.

Hei, atenție! Șopti Fenoglio și o ținu de umeri.

Din nou se auziră împușcături. Oamenii lui Capricorn își strigau ceva. Vocile lor sunau furios, agitat. De ce nu putea să înțeleagă ceea ce spuneau? Plină de spaimă se uită la Fenoglio, poate fusese el în stare să înțeleagă ceva din strigătele lor, cuvinte, nume...

Cred că știu la ce te gândești, dar precis n-a fost tatăl tău! O liniști el. Doar nu e atât de nebun încât să se strecoare noaptea în casa lui Capricorn!

O trase blând de la fereastră. Vocile amuțiră. Noaptea deveni din nou liniștită, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cu inima bătând, Meggie se cațără din nou în patul ei. Fenoglio o ajută să se suie.

Pune-l pe monstru să-l omoare pe Capricorn! Șopti ea. Fă în așa fel ca Umbra să-l omoare. Se sperie și ea de cuvintele ei. Dar nu și le retrase.

Fenoglio își frecă fruntea.

Da, asta va trebui să fac, nu-i așa? Murmură el. Meggie luă puloverul lui Mo și-l strânse la piept.

Undeva în casă se trântiră uși, răsunară pași care urcau spre ei. Apoi se făcu din nou liniște. O liniște care suna amenințător. Liniște de moarte, se gândi Meggie. Cuvântul nu-i mai ieșea din câp.

Ce se întâmplă dacă Umbra nu te-ascultă nici pe tine? Întrebă ea. Așa, ca femeia din flori? Ce se întâmplă atunci?

La asta, răspunse Fenoglio încet, mai bine nici să nu ne gândim deocamdată.

Singură.

Ah, de ce n-am rămas în peștera mea de hobbit!", zise bietul domn Beutlin când se pomeni scuturat pe spinarea lui Bombur.

J. R. R. Tolkien, Hobbitul uzând împușcături, Elinor sări atât de iute în picioare încât se împiedică de propria ei pătură. Căzu în iarbă cât era de lungă. Când se ridică se înțepă în mâini.

O, Doamne Dumnezeule, o, Doamne Dumnezeule, i-au înhățat!" bâigui ea, în timp ce se împleticea pe întuneric și-și căuta rochia stupidă pe care o furase băiatul pentru ea. Era atât de întuneric, încât aproape nu-și putea vedea picioarele.

D-asta li s-a tras", șoptea ea mereu. De ce nu m-au luat cu ei, nătărăi afurisiți, aș fi putut să stau de pază, aș fi fost atentă." Dar când găsi în sfârșit rochia și și-o trase peste cap cu degetele tremurând, rămase brusc nemișcată. Ce liniște era. Liniște de moarte. I-au împușcat! Șoptea ceva în sufletul ei. D-aia e atâta liniște. Sunt morți. Morți de-a binelea. Zăcând însângerați în piața aia din fața casei, amândoi, o, Doamne. Ce-i de făcut? Începu să plângă în hohote. Nu, Elinor, nici o lacrimă. Ce-i asta! Caută-i, haide, du-te.

Porni împleticindu-se. Era asta direcția bună?

Nu poți să vii cu noi, Elinor!

Asta spusese Mortimer. Arătase cu totul altfel în costumul pe care îl furase Farid pentru el, dar în definitiv asta era chiar scopul deghizării. Băiatul îi făcuse rost chiar și de o pușcă.

De ce nu? Răspunsese ea. Mă îmbrac chiar și cu rochia asta stupidă.

O femeie ar atrage atenția, Elinor! Ai văzut și tu. Noaptea acolo nu umblă nici o femeie pe străzi. Doar paznicii. Întreabă-l pe băiat.

Nu vreau să-l întreb! De ce nu mi-a furat un costum? Puteam și eu atunci să mă deghizez în bărbat!

La asta n-au avut ce să răspundă.

Elinor, te rog, avem nevoie ca să rămână cineva la lucrurile noastre!

La lucrurile noastre? Te referi la rucsacul jegos al lui Deget-de-praf?

De furie dăduse cu piciorul în el. Se crezuseră șmecheri! Dar deghizarea nu le slujise la nimic. Cine-i recunoscuse? Basta, Nas-turtit, Picior-șchiop? În zori suntem înapoi, Elinor! Cu Meggie." Mincinos! Își dăduse seama după vocea lui că nici el nu credea. Elinor se împiedică de o rădăcină de copac, se prinse cu amândouă mâinile de ceva cu țepi și căzu în genunchi hohotind. Ucigași! Ucigași și incendiatori. Ce-avea ea în comun cu asemenea adunătură? Ar fi trebuit să știe atunci când a apărut Mortimer la ușa ei și a rugat-o să ascundă cartea.

Imediat că înghîțitorul-de-chibrituri arăta ca unul căruia De i simplu nu? Nu se gândise ea îi sta scris pe frunte, cu vopsea roșie, cuvântul necazuri. Dar cartea – da, cartea. Firește, nu putuse rezista cărții...

L-au luat cu ei pe jderul puturos! Se gândi ea în timp ce se ridica în grabă. Dar pe mine nu. Și acum sunt morți. Să mergem la poliție!" De câte ori nu spusese ea asta! Dar răspunsul lui Mortimer fusese mereu același. Nu, Elinor, Capricorn ar face-o pe Meggie să dispară de îndată ce primul polițist ar intra în sat. Și cuțitul lui Basta e mai iute decât toată poliția lumii, crede-mă."

Deasupra rădăcinii nasului îi apăruse acea cută mică, adâncă, îl cunoștea destul de bine ca să știe ce însemna.

Ce avea să facă acum? Așa absolut singură.

Nu te prefacă, Elinor, se răsti la ea însăși. Ai fost întotdeauna singură, ai uitat? Pune-ți capul la contribuție. Trebuie s-o ajuți pe fată, indiferent ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Trebuie s-o scoți din satul ăsta de trei ori blestemat, în afară de tine nu mai e nimeni aici care ar putea să facă asta, sau vrei să se transforme într-una din acele slujnice care se strecoară pe nesimțite, neîndrăznind să ridice nici capul și care sunt aici doar ca să curețe și să gătească pentru domnii ăia fini? Poate că din când în când ar avea voie să-i citească ceva lui Capricorn, când ar avea el chef și apoi când se face mai mare... E o fetișcană drăguță...

Lui Elinor i se făcu rău. Am nevoie de o pușcă!", șopti ea, sau de un cuțit, un cuțit mare, ascuțit, ca să mă strecur în casa lui Capricorn. Cine să mă recunoască în rochia asta imposibilă?" Mortimer crezuse întotdeauna că ea se descurca doar cu lumea dintre două coperte de carte, dar o să-i arate ea!

Cum oare?" șopti. El a dispărut, Elinor, a dispărut ca și cărțile tale." Începu iar să plângă în hohote, atât de tare, încât se sperie ea însăși și-și astupă gura cu mâna. O cracă se frânse sub piciorul ei și în spatele uneia dintre ferestrele satului lui Capricorn se stinse lumina. Avusese dreptate. Lumea era groaznică, crudă, nemiloasă ca un vis urât. Nu era un loc în care să trăiești. Cărțile erau singurul loc în care existau milă, mângâiere, fericire... Și iubire. Cărțile iubeau pe oricine le deschidea, dăruiau siguranță și prietenie și nu cereau nimic în schimb, nu plecau niciodată, nici chiar atunci când erau rău tratate. Iubire, adevăr, frumusețe, înțelepciune și mângâiere în fața morții. Cine spusese asta? Un alt biblioman, nu-și putea aminti numele lui, dar își amintea cuvintele. Cuvintele sunt nemuritoare. Afară de cazul în care vine cineva și le arde. Și chiar și atunci...

Mergea mai departe poticnindu-se. Din satul lui Capricorn picura în noapte o lumină albă ca apa lăptoasă, în parcare, printre mașini, stăteau trei dintre ucigași, cu capetele apropiate. Da, vorbiți voi!", șopti Elinor. Împăunați-vă cu degetele pline de sânge și cu inimile voastre uscate, o să vă căiți că i-ați omorât!" Ce era mai bine? Să se strecoare într-acolo chiar acum sau abia mâine dimineață? Amândouă soluțiile erau o nebunie, n-ar apuca să facă nici doi pași. Unul dintre cei trei bărbați se uită în jur și Elinor se gândi pentru o clipă că ar putea s-o vadă. Se întoarse împleticindu-se, alunecă și apucă strâns o rădăcină înainte ca să piardă iar pământul de sub picioare. Atunci ceva foșni în spatele ei și înainte de a putea să vadă ce e, o mână îi astupă gura. Voi să strige, dar nici un sunet nu-i ieși din gură, atât de tare se apăsau degetele pe buzele ei.

Deci aici ești. Știi de când te caut?

Nu era posibil. Era atât de sigură că nu avea să mai audă vreodată acest glas.

Scuză-mă, dar eram convins că o să strigi!

Mortimer își luă mâna de pe gura ei și-i făcu un semn să-l urmeze. Nu era sigură ce ar fi preferat să facă: să-i sară de gât sau să-l bată atât de tare, încât să-l doară.

Se opri abia când casele din satul lui Capricorn dispărură aproape în spatele copacilor.

De ce n-ai rămas la adăpost? Bâjbâi pe aici prin întuneric. Știi cât e de primejdios?

Era prea de tot. Elinor își pierduse suflul, atât de repede mersese Mortimer.

Primejdios?

Era greu să vorbești încet când erai atât de furios – Tu vorbești de primejdios? Am auzit împușcăturile! Am crezut că v-au ciuruit, că v-au împușcat.

Mo își trecu mâna pe față.

Ah, ce! Ția nu știi să ochească, zise el. Din fericire.

Ah, da? Și ce e cu băiatul?

E în ordine și cu el, în afară de o zgârietură la frunte. Când s-au auzit focuri de armă, jderul a fugit și băiatul s-a luat după el. Atunci a ricoșat un glonț. L-am lăsat sus la adăpost.

Jderul? Este asta singura voastră grijă, jderul ăsta rău și puturos? Noaptea asta m-a costat zece ani din viață!

Elinor ridică iar vocea. Dar o coborî imediat – Am îmbrăcat rochia asta groaznică! Șuieră ea. V-am văzut în fața mea, plini de sânge și de răni... Da, uită-te așa liniștit la mine! Se răsti la el. E un miracol că n-ați murit. N-ar fi trebuit să te-ascult. Ar fi trebuit să mergem la poliție... de astă dată trebuie să ne creadă, noi...

Am avut doar ghinion, Elinor! O întrerupse el. Crede-mă. Tocmai acel Cockerell a stat de pază în fața casei. Ceilalți nu m-ar fi recunoscut.

Și ce-o să fie mâine? Poate o să fie atunci Basta sau Nas-turtit! Cu ce-ți ajuți fata dacă ești mort?

Mortimer îi întoarse spatele.

Dar nu sunt mort, Elinor! Zise el. Și-am s-o scot pe Meggie de-acolo înainte de a juca rolul principal la o execuție.

Când ajunseră la adăpost, Farid dormea. Cârpa însângerată pe care Mortimer i-o legase la cap arăta aproape ca turbanul pe care îl purtase când apăruse în spatele stâlpilor din biserica lui Capricorn.

Arată mai rău decât este în realitate, șopti Mo. Dar, crede-mă, dacă nu l-aș fi ținut, ar fi alergat prin tot satul după jder. Iar dacă nu ne-ar fi prins, s-ar fi strecurat și-n biserică, să-l caute pe Deget-de-praf.

Elinor dădu din cap și se înveli în pătură. Noaptea era blândă, sigur că în alte locuri s-ar fi zis că e pașnică.

Cum ați scăpat de ei? Întrebă.

Mortimer se așeză lângă băiat. Elinor văzu abia acum că avea pușca pe care o furase Farid pentru el. O scoase de pe umeri și o puse în iarbă.

Nu ne-au urmărit mult, răspunse el. De ce ar fi făcut-o? Ei știi că o să ne reîntoarcem. Nu trebuie decât s-aștepte.

Și Elinor o să fie de față, își jură. Nu voia să se mai simtă ca în noaptea asta, atât de părăsită de toți și de toate.

Ce-a veți de gând acum? Întrebă ea.

Farid a propus să dăm foc. Până acum am considerat că e prea primejdios, dar timpul fuge.

Foc?

Lui Elinor i se păru că acest cuvânt îi arde limba. De când găsisese cenușa cărților ei, intra în panică până și la vederea unui chibrit.

Deget-de-praf l-a învățat câte ceva pe băiat, afară de asta până și un netot poate să dea foc. Dacă dăm foc casei lui Capricorn...

Ai înnebunit? Și dacă se răspândește și pe dealuri? Mo lăsa capul în jos și-și plimbă mâna pe patul puștii.

Știu, zise el. Dar nu văd altă cale. Focul o să facă agitație, oamenii lui Capricorn vor fi ocupați să-l stingă și în haosul iscat am să încerc să dau de Meggie. Farid o să se îngrijească de Deget-de-praf.

Asta-i o nebunie!

De astă dată Elinor nu se putu stăpâni și ridică glasul. Farid murmură ceva în somn, își duse mâna involuntar la cărpa din jurul capului și se întoarse pe cealaltă parte.

Mo îl înveli bine cu pătura și se sprijini iarăși de trunchiul copacului.

O s-o facem totuși, Elinor, zise el. Crede-mă, mi-am spart capul până am crezut că înnebunesc. Nu există altă cale. Și dacă nimic nu ajută, dau foc la blestemata lui de biserică. Îi topesc aurul și i-l fac bolovani și prefac în praf și cenușă tot satul lui afurisit. Îmi vreau fata înapoi.

La asta Elinor nu mai zise nimic. Se întinse acolo și se prefăcu că doarme, deși nu puse geană-n geană. Când se iviră zorile, îl convinse pe Mortimer să se culce puțin și s-o lase pe ea să stea de pază. Nu dură mult și el adormi. De îndată ce respirația îi deveni calmă și regulată, Elinor își scoase rochia stupidă, se îmbracă în propriile ei haine, își pieptăna părul ciufulit și-i scrisese un bilet. Mă duc după ajutor. Spre prânz sunt înapoi. Te rog, nu întreprinde nimic până nu mă întorc. Elinor.

Îi împinse biletul în mâna pe jumătate deschisă, ca să-l găsească de îndată ce se va trezi. Când se strecură pe lângă băiat, văzu că jderul se întorsese. Se încolăcise lângă băiat, își lîngea labele și o fixă pe Elinor când aceasta se aplecă asupra lui Farid ca să-i îndrepte bandajul. Bestie mică și neliniștitoare, n-o să-l placă niciodată, dar băiatul îl iubea ca pe un câine. Cu un oftat se ridică. Ai grijă de amândoi, ai înțelese?" șopti ea, apoi porni la drum. Mașina ei era tot acolo unde o ascunsese, între copaci. Era o bună ascunzătoare, se și împiedică o dată, atât de dese erau crăcile care atârnavă. Motorul porni imediat, pentru o clipă, Elinor trase îngrijorată cu urechea la sunetele dimineții, dar nimic nu se auzea în afară de păsările care salutau cu atâta voioșie ziua, de parcă aceasta ar fi fost ultima.

Următorul sat, prin care trecuse cu Mortimer, era la nici o jumătate de oră distanță cu mașina. Acolo era precis un post de poliție.

Coțofana.

Dar îl treziră cuvintele lor, armele lor tăioase, strălucitoare.

T. H. White, Cartea Merlin ra încă dis-de-dimineată, când Meggie auzi vocea lui Basta afară pe coridor. Nu se atinsese de micul dejun pe care îl adusese una dintre slujitoare. Întrebase ce se petrecuse noaptea trecută, ce însemnaseră împușcăturile, dar fata se holbase doar la ea înspăimântată, clătinase din cap și se strecurase fără zgomot pe ușă. O socotea pesemne vrăjitoare.

Nici Fenoglio nu mâncase. Scria. Scria fără întrerupere, foaie după foaie, rupea ce scria, începea din nou, pune o pagină deoparte, începea o alta, își încrețea fruntea, mototolea foaia – și o lua de la capăt. De ore întregi, tot așa și doar trei pagini nu rupseseră. Doar trei. La sunetul vocii lui Basta le ascunse în grabă sub saltea, chiar și pe cele mototolite le împinse cu piciorul sub pat.

Meggie, repede! Ajută-mă să le strâng, șopti el! Să nu găsească paginile. Niciuna.

Meggie ascultă, dar nu se putea gândi decât la un singur lucru: de ce venea Basta? Voia să-i spună ceva? Voia să-i vadă fața când avea să-i spună că nu trebuia să-l mai aștepte pe Mo?

Când ușa se deschise, Fenoglio era din nou la masă, în față cu o foaie goală de hârtie pe care mâzgăli la repezeală câteva cuvinte.

Meggie își ținu respirația, ca și cum ar fi putut să oprească astfel și vorbele – vorbele care aveau să iasă imediat din gura lui Basta și să-i străpungă inima.

Fenoglio puse stiloul deoparte și se așeză lângă ea.

Ce e? Întrebă el.

Trebuie s-o duc, zise Basta. Mortola vrea s-o vadă. Vocea lui suna supărată, ca și cum ar fi fost sub demnitatea lui să rezolve ceva atât de neînsemnat.

Mortola? Coțofana? Meggie se uită la Fenoglio. Ce însemna asta? Dar bătrânul ridică doar nedumerit din umeri.

Porumbița trebuie să vadă ce-o să citească diseară, explică Basta, ca să nu se bâlbâie ca Darius și să strice totul.

— Îi făcu un semn de nerăbdare lui Meggie – Haide, vino odată!

Meggie făcu un pas spre el, dar apoi se opri.

Vreau mai întâi să știu ce s-a întâmplat azi-noapte, zise ea. Am auzit împușcături.

Oh, da!

Basta zâmbi. Dinții îi erau aproape tot atât de albi ca și cămașa – Cred că tatăl tău a vrut să te viziteze, dar Cockerell nu l-a lăsat.

Meggie continua să stea ca împietrită. Basta o apucă de mână și o trase brutal după el. Fenoglio încercă să-i urmeze, dar Basta îi trânti ușa în nas. Fenoglio îi strigă ceva, dar Meggie nu putu să înțeleagă. În urechi îi fremăta ceva, ca și cum și-ar fi ascultat propriul sânge care curgea mult prea repede prin artere.

A fugit, dacă te consolează, zise Basta, împingând-o pe scări. Ceea ce însă, dacă mă gândesc bine, nu înseamnă mare lucru. Uneori și pisicile pot să

facă asta atunci când Cockerell trage asupra lor, dar până la urmă crapă și sunt găsite în câte un ungher.

Meggie îl lovi cu toată puterea în fluierul piciorului. Apoi sări pe trepte în jos, dar Basta o ajunse repede din urmă. Cu o față schimonosită de durere, o apucă de păr și o trase într-o parte.

Mai încearcă asta o dată, scumpo! Șuieră el. Poți să fii bucuroasă că astă seară ești principala noastră atracție la festivitate, altminteri ți-aș fi sucit pe loc gâtul subțire.

Meggie nu mai încercă a doua oară. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar mai fi avut altă ocazie. Basta nu-i mai dădu drumul la păr. O târî după el ca pe un câine neascultător. Lui Meggie îi dădură lacrimile, dar își întoarse fața așa ca Basta să n-o poată vedea.

O duse la subsol. În această parte a casei lui Capricorn încă nu intrase. Tavanul era jos, mai jos decât în ascunzătoarea în care o închisese prima dată cu Mo și cu Elinor. Pereții erau văruiți ca și în partea de sus a casei și erau tot atât de multe uși. Cele mai multe arătau ca și cum n-ar fi fost deschise de multă vreme. În fața unora atârnavă lacăte grele. Meggie trebui să se gândească la casele de bani despre caj-e povestise Deget-de-praf și la aurul pe care Mo i-l adusese lui Capricorn în biserică. Nu l-au nimerit! Se gândi ea. Precis, nu. Picior-șchiop nu știe să țintească. În fine, se opri în fața unei uși. Era făcută din alt lemn decât celelalte uși, fibra era frumoasă ca blana de tigru. Lemnul lucea roșietic în lumina becurilor goale aprinse la subsol.

Crede-mă! Îi șopti Basta lui Meggie înainte de a bate la ușă. Dacă îți permiți cu Mortola obrăznicile pe care ți le permiți cu mine, o să te țină într-una din plasele din biserică până când ai să rozi frânghiile de foame. Față de inima ei, a mea este blândă ca a animalelor de pluș care li se pun fetițelor mici în pat când nu pot să doarmă.

Răsuflarea lui de izmă îi trecu lui Meggie peste față. Niciodată n-avea să mai poată mânca ceva cu miros de izmă.

Camera Coțofenei era atât de mare, că se putea dansa în ea. Pereții erau roșii ca aceia din biserică, dar prea mult nu se vedea din ei. Erau acoperiți de fotografii în rame de aur, fotografii cu case și oameni. Se înghesuiau pe perete cum se înghesuie o mulțime de oameni într-un loc prea îngust. În mijlocul lor, înrămat în aur ca și celelalte, dar mult mai mare, atârna un portret al lui Capricorn. Cine îl pictase era tot atât de puțin un maestru al artei sale ca și cel care făcuse statuia din biserică. Fața lui Capricorn din imagine era mai rotundă și mai moale decât în realitate, iar gura lui ciudat de feminină stătea ca un fruct exotic sub nasul croit cam scurt și cam lat. Doar ochii îi nimerise pictorul exact. Lipsiți de expresie ca în viața reală, o priveau pe Meggie ca aceia ai unui bărbat ce examinează o broască pe care vrea s-o spintece ca să vadă cum e înăuntru. Nici un chip nu trezește mai multă spaimă, învățase Meggie în satul lui Capricorn, decât acela lipsit de milă.

Coțofana ședea ciudat de țeapănă într-o berjeră tapisată cu mătase verde, așezată chiar sub portretul fiului ei. Stătea acolo ca și cum nu ar fi fost obișnuită să șadă -ca o femeie care avea întotdeauna ceva de făcut și pe care

liniștea o indispunea. Dar poate că-și silea uneori corpul să stea în această berjeră diformă, care părea enormă pentru ea – Meggie văzu că picioarele îi erau umflate. Se arcuiau deformate peste genunchii ascuțiți. Observându-i privirea, Coțofana își trase tivul fustei peste genunchi.

I-ai spus de ce e aici?

Îi era greu să se ridice. Meggie văzu cum se sprijinea cu mâna de o măsuță și strângea din buze. Lui Basta părea să-i placă slăbiciunea ei, un zâmbet îi jucă în jurul buzelor, până ce Coțofana se uită la el și i-l șterse cu o singură privire de gheață. Nerăbdătoare, îi făcu lui Meggie un semn să se apropie. Basta o îmbrânci, căci nu se mișcă imediat.

Vino-ncoace, vreau să-ți arăt ceva.

Coțofana se duse cu pași lenți, dar hotărâți spre o comodă care părea mult prea grea pentru drăgălașele ei de picioare zvelte. Pe comodă se afla o casetă de lemn între două lămpi de un galben deschis. Era împodobită de jur-împrejur cu un model făcut din găuri minuscule.

Când Coțofana deschise capacul, Meggie se trase înapoi. Doi șerpi zăceau în casetă, subțiri ca șopârlele și nu mai lungi decât antebrațul lui Meggie.

Țin totdeauna foarte cald în camera mea ca ăștia doi să nu devină prea somnoroși! Lămuri Coțofana, în timp ce deschidea primul sertar al comodei și scotea de-acolo o mânășă.

Era dintr-o piele neagră, tare și atât de rigidă, încât își vârî cu greutate mâna în ea – Prietenul tău Deget-de-praf i-a jucat o festă urâtă bieteii Resa, punând-o să caute cartea, continuă ea, în timp ce, cu o mișcare hotărâtă, apucă unul din șerpi de partea din spate a capului plat.

Vino odată! Se răsti la Basta și-i întinse șarpele care se răsucea.

Meggie văzu pe fața lui că totul se împotrivea în el, dar se apropie și luă șarpele. Ținu la distanță corpul solzos care se răsucea și se rotea.

Vezi, lui Basta nu-i plac șerpii mei! Constată Coțofana zâmbind. Nu i-au plăcut niciodată, dar asta nu înseamnă mare lucru. Din câte știu eu, lui Basta nu-i place nimic în afară de cuțitul lui. În plus, crede că șerpii aduc ghinion, ceea ce firește e o absurditate totală.

Mortola îi dădu lui Basta cel de-al doilea șarpe. Când vipera deschise gura, Meggie văzu dinții minusculi cu otravă. Pentru o clipă îi fu milă de Basta.

Ei, ce zici? Nu-i asta o ascunzătoare bună? Întrebă Coțofana și băgă mâna pentru a treia oară în casetă.

De astă dată scoase o carte. Meggie ar fi știut despre ce e vorba, chiar dacă n-ar fi recunoscut coperta colorată – în caseta asta am păstrat adesea lucruri prețioase, continuă Coțofana. Nimeni nu știe de ea și de conținutul ei, în afară de Basta și de Capricorn. Biata Resa a căutat în multe camere cartea, e o fată curajoasă, dar la caseta mea n-a ajuns. Și pe deasupra îi plac șerpii, nu știu pe nimeni căruia să-i fie atât de puțin frică de ei, deși a fost mușcată o dată. Așa-i, Basta?

Coțofana își scoase mănuașă și-i aruncă o privire batjocoritoare – Lui Basta îi place să sperie cu șerpi femeile care îl resping. Cu asta n-a avut succes la Resa. Cum a fost? Nu ți l-a pus în fața ușii, Basta?

Basta tăcea. Șerpii continuau să se încolăcească în mâinile sale. Unul își înfășurase coada în jurul brațului său.

Bagă-i din nou înăuntru! Porunci Coțofana. Dar fii atent.

Apoi se duse cu cartea la berjera ei – Așază-te, îi ordonă lui Meggie și-i arată un scăunel care se afla lângă jilț. Meggie ascultă. Se uită pe neobservate în jur. Camera Mortolei i se părea că seamănă cu o ladă umplută până sus cu comori. Din toate erau prea multe – prea multe sfeșnice de aur, prea multe lămpi, covoare, tablouri, prea multe vase, statuete de porțelan, flori artificiale, prea mulți clopoței auriți.

Coțofana îi aruncă o privire disprețuitoare. În rochia ei neagră, cu aspect sărăcăcios, arăta ca un cuc care s-ar fi vârat în cuibul altei păsări.

O cameră splendidă pentru o slujnică, nu-i așa? Constată ea mulțumită de sine. Capricorn știe ce înseamnă pentru el.

Te lasă să trăiești la subsol! Răspunse Meggie. Deși ești mama lui.

De ce nu poți să-ți înghiți cuvintele – să le prinzi și să le împingi iarăși repede înapoi printre buze? Coțofana o măsură cu atâta ură, încât Meggie îi simți deja degetele osoase pe beregată. Dar Mortola ședea doar acolo și se uita la ea cu ochii ei ficși de pasăre.

Cine ți-a spus asta? Vrăjitorul ăla bătrân? Meggie strânse buzele și privi spre Basta. Pesemne nu auzise nici un cuvânt, tocmai pune celălalt șarpe la loc în casetă. Oare știa de secretul lui Capricorn? Înainte de a putea să reflecteze la asta, Mortola îi puse cartea în poală.

Un cuvânt despre asta la cineva, aici sau în altă parte, șuieră Coțofana și următoarea masă pentru tine o pregătesc eu personal. Puțin extract de omag galben, câteva vârfuri de tisă sau chiar câteva semințe de cucută în sos, cum ți-ar plăcea? Crede-mă, mâncarea nu ți-ar prii. Și acum dă-i drumul și citește.

Meggie fixa cartea din poala ei. Atunci când Capricorn ridicase cartea în biserică, nu putuse să recunoască poza de pe copertă. Acum avea ocazia s-o vadă îndeaproape. Fundalul era alcătuit dintr-un peisaj care arăta ca o copie ceva mai îndepărtată a dealurilor care înconjurau satul lui Capricorn. În prim-plan însă se vedea o inimă, o inimă neagră înconjurată de flăcări roșii.

Hai, deschide-o odată! Se răsti Coțofana la ea. Meggie ascultă – și deschise pagina care începea cu un K pe care stătea ghemuit jderul cu cornițe. Cât timp trecuse de când se aflate în biblioteca lui Elinor și se uitase cu atenție la aceeași pagină? O veșnicie, o întreagă viață?

Nu-i asta pagina bună. Dă mai departe! Îi porunci Coțofana. Până la pagina cu colțul îndoit.

Meggie ascultă fără să spună un cuvânt. Pe pagina aceea nu era nici o poză, nici pe cea alăturată. Fără să se gândească, netezi colțul îndoit cu unghia degetului mare. Mo ura paginile îndoite.

Ce faci? Vrei să nu mai gălesc pasajul? Zise batjocoritor Coțofana. Citește începând cu paragraful al doilea, dar să nu îndrăznești să citești tare. N-am chef să văd deodată Umbra în camera mea.

Și cât să citesc? Cât trebuie să citesc diseară?

Ce știi eu?

Coțofana se aplecă și-și frecă piciorul stâng – Cât timp îți trebuie de obicei ca să atragi zânele și soldații tăi de cositor și ce-or mai fi?

Meggie lăsa capul în jos. Biata Tinker Bell.

Asta nu se poate spune, murmură ea. E foarte diferit. Uneori merge repede, alteori se produce abia după câteva pagini sau nu se produce deloc.

Ei, atunci, uită-te pe tot capitolul, o să fie probabil suficient! Și nu vreau s-aud nimic despre deloc”!

Coțofana își freca celălalt picior. Amândouă picioarele erau bandajate, se vedeau fesele prin ciorapii închiși pe care-i purta – Ce te uiți așa la mine? Se răsti la Meggie. Poți să-mi scoți ceva din carte contra durerilor? Știi tu, vrăjitoare mică, vreo poveste care să aibă o rețetă contra bătrâneții și a morții?

Nu, șopti Meggie.

Bun, atunci nu te mai holba așa nătâng, ci uită-te în carte. Examinează fiecare cuvânt. Nu vreau s-aud diseară nici o întrerupere, nici o bâlbâială, nici o greșală de vorbire, ai priceput? De astă dată Capricorn trebuie să capete exact ceea ce vrea. De asta o să am eu grijă.

Meggie își plimbă ochii peste litere. Nu înțelegea nici un cuvânt din ce citea, nu putea decât să se gândească la Mo și la împușcăturile de peste noapte. Dar se prefăcu că citește mai departe și mai departe, în timp ce Mortola n-o scăpa din ochi. În cele din urmă, ridicând capul, închise cartea.

Gata, zise ea.

Așa de repede? Mortola se uită neîncrezătoare. Meggie nu răspunse. Se uită la Basta. Cu o figură plictisită, acesta se sprijinea de jilțul Mortolei.

N-am să citesc diseară, zise ea. L-ați împușcat pe tatăl meu azi-noapte. Basta mi-a spus. Nu citesc nici un cuvânt.

Coțofana se întoarse spre Basta.

Ce înseamnă asta? Întrebă ea supărată. Crezi că asta mică citește mai bine dacă-i frângi inima nătângă? Spune-i că nu l-ați nimerit, dă-i drumul o dată.

Basta lăsa ochii în jos ca un băiat pe care mama l-a prins jucând o festă urâtă.

I-am spus doar, mârâi el. Cockerell nu știe să țintească. Tatăl ei n-are nici o zgârietură.

Meggie închise ochii de ușurare. Îi era bine, se simțea minunat. Totul era bine și ce nu era bine avea să fie bine. Fericirea o făcu îndrăzneță.

Și mai e ceva! Zise ea.

De ce să-i fie frică? Ei aveau nevoie de ea. Doar ea putea să scoată Umbra, monstrul ăsta, citind cu voce tare, nimeni altcineva – în afară de Mo și pe el încă nu-l prinseseră. N-or să-l prindă niciodată.

Ce mai e?

Coțofana își netezi părul strâns sever la spate. Oare cum arătase înainte, când fusese de vârsta lui Meggie? Avusese și atunci buze atât de subțiri?

Am să citesc numai dacă pot să-l mai văd o dată pe Deget-de-praf. Înainte de... Nu-și termină propoziția.

De ce?

Fiindcă vreau să-i spun că încercăm să-l salvăm, se gândi Meggie și deoarece cred că mama mea e cu el, dar firește nu rosti toate astea. În schimb, zise:

Vreau să-i spun că-mi pare rău. În definitiv ne-a ajutat atunci.

Mortola își strâmbă disprețuitor gura.

Ce emoționant! Zise ea.

Vreau s-o văd doar o singură dată din apropiere, se gândi Meggie.

Poate că totuși nu e ea. Poate...

Și dacă spun nu?

Coțofana o cercetă ca o pisică ce se juca cu un șoricel neexperimentat.

Dar Meggie așteptase această întrebare.

Atunci îmi mușc limba! Zise ea. Mușc atât de tare, încât se umflă și diseară n-am să pot citi.

Coțofana se sprijini de spatele berjerei și râse.

Ai auzit, Basta? Asta mică nu e proastă. Basta dădu doar din cap.

Mortola o măsură aproape binevoitor pe Meggie.

Am să-ți spun ceva: îți împlinesc dorința stupidă. Dar în ce privește lectura ta de diseară, vreau să-mi vezi fotografiile.

Maggie se uită în jur.

Uită-te bine. Vezi toate chipurile alea? Fiecare dintre ele își făcuse din Capricorn un dușman și de niciunul nu s-a mai auzit vreodată ceva. Casele pe care le vezi în fotografie nu mai sunt, niciuna dintre ele, focul le-a înghițit pe toate. Când ai să citești diseară, să te gândești la fotografii, vrăjitoareo mică. Dacă ai să te bâlbâi sau o să-ți vină ideea stupidă să-ți ții gura închisă, atunci chipul tău o să privească în curând dintr-o ramă aurită tot atât de drăguță. Dacă însă îți faci treaba bine, o să te lăsăm să pleci la tatăl tău. De ce nu? Citește ca un înger diseară și ai să-l revezi! Mi s-a spus că vocea lui preface fiecare cuvânt în catifea și mătase, în carne și sânge. Așa să citești și tu, nu tremurat și bâlbâit ca acest nătărău de Darius. M-ai înțeles? Meggie se uită la ea.

Am înțeles! Zise încet, chiar dacă era sigură că Mortola o mințea.

N-aveau s-o lase niciodată înapoi la Mo. El va trebui să vină s-o ia.

Mândria lui Basta și viclenia lui Deget-de-praf.

Oricum, mi-ar plăcea să știu dacă o să apărem vreodată în cântece și povești. Suntem, firește, într-una; dar vreau să spun să fim exprimați în cuvinte, știi, povestiți în fața căminului sau citiți, după ani și ani, cu voce tare dintr-o carte mare, groasă, cu litere roșii și negre. Iar oamenii să spună:

S-auzim despre Frodo și despre inel!". Și să spună: Asta e una din poveștile mele preferate".

J. R. R. Tolkien, Stăpânul inelelor asta înjura încontinuu, în timp ce o ducea pe Meggie peste drum, la biserică.

Să-și muște limba? De când ia bătrâna de bună așa ceva? Și cine trebuie s-o ducă în criptă pe puștoaica asta obraznică? Basta, cine altul? Ce sunt eu aici de fapt? Singura servitoare masculină?

Criptă?

Meggie crezuse că prizonierii stăteau încă în plase, dar când intrară în biserică, nu se vedea nici picior de om, iar Basta o împinse nerăbdător printre stâlpi.

Da, criptă! Se răsti el. Locul de depozitare al morților și al celor care vor fi curând morți. Pe-aici în jos. Dă-i drumul, am azi și altceva mai bun de făcut decât să mă joc de-a babysitterul domnișoarei Limbă-vrăjită.

Scara pe care i-o arătă ducea abrupt în întuneric. Treptele erau tocite și atât de neregulat de înalte, încât Meggie se împiedica la fiecare doi pași. Jos era atât de întuneric, încât la început nu observă că scara se terminase și căută cu piciorul treapta următoare, până când Basta o împinse brutal înainte.

Ce mai e și asta? Îl auzi răstindu-se. De ce s-a stins iarăși afurisita de lanternă? Un chibrit se aprinse și fața lui Basta ieși la iveală din neantul întunecat.

Vizită pentru tine, Deget-de-praf, anunță el sarcastic, în timp ce aprindea lanterna. Fetita lui Limbă-vrăjită vrea să-și ia rămas-bun de la tine. Tatăl ei te-a adus în lumea asta, iar ea se va îngriji ca s-o părăsești diseară. Eu n-aș fi lăsat-o aici, dar Coțofenei la bătrânețe i se înmoaie inima. Asta mică pare într-adevăr să țină la tine. Nu s-ar zice că din cauza chipului tău frumos, nu?

Râsul lui Basta răsuna urât între pereții umezi.

Meggie se apropie de gratiile în spatele cărora stătea Deget-de-praf. Îl privi doar o clipă și se uită peste umărul lui. Slujnica lui Capricorn stătea pe un sarcofag de piatră. Lanterna aprinsă de Basta răspândeă doar o lumină firavă, dar suficientă ca să-i recunoască chipul. Era chipul din fotografia lui Mo. Doar părul care îl încadra era acum mai închis la culoare, iar zâmbetul nu i se putea descoperi.

Când Meggie se apropie de gratii, mama ei înălță capul și o privi fix, de parcă n-ar mai fi fost altceva pe lume decât ea.

Mortola i-a dat voie să vină? Întrebă Deget-de-praf. Greu de crezut.

A amenințat că-și mușcă limba.

Basta continua să stea pe scară. Se juca cu laba de iepure pe care o purta ca amuletă la gât.

Am vrut să-ți cer iertare.

Meggie vorbea cu Deget-de-praf, dar se uita la mama ei, care continua să stea pe sarcofag.

Pentru ce? Întrebă Deget-de-praf cu zâmbetul lui straniu.

Pentru diseară. Că o să citesc.

Cum putea să le spună celor doi de planul lui Fenoglio? Cum?

Bun, acum te-ai scuzat! Zise Basta nerăbdător. Vino, aerul de aici o să-ți facă glăsciorul și mai răgușit.

Dar Meggie se răsuci. Se prinse cu degetele de zăbrele, ținându-se cât putu mai strâns.

Nu, zise, vreau să mai rămân.

Poate îi mai venea ceva în minte, câteva propoziții care să nu dea de bănuț.

Am mai scos ceva cititnd, zise ea către Deget-de-praf. Un soldat de cositor.

Aha! Deget-de-praf zâmbi din nou.

Ciudat, de astă dată zâmbetul lui nu i se mai păru nici enigmatic, nici arogant – Atunci diseară n-are cum să meargă prost, nu?

Se uită gânditor la ea și Meggie încercă să-i spună cu privirea: Vă salvăm. O să iasă altfel de cum se așteaptă Capricorn! Crede-mă!

Deget-de-praf continua să se uite la ea. Încerca să înțeleagă. Ridică întrebător din sprâncene. Apoi se uită la Basta.

Hei, Basta, cum îi merge zânei? Întrebă el. Mai trăiește sau prezența ta a omorât-o?

Meggie văzu că mama ei se apropie de ea, șovăitor, ca și cum ar fi mers pe sticlă spartă.

Mai trăiește! Răspunse Basta posac. Sună-n toate părțile de nu poți să-nchizi ochii. Dacă o să meargă tot așa, o să-i spun lui Nas-turtit să-i sucească gâtul, așa cum face mereu cu porumbeii care-i umplu obraji de rahat.

Meggie văzu cum mama ei scoase o bucată de hârtie din buzunarul rochiei și i-o vârî pe neobservate lui Deget-de-praf în mână.

Asta v-ar aduce amândurora cel puțin zece ani de nenorocire, zise Deget-de-praf. Crede-mă. Știi doar că la zâne mă pricep. Hei, fii atent, e ceva în spatele tău...

Basta se răsuci ca și cum l-ar fi mușcat ceva de ceafă. Mâna lui Deget-de-praf se strecură fulgerător printre zăbrele și-i vârî lui Meggie biletul în mână.

Afurisitul! Înjură Basta. Să nu mai faci asta, ai priceput!

Se întoarce tocmai când degetele lui Meggie se închideau în jurul hârtiei – Un bilet! Ia te uită!

Meggie încercă zadarnic să țină mâna închisă, Basta îi desfăcu fără dificultate degetele. Apoi se holbă la literele minuscule, scrise de mama ei.

Dă-i drumul, citește! Mârâi el, ținându-i biletul în fața ochilor.

Meggie scutură din cap.

Citește!

Vocea lui Basta coborî amenințător – Sau trebuie să-ți creștez și ție pe față un model la fel de drăguț ca și prietenului tău de-aici?

Citește, Meggie, zise Deget-de-praf. Bastardul știe oricum că mă dau în vânt după o înghițitură bună.

Vin?

Basta izbucni în râs – Să-ți procure ea vin? Cum să facă asta?

Meggie se uita țintă la bilet. I se întipări în minte fiecare cuvânt, până ce le învăță pe toate pe de rost. Nouă ani sunt lungi. Am sărbătorit toate aniversările tale. Ești mult mai frumoasă decât mi te-am închipuit.” îl auzi pe Basta râzând.

Da, asta ți se potrivește, Deget-de-praf, zise el. Crezi că-ți poți îneca frica în vin. Dar pentru asta n-ar ajunge nici un butoi.

Deget-de-praf ridică din umeri.

A meritat încercarea.

Poate păru prea mulțumit când spuse asta.

Basta își încreți fruntea și-i cercetă fața cu cicatrice.

Pe de altă parte, zise el, pronunțând cuvintele rar, ai fost întotdeauna un câine viclean. Și pentru o sticlă de vin sunt cam prea multe litere. Ce crezi, scumpo?

— Îi mai ținui lui Meggie încă o dată biletul în față – Vrei să-l citești cu voce tare sau i-l arăt Coțofenei?

Meggie apucă atât de repede biletul, încât, când Basta se holbă la degetele sale goale, Meggie îl și ascunsese la spate.

Dă-l aici, bestie mică! Șuieră la ea. Dă biletul aici sau îți tai degetele.

Dar Meggie se trase înapoi până ce se lovi cu spatele de gratii.

Nu! Izbucni ea, se agăță cu o mână de zăbrele și cu cealaltă împinse biletul printre ele. Deget-de-praf înțelese imediat. Meggie simți cum îi trase hârtia dintre degete.

Basta o lovi atât de tare peste față, încât capul i se izbi cu zgomot de zăbrele. O mână îi mângâie părul și când se uită ca amețită în spate, văzu chipul mamei sale. O să observe imediat, se gândi ea, o să știe imediat tot. Dar Basta n-avea ochi decât pentru Deget-de-praf care agita de colo-colo biletul prin fața gratiilor ca pe un vierme în fața ciocului unei păsări înfometate.

Ei, ce zici, spuse Deget-de-praf, trăgându-se un pas înapoi. Ai curaj să vii încoace sau preferi să te bați mai departe cu fata?

Basta stătea nemișcat ca un copil pe care cineva îl urechease brusc și neașteptat. Apoi o apucă pe Meggie de braț și o trase spre el. Aceasta simți ceva rece pe gât. Nu trebuia să se uite ca să știe ce era.

Mama ei țipă tare și-l strânse pe Deget-de-praf de mână, dar el ridică biletul și mai sus.

Știam eu! Zise el. Ești un laș, Basta! Preferi să ții cuțitul la gâtul unui copil decât să te încumeți să intri aici. Da, dacă l-ai avea acum lângă tine pe Nas-turtit cu spatele lui lat și pumnii lui cărnoși – dar el nu-i aici. Haide, vino, tu ai cuțitul! Eu n-am decât mâinile mele și știi bine că nu-mi place să abuzez de ele luptând.

Meggie simți cum strânsoarea lui Basta slăbea. Lama cuțitului nu-i mai apăsa pielea. Înghiți și-și puse mâna pe gât. Aproape că se așteptase să simtă sânge cald, dar nu era nimic. Basta o împinse atât de tare, că se împiedică și ateriza pe podeaua rece și umedă. Apoi vârî mâna în buzunar și scoase o legătură de chei. Furia îl făcea să găfâie ca un bătrân care alergase

până departe și prea repede. Cu degete tremurânde vârî cheia în broasca celulei.

Deget-de-praf îl observă cu o figură lipsită de expresie, îi făcu semn mamei lui Meggie să se tragă din fața gratiilor și făcu și el, un pas înapoi, sprinten ca un dansator. Pe fața lui nu se vedea dacă îi era frică, cicatricile păreau mai întunecate decât de obicei.

Ce-i asta? Zise el când Bas ta intră în celulă ținând cuțitul îndreptat spre el. Vără obiectul în teacă! Dacă mă omori, îi strici lui Capricorn toată plăcerea. Nu ți-ar ierta așa ceva.

Dar îi era frică. Meggie își dădu seama după vocea lui, cuvintele îi ieșeau cam prea repede din gură.

Cine zice de omorât? Mârâi Basta, trăgând după el ușa celulei.

Deget-de-praf se trase până în dreptul sarcofagului.

Ah, vrei să-mi împodobești și mai mult fața?

Șoptea aproape. Acum mai era și altceva în glasul lui, ură, dezgust, furie – Să nu crezi că de data asta o să fie atât de ușor, zise el încet. Mi-am făcut rost între timp de câteva lucruri practice.

Adevărat?

Basta stătea acum la nici un pas distanță de el – Și ce să fie astea? Prietenul tău, focul, nu-i aici ca să te ajute. N-ai aici nici măcar jderul puturos.

M-am gândit mai mult la cuvinte!

Deget-de-praf puse mâna pe sarcofag – Nu ți-am povestit? Zânele m-au învățat cum se blestemă cineva. Le-a fost milă de fața mea tăiată și au știut cât de puțin mă pricep la luptă. Te blestem, Basta – pe oasele mortului care zace în acest sicriu. Pun prinsoare că aici nu mai zace de mult vreun preot, ci un om pe care voi l-ați făcut să dispară, așa-i?

Basta nu răspunse nimic, dar tăcerea lui era mai elocventă decât orice cuvinte.

Da, firește. Așa un sicriu e o ascunzătoare minunată.

Deget-de-praf își trecu degetele peste capacul spart, ca și cum ar fi vrut ca prin căldura mâinilor sale să aducă mortul înapoi la viață – Duhul lui să te viziteze, Basta! Zise el cu o voce invocatoare. Să-ți șoptească numele meu în ureche la fiecare pas pe care îl faci...

Meggie văzu cum mâna lui Basta se îndrepta spre laba de iepure.

Obiectul ăla n-o să-ți fie de nici un folos!

Mâna lui Deget-de-praf continua să stea pe sarcofag – Bietul Basta! Ți s-a făcut cald? Au început să-ți tremure membrele?

Basta împinse cuțitul spre el, dar Deget-de-praf se feri sprinten de lamă.

Dă-mi biletul pe care i l-ai strecurat! Îi strigă Basta în față, dar Deget-de-praf își vârî biletul în buzunarul de la pantalon.

Meggie stătea acolo nemișcată ca o păpușă. Cu coada ochiului văzu cum mama ei își bagă mâna în buzunar. Când o scoase, ținea în ea o piatră, nu mai mare decât un ou de pasăre. Deget-de-praf își trecu mâinile peste capacul sarcofagului și i le întinse lui Basta.

Să te apuc cu ele? Întrebă el. Ce se întâmplă când atingi un sicriu în care zace cineva care a fost omorât? Spune odată! Te pricepi la astfel de lucruri. Făcu din nou un pas într-o parte ca un dansator care-i dă ocol adversarului său.

Îți tai degetele puturoase, dacă încerci să pui mâna pe mine! Urlă Basta, cu fața roșie de furie. Pe fiecare în parte și limba pe deasupra.

Din nou împinse cuțitul spre el, tăie aerul cu lama strălucitoare, dar Deget-de-praf se feri de ea. Sărea din ce în ce mai repede în jurul lui Basta, se apleca, se trăgea înapoi, înainta, dar deodată se prinse el însuși în plasa dansului său îndrăzneț. În spatele lui nu mai era decât zidul gol, la dreapta gratiile -iar Basta venea spre el.

În momentul acela mama lui Meggie ridică mâna. Piatra nimeri în capul lui Basta. Se întoarse uluit, se uită la ea ca și cum ar fi încercat să-și amintească cine este și-și apăsă cu mâna capul sângerând. Meggie nu-și dădu seama cum făcu Deget-de-praf, dar deodată văzu că tine cuțitul lui Basta în mână. Acesta privea încremenit lama cunoscută, de parcă n-ar fi putut să priceapă că se îndrepta acum perfid spre pieptul lui.

Ei, cum te simți?

Deget-de-praf apropie vârful cuțitului încet de burta lui Basta.

Simți cât de moale ți-e carnea? Un corp e așa un lucru fragil și nu poți să-ți faci rost de altul nou. Cum faceți voi asta cu pisicile și cu veverițele? Lui Nas-turtit îi place să povestească...

Eu nu vânez veverițe.

Vocea lui Basta suna răgușit. Încerca să nu se uite la lamă; era la nici o palmă depărtare de cămașa lui albă ca zăpada.

Ah, da, e adevărat. Îmi amintesc. Pe tine te distrează mai puțin decât pe ceilalți.

Fața lui Basta era albă. Toată roșeața de furie dispăruse de pe ea. Frica e palidă ca fața unui mort.

Ce-ai de gând acum? Rosti el.

Respira greu, ca și cum s-ar fi sufocat – Crezi cumva că ai să ieși viu din sat? O să te împuște înainte să treci de piață.

Ei, prefer așa decât să mă întâlnesc cu Umbra, răspunse Deget-de-praf. Afară de asta, niciunul dintre voi nu țințește deosebit de bine.

Mama lui Meggie se apropie de el. Făcu un semn, ca și cum ar fi scris cu degetul în aer. Deget-de-praf băgă mâna în buzunar și-i dădu biletul. Basta urmărea hârtia cu ochii, ca și cum ar fi putut s-o atragă cu privirea. Resa scrise ceva pe ea și i-o dădu înapoi lui Deget-de-praf. Acesta citi încruntat ce scrisese ea.

Să aștept până se întunecă? Nu, nu vreau s-aștept. Dar poate e mai bine să rămână fata aici.

Se uită la Meggie – Capricorn n-o să-i facă nimic. Ea este în definitiv noua lui limbă-vrăjită și cândva o să vină tatăl ei s-o scoată.

Deget-de-praf vârî biletul din nou la loc și alunecă vârful cuțitului de-a lungul nasturilor cămășii lui Basta. Clincăneau sub atingerea metalului.

Du-te pe scară, Resa, zise el. Am să rezolv asta aici și apoi o să trecem agale prin piața lui Capricorn ca și cum am fi o pereche nevinovată de îndrăgostiți.

Resa deschise șovăind ușa celulei. Ieși în afara gratiilor și-o apucă pe Meggie de mână. Degetele ei erau reci și cam aspre, degetele unei străine, dar fața îi era familiară, chiar dacă în fotografie arătase mai tânără și nu așa de îngrijorată.

Resa! Nu putem s-o luăm cu noi!

Deget-de-praf îl apucă pe Basta de braț și-l împinse cu spatele de perete – Tatăl ei mă ucide dacă o împușcă afară. Și acum întoarce-te și acoperă-i ochii, sau vrei să se uite...

Cuțitul îi tremura în mână. Resa se uită speriată la el și scutură energic din cap, dar Deget-de-praf se făcu a nu o vedea.

Trebuie să lovești cu putere, Deget-murdar! Șuieră Basta, în timp ce-și apăsa mâinile de piatra din spate. Să ucizi nu-i treabă ușoară. Ca s-o faci bine trebuie s-o exersezi.

Prostii!

Deget-de-praf îl prinse de geacă și-i ținu cuțitul sub bărbie așa cum făcuse Basta cu Mo atunci, în

%biserică – Orice nătărău poate să ucidă. E ușor, tot atât de ușor cum e s-arunci o carte în foc, să spargi cu piciorul o ușă sau să sperii un copil.

Meggie începu să tremure, nu știa nici ea de ce. Mama ei făcu un pas spre gratii, dar când văzu fața împietrită al lui Deget-de-praf rămase pe loc. Apoi se întoarse, o trase pe Meggie la piept și o înconjură strâns cu brațele. Mirosul ei îi păru cunoscut lui Meggie, ca ceva demult uitat, închise ochii și încercă să nu se mai gândească la nimic, nici la Deget-de-praf, nici la cuțit și nici la fața albă a lui Basta. Și apoi, pentru un moment îngrozitor nu avu decât o singură dorință – să-l vadă pe Basta zăcând jos, nemișcat ca o păpușă aruncată, ca un lucru prost și urât de care te-ai terhut întotdeauna nițel. Cuțitul lui Basta era la nici un deget depărtare de cămașa lui albă, dar brusc Deget-de-praf îi băgă mâna în buzunarul pantalonului, trase cheile celulelor și se dădu un pas înapoi.

Ah, ce mai, ai dreptate, nu mă pricep să ucid, zise el, ieșind cu spatele din celulă. Și n-am să învăț pentru tine.

Pe fața lui Basta se lăți un zâmbet disprețuitor, dar Deget-de-praf nu-l luă în seamă. Încuie ușa cu gratii, o luă pe Resa de mână și o trase spre scară.

Dă-i drumul! Insistă, văzând că tot o mai ținea pe Meggie. Crede-mă, ei nu i se va întâmpla nimic și nu putem s-o luăm cu noi!

Dar Resa scutură doar din cap și-și trecu brațul pe după umerii lui Meggie.

Hei, Deget-de-praf! Strigă Basta. Știam că nu înjunghii. Dă-mi cuțitul înapoi. Tu nu știi ce să faci cu el!

Deget-de-praf nu-l luă în seamă.

Au să te omoare dacă rămâi, îi spuse Resei, dar îi dădu drumul la mână.

Hei, acolo sus! Urlă Basta. Încoace! Alarmă! Prizonierii vor să fugă!

Speriată, Meggie se uită la Deget-de-praf.

De ce nu i-ai pus căluș?

Cu ce, prințesă? Se răsti Deget-de-praf la ea. Resa o trase pe Meggie spre ea și o mângâie pe păr.

O să vă împuște, o să vă împuște, o să vă împuște!

Vocea lui Basta se frânse – Heeeee! Alaarmă! Mai strigă el o dată și zgâlțâi de zăbrele.

Se auziră pași pe sus.

Deget-de praf îi aruncă o ultimă privire Resei. Apoi dădu drumul încet la o înjurătură, se întoarse și sări în sus pe treptele tocite.

Meggie nu putu s-audă dacă apucase să împingă ușa de sus. Ii suna în urechi numai strigătul lui Basta, alergă neajutorată spre el, voia să-i lovească printre gratii fața care urla. Auzi din nou pași, strigăte înfundate... Ce-aveau de făcut? Cineva cobora scara cu zgomot. Se întorcea Deget-de-praf? Dar nu fața lui se ivi din întuneric, ci a lui Nas-turtit. În spatele lui mai venea împiedicându-se un alt om de-al lui Capricorn. Arăta foarte tânăr, cu fața rotundă și fără barbă, dar îndreptă pe loc pușca spre Meggie și spre mama ei.

Hei, Basta! Ce faci în spatele gratiilor? Întrebă Nas-turtit plin de uimire.

Deschide, nătărăule afurisit! Se răsti Basta la el printre zăbrele. Deget-de-praf a fugit.

Deget-de-praf!

Nas-turtit își șterse fața cu mâneca – Atunci băiatul ăsta a avut totuși dreptate. A venit la mine și mi-a spus că l-a văzut pe Scuipătorul-de-foc sus, în spatele unui stâlp.

Nu te-ai dus după el? Ești într-adevăr așa de tâmpit precum arăți?

Basta își lipi fața de zăbrele ca și cum s-ar fi putut strecura printre ele.

Hei, fii atent ce vorbești, clar?

Nas-turtit se apropie de gratii și-l măsură pe Basta cu vădită mulțumire – Deget-murdar te-a tras iar pe sfoară. Asta n-o să-i placă lui Capricorn.

Trimite pe cineva după el! Urlă Basta. Sau o să-i spun lui Capricorn că tu i-ai ajutat să fugă!

Nas-turtit își scoase batista din buzunarul pantalonului și-și suflă nasul zgomotos.

Ah, da? Cine stă în spatele gratiilor, eu sau tu? N-o s-ajungă departe. În parcare stau doi paznici, în piață încă trei, iar fața lui o poate recunoaște oricine, de asta te-ai îngrijit tu, nu?

Râsul lui suna ca un lătrat de câine – Știi că m-aș putea obișnui ușor cu spectacolul. Fața ta face o impresie bună în spatele gratiilor. Acolo nu poți să fii obraznic cu nimeni și nici să-i agiți cuiva cuțitul pe sub nas.

Deschide o dată afurisita asta de ușa! Urlă Basta. Sau îți tai nasul pocit.

Nas-turtit încrucișa brațele.

N-am cum să deschid, constată el cu o voce plictisită. Deget-murdar a luat cheile cu el. Sau le vezi pe undeva?

Se întoarse întrebător spre băiatul care tot mai ținea pușca îndreptată spre Meggie și spre mama ei. Când acela scutură din cap, Nas-turtit rânji cu

toată fața lui turtită – Nu, nici el nu le vede pe nicăieri. Mda, am să mă duc la Mortola. Poate are ea o cheie de rezervă.

Lasă rânjetul! Strigă Basta. Altminteri ți-l cojesc de pe buze.

Nu mai spune! Nu-ți văd cuțitul pe nicăieri. Ți l-a furat iarăși Deget-de-praf? Dacă merge tot așa, în curând poate să facă o colecție.

Nas-turtit îi întoarse spatele lui Basta și arătă spre celula alăturată.

Închide-o pe femeie acolo și păzește-o până mă întorc cu cheile, zise el. Mai întâi însă o duc înapoi pe micuța Limbă-vrăjită.

Meggie se împotrivi când o trase după el, dar Nas-turtit o ridică fără multă vorbă și și-o aruncă în spate.

De fapt, ce-a făcut asta mică aici jos? Întrebă el. Capricorn știe?

Întreab-o pe Coțofană! Pufăi Basta.

O să mă feresc, mormăi Nas-turtit, în timp ce se îndrepta cu Meggie spre scară, călcând apăsător.

Aceasta mai văzu cum băiatul o împinse cu patul puștii pe mama ei în cealaltă celulă, apoi n-au mai fost decât treptele și biserica și piața prăfoasă prin care Nas-turtit a târât-o ca pe un sac cu cartofi.

Ei, să sperăm că glăsciorul nu ți-e atât de subțire cum ești tu! Mormăi el, lăsând-o jos în fața camerei în care fusese închisă cu Fenoglio. Altminteri, dacă o să apară într-adevăr diseară, Umbra o să fie cam slab de piept.

Meggie nu răspunse nimic.

Când Nas-turtit deschise ușa, trecu fără un cuvânt pe lângă Fenoglio, se sui în patul ei și și îngropa capul în puloverul lui Mo.

Ghinion pentru Elinor.

Apoi Charley îi mai descrie poziția exactă a postului de poliție și-i dădu încă numeroase îndrumări cum să meargă drept pe sub boltă și apoi prin curte, la dreapta, pe scări în sus, să intre pe ușă, cum să-și scoată pălăria când avea s-ajungă în birou. După care îi ceru să meargă mai departe singur și-i făgădui să-l aștepte acolo unde aveau să se despartă.

Charles Dickens, Oliver Twist.

Elinor era pe drum de mai bine de un ceas când dădu, în cele din urmă, de o așezare cu un post de poliție propriu. Marea era încă departe, dar dealurile deveniseră mai joase, iar pe pantele lor creștea viță-de-vie în locul hățișului plin de copaci care înconjura satul lui Capricorn. Avea să fie o zi îngrozitor de toridă, mai toridă decât precedenta, asta se simțea încă de pe acum.

Când Elinor coborî din mașină, auzi în depărtare un bubuit de tunet. Cerul de deasupra caselor continua să fie albastru, dar era un albastru închis, mai închis decât apa adâncă. Prevestitor de nenorociri...

Nu fi stupidă, Elinor! Se gândi ea, îndreptându-se spre casa vopsită în galben deschis, în care își avea sediul postul de poliție. Vine o furtună, asta-i tot, sau te-ai făcut și tu la fel de superstițioasă ca acest Basta?

Când intră Elinor, în biroul strâmt se aflau doi funcționari, își puseseră hainele de uniformă pe speteaza scaunelor. Aerul era atât de sufocant, încât l-ai fi putut lua și umple sticle cu el, în ciuda ventilatorului mare care se învârtea sub tavan.

Cel mai tânăr dintre ei, lat în spate și cu nasul scurt ca un mops, râse de Elinor încă în timp ce ea își spunea povestea și o întrebă dacă nu cumva e atât de roșie la față deoarece îi merge la inimă vinul de pe aceste meleaguri. Elinor l-ar fi răsturnat de pe scaun, dacă celălalt n-ar fi liniștit-o. Acesta era un individ uscățiv, înalt, cu o privire melancolică și păr negru, mai deschis pe frunte.

Termină odată! Îl puse pe celălalt la punct. Las-o măcar să-și spună povestea până la capăt.

Asculta cu fața neclintită în timp ce Elinor istorisea despre satul lui Capricorn, despre oamenii negri ai acestuia, se încruntă când ea vorbi de incendiere și de cocoși morți și ridică din sprâncene când ajunse la Meggie și la execuția plănuită. Despre carte și despre cum avea să se desfășoare execuția nu pomeni, firește, nimic. Cu două săptămâni în urmă nu crezuse nici ea un cuvânt din toate astea.

Când își termină relatarea, ascultătorul ei tăcu un răstimp, își așează în ordine creioanele pe birou, puse câteva hârtii la un loc și se uită în cele din urmă gânditor la ea.

Am auzit deja de acest sat, zise el.

Firește, oricine a auzit! Spuse ironic celălalt. Satul diavolului, satul blestemat, de care se feresc până și șerpii. Pereții bisericii sunt vopsiți cu sânge, iar pe ulițe hoinăresc oameni negri care în realitate sunt duhuri ale morților și au foc în buzunare. E suficient să te apropii de ei și gata te destrami în văzduh. Puf!

Ridică mâinile deasupra capului și bătu din palme.

Elinor îl măsură cu o privire de gheață. Colegul lui zâmbea, dar apoi se ridică oftând, își îmbracă ceremonios haina și-i făcu lui Elinor un semn să-l urmeze.

Să arunc și eu o privire acolo! Îi zise peste umăr.

Dacă n-ai altceva mai bun de făcut! Strigă celălalt după el și râse atât de tare, încât Elinor era gata să se întoarcă să-l răstoarne totuși de pe scaun.

Peste puțin timp stătea în mașina poliției lângă scaunul șoferului și în fața ei șerpuia printre dealuri aceeași șosea bogată în curbe pe care venise. Doamne Dumnezeule, de ce n-am făcut asta mai devreme? Se gândea mereu. Acum o să fie totul bine, totul. Nimeni n-o să mai fie împușcat sau executat, Meggie își recapătă tatăl și Mortimer fiica. Da, totul o să fie bine! Datorită Elinorei! Li venea să cânte, să danseze (chiar dacă nu știa deosebit de bine). Niciodată în viață nu fusese așa de mulțumită de sine. Să mai zică cineva că nu se descurcă în viața reală.

Polițistul de lângă ea nu spunea nici o vorbă. Privea doar șoseaua, lua o curbă după alta, într-un tempo care ei îi accelera de fiecare dată dureros bătăile inimii și își frământa din când în când absent lobul urechii drepte. Părea să cunoască drumul. Nu ezită nici măcar o dată la bifurcațiile șoselei. La nici o intersecție nu apucă în direcția greșită. Elinor se gândi cât de mult căutaseră ea și Mo satul și brusc o năpădi un gând ușor neliniștitor.

Sunt destul de multe! Zise ea cu o voce nesigură tocmai când luară o curbă cu asemenea viteză, încât prăpastia din stânga lor se apropie

amenințător de mult. Acest Capricorn are destul de mulți oameni. Și sunt înarmați, chiar dacă nu știu să occhească prea bine. N-ar trebui să cereți întăriri?

Așa era întotdeauna în filme, în aceste filme caraghioase în care era vorba de criminali și de polițiști. Acolo se cereau întotdeauna întăriri.

Polițistul își trecu mâna prin părul rar și dădu din cap ca și cum s-ar fi gândit și el, firește, demult la asta.

Desigur, desigur! Zise el, în timp ce puneu mâna pe stația radio cu o figură absentă. Întăririle n-au cum să strice aici, dar ar trebui să stea în spate. În definitiv e vorba mai întâi doar de a pune câteva întrebări.

Ceru prin radio cinci oameni. Nu erau mulți față de Gecile Negre ale lui Capricorn, cum i se păru lui Elinor, dar era mai bine decât nimic – în orice caz mai bine decât un tată disperat, un băiat arab și o colecționară de cărți cam supraponderală.

Acolo e! Zise ea când satul lui Capricorn apăru în depărtare, cenușiu și șters în verdeața întunecată.

Da, mi-am închipuit! Răspunse polițistul și din acel moment tăcu.

Când dădu scurt din cap spre paznicul din parcare, Elinor nu voi pur și simplu să se gândească la ceva rău. Abia când se pomeni cu el în fața lui Capricorn, în biserica zugrăvită în roșu și el i-o predă ca pe un obiect găsit, pe care acum i-l aducea înapoi posesorului său legitim, fu silită să admită că nimic nu avea să fie bine. Că totul era pierdut și că fusese atât de nătângă, atât de îngrozitor de nătângă.

Răspândește lucruri urâte despre voi, îl auzi pe polițist spunând.

Se ferea să se uite la Elinor – A spus ceva despre o răpire de copil. Asta ar fi altceva decât o incendiere...

Și e absurd! Răspunse Capricorn plictisit la întrebarea nerostită. Eu iubesc copiii – dacă nu se apropie prea mult de mine. Altminteri deranjează afacerile.

Polițistul încuviință din cap și-și examina nefericit mâinile.

A mai spus ceva și despre o execuție...

Adevărat?

Capricorn o măsură pe Elinor ca și cum n-ar fi putut decât să-l uimească atâta fantezie – Ei, tu știi că n-am nevoie de așa ceva. Oamenii fac ce spun eu, fără să fiu nevoit să recurg la măsuri mai drastice.

Firește! Murmură polițistul și dădu din cap. Firește. Era grăbit să plece. Când pașii săi rapizi, sacadați se stinseră, Cockerell, care stătuse tot timpul pe trepte, izbucni în râs.

Are trei copii mici, nu-i așa? Da, ar trebui să li se prescrie tuturor polițiștilor să aibă copii mici. Cu asta a mers deosebit de ușor, Basta a trebuit să se înființeze doar de două ori în fața școlii. Cum stăm? Să-i mai facem, din prudență, o vizită acasă? Pentru reîmprospătarea impresiei?

Se uită întrebător la Capricorn, dar acesta scutură din cap.

Nu, nu cred că e nevoie! Mai bine să ne gândim ce facem cu musafirul nostru. Ce facem cu cineva care povestește lucruri atât de urâte despre noi?

Lui Elinor i se înmuiară genunchii când ochii spălăciți ai lui Capricorn se îndreptară spre ea. Dacă Mortimer s-ar oferi acum să mă introducă prin lectură într-o carte, aş fi de acord! N-aş fi nici măcar pretenţioasă.

În spatele ei mai stăteau trei sau patru Geci Negre, să fugă era absurd. Acum, Elinor, nu mai poţi decât să-ţi accepţi cu demnitate soarta! Se gândi ea.

Dar era mai uşor să citeşti despre aşa ceva decât să faci.

Cripta sau grajdurile? Întrebă Cockerell, în timp ce se îndrepta agale spre ea.

Cripta? Se gândi Elinor. Despre asta parcă spusese ceva Deget-de-praf? Nu ceva de bine...

Cripta? De ce nu? Trebuie să scăpăm oricum de ea, cine ştie pe cine ne mai aduce altminteri pe cap.

Capricorn îşi ascunse un căscat în spatele mâinii ținute în fața gurii – Bun, atunci Umbra o să aibă diseară mai multe de făcut. O să-i placă.

Elinor voi să spună ceva, ceva îndrăzneţ, eroic, dar limba îi era inutilizabilă. Zăcea amorţită în gură. Cockerell o târâse deja până la statuia ridicolă a lui Capricorn, când acesta o chemă înapoi.

Am uitat să întreb de Limbă-vrăjită! Strigă el. Întreab-o dacă ştie întâmplător unde se află acum.

Haide, dă-i drumul! Mârâi Cockerell şi-o apucă de ceafă ca şi cum ar fi vrut să scuture cuvintele din ea. Unde se ascunde?

Elinor strânse din buze. Repede, Elinor, repede, un răspuns bun! Se gândi ea şi brusc limba îi funcţiona din nou.

Ce mă întrebi aşa ceva? Îi strigă ea lui Capricorn care continua să stea în jilţul său şi care era atât de decolorat de parcă ar fi fost prea îndelung spălat, de parcă l-ar fi albit soarele care ardea afară în piaţă. Doar tu ştii cel mai bine răspunsul. Oamenii tăi l-au împuşcat, pe el şi pe băiat.

Uită-te la el, Elinor! Se gândi. Foarte hotărât, aşa cum te uitai înainte vreme la tatăl tău, când te prindea cu cartea nepotrivită. N-ar strica nici câteva lacrimi. Haide, gândeşte-te la cărţile tale, la toate cărţile arse. Gândeşte-te la ultima noapte, la spaima, la disperarea ta – şi dacă toate astea nu ajută, atunci ciupeşte-te! Capricorn o privi gânditor.

Ei, poftim! Strigă Cockerell. Am ştiut că l-am nimerit! Elinor continua să se uite la Capricorn, care se estompă în spatele vălului ei de lacrimi false.

O să vedem, zise el rar. Oamenii mei bat deja dealurile căutând un prizonier care a evadat. Presupun că n-ai să-mi dezvălui unde să-i caute pe cei doi morţi?

Eu i-am îngropat şi în mod sigur n-am să spun unde.

Elinor simţi cum i se prelingea o lacrimă pe nas. Pe toate literele din lume, Elinor! Se gândi ea. Ți-ai ratat cariera de actriţă.

Înmormântaţi, aşa, aşa.

Capricorn se juca cu inelele de la mâna stângă. Purta chiar trei, le aşeză în rânduială ca şi cum şi-ar fi părăsit locul fără aprobarea lui.

D-aia m-am dus la poliţie! Zise Elinor. Ca să-i răzbun, pe ei şi cărţile mele.

Cockerell izbucni în râs.

Cărțile n-a trebuit să ți le-ngropi, așa-i? Ce bine au ars, ca și cel mai bun lemn de foc, iar paginile – au tremurat ca niște degețele palide.

Ridică mâinile și le imită. Elinor îl lovi peste față cu toată puterea și ea nu era mică. Din nasul lui Cockerell începu să curgă sânge. Il șterse cu mâna și-l examina de parcă ar fi fost surprins că din nas îi putea curge așa ceva roșu.

Ia te uită la asta! Zise el și-i arătă lui Capricorn degetele mânjite de sânge. Ai să vezi că ea o să-i dea mai mult de furcă Umbrei decât Basta.

Când o trase după sine, Elinor păși lângă el cu capul sus. Abia când văzu scara care după câteva trepte abrupte dispărea într-o gură neagră, fără fund, o părăsi pentru o clipă curajul. Cripta, firește, acum își aminti, locul pentru cei destinați morții. Mirosea în orice caz așa, a mucegai și a umezeală – tocmai cum ne imaginăm parfumul morții.

Elinor nu-și crezu mai întâi ochilor când văzu silueta subțire a lui Basta rezemată de zăbrele. Își închipuise că n-a auzit bine ultima propoziție a lui Cockerell, dar era Basta, închis ca un animal în cușcă, aceeași spaimă, aceeași disperare în ochi. Nu-l învioră nici vederea Elinorei. Se uită prin ei, prin ea și prin Cockerell, ca și cum ar fi fost două duhuri din cele de care se temea atât.

Ce face aici? Întrebă Elinor. Vă închideți acum reciproc?

Cockerell ridică din umeri.

Să-i spun? Îl întrebă pe Basta, dar nu primi nici un răspuns, doar aceeași privire goală. L-a lăsat mai întâi pe Limbă-vrăjită să-i scape, iar acum pe Deget-de-praf. Așa te strici cu șeful, chiar dacă te consideri favoritul lui personal. Ei, desigur, foc nu mai ești în stare să pui de ani de zile.

Privirea cu care îl măsura pe Basta era plină de o bucurie răutăcioasă.

Doamnă Loredan, e timpul să reflectezi la testamentul dumitale, se gândi Elinor, în timp ce Cockerell o împinse mai departe. Din moment ce Capricorn pune să-i fie omorât câinele cel mai credincios, nu va ezita precis în cazul dumitale.

Hei, ai putea să privești mai voios! Îi strigă Cockerell lui Basta, în timp ce pescuia o legătură de chei din buzunarul gecii. În definitiv acum îți țin companie două femei.

Basta își sprijini fruntea de zăbrele.

Încă n-ai dat de Inghțitorul-de-foc? Întrebă el stins. Vocea îi suna de parcă ar fi răgușit de atâta strigat.

Nu, dar grasa asta zice că l-am înhățat pe Limbă-vrăjită. Se pare că e mort de-a-binelea. Probabil că l-a nimerit totuși Nas-turtit. Ei, desigur, a exersat destul pe pisici.

În spatele gratiilor, deschise de Cockerell pentru ea, se mișcă ceva. În întuneric stătea o femeie, sprijinindu-se cu spatele de ceva care arăta suspect a sicriu. Mai întâi Elinor nu putu să-i vadă fața. Apoi însă se ridică.

Companie pentru tine, Resa! Strigă Cockerell, în timp ce o împingea pe Elinor pe ușa deschisă. Puteți să mai pălăvrăgiți nițel împreună.

Izbucni în râs, în timp ce plecă de-acolo călcând greoi. Elinor nu știa dacă să plângă sau să râdă. Ar fi dorit să-și fi întâlnit nepoata preferată în alt loc.

Cu chiu cu vai.

Nu știi ce este”, răspunse Fiver nefericit.

Pe moment nu e nici o primejdie aici, dar vine – vine.”

Richard Adams, jos, la râu arid auzi pași, tocmai când erau pe punctul să răsucescă făcliile. Trebuiau să fie mai solide și mai mari decât acelea pe care le folosea Deget-de-praf la reprezentațiile sale. În definitiv trebuiau să ardă îndelung. Farid îl și tunsese pe Limbă-vrăjită cu cuțitul pe care i-l dăruise Deget-de-praf. Părul îi era scurt ca peria, ceea ce îi schimba întru câtva înfățișarea. Farid îi arătă și cu ce fel de pământ trebuia să-și frece fața ca să-i arate pielea mai întunecată. De astă dată nimeni nu trebuia să-i recunoască, de astă dată nu – dar apoi auzi pași. Și glasuri: unul înjura, celălalt râdea și striga ceva. Erau prea departe ca să poată înțelege cuvintele.

Limbă-vrăjită strânse în pripă făcliile, Gwin încercă s-apuce degetele lui Farid când acesta îl îndesă brutal în rucsac.

Încotro, Farid, încotro? Șopti Limbă-vrăjită.

Știu eu!

Farid își aruncă rucsacul în spate și-l trase pe Limbă-vrăjită după el spre resturile carbonizate de ziduri. Se cațără peste pietrele negre, acolo unde cândva fusese o fereastră, sări în iarba uscată din spatele zidurilor și se aplecă. Placa de metal pe care o trase deoparte era strâmbată de foc și năpădită de ochii-șoricelului. Minusculele flori albe acopereau fierul ca o zăpadă. Farid descoperise placa atunci când sărise pe ea în orele lungi pe care le petrecuse aici cu Deget-de-praf, cu tăcutul, veșnic distantul Deget-de-praf. Sărise de pe zid în iarbă, din iarbă pe zid pentru a izgoni tăcerea și plictiseala și atunci descoperise gaura de sub placă. Îl izbise cât de gol suna pe dedesubt. Poate că ascunzătoarea subterană nu fusese inițial decât un loc pentru alimente ușor alterabile, dar cel puțin o dată slujise și de ascunzătoare.

Limbă-vrăjită se dădu înapoi când atinse în întuneric scheletul. Arăta mic, abia de mărimea unui adult, zăcea pașnic acolo în ascunzătoarea strâmtă de sub pământ, ghemuit ca și cum s-ar fi pregătit de culcare. Poate că lui Farid nu-i era frică de el fiindcă arăta atât de pașnic. Dacă exista aici jos un duh, atunci era de încredere, era doar o figură palidă și tristă, de care nu trebuia să-ți fie frică.

După ce Farid trase din nou placa peste gaură, locul deveni strâmt. Limbă-vrăjită era mare, aproape prea mare pentru ascunzătoare, dar apropierea lui era liniștitoare, chiar dacă inima îi bătea la fel de repede ca și aceea a lui Farid. Cum stăteau așa ghemuiți, unul lângă altul, băiatul simțea fiecare bătaie, în timp ce trăgeau cu urechea la ce se petrecea sus.

Vocile se apropiară, dar se auzeau neclar, pământul le amortiza, parcă ar fi venit din altă lume. La un moment dat, un picior păși pe placa de fier și Farid își înfipse unghiile în brațul lui Limbă-vrăjită. Îi dădu drumul abia când se făcu liniște deasupra capetelor lor. Trecu foarte mult timp până se

încrezură în liniște, atât de nesfârșit de mult, încât Farid întoarse capul de câteva ori, părându-i-se că scheletul se mișcase.

Plecaseră într-adevăr, când Limbă-vrăjită ridică prudent placa și privi afară. Doar greierii cântau neobosit și de pe zidul carbonizat zbură o pasăre fâlfâind speriată.

Luaseră totul cu ei, păturile lor, puloverul lui Farid, în care el se vâra noaptea ca într-o cochilie de melc, chiar și pansamentul însângerat pe care Limbă-vrăjită i-l legase în jurul frunții, în noaptea în care erau să fie împușcați.

Ce dacă? Zise Limbă-vrăjită pe când stăteau iarăși lângă vatra lor rece. Diseară n-o să mai avem nevoie de pături.

Apoi își trecu mâna prin părul negru al lui Farid – Ce m-aș face eu fără tine, meșter-în-furișare, prinzător-de-iepuri, descoperitor-de-ascunzători? Zise el.

Iar Farid se uită ținută la degetele-i goale de la picioare și zâmbi.

Un obiect atât de fragil.

Când spuse că speră că Tinker Bell o să se bucure, el întrebă: Cine e Tinker Bell?”.

Dar Peter!”, zise ea șocată. Când însă îi explică, nu putu să-și amintească.

Există atât de multe d-astea”, zise el. Presupun că e moartă.”

Presupun că avea dreptate, căci zânele nu trăiesc mult. Dar sunt atât de mici, încât răstimpul scurt nu li se pare deosebit de scurt.

James M. Barrie, Peter Pan amenii lui Capricorn îl căutau pe Deget-de-praf în locuri nepotrivite. El nu izbutise să scape din sat. Nici nu încercase. Deget-de-praf era în casa lui Basta.

Se afla într-o uliță chiar imediat în spatele curții lui Capricorn, înconjurată de case goale în care locuiau doar pisici și șobolani. Lui Basta nu-i plăceau vecinii, în genere nu-i plăcea societatea, în afară de aceea a lui Capricorn. Deget-de-praf era sigur: dacă i s-ar fi permis, Basta ar fi dormit pe pragul lui Capricorn, dar niciunul dintre oamenii acestuia nu locuia în casa principală. Făceau de pază acolo, atât. De mâncat mâncau în biserică și dormeau într-una dintre numeroasele case goale din sat, asta era o regulă de nezdruccinat. Cei mai mulți se mutau continuu, trăiau ba într-o casă, ba în alta, atunci când în prima începea să picure prin acoperiș. De când veniseră în sat, doar Basta locuia în același loc. Deget-de-praf presupunea că-și găsisese această casă deoarece lângă pragul ei creștea sunătoare. În definitiv, nici o altă plantă n-avea o asemenea faimă că ține la distanță tot ce e rău – afară de răul cuibărit în inima lui Basta.

Era o casă de piatră cenușie ca majoritatea caselor din sat, cu obloanele vopsite în negru, pe care Basta le ținea mereu închise și pe care pictase niște semne care, după părerea lui, țineau ghinionul departe ca și florile galbene de sunătoare. Uneori Deget-de-praf credea că frica permanentă a lui Basta de blesteme și de nenorociri bruște venea doar din aceea că el se temea de propriul său întuneric și conchidea de aici că restul lumii trebuia să fie tot așa.

Deget-de-praf avusese noroc că izbutise să ajungă până la casa lui Basta. Abia ieșise din biserică poticnindu-se, că și nimerise într-un cârd întreg de oameni de-ai lui Capricorn. Firește că îl recunoscuseră imediat. Da, de asta se îngrijise într-adevăr, pentru totdeauna, Basta. Stupoarea lor îi dăduse lui Deget-de-praf exact timpul necesar ca să dispară într-o uliță. Din fericire, cunoștea toate ungherele satului blestemat. Mai întâi voise să-și croiască drum până în parcare și de-acolo spre dealuri, dar apoi își aminti de casa goală a lui Basta. Se strecurase printre găuri în zid, se târâse prin pivnițe și se ghemuise în spatele parapetului unor balcoane niciodată folosite. Dacă era vorba să se ascundă, nici Gwin nu i-o lua înaintea și îl avantaja faptul că o curiozitate neobișnuită îl mânase dintotdeauna să exploreze ungherele ascunse și uitate ale acestui loc sau ale oricărui altuia.

Era fără suflare când ajunse la casa lui Basta. Acesta era probabil singurul din satul lui Capricorn care își încuia ușa casei, dar lacătul nu era o piedică. Deget-de-praf se ascunse în pod până ce inima începu să-i bată mai încet, chiar dacă acolo scândurile de lemn erau atât de putrede, că la fiecare pas se temea să nu se rupă. În bucătăria lui Basta găsi destulă mâncare, foamea îi ciupise ca un vierme pereții stomacului. Nici el, nici Resa nu primiseră ceva de mâncare de când fuseseră vârați în plase și era o dublă mulțumire să-și umple burta cu proviziile lui Basta.

După ce se satură pe jumătate, deschise puțin unul din obloane ca să audă la timp dacă se apropiau pași, dar singurul zgomot care pătrunse în urechile sale era un clopoțel atât de slab, încât abia putea fi perceput. Doar atunci își aminti de zână, de zâna pe care Meggie o adusese, citind cu glas tare, în această lume fără zâne. O găsi în dormitorul lui Basta. Acolo nu se aflau decât un pat și o comodă pe care erau înșirate cu grijă cărămizi, fiecare dintre ele acoperită cu funingine. Se zvonea prin sat că Basta își lua o cărămidă din fiecare sat pe care Capricorn pune să fie incendiat, deși el se temea de foc. Evident, povestea era adevărată. Pe una dintre cărămizi se afla un ulcior din care ieșea o strălucire mată, abia mai luminoasă decât aceea pe care ar fi produs-o un licurici. Zâna zăcea pe fundul vasului, făcută sul ca un fluture abia ieșit din cocon. Basta pusese o farfurie pe gura ulciorului, dar obiectul fragil nu arăta ca și cum ar mai fi avut putere să zboare.

Când Deget-de-praf ridică farfuria, zâna nici nu-și înălță capul. Băgă mâna în închisoarea de sticlă și scoase cu grijă făptura mărunță. Membrele ei erau atât de delicate, încât i se făcu frică să nu i le frângă cu degetele. Zânele pe care le cunoștea arătasera altfel, erau mai mici, mai viguros clădite, cu o piele albastră ca vioreaua și cu patru aripi sclipitoare. Aceasta avea culoarea pielii unui om, a unui om palid, iar aripile ei nu semănau cu cele ale unei libelule, ci ale unui fluture. Oare îi plăceau aceleași feluri de mâncare ca zânelor pe care le știa el? Merita o încercare, arăta de parcă ar fi fost pe jumătate moartă.

Deget-de-praf aduse perna din patul lui Basta, o puse pe masa strălucitor de curată din bucătărie (totul în casa lui Basta era strălucitor de curat ca veșnica sa cămașă albă ca zăpada) și o culcă acolo. Apoi umplu o ceașcă cu lapte și o așeză lângă pernă, pe masă. Zâna deschise imediat ochii

- în ce privește deci nasul fin și predilecția pentru lapte nu părea să se deosebească de zânele pe care le cunoștea el. Cufundă un deget în lapte și lăsa să cadă o picătură albă pe buzele ei. O linse ca o pisicuță înfometată, îi picură un strop după altul în gură până când se ridică și începu să bată obosit din aripi. Fața i se și colorase iarăși, dar din sunetul stins pe care îl scotea, Deget-de-praf nu înțelese nici un cuvânt, deși stăpânea trei limbi zănești.

Ce păcat! Șopti el, în timp ce ea își desfăcea aripile și se înălța fâlfâind cam nesigur spre tavan. Așa că nici nu pot să te întreb dacă mă poți face invizibil sau atât de mic încât să mă poți duce la locul de festivități al lui Capricorn.

Cornelia Funke.

Zâna privi în jos, dădu drumul la niște sunete de neînțeles pentru urechile lui și se lăsa pe marginea dulapului din bucătărie.

Deget-de-praf se așează pe singurul scaun care se afla la masa de bucătărie a lui Basta și privi în sus la ea.

Totuși, zise el. E bine că mai văd, în fine, una ca tine. Dacă focul din lumea asta ar avea mai mult umor și din când în când un cobold sau un om de sticlă ar scoate capul printre copaci, poate cu restul m-aș mai putea obișnui, cu larma, graba, îmbulzeala și cu faptul că nu prea poți să scapi de oameni – și cu nopțile mai luminoase...

Rămase încă multă vreme acolo, în bucătăria celui mai rău dușman al său, uitându-se la zână, cum vâjâia prin încăpere, cercetând totul (zânele sunt curioase, asta nu era, evident, o excepție) și gustând mereu din lapte, până când îi umplu o a doua cană. De câteva ori se apropiară pași, dar de fiecare dată trecură mai departe. Ce bine că Basta n-avea prieteni. Aerul care intra pe fereastră era înăbușitor și-l făcea somnoros, iar dunga îngustă de cer de deasupra caselor avea să rămână luminoasă încă multe ceasuri. Suficient timp ca să se gândească dacă trebuia să meargă sau nu la festivitatea lui Capricorn.

De ce să se ducă? Cartea și-o putea lua mai târziu, cândva, când agitația va fi uitată în sat și totul își va relua mersul obișnuit. Și ce era cu Resa? Ce să fie cu ea? Avea s-o ia Umbra. Asta nu se putea schimba. Nimeni nu putea schimba nimic aici, nici Limbă-vrăjită, dacă ar fi într-adevăr atât de smintit încât să încerce. Dar el nu știa de ea, iar de fata lui nu trebuia să-și facă nimeni griji. În definitiv, era jucăria preferată a lui Capricorn. N-ar îngădui să-i facă Umbra vreun rău.

Nu, n-am să mă duc, se gândi Deget-de-praf, la ce bun? Nu-i pot ajuta. O să mă ascund aici un răstimp.

Mâine nu mai există nici un Basta, asta e ceva. Poate am să dispar și eu, pentru totdeauna, departe de aici... Nu. Știa că nu avea să facă asta. Nu atâta timp cât cartea era aici.

Zâna zburase la fereastră. Se uita curioasă pe uliță.

Uită. Rămâi aici! Zise Deget-de-praf. Afară nu e ceva pentru tine, crede-mă.

Se uită la el întrebătoare. Apoi își strânse aripile și îngenunche pe pervazul ferestrei. Rămase acolo de parcă nu s-ar fi putut hotărî între camera sufocantă și libertatea necunoscută de-afară.

Propozițiile potrivite.

Ăsta era lucrul cel mai înspăimântător: faptul că din mîlul adâncurilor celor mai adânci păreau să vină glasuri și țipete, că pulberea informă se mișca și păcătuia, că ceea ce era mort și fără chip își revendica manifestările vieții.

Robert L. Stevenson, *Cazul ciudat al Dr. Jekyll & Mr Hyde* f-rj'enoglio scria și scria, dar foile pe care le ascunsese se sub saltea nu deveniseră mai numeroase. Le scotea mereu, suprima câte ceva, rupea câte o foaie, adăuga o alta.

Nu, nu, nu! Îl auzea Meggie bombănind încet. Nu, nu-i asta!

În câteva ceasuri se întunecă, zise ea la un moment dat îngrijorată. Ce facem dacă nu terminii?

Am terminat! Se răsti el, iritat. Am terminat deja de o duzină de ori, dar nu sunt mulțumit.

— Înainte de a vorbi, coborî vocea până la șoaptă: Există atât de multe întrebări: ce se întâmplă dacă Umbra, după ce-l omoară pe Capricorn, se năpustește asupra ta sau a mea sau asupra prizonierilor? Și – există într-adevăr doar soluția de a pune să fie omorât Capricorn? Ce se întâmplă mai apoi cu oamenii săi? Ce fac cu ei?

Ei, ce mai? Umbra trebuie să-i omoare pe toți! Șopti ea. Altminteri cum să ajungem acasă sau cum s-o salvăm pe mama?

Lui Fenoglio nu-i plăcu acest răspuns.

Cerule, ce fată fără inimă ești! Să-i omor pe toți! Ai văzut ce tineri sunt unii dintre ei?

Scutură din cap – Nu, în definitiv nu sunt un ucigaș de mase, sunt scriitor! O să-mi vină în minte o soluție mai puțin sângeroasă.

Și începu din nou să scrie... Și să suprima... Și iar să scrie, în timp ce afară soarele coboară din ce în ce mai mult până când, în cele din urmă, razele sale împodobiră culmile dealurilor cu un tiv de aur.

De fiecare dată când se apropiau pași pe coridor, Fenoglio ascundea sub saltea ce scrisese, dar nimeni nu veni să vadă ceea ce mîzgălea bătrânul fără întrerupere pe foile albe. Căci Basta zăcea în criptă. Paznicii care stăteau plictisiți în fața ușii primiră vizite dese în această după-amiază. În mod vădit veniseră în sat ca să asiste la execuție și oamenii lui Capricorn din posturile de pază exterioare. Meggie își lipi obrazul de ușă și trase cu urechea la convorbirile lor: râdeau mult și vocile lor sunau surescitat. Nici unuia nu părea să-i fie milă de Basta, dimpotrivă, faptul că fostul favorit al lui Capricorn urma să moară la noapte sporea excitația. Vorbeau firește și despre ea. O numeau mica vrăjitoare, puștoaica vrăjitoare și nu toți erau încredințați de aptitudinile ei.

În ce-l privea pe călăul lui Basta, Meggie nu află mai mult decât ce-i povestise deja Fenoglio și decât îi rămăsese în minte din ceea ce o pusese Coțofana să citească. Nu era mult, dar auzea frica în vocile celor din spatele

ușii și groaza respectuoasă care îi năpădea pe toți la pomenirea numelui său fără nume. Nu toți cunoșteau Umbra, ci doar aceia care proveneau ca și Capricorn din cartea lui Fenoglio, dar de auzit auziseră evident cu toții de el – și își descriau în cele mai negre culori felul în care avea să se năpustească asupra prizonierilor. Despre felul în care avea să-și omoare exact victimele, existau evident păreri diferite, dar presupunerile care îi ajunseră la urechi deveniră tot mai teribile și mai teribile pe măsură ce se apropia seara, până când Meggie, nemaisuportând ceea ce auzea, se duse la fereastră și-și astupă urechile cu mâinile.

Era ora șase – clopotul din turnul bisericii începu tocmai să bată – când Fenoglio puse deodată stiloul jos și cu o figură mulțumită examina ceea ce așternuse pe hârtie.

Am găsit, șopti el. Asta e. Așa o să meargă. Așa o să fie absolut minunat.

Plin de nerăbdare îi făcu un semn lui Meggie să vină lângă el și-i împinse foaia în față.

Citește! Șopti el, privind nervos spre ușă. Afară, Nas-turtit se lăuda tocmai cum otrăviseră ei proviziile de măline ale unui țăran.

Asta-i tot?

Meggie privi neîncrezătoare singura foaie scrisă.

Da, desigur! Ai să vezi că nu e nevoie de mai mult. Trebuie să fie doar propozițiile potrivite. Haide, citește odată!

Meggie ascultă.

Afară bărbații râdeau și îi era greu să se concentreze pe cuvintele lui Fenoglio. În cele din urmă izbuti. Dar abia terminase prima propoziție că afară se făcu liniște și vocea Coțofenei răsună pe coridor:

Ce e aici, five o'clock!

Fenoglio apucă pripit foaia prețioasă și o împinse sub saltea. Tocmai trăgea de cuvertură ca s-o îndrepte, când Coțofana împinse ușa.

Cina ta, zise ea către Meggie, și-i puse în față o farfurie aburindă.

Și eu? Întrebă Fenoglio cu o voce accentuat voioasă. Salteaua alunecase puțin, când vârâse hârtia dedesubt și acum se sprijinea de pat ca Mortola să nu vadă, dar din fericire ea nu-i acordă nici o atenție. Îl considera un mincinos și nimic altceva, Meggie era sigură de asta și pesemne o supăra că în acest punct Capricorn nu era de aceeași părere cu ea.

Să mănânci tot! Îi porunci lui Meggie. Apoi te schimbi. Lucrurile tale sunt oribile și afară de asta sunt îmbâcsite de jeg.

Îi făcu un semn slujnicei cu care venise. Era o fetișcană care avea cel mult patru sau cinci ani mai mult decât Meggie. Zvonurile despre puterile, chipurile vrăjitoarești, ale lui Meggie ajunseseră în mod vizibil până la ea. Ținea pe braț o rochie albă ca zăpada și evită s-o privească pe Meggie când trecu pe lângă ea ca s-o agate în dulap.

Nu vreau rochia! Se răsti Meggie la Coțofană. Vreau să mă îmbrac cu asta.

Trase puloverul lui Mo de pe patul ei, dar Mortola i-l smulse din mână.

Prostii. Să creadă Capricorn că te-am vârat într-un sac? El a ales această rochie și tu ai s-o îmbraci. Fie o faci singură, fie te băgăm noi în ea. Cum se înserează, vin să te iau. Spală-te, piaptănă-ți părul, arăți ca o pisică vagaboandă.

Slujnica se strecură din nou pe lângă Meggie cu o figură atât de îngrijorată, de parcă s-ar fi putut arde în contact cu ea. Coțofana o împinse nerăbdătoare pe coridor și o urmă.

Închide după mine! Se răsti ea la Nas-turtit. Și expediază-ți prietenii de aici. Tu trebuie să stai de pază.

Nas-turtit se îndreptă agale spre ușă. Meggie văzu cum, înainte de a închide ușa, se strâmbă în spatele Coțofenei.

Se duse spre rochie și netezi cu mâna pânza albă.

Alb! Murmură ea. Nu-mi plac lucrurile albe. Moartea are câini albi. Mo mi-a spus o poveste despre ei.

A, da, câinii albi, cu ochii roșii ai Morții.

Fenoglio veni în spatele ei. Și stafiile sunt albe, iar setea de sânge a vechilor zei era potolită doar de animale albe, ca și cum nevinovăția avea pentru zei un gust mai bun. O, nu. Nu! Adăugă el repede, văzând privirea speriată a lui Meggie. Nu. Crede-mă, Capricorn nu s-a gândit precis la așa ceva când ți-a trimis rochia. De unde să știe el asemenea povești? Albul este și culoarea începutului și a sfârșitului. Iar noi doi – coborî vocea – tu și cu mine, vom avea grijă să fie sfârșitul lui Capricorn, iar nu al nostru.

O trase blând pe Meggie la masă și o împinse pe scaun. Mirosul de carne friptă îi intra în nas.

Ce fel de carne e asta? Întrebă ea.

Arată a vițel. De ce? Meggie împinse farfuria.

Nu mi-e foame, murmură ea. Fenoglio o cercetă plin de compasiune.

Știi, Meggie, zise el, cred că pe viitor ar trebui să scriu o carte despre tine: cum ne salvezi pe toți doar cu vocea ta. Asta ar fi cu siguranță foarte captivant...

Dar se termină și bine?

Meggie privi pe fereastră. Mai era un ceas, cel mult două și se făcea întuneric. Dacă venea și Mo la festivitate? Dacă încerca s-o mai elibereze o dată? El nu știa ce plănuiau ea și Fenoglio. Dacă trăgeau iarăși asupra lui? Dacă l-au nimerit totuși noapte trecută... Meggie își puse brațele pe masă și-și îngropa capul în ele.

Simți cum Fenoglio o mângâia pe păr.

Totul o să fie bine, Meggie! Îi șopti el. Crede-mă, poveștile mele se termină întotdeauna bine. Când vreau eu.

Rochia are mâneci foarte strâmte, șopti ea. Cum să scot foaia de hârtie fără să observe Coțofana?

Am să-i abat eu atenția. Bizuie-te pe asta.

Și ceilalți? Au să vadă toți când scot foaia.

Aiurea. Ai să izbutești tu.

Fenoglio o luă de bărbie – Totul o să fie bine, Meggie! Mai zise el încă o dată, în timp ce-i ștergea cu arătătorul o lacrimă de pe obraz. Nu ești singură,

chiar dacă mai apoi o să ți să pară poate așa. Eu sunt aici și Deget-de-praf este pe undeva pe-afară. Crede-mă, îl cunosc ca pe mine însumi, o să vină, fie și numai ca să vadă cartea și ca s-o capete eventual înapoi... Și apoi mai este și tatăl tău – și băiatul acela care s-a uitat la tine, topit de dragoste, atunci în piață, în fața monumentului, când l-am întâlnit pe Deget-de-praf.

Lasă asta! Meggie îl împinse cu cotul în burtă, dar se văzu silită să râdă, cu toate că lacrimile îi estompau totul, masa, mâinile ei și fața plină de zbârcituri a lui Fenoglio; i se părea că în ultimele săptămâni își epuizase lacrimile pentru toată viața.

Cum așa? E un băiat drăguț. Eu pe loc aş pune pe lângă tatăl tău un cuvânt bun pentru el.

Termină!

Doar dacă mănânci ceva.

Fenoglio îi împinse din nou farfuria în față – Și această prietenă a voastră, cum o chema...

Elinor.

Meggie își vâră o măslină în gură și o mușcă până simți sâmburele între dinți.

Exact. Poate că e și ea afară, împreună cu tatăl tău. Doamne Sfinte, dacă mă gândesc bine, mai că avem superioritate numerică.

Meggie se înecă aproape cu sâmburele de măslină. Fenoglio zâmbi mulțumit de sine. Mo ridica de fiecare dată din sprâncene când izbutea s-o determine să râdă și făcea o figură atât de serios mirată, ca și cum i-ar fi fost imposibil să știe de ce râde. Meggie îi vedea fața atât de clar înaintea ei, încât îi venea aproape să întindă mâna după el.

O să-ți vezi în curând tatăl! Șopti Fenoglio. Și-ai să-i povestești că ai dat absolut în treacăt peste mama ta și ai salvat-o de Capricorn. Asta e ceva, nu?

Meggie dădu doar din cap.

Rochia o zgâria pe gât și pe brațe. Nu arăta ca rochia unui copil, mai degrabă ca aceea a unei persoane adulte și era prea mare pentru Meggie. Făcând câțiva pași, calcă pe tiv. Mânele erau prea strâmte, dar putu totuși fără dificultate să vâre înăuntru foaia de hârtie, subțire ca un picior de libelulă. Încercă de câteva ori... S-o vâre, s-o scoată. În cele din urmă o lăsă înăuntru. Foșnea puțin când mișca mâinile sau ridica brațul.

Când Coțofana se întoarse s-o ia pe Meggie, luna stătea palidă pe turnul bisericii, noaptea îi purta lumina ca un vâl pe față.

Nu te-ai pieptănat! Constată ea supărată.

De astă dată venise cu altă slujitoare, o femeie scundă, cu fața și mâinile roșii, căreia evident nu-i era frică de puterile vrăjitoarești ale lui Meggie. Îi trecu lui Meggie pieptănul atât de brutal prin păr, încât mai s-o făcă să țipe.

Pantofii, zise Coțofana când văzu degetele goale ale lui Meggie ieșindu-i de sub tivul rochiei. Nu s-a gândit nimeni la pantofi?

Poate să-i pună liniștit pe ăia de colo.

Slujitoarea arătă spre pantofii de sport uzați ai lui Meggie – Rochia e destul de lungă, n-au să se vadă. Afară de asta... Vrajitoarele umblă în picioarele goale.

Coțofana îi aruncă o privire care o făcu să amuțească.

Exact! Strigă Fenoglio, care observase tot timpul cu o privire batjocoritoare cum cele două femei o aranjau pe Meggie. Asta fac. Merg întotdeauna cu picioarele goale. Trebuie să mă schimb și eu pentru ocazia festivă? Ce trebuie să porți la o execuție? Presupun că am să stau totuși chiar lângă Capricorn?

Coțofana își împinse bărbia înainte. Era atât de moale și de mică, de parcă ar fi provenit de la altă față mai blajină.

Tu poți să rămâi cum ești, zise, în vreme ce-i prindea lui Meggie în păr o agrafă acoperită de perle. Prizonierii nu trebuie să se schimbe.

Batjocura îi picura ca otrava din glas.

Prizonieri? Ce înseamnă asta? Fenoglio își trase scaunul înapoi.

Da, prizonieri. Ce altceva?

Coțofana se dădu un pas înapoi și o cântări pe Meggie din privire – Așa ar trebui să meargă, constată ea. Curios, cu părul desfăcut îmi amintește de cineva. Meggie lăsă repede capul în jos și, înainte s-apuce Coțofana să reflecteze mai serios la observația ei, Fenoglio îi abătu atenția asupra lui.

Eu nu sunt un prizonier obișnuit, stimată doamnă, asta trebuie s-o clarificăm odată! Făcu el gălăgie. Fără mine n-ar fi nimic din toate astea, inclusiv persoana dumneavoastră, care e orice îh afară de plăcută!

Coțofana îl atinse în treacăt cu o ultimă privire disprețuitoare și o apucă pe Meggie de braț, din fericire nu de acela sub a cărui mânecă se ascundeau cuvintele prețioase ale lui Fenoglio.

Paznicul o să te-aducă la momentul potrivit! Îi strigă lui Fenoglio, în timp ce-o trăgea pe Meggie spre ușă.

Gândește-te la ce ți-a spus tatăl tău! Strigă Fenoglio când Meggie era deja pe coridor. Cuvintele se însuflețesc abia atunci când le simți gustul pe limbă.

Coțofana îi dădu lui Meggie un brânci în spate.

Hai, mergi înainte! Zise și trase ușa după ele.

Foc.

Atunci însă Bagheera sări în sus. Nu! Mi-a venit o idee! Fugi repede în vale, la colibele oamenilor și ia-ți de-acolo Floarea Roșie, pe care ei o cultivă. Atunci, când o să vină ceasul tău, o să ai un prieten mai puternic decât mine sau decât Baloo sau decât oricare altul din ceată, care o să te iubească. Adu-ți Floarea Roșie!” Prin Floarea Roșie, Bagheera înțelegea focul; doar că în junglă nimeni nu-i spunea pe numele său, căci toți se temeau de el ca de moarte.

Rudyard Kipling, Cartea junglei

? Vând înserarea coborî peste dealuri, porniră la Ls drum. Pe Gwin îl lăsară la adăpost. După ceea ce se întâmplase în ultima lor excursie nocturnă în satul lui Capricorn, văzu și Farid că era mai bine așa. Limbă-vrăjită îl lăsă pe el să meargă înainte. Nu știa nimic despre frica lui Farid de duhuri și de

alte fapte nocturne, căci acesta se pricepuse să și-o ascundă de el, mult mai bine decât de Deget-de-praf. Limbă-vrăjită nici nu-și bătea joc de frica lui de întuneric, ca Deget-de-praf și în mod curios lucrul acesta îi micșora spaima, o împușina, cum altminteri doar la lumina zilei i se întâmpla.

Când Farid coborî prudent, dar cu pas hotărât povârnișul abrupt, auzi duhurile șopocăind în copaci și în tufișuri ca în fiecare noapte, dar nu se apropiară, ca și cum brusc le-ar fi fost frică de el, ca și cum le-ar fi putut porunci așa cum Deget-de-praf porunceea focului.

Focul. Hotărâseră să-l pună direct la casa lui Capricorn. Astfel n-ar ajunge atât de repede la dealuri, în schimb, ar amenința ceea ce îi era mai drag lui Capricorn: vistieriile sale.

De astă dată satul nu era liniștit și pustiu ca în nopțile trecute. Zumzăia ca un cuib de viespi. În parcare patrolau patru paznici înarmați și în jurul gardului din plasă de sârmă, care dădea ocol terenului de fotbal, era parcat un șir de mașini. Farurile lor cufundau câmpul într-o lumină vie. Asfaltul arăta ca o pânză luminoasă pe care cineva ar fi întins-o în întuneric.

Deci acolo trebuie să aibă loc spectacolul, șopti Limbă-vrăjită când se apropiară de case. Biata Meggie.

În mijlocul pieței era ridicată un fel de estradă, iar în fața ei era o cușcă, poate pentru monstrul pe care fata lui Limbă-vrăjită trebuia să-l scoată citind cu glas tare sau pentru prizonieri. În partea stângă a pieței, cu spatele la gardul de sârmă și la sat, se aflau bănci lungi de lemn, iar câteva Geci Negre se ghemuiau deja ca niște corbi care găsiseră pentru noapte un locșor cald.

Pentru o clipă se gândiră să se strecoare în sat trecând prin parcare. Printre atâția străini nu i-ar observa nimeni prea repede; până la urmă însă se hotărâră pentru un drum mai lung și mai întunecat. Farid se strecură din nou primul, folosind fiecare trunchi de copac ca acoperire, rămânând tot timpul deasupra caselor, până când sub ei apărură partea de sat care era nelocuită și arăta ca și cum un uriaș ar fi călcat peste ea. În această noapte patrolau și acolo mai mulți paznici ca de obicei. Trebuiau mereu să se ascundă în umbra unei porți, să se ghemuiască în spatele vreunui zid sau să se cațăre printr-o fereastră și să aștepte, ținându-și răsuflarea, ca paznicul să treacă. Din fericire, erau multe unghere întunecate în satul lui Capricorn, iar paznicii umblau agale și plictisiți pe ulițe, așa cum fac bărbații când sunt siguri că nu-i amenință nici o primejdie.

Farid avea la el rucsacul lui Deget-de-praf cu tot ce era necesar pentru a aprinde un foc iute și aprig. Limbă-vrăjită ducea lemnele pe care le adunaseră pentru cazul în care flăcările n-ar fi găsit printre pietre destulă hrană. Afară de asta mai erau și rezervele de benzină ale lui Capricorn. Farid mai avea în nas mirosul din noaptea în care îl închiseseră. Butoaiele erau rareori păzite, dar poate nici nu aveau să aibă nevoie de ele.

Era o noapte fără vânt, flăcările aveau să ardă liniștit și continuu. Farid își amintea bine de avertismentul lui Deget-de-praf: Să nu faci niciodată foc când e vânt. Vântul intervine și focul te-a și uitat, căci vântul suflă în el și-l ațâță până ce sare la tine și te mușcă și-ți linge pielea de pe oase”. Dar azi

vântul dormea și aerul neclintit umplea ulițele precum umple apa caldă o găleată.

Speraseră să găsească pustie piața din fața casei lui Capricorn, dar când înaintară cu băgare de seamă, ieșind dintr-o uliță situată vizavi, văzură o jumătate de duzină de bărbați în fața bisericii.

Ce mai fac și ăștia aici? Șopti Farid în vreme ce Limbă-vrăjită îl trase în umbra unei uși. Doar trebuie să-nceapă festivitatea.

Două slujnice ieșiră din casa lui Capricorn, fiecare cu un teanc de farfurii. Le duceau la biserică, pesemne acolo trebuia să fie mai târziu celebrată execuția reușită. Când slujnicele trecură pe lângă bărbați, câțiva fluierară după ele. Una dintre femei era chiar să scape farfuriile, când unul încercă să-i ridice fusta cu patul puștii. Era același bărbat care îl recunoscuse pe Limbă-vrăjită când se strecuraseră noaptea trecută. Farid își duse mâna la fruntea care încă mai sângera și-l ocări cu cele mai rele blesteme pe care le știa. Să dea peste el ciuma bubonică, râia... de ce tocmai ăla stătea acolo? Dar chiar dacă ar fi trecut pe lângă el, iar el nu i-ar mai fi recunoscut și a doua oară – cum să dea foc atâta timp cât ceilalți se-vârteau pe-acolo?

Stai liniștit! Îi șopti Limbă-vrăjită. Or să dispară. Trebuie să aflăm acum dacă Meggie a ieșit într-adevăr din casă.

Farid dădu din cap și privi spre casa mare de vizavi. Mai ardea lumină în spatele a două ferestre, dar asta nu putea să însemne nimic.

Mă strecur jos spre piață, să văd dacă e deja acolo, îi șușoti el lui Limbă-vrăjită. Poate că îl scosese deja pe Deget-de-praf din biserică, poate că se afla în cușca pe care o pusese acolo și-i putea șopti că i-l aduseseră pe cel mai bun prieten, focul, ca să-l salveze.

În ciuda lămpilor mari și luminoase, noaptea umplea cu umbra ei numeroasele unghere dintre case și Farid tocmai voia să o ia din loc sub protecția lor, când ușa de la casa lui Capricorn se deschise. Ieși bătrâna, bătrâna care avea o față ca de vultur. O trăgea după ea pe fata lui Limbă-vrăjită. Farid mai să n-o recunoască în rochia lungă, albă pe care o purta. În spatele celor două, se strecură pe ușă, cu pușca în mână, bărbatul care trăsesese după ei. Se uită primprejur, apoi scoase din buzunar o legătură de chei, încuie ușa și îi făcu semn unuia dintre oamenii care stăteau în fața bisericii să vină la el. Îi porunca evident să stea de pază în fața casei. Un paznic deci, un om avea să rămână în vreme ce ceilalți mergeau la festivitate.

Farid simțea cum, lângă el, Limbă-vrăjită își încorda fiecare mușchi – de parcă ar fi vrut să alerge la fata lui care era aproape tot atât de palidă ca rochia de pe ea. Îi strânse cu putere brațul în semn de avertisment, dar Limbă-vrăjită părea să fi uitat de el. Un pas imprudent și putea să iasă din umbra protectoare!

Nu!

Farid îl trase îngrijorat înapoi – atât cât putea, în definitiv îi ajungea abia până la umăr. Din fericire, oamenii lui Capricorn nu priveau în direcția lor, se uitau după bătrână, care traversă piața atât de repede, încât Meggie se împiedică de câteva ori de tivul rochiei.

Arată palidă! Șopti Limbă-vrăjită. Doamne, vezi cât îi e de frică? Poate se uită încoace, pesemne am putea să-i facem cumva un semn...

Nu!

Farid continuă să-l țină strâns cu ambele mâini – Trebuie să dăm foc. Numai asta poate s-o ajute. Te rog, Limbă-vrăjită, au să te vadă!

Nu-mi mai spune tot timpul Limbă-vrăjită. Asta mă înnebunește.

Bătrâna dispăru cu Meggie printre case. Le urmă Nas-turtit, greoi ca un urs care ar fi fost vârat într-un cosrum negru și apoi, în sfârșit și ceilalți. Dispărură pe uliță râzând, anticipând bucuria pe care avea să le-o aducă noaptea asta: moartea, condimentată cu frică – și sosirea unei noi spaime în satul blestemat.

Doar paznicul din fața casei lui Capricorn mai rămăsese aici. Se uita cu o figură posomorâtă după ceilalți, calcă pe o cutie goală de țigări și lovi cu pumnul în zid. Numai el avea să scape distracția. Paznicul de sus, din turnul bisericii, putea măcar să vadă de la distanță, dar el...

Luaseră în calcul faptul că un paznic avea să stea în fața casei. Farid îi explicase lui Limbă-vrăjită cum puteau să scape cel mai bine de el și Limbă-vrăjită dăduse din cap și zisese că așa vor face. Când pașii oamenilor lui Capricorn se stinseră și nu se mai auzi decât larma din parcare, se desprinseră din umbră și se prefăcură că tocmai veneau dinspre uliță, mergând unul lângă altul de-a dreptul spre paznic. Acesta se uită neîncrezător la ei, se depărta de zid și-și scoase pușca de pe umăr. Pușca oferea o priveliște neliniștitoare. Farid își duse iarăși involuntar mâna la frunte, dar cel puțin paznicul nu era dintre oamenii care i-ar fi putut recunoaște, nici Picior-șchiop, nici Basta, nici vreunul dintre copoii personali ai lui Capricorn.

Ei, trebuie să ne dai o mână de ajutor! Îi strigă Limbă-vrăjită, fără să țină seamă de pușcă.

Nățăraii au uitat de scaunul lui Capricorn. Trebuie să-l ducem jos.

Paznicul își ținea pușca în fața pieptului.

Ah, da? Asta mai lipsea. Obiectul asta-ți rupe șalele, atât e de greu. De unde veniți?

Cercetă fața lui Limbă-vrăjită ca și cum ar fi încercat să-și amintească dacă o mai văzuse vreodată. Pe Farid nici nu-l băgă în seamă -

Sunteți ăia din nord? Am auzit că aveți acolo o groază de distracții.

Da, așa-i.

Limbă-vrăjită se apropie atât de mult de paznic, încât acesta făcu un pas înapoi – Haide acum, știi că lui Capricorn nu-i place s-aștepte.

Paznicul dădu din cap îmbufnat.

Da, bine, bine, mormăi el, privind spre biserică. Oricum, n-are nici un rost să păzești aici. Ce cred ăia? Că Scuipătorul-de-foc se strecoară încoace ca să fure aurul? Tipul a fost întotdeauna un laș, a șters-o demult...

În timp ce se mai uita spre biserică, Limbă-vrăjită îi dădu cu patul puștii în cap și-l trase apoi în spatele casei lui Capricorn, unde noaptea era neagră ca funinginea.

Ai auzit ce-a spus?

Farid legă picioarele paznicului leșinat cu o frânghie. La legat se pricepea mai bine decât Limbă-vrăjită – Deget-de-praf a fugit! Nu se poate să fi vorbit decât de el. A șters-o demult, așa a zis.

Da, am auzit! Și mă bucur și eu la fel de mult, dar fata mea e încă aici.

Limbă-vrăjită îi puse rucsacul în brațe și privi în jur. Piața era tot atât de liniștită și părăsită de parcă n-ar fi fost decât ei în satul lui Capricorn. Dinspre paznicul aflat în turnul bisericii nu se auzea nici un sunet, pesemne că în noaptea asta se holba și el doar la terenul de fotbal puternic luminat.

Farid scoase două făclii din rucsacul lui Deget-de-praf și sticla cu spirt denaturat. Le-a scăpat! Se gândi el. Pur și simplu, le-a scăpat! Îi venea aproape să râdă.

Limbă-vrăjită alergă înapoi la casa lui Capricorn, se uită pe câteva ferestre și în cele din urmă sparse una dintre ele. Pentru asta își scoase haina și o apăsă de geam ca să estompeze zgomotul. Dinspre parcare se auzeau râsete și muzică.

Chibriturile! Nu le găsesc!

Farid scotocea în lucrurile lui Deget-de-praf, până când Limbă-vrăjită îi luă rucsacul din mână.

Dă-l înapoi! Șopti el. Pregătește tu făcliile.

Farid ascultă. Îmbibă vata cu grijă în spirtul care mirosea înțepător. Deget-de-praf o să se întoarcă să-l ia pe Gwin, se gândi el și atunci o să mă ia cu el. De pe o uliță răsunară voci bărbătești. S-ar fi zis, timp de câteva clipe oribile, că se apropie, dar apoi se pierdură iar, înghițite de muzica ce răsună în parcare și umplea noaptea ca o miasmă.

Limbă-vrăjită tot mai căuta chibriturile.

Ce scârbos! Bombăni el încet și-și trase mâna din rucsac.

De degetul mare i se lipise murdărie de jder. Se șterse de zidul alăturat, băgă încă o dată mâna în rucsac și-i aruncă lui Farid o cutie cu chibrituri. Apoi mai scoase ceva – cârticica pe care Deget-de-praf o păstra într-un buzunar lateral cusut pe dinăuntru. Farid o frunzărise adesea. Erau lipite în ea poze, poze decupate, de zâne și vrăjitoare, de cobolzi, de nimfe și de copaci străvechi... Limbă-vrăjită se uita la ele în vreme ce Farid îmbiba a doua făclie. Apoi privi fotografia care fusese vârată între pagini, fotografia slujnicei lui Capricorn, care încercase să-l ajute pe Deget-de-praf și care pentru asta trebuia să moară la noapte. Oare scăpase și ea? Limbă-vrăjită fixa fotografia ca și cum n-ar mai fi existat pe lume nimic altceva.

Ce e?

Farid ținea chibritul lângă făclia care picura. Flacăra se aprinse sfârâind înfometată. Ce frumoasă era! Farid își linse degetul și și-l trecu prin ea – Na, ia-o! Îi întinse făclia lui Limbă-vrăjită, era mai bine ca el s-o arunce pe fereastră, în definitiv era mai înalt. Dar Limbă-vrăjită stătea nemișcat și se uita ținută la fotografie.

Este femeia care l-a ajutat pe Deget-de-praf, zise Farid. Asta pe care, de asemenea, au închis-o! Cred că e îndrăgostit de ea. Ține aici!

— Îi întinse încă o dată făclia aprinsă lui Limbă-vrăjită – Ce aștepti?

Limbă-vrăjită se uită la el ca și cum l-ar fi trezit brusc din somn.

Așa deci, îndrăgostit, murmură el, luându-i făclia din mână.

Apoi vârî fotografia în buzunarul de la piept al cămășii sale, se mai uită o dată spre piața pustie și aruncă făclia prin geamul spart al casei lui Capricorn.

Ridică-mă! Vreau să văd cum arde! Limbă-vrăjită îi făcu pe plac. Camera părea să fie un birou, Farid văzu hârtie, o masă de scris, un tablou al lui Capricorn agățat de perete. S-ar fi zis că aici cineva știe să scrie. Făclia zăcea arzând printre foile scrise, lîngea și plescăia, fremăta plină de fericire în fața unei mese atât de bogate, ardea cu vâlvătaie și sărea mai departe, de la masă la perdelele de la fereastră. Se ridica înghițind hulpav stofa închisă la culoare. Întreaga cameră se umplu de roșu și de galben. Fumul se revărsa prin geamul spart și-i înțepa ochii lui Farid.

Trebuie să fug!

Limbă-vrăjită îl lăsă brusc jos. Muzica amuțise. Dintr-o dată se lăsă o liniște înfiorătoare. Limbă-vrăjită o luă la fugă pe ulița care ducea în jos spre parcare.

Farid se uită după el. Lui îi revenea o altă sarcină. Așteptă până când flăcările izbucniră pe fereastră și atunci începu să strige:

Foc! Foc în casa lui Capricorn! Glasul lui răsună peste piața pustie.

Cu inima bătând alergă la colțul casei celei mari și privi în sus, spre turnul bisericii. Paznicul sărise în picioare. Farid aprinse o a doua făclie și o aruncă în fața portalului bisericii. Aerul începu să miroasă a fum. Paznicul încremeni, se întoarse, apoi începu, în cele din urmă, să bată clopotul.

Și Farid o luă la goană, în urma lui Limbă-vrăjită.

Trădare, limbuție și prostie.

Și atunci el spuse: Trebuie să pier, nu e nici o îndoială; nu există altă cale de scăpare din această închisoare strâmtă!”.

Povestea lui Aii Baba și a celor patruzeci de hoți linor găsi că într-adevăr se comporta curajos. Ce-i drept, încă nu știa exact ce o aștepta – dacă nepoata ei știa mai mult, nu-i dezvăluise – dar că nu putea fi nimic bun era în afara oricărei îndoieli.

Nici Tereza nu le făcu bărbatilor care le scosese rădăcina din criptă plăcerea să plângă. Să blesteme sau să ocărăscă, oricum nu mai putea. Vocea ei dispăruse ca o haină pe care n-o mai purta. Din fericire avusese la ea măcar cele două bucățele de hârtie, două capetele mototolite și murdare, mult prea mici pentru cuvintele adunate timp de nouă ani, dar mai bine așa decât nimic. Le umpluse până-n margine cu litere minuscule, până ce nu mai încăpuse nici un singur cuvânt pe ele. Despre ea însăși și despre ce trăise nu voise să spună nimic, scutura doar nerăbdătoare din cap, când Elinor o ruga în șoaptă să povestească ceva. Nu, voia să pună întrebări, întrebări peste întrebări – despre fata și bărbatul ei. Și Elinor îi șoptea răspunsurile la ureche, foarte încet, ca Basta să nu audă că cele două femei, care urmau să moară împreună cu el, se cunoșteau de când cea tânără învățase să alerge – printre rafturile lungi de cărți, umplute până la refuz ale Elinorei.

Basta nu se ținea bine. De câte ori se uitau la el, îi vedeau mâinile încheștate pe zăbrele, glezna albă sub pielea arsă de soare. La un moment

dat Elinorei i se păru că-l aude plângând, dar când îl scoaseră din celulă, fața îi era lipsită de orice expresie ca aceea a unui mort, iar când îl închiseră în cușca indescriptibilă, se ghemui într-un colț pe jos și rămase acolo nemișcat ca o păpușă cu care nimeni nu mai voia să se joace.

Cușca mirosea a câini și a carne crudă. Arăta ca o împrejmuire pentru câinii de vânătoare. Înainte de a se așeza pe băncile pregătite pentru ei, câțiva dintre oamenii lui Capricorn își trecură paturile puștilor peste gratiile de un gri argintiu. Mai cu seamă Basta avu parte de atâta dispreț și batjocură, încât chiar și pentru zece oameni ar fi fost prea mult. După faptul că nu se clinti totuși nici măcar o singură dată, se putea vedea cât de mare îi era deznădejdea.

Cu toate astea Elinor și Tereza se țineau departe de el, pe cât era posibil în cușcă. Se țineau departe și de gratii, de toate acele degete care se vârău printre zăbrele, de toate strâmbăturile care li se adresau, de țigările aprinse care li se azvârleau. Stăteau strâns apropiate una de alta, fiecare bucuroasă că era cu cealaltă și totodată tristă că se aflau împreună acolo.

La margine de tot, chiar la intrare, separate cu grijă de bărbați, ședeau femeile care lucrau pentru Capricorn. În partea aceea nu se putea descoperi nimic din agitația bucuroasă care domnea printre bărbați. Cele mai multe chipuri erau apăsate și priviri pline de spaimă și milă alunecau neconținut spre Tereza.

Capricorn apăru după ce băncile lungi se umpluseră până la ultimul om. Pentru cei tineri nu erau locuri. Ei se ghemuiau pe jos, în fața Gecilor Negre. Cu o figură imobilă, Capricorn trecu pe lângă ei, fără să-i bage în seamă, ca și cum ar fi fost cu adevărat doar un cârd de ciori care se adunaseră la porunca lui. Doar în fața cuștii în care se aflau prizonierii săi își încetini pasul spre a măsura pe fiecare dintre cei trei cu o privire scurtă, mulțumită de sine. Când vechiul său maestru și stăpân se opri în fața gratiilor, Basta se însufleți pentru o fărâma de clipă, își înălță capul și se uită la el, implorându-l, ca un câine care-i cere iertare stăpânului său, dar Capricorn trecu, fără un cuvânt, mai departe. După ce se lăsă în jilțul lui negru de piele, Cockerell se instala crăcănat în spatele lui. Era, evident, noul favorit.

Cerule! Încetează o dată să-l privești așa! Se răsti Elinor la Basta când observă că tot mai atârna cu ochii de Capricorn. Are de gând să te prefacă-n nutreț, cum ar da o muscă unei broaște, ce-ar fi nițică revoltă? Doar altminteri aveai mereu la îndemână amenințările alea nostime: îți tai limba, te tai în bucăți... Unde s-au evaporat toate?

Dar Basta lăsă doar capul iarăși în jos și-și aținti privirea în pământ, între cizmele sale. Lui Elinor i se păru că seamănă cu o stridie din care carnea și viața fuseseră supte.

După ce Capricorn se așeză și muzica ce răsunase tot timpul în piață amuți, o aduseră pe Meggie. O vârăseră într-o rochie oribilă, dar ținea capul sus, iar bătrâna, pe care toți o numeau numai Coțofana, se căzni s-o tragă pe estrada pe care Gecile Negre o ridicaseră în mijlocul câmpului. Un scaun singuratic stătea pe ea, arăta atât de pierdut, de parcă cineva l-ar fi uitat

acolo sus. O spânzurătoare și un ștreang i s-ar fi părut Elinorei mai potrivite. Meggie se uită spre ele, când Coțofana o trase în sus, pe scara de lemn.

Bună, scumpo! Strigă Elinor, când privirea lui Meggie rămase atârnată de ea. Nu-ți face griji, sunt aici doar fiindcă n-am vrut să pierd lectura ta!

Se făcuse atâta liniște la sosirea lui Capricorn, încât glasul ei răsună peste întregul câmp. Suna curajos și neînfricat. Din fericire, nimeni nu putea s-audă cât de tare îi bătea inima între coaste. Nimeni nu observa că aproape se sufoca de frică și asta deoarece Elinor își pusese scutul ei, scutul ei impenetrabil, cu adevărat folositor, în spatele căruia se ascunsese întotdeauna în vremuri de restriște. Cu fiecare grijă se întărise și griji Elinor avusese destule în viață.

Câteva Geci Negre râseră la cuvintele ei și chiar pe fața lui Meggie alunecă un zâmbet palid. Elinor o cuprinse pe Tereza de umeri și o strânse la piept.

Ia uită-te la fata ta! Îi șopti ea. Curajoasă ca... Așa ca... Voia s-o compare pe Meggie cu un erou dintr-o poveste oarecare, dar toți eroii care îi veniseră în minte erau bărbați, iar pe deasupra niciunul nu i se părea suficient de curajos pentru a putea concura cu ea, care stătea dreptă ca o lumânare și, cu bărbia împinsă dârz înainte, măsura Gecile Negre ale lui Capricorn.

Coțofana o adusesese nu doar pe Meggie, ci adusesese și un bătrân. Elinor presupunea că era omul care le pricinuisese tot necazul – Fenoglio, născocitorul lui Capricorn, al lui Basta și al tuturor celorlalte lepădături, inclusiv al monstrului care trebuia să le ia viața în noaptea asta. Elinor pusese întotdeauna un preț: mai mare pe cărți decât pe scriitori și îl cercetă puțin binevoitor pe bătrân atunci când Nas-turtit îl conduse pe lângă cușca lor. Pentru el era pregătit un scaun doar la câțiva pași de jilțul lui Capricorn. Elinor se întrebă dacă nu cumva Capricorn dobândise un nou prieten, dar când Nas-turtit se instala cu o figură posomorâtă în spatele lui, deduse că era vorba mai degrabă de un prizonier.

Capricorn se ridică de îndată ce bătrânul luă loc lângă el. Fără un cuvânt își lăsă privirea să se preumbe încet pe șirul lung al oamenilor săi, ca și cum și-ar fi amintit în cazul fiecăruia ce realizase în serviciul său și ce făcuse greșit. Liniștea care se lăsase mirosea a frică. Amuțise orice râs, nu se mai auzea nici măcar o șoaptă.

Celor mai mulți dintre voi, începu Capricorn cu glas ridicat, nu trebuie să le explic pentru ce vor fi pedepsiți cei trei prizonieri care stau acolo! Pentru restul ajunge să spun că e vorba de trădare, de limbuți și de prostie. Se poate desigur discuta dacă prostia e o crimă care să merite moartea. Eu cred că da, fiindcă poate să aibă aceleași urmări ca și trădarea.

La ultima propoziție se produse neliniște în bănci. Elinor se gândi mai întâi că fusese declanșată de cuvintele lui Capricorn, dar apoi auzi clopotul. Chiar și Basta înălță capul când bătaia lui răsună în noapte. La un semn al lui Capricorn, Nas-turtit chemă la el cinci oameni și plecă împreună cu ei, pășind apăsător. Cei rămași își apropiară neliniștiți capetele, câțiva săriră chiar și priviră spre sat. Capricorn însă ridică mâna ca să pună capăt murmurului care se ridicase.

Nu-i nimic! Strigă el atât de tare și de tăios că se făcu fulgerător tăcere. Un foc, nimic altceva. Și în definitiv la foc ne pricepem, nu-i așa?

Se auziră râsete, dar câțiva, femei și bărbați, priviră încă îngrijorați spre case.

Deci o făcuseră. Elinor își mușcă buzele atât de tare, încât o durură. Mortimer și băiatul pusese rădăcină foc. Încă nu se putea vedea fumul peste acoperișuri și curând toate fețele se întoarseră din nou liniștite spre Capricorn care povestea ceva despre trădare și fățărnicie, despre disciplină și neglijență primejdioasă, dar Elinor îl asculta doar cu jumătate de ureche. Privea neconținut spre case, chiar dacă știa că nu era înțelept.

Destul despre prizonierii de aici! Strigă Capricorn. Să ajungem la cei care au evadat.

Cockerell ridică un sac care zăcuse în spatele scaunului lui Capricorn și i-l întinse. Capricorn băgă zâmbind mâna înăuntru și ridică ceva: o bucată de pânză, de la o cămașă sau o rochie, ruptă și acoperită de sânge.

Sunt morți! Strigă Capricorn de jur-împrejur. Aș fi preferat firește să-i văd aici, dar din păcate nu s-a putut evita să fie împușcați la evadare. Ei bine, de Scuiătorul-de-foc, trădător, pe care-l cunoașteți aproape cu toții, nu-i păcat, iar Limbă-vrăjită a lăsat din fericire o fată care i-a moștenit talentul.

Tereza o privi pe Elinor cu ochii încremeniți de spaimă.

Minte! Șopti Elinor, chiar dacă nu-și putea lua ochii de la zdrențele mânjite de sânge. Se folosește de minciunile mele! Țasta nu e sânge, e vopsea, o vopsea oarecare...

Văzu însă că nepoata ei n-o credea. Credea în cârpele însângerate, la fel ca fata ei. Elinor se uită la fața lui Meggie și i-ar fi plăcut să-i strige că acest Capricorn mințea, dar voia ca el să mai creadă puțin acest lucru - să creadă că muriseră cu toții și nimeni nu mai putea veni să-i strice festivitatea lui frumoasă.

Da, umflă-te în pene cu o cârpă însângerată, incendiatorul^ mizerabil! Îi strigă ea printre grădii. Poți să fii mândru de asta! Ce nevoie ai de încă un monstru? Toți sunteți monștri! Toți, cum stați așa aici! Ucigași de cărți, hoți de copii!

Nimeni n-o luă în seamă. Câteva Geci Negre izbucniră în râs, iar Tereza se apropie de grădii, se agăță cu degetele de sârmele subțiri și privi spre Meggie.

Capricorn puse pânza însângerată pe spătarul jilțului. Cunoșc aceste zdrențe, se gândi Elinor dâră. Le-am mai văzut undeva. N-au murit. Cine să fi dat altminteri foc? Înghițitorul-de-chibrituri! Șopti ceva înăuntrul ei, dar nu voia să asculte. Nu, povestea trebuie să se termine bine. Pur și simplu, așa se cuvenea! Nu-i plăcuseră niciodată poveștile cu sfârșit trist.

Umbra.

Cerul meu e alamă Pământul meu fier Luna mi-e bulgăr de argilă Soarele molimă mi-e Arzând la amiază Și miasmă de moarte La vreme de noapte.

William Blake, Cel de-al doilea cântec de jale al lui Enion w n cărți se spune adesea că ura e fierbinte, dar la U festivitatea lui Capricorn Meggie a

învăţat că e rece, o mână îngheţată care încremeneşte inima şi apasă pe coaste ca un pumn strâns. Ura o făcu să-i fie frig, în ciuda aerului blând care o dezmiarda de parcă ar fi vrut s-o facă să creadă că lumea mai era încă teafără şi bună, în ciuda cârpei însângerate pe care Capricorn îşi ţinea, zâmbind, mâna cu inele.

Bun, cam asta ar fi! Strigă el. Să ne întoarcem la treaba pentru care suntem de fapt aici. Astăzi nu vrem doar să pedepsim câţiva trădători, ci şi să sărbătorim revederea unui vechi prieten. Unii dintre voi îşi amintesc de el, alţii, vă promit, nu-l vor uita după ce-l vor întâlni.

Cockerell îşi strâmbă faţa uscăţivă într-un zâmbet dureros. Evident că el nu se bucura în mod special de această revedere şi chiar şi pe alte câteva feţe se întinse spaima la cuvintele lui Capricorn.

Bun, destulă vorbă. Să ni se citească acum ceva.

Capricorn se sprijini de spătarul jilţului şi dădu din cap Coţofenei.

Mortola bătu din palme şi Darius se repezi de-a curmezişul pieţei cu caseta pe care Meggie o văzuse ultima dată în camera Coţofenei. Darius ştia, vizibil, care îi e conţinutul. Când deschise caseta şi i-o întinse Coţofenei cu capul plecat umil, faţa lui se făcu şi mai ascuţită ca de obicei. Şerpii păreau somnoroşi, căci de astă dată, când îi ridică, Mortola nu-şi mai puse mânuşile. Şi-i agăţă chiar de umăr, în timp ce lua cartea din casetă. Apoi aşează şerpii la loc, cu grijă, ca pe nişte podoabe preţioase, închise capacul şi-i dădu caseta înapoi lui Darius. Rămase şi el pe estradă cu o figură perplexă. Când Coţofana o trase pe scaun şi-i puse cartea în poală, Meggie surprinse privirea lui compătimitoare.

Iată-l deci din nou obiectul nefericit în rochia sa de hârtie colorată. Ce culoare avea oare pe dedesubt? Meggie ridică supracoperta cu degetul şi văzu pânza de un roşu închis, roşie ca flăcările care înconjurau inima neagră. Tot ceea ce se întâmplase începuse în paginile acestei cărţi şi scăpare nu putea veni decât de la autorul ei. Meggie netezi coperta aşa cum făcea întotdeauna înainte de a deschide o carte. Furase gestul din ochi de la Mo. De când putea să gândească îşi amintea de acest gest – când Mo lua o carte în mână, îi netezea aproape cu duioşie coperta şi apoi o deschidea de parcă ar fi deschis o cutie plină până sus cu lucruri nemaivăzute de preţioase. Fireşte, se întâmpla ca dincolo de copertă să nu te-aştepte minunăţiile pe care sperai să le găseşti, atunci închideai cartea cu supărare fiindcă nu-şi onorase promisiunea, Inimă de cerneală însă nu era o astfel de carte. Poveştile proaste nu se trezesc la viaţă. În ele nu există nici un Deget-de-praf, nici măcar un Basta.

Trebuie să-ţi transmit ceva! Rochia Coţofenei mirosea a levănţică. Mireasma o învăluia pe Meggie ca o ameninţare.

Dacă ar fi să nu faci treaba pentru care eşti aici, dacă ar fi să-ţi vină ideea să rosteşti cuvintele greşit în aşa fel încât oaspetele aşteptat de Capricorn să nu vină, atunci Cockerell – Meggie simţi pe obraz respiraţia Mortolei, atât de mult se aplecă asupra ei – o să-i taie beregata bătrânului de-acolo. Capricorn s-ar putea să nu poruncească asta deoarece crede

minciunile neghioabe ale bătrânului, dar eu nu le cred și Cockerell o să facă ceea ce îi spun eu. M-ai înțeles, îngeraș?

O ciupi pe Meggie de obraz cu degetele ei uscățive.

Meggie îi împinse mâna și privi spre Cockerell. El se așezase în spatele lui Fenoglio, îi zâmbi și-și trecu degetul peste beregata lui.

Fenoglio îl împinse și-i aruncă lui Meggie o privire care trebuia să însemne în rezumat: încurajare și consolare deopotrivă și un râs mut pe seama tuturor acestor spaime care îi înconjurau. De el depindea dacă planul lor avea să funcționeze, doar de el și de cuvintele lui.

Meggie simțea hârtia în mânecă, zgâria pe piele. Frunzărind paginile, i se păru că mâinile îi sunt ca acelea ale unei străine. Locul în care trebuia să citească era marcat doar de colțul îndoit. Între pagini se afla un semn de carte negru ca lemnul carbonizat. Să-ți ridici părul de pe frunte!", zisese Fenoglio. Țasta e semnalul meu." Dar tocmai când vru să ridice mâna stângă, în bănci se instala din nou neliniștea.

Nas-turtit se întorsese, cu funingine pe față. Se grăbi spre Capricorn și-i șopti ceva. Capricorn încruntă fruntea și se uită spre case. Meggie descoperi două fâșii de fum, chiar lângă turnul bisericii. Se ridicau palide spre cer.

Capricorn se ridică încă o dată din jilț. Încercă să pară calm, disprețuitor ca un om care se amuză de o poznă copilărească, dar fața lui spunea cu totul altceva: îmi pare rău că trebuie să stric unora dintre voi această festivitate, dar în noaptea asta cântă și la noi cocoșul roșu. Este o găinușă hămesită, dar gâtul trebuie totuși să i-l sucim. Nas-turtit, mai ia zece oameni cu tine!

Nas-turtit ascultă și plecă împreună cu noile ajutoare, pășind apăsător. Băncile arătau acum vizibil mai goale.

Niciunul dintre voi să nu-și arate nasul pe-aici înainte să-l găsiți pe incendiator! Strigă Capricorn după ei. O să-l învățăm minte chiar azi și aici ce înseamnă să pui foc chiar la diavol!

Cineva râse. Dar majoritatea celor rămași se uitau cu neliniște spre sat. Câteva slujnice se ridicară chiar în picioare, dar Coțofana le strigă cu asprime pe nume și ele se așezară repede printre celelalte, ca niște copii de școală care fuseseră loviți peste degete. Totuși atmosfera rămase neliniștită. Mai nimeni nu se uita la Meggie, aproape toți îi întorceau spatele, arătau spre fum și-și apropiu capetele. Pe turnul bisericii se târa în sus o lumină roșie, iar peste acoperișuri se învolbura un fum cenușiu.

Ce înseamnă asta? Ce vă holbați la puțin fum?

De data asta supărarea din glasul lui Capricorn era evidentă – Ceva fum, câteva flăcări. Ei, și? Vreți să vă stricați festivitatea din pricina asta? Focul e cel mai bun prieten al nostru, ați uitat?

Meggie văzu cum fețele se reîntorc șovăitor spre ea. Și apoi auzi un nume. Deget-de-praf. O femeie îl strigase.

Ce înseamnă asta?

Glasul lui Capricorn deveni atât de aspru, încât lui Darius era mai să-i alunece caseta cu șerpi din brațe – Nu mai există nici un Deget-de-praf. Zace acolo pe dealuri, cu gura plină de pământ și cu jderul său pe piept. Nu vreau să-i mai aud numele. E uitat ca și cum n-ar fi existat niciodată...

Nu-i adevărat!

Vocea lui Meggie răsună atât de tare peste piață, încât se sperie și ea. El e aici!

Ținu cartea ridicată – Indiferent ce faceți cu el. Oricine citește povestea o să-l vadă, chiar vocea i se poate auzi, cum râde și cum scuipă foc.

Era liniște, foarte liniște pe terenul de fotbal pustiu. Doar câteva perechi de picioare scurtau neliniștit în cenușa roșie – și deodată Meggie auzi ceva în spate. Era un ticăit ca acela al unui ceas și totuși altfel, suna ca o limbă omenească ce imita ticăitul: tic-tac-tic-tac-tic-tac. Zgomotul venea de la mașinile care erau parcate în spatele gardului de sârmă și care orbeau cu lumina reflectoarelor lor. Meggie nu se putu stăpâni să nu se uite în jur, în ciuda Coțofenei și a tuturor privirilor îndreptate neîncrezător spre ea. Îi venea să-și tragă palme pentru tâmpenia ei. Dacă văzuseră cumva și alții silueta subțire care se ridica printre mașini și se apleca iarăși repede! Dar rumeni nu păru să observe ceva și nici să audă ticăitul.

Asta a fost o cuvântare frumoasă! Vorbi rar Capricorn. Dar tu nu ești aici ca să ții o cuvântare funebră pentru trădători morți. Tu trebuie să citești. Și să nu mai spun a doua oară!

Meggie se sili să-l privească. Numai să nu se uite la mașini. Dacă fusese într-adevăr Farid? Dacă nu-și imaginase ticăitul...

Coțofana privi bănuitoare în jur. Poate că auzise și ea ticăitul ușor, nevinovat, nimic decât un zgomot de limbă pe care cineva o împingea spre dinți. Dar nu însemna mare lucru! Numai dacă nu știai povestea căpitanului Hook și a spaimei lui de crocodilul cu ticăitul în burtă. Coțofana n-o știa precis. Dar Mo știa că Meggie avea să-i înțeleagă semnul. Destul de des o trezise ticăindu-i foarte aproape de ureche, atât de aproape că o gâdila. Micul dejun, Meggie!", șoptea el. Crocodilul e aici."

Da, Mo știa că ea avea să recunoască ticăitul, acela cu care Peter Pan se strecurase pe corabia lui Hook ca s-o salveze pe Wendy. N-ar fi putut să dea un semn mai bun.

Wendy! Se gândi Meggie. Cum era mai departe? Pentru o clipă aproape uită unde se afla, dar Coțofana îi aminti. O lovi cu palma în cap.

Începe odată, vrăjitoare mică! Șuieră ea. Și Meggie ascultă.

Ridică la repezeală semnul de carte de pe litere. Trebuia să se grăbească, trebuia să citească înainte ca Mo să facă vreo prostie. El nu știa ce plănuiseră ea și Fenoglio.

Acum am să încep și vreau ca nimeni să nu mă deranjeze! Nimeni! S-a înțeles? Te rog, te rog, se gândi ea, nu întreprinde nimic.

Câțiva dintre oamenii lui Capricorn care rămăseseră acolo izbucniră în râs, dar Capricorn se sprijini de spătar și-și încrucișa mâinile așteptând.

Băgați la cap ce-a spus asta mică! Strigă el. Cine o deranjează va fi oferit Umbrei ca dar de bun venit.

Meggie își vârî două degete în mânecă. Acolo erau cuvintele lui Fenoglio. Se uită la Coțofană.

Ea mă deranjează! Zise tare. Nu pot să citesc dacă stă în spatele meu.

Capricorn îi făcu un semn nerăbdător Coțofenei. Mortala se strâmbă, ca și cum i-ar fi poruncit să mănânce săpun, dar se trase înapoi, făcu doi, trei pași înapoi. Trebuia să fie suficient.

Meggie ridică mâna și-și dădu părul de pe frunte.

Semnul pentru Fenoglio.

Începu de îndată să-și facă numărul.

Nu! Nu! Nu! Să nu citească! Strigă el și făcu un pas spre Capricorn înainte ca să-l poată tine Cockerell. Nu pot să admit asta! Eu sunt inventatorul acestei povești și n-am scris-o ca să se abuzeze de ea cu scopul de a se face crime și a se da lovituri mortale!

Cockerell încercă să-i astupe gura cu mâna, dar Fenoglio îi mușcă degetele și se feri cu o agilitate pe care nu i-ai fi bănuț-o.

Eu te-am născocit! Urlă el, în timp ce Cockerell îl alerga în jurul jilțului lui Capricorn. Și regret, câine duhnitor a pucioasă!

Apoi o luă la goană prin piață. Îl ajunse abia în dreptul cuștii cu prizonieri. Pentru batjocura pe care o recoltă din cauza asta din partea băncilor, Cockerell îi suci lui Fenoglio brațul atât de tare la spate, încât bătrânul scoase un țipăt de durere. Dar când Cockerell îl târî înapoi lângă Capricorn, arăta foarte mulțumit, căci știa că-i făcuse rost lui Meggie de suficient timp. Exersaseră îndeajuns de multe ori. Degetele îi tremuraseră când scosese hârtia din mânecă, dar nimeni nu observase când o vârâse între paginile cărții. Nici măcar Coțofana.

Ce palavragiu mai e și bătrânul ăsta! Strigă Capricorn. Arăt eu ca și cum m-ar fi născocit unul ca el?

Izbucniră iar râsete. Fumul de deasupra satului părea uitat. Cockerell îi astupă gura cu mâna lui Fenoglio.

Încă o dată și să sperăm că acum e pentru ultima oară! Îi strigă Capricorn lui Meggie. Dă-i drumul! Prizonierii l-au așteptat destul pe călău.

Liniștea se așternu încă o dată, mirosea iarăși a spaimă.

Meggie se aplecă deasupra cărții din poala ei.

Literele păreau că joacă pe pagină.

Ieși afară! Se gândi Meggie. Ieși afară și salvează-ne. Salvează-ne pe toți: pe Elinor și pe mama, pe Mo și pe Farid. Salvează-l pe Deget-de-praf, dacă mai e aici și din partea mea, chiar și pe Basta.

Își simțea limba ca un mic animal care își găsisese adăpost în gură și care acum se izbea cu capul de dinți.

Capricorn avea mulți oameni", începu ea. Și fiecare dintre ei era temut pe meleagurile învecinate. Duhneau a fum rece, a pucioasă și a tot ce priește focului. Când unul dintre ei apărea pe ogoare sau pe ulițe, lumea încuia ușile și-și ascundea copiii. Îi numeau Degete-de-foc, Copoi. Oamenii lui Capricorn aveau multe nume. Erau temuți ziua, iar noaptea se furișau în vise și le otrăveau. Dar exista unul de care lumea se temea mai mult decât de oamenii lui Capricorn." Lui Meggie i se părea că glasul ei se făcea cu fiecare cuvânt mai puternic. Părea să crească atât de mult, încât se afla peste tot. Era numit Umbra." Încă două rânduri, apoi de întors pagina. Literele lui Fenoglio așteptau. Ia te uită, Meggie!", șoptise el, arătându-i foaia. Nu sunt eu un

artist?” Există ceva mai frumos pe lume decât literele? Semne fermecate, glasuri ale morților, pietre de zidire pentru lumi minunate, mai mult decât atâta, consolatoare, izgonitoare de singurătate. Păzitoare de taine, vestitoare de adevăr...

Gustă fiecare cuvânt, Meggie, șoptea în ea glasul lui Mo, lasă-l să ți se topească pe limbă. Simți gustul culorilor? Simți gustul vântului și al nopții? Al spaimei și al prietărilor? Și al iubirii. Simte-le gustul, Meggie și totul se va însufleți.

Se numea Umbra. Apărea numai când îl chema Capricorn”, citi ea. Cum răpăia r-ul pe buzele ei, cât de întunecat se forma o-ul în gură. Era când roșu ca focul, când cenușiu precum cenușa în care prefăcea tot ce înghite. Șerpuia din pământ ca focul din lemn. Degetele, ca și răsuflarea lui aduceau moartea. Se ridica în fața picioarelor stăpânului său, tăcută și fără chip, adulmecând ca un câine urmele vânatului și aștepta ca el să-i indice victima printr-un semn. Se spunea că Umbra, acest monstru, ar fi fost făcut la porunca lui Capricorn din cenușa victimelor lui de către un cobold sau de către pitici, care se pricepeau la tot ceea ce producea focul și fumul. Foarte sigur nu știa nimeni, căci, după cum se spunea, Capricorn i-ar fi omorât pe toți cei care chemaseră Umbra la viață. Doar un singur lucru știa oricine: monstrul era nemuritor și invulnerabil și nemilos ca și stăpânul său.”

Glasul lui Meggie pieri ca și cum i l-ar fi șters vântul de pe buze.

Ceva se ridică din pietrișul care acoperea piața, crescând în înălțime, își întinse membrele de culoarea cenușii. Noaptea duhnea a pucioasă. Mirosul îi ardea lui Meggie atât de tare ochii, încât literele i se estompară, dar trebuia să citească mai departe, în timp ce făptura înspăimântătoare creștea, mai înaltă, tot mai înaltă, ca și cum ar fi vrut să atingă cerul cu degetele sale de pucioasă.

Dar când apărură într-o noapte, într-o noapte blândă, cu cer înstelat, Umbra nu mai ascultă de glasul lui Capricorn, ci de acela al unei fete, iar când ea îi strigă numele, își aminti: de toți cei din a căror cenușă se formase, de toată durerea și de toată tristețea...”

Coțofana o apucă pe Meggie de umăr.

Ce-i asta? Ce citești aici?

Dar Meggie sări și se feri, trăgându-se înapoi, înainte ca ea să-i poată smulge foaia.

El își aminti”, citi mai departe cu glas puternic și hotărât să se răzbune, să se răzbune pe cei care erau cauza acestei întregi nenorociri și care otrăveau lumea cu cruzimea lor.”

Să se oprească!

Era glasul lui Capricorn? Meggie se împiedică aproape de marginea estradei, încercând să se ferească de Coțofană. Darius stătea acolo și se uita încremenit, cu caseta în mână. Deodată, foarte lent, ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul lumii, așeză caseta jos și-și încolăci brațele subțiri în jurul Coțofanei, prinzând-o prin spate. Nu-i dădu drumul oricât de mult dădea din picioare și înjura. Iar Meggie citi mai departe cu privirea îndreptată spre Umbră, care stătea acolo și se uita la ea. N-avea într-adevăr față, dar avea

ochi, niște ochi înspăimântători, roșii ca strălucirea care mocnea dincolo printre case, ca văpaia unui foc ascuns.

Luați-i cartea! Strigă Capricorn.

Se ridică din jilț aplecat, ca și cum i-ar fi fost frică, ca și cum picioarele nu l-ar fi ascultat dacă ar fi făcut un singur pas spre Umbră – Luați-i-o!

Dar niciunul dintre oamenii săi care rămăseseră acolo nu se mișcă, nici un tânăr, nici o femeie nu-i sări în ajutor. Se uitau numai la Umbră, cum stătea fără să se clintească și asculta glasul lui Meggie ca și cum i-ar fi spus o poveste demult uitată.

Da, voia să se răzbune”, citi Meggie mai departe. Dacă nu i-ar tremura așa vocea, dar nu era ușor să omori, chiar dacă altcineva o făcea pentru tine. Și astfel Umbra se apropie de stăpânul său și-și întinse după el mâinile incolore ca cenușa...”

Cum se mișca pe tăcute făptura uriașă și înspăimântătoare!

Meggie se uită fix la următoarea propoziție a lui Fenoglio: Și Capricorn căzu cu fața în jos și inima lui neagră încetă să mai bată...”

Nu putea s-o spună, nu putea.

Totul fusese de pomană.

Apoi simți că cineva e în spatele ei, nu observase când se urcase pe estradă. Băiatul era cu el, avea o pușcă și o îndrepta amenințător spre bănci – dar acolo nimeni nu se mișca. Nimeni nu mișcă un deget să-l salveze pe Capricorn. Și Mo îi luă cartea lui Meggie din mână, parcurse cu ochii rândurile adăugate de Fenoglio și citi cu voce puternică până la capăt ce scrisese bătrânul: Și Capricorn căzu cu fața în jos și inima lui neagră încetă să mai bată și toți cei care prădaseră și omorâseră cu el se făcură nevăzuți -precum cenușa spulberată de vânt”.

Doar un sat părăsit.

În cărți îi întâlnesc pe morți de parcă ar fi vii, în cărți văd lucrurile viitoare.

Cu timpul lucrurile se distrug și pier; gloriile pradă ar cădea uitării, dacă Domnul n-ar fi dat muritorilor cartea să-i ajute.

Richard de Bury, citat de Alberto Manguel r-T’ șa a murit Capricorn, exact așa cum scrisese Fenoglio și Cockerell dispăru în aceeași clipă în care stăpânul său căzu la pământ și o dată cu el mai mult de jumătate din oamenii care stăteau pe bănci. Restul fugiră de-acolo, o luară cu toții la sănătoasa, băieții și femeile. Le ieșiră în cale oamenii pe care îi trimisese Capricorn să stingă focul și care trebuiau să-i caute pe incendiatori. Fețele le erau mânjite de funingine și îngrozite, nu din cauza flăcărilor care înghițiseră casa lui Capricorn... pe acelea le stinseseră. Nu. În fața lor, Nas-turtit se destrămasă în neant și cu el încă alți câțiva. Dispăruseră ca și cum i-ar fi înghițit întunericul, ca și cum n-ar fi existat niciodată și poate că așa și era. Omul care îi crease îi și nimicise, îi ștersese ca pe niște greșeli într-un desen, ca pe niște pete pe o hârtie albă. Dispăruseră, iar ceilalți care nu se născuseră din cuvintele lui Fenoglio veneau în goană să-i raporteze lui Capricorn grozăvia. Dar Capricorn zăcea cu fața în jos, pietrișul i se lipea de haina roșie și nimeni

nu avea să-i mai raporteze vreodată – despre foc și fum, despre spaimă și moarte. Niciodată.

Doar Umbra stătea acolo, atât de mare încât oamenii care alergau prin parcare îl văzură de departe, cenușiu pe cerul negru al nopții, cu ochii ca două stele arzătoare și uitară ce voiseră să raporteze, îmbulzindu-se spre mașinile care se aflau în parcare. Nu voiau decât să plece, să plece, înainte ca făptura care fusese chemată ca un câine să-i înghită pe toți.

Meggie își reveni când nu mai era nimeni acolo. Își vârâse capul sub brațul lui Mo, așa cum făcea întotdeauna când nu voia să mai vadă lumea, iar Mo băgase cartea sub geaca în care arăta aproape ca unul dintre oamenii lui Capricorn și o ținea strâns, în timp ce în jurul lor toți alergau și strigau și numai Umbra stătea pe deplin liniștit, atât de liniștit de parcă uciderea stăpânului său îi luase toată vlaga.

Farid, îl auzi Meggie pe Mo spunând la un moment dat, poți să deschizi cușca?

Abia atunci Meggie scoase capul de sub brațul lui Mo și văzu că totuși Coțofana mai era încă acolo. De ce nu dispăruse și ea? Darius încă o mai ținea strâns, ca și cum i-ar fi fost frică de ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi dat drumul. Dar ea nu mai dădea din picioare și nu se mai apăra. Se uita doar la Capricorn și lacrimile îi curgeau pe fața tăiată în linii ascuțite, pe bărbia mică și moale, și-i picurau pe rochie ca o ploaie.

Farid sări de pe estradă, agil ca Gwin și alergă la cușcă, fără să scape Umbra din ochi. Dar acesta tot nu se clintea, stătea acolo ca și cum niciodată nu avea să se mai clintească.

Meggie, șopti Mo, hai să mergem la prizonieri, da? Biata Elinor arată cam extenuată și afară de asta aș vrea să-ți prezint pe cineva.

Farid își făcea deja de lucru la ușa cuștii și cele două femei se uitau spre ei.

N-ai nevoie să mi-o prezinți, zise Meggie și-l strânse de mână. Știu cine e. Știu de mult, am vrut atât de mult să-ți spun, dar nu erai aici, iar acum trebuie să mai citim ceva. Ultimele propoziții.

Scoase cartea de sub geaca lui Mo și o frunzări până găsi foița scrisă de Fenoglio – Le-a scris pe cealaltă parte, n-au mai încăput aici, zise ea. Nu poate pur și simplu să scrie cu litere mici.

Fenoglio.

Lăsă foița din mână și se uită căutând cu privirea în jur, dar nu-l putu descoperi pe nicăieri. Să-l fi luat cu ei oamenii lui Capricorn, sau...

Mo, nu-i aici! Zise ea încremenită.

Il caut imediat, o liniști Mo. Dar acum citește repede! Sau să citesc eu? Nu!

Monstrul începu din nou să se miște, făcu un pas spre Capricorn, se dădu înapoi buimăcit și se răsuci, greoi ca un urs dresat. Lui Meggie i se păru că aude un oftat. Farid se ghemui lângă cușcă în clipa în care ochii roșii se uitară drept în direcția lui. Și Elinor și mama lui Meggie se traseră înapoi. Dar Meggie citi cu glas hotărât:

Umbra stătea aici și amintirile îi dureau atât de tare încât aproape îl sfâșiau. Auzea în cap toate țipetele și suspinele, i se părea că simte lacrimile pe pielea-i cenușie. Spaima lor îi ardea ochii ca fumul. Și apoi simți brusc cu totul altceva. Ceea ce îl făcu să se lase în jos, îl sili să îngenuncheze, întreaga lui făptură înspăimântătoare se descompuse și deodată apărură toți cei din a căror cenușă fusese făcut: femei și bărbați, copii, câini, pisici, cobolzi, zâne și încă mulți alții!”.

Meggie văzu cum se umple piața pustie. Se făceau tot mai mulți și mai mulți. Se îmbulzeau acolo unde se prăbușise Umbra, arătau ca niște ființe adormite care tocmai se treziseră/și Meggie citi ultima propoziție a lui Fenoglio: Se treziră ca dintr-un vis urât și totul se sfârși în cele din urmă cu bine”.

Nu mai e aici! Zise Meggie când Mo îi luă foaia din mână și o puse din nou în carte. A dispărut, Mo! E în carte. Știu!

Mo privi cartea și o vârî iarăși sub geacă.

Cred că ai dreptate, zise el. Dar dacă lucrurile stau așa, pentru moment nu le putem schimba.

O trase apoi pe Meggie după el, printre toți acei oameni și printre toate acele ființe ciudate care se îmbulzeau în piața lui Capricorn ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo. Darius îi urmă, îi dăduse totuși drumul Coțofenei; ea stătea lângă scaunul pe care șezuse Meggie, cu mâinile osoase sprijinite de spătar, cu o figură inexpressivă făcută parcă numai din lacrimi.

Când Meggie se îndreptă cu Mo spre cușca în care se aflau Elinor și mama ei, o zână zbură prin părul lui Meggie – o făptură minusculă, cu pielea albastră, care se scuză cu belșug de cuvinte. Apoi i se împiedică de picioare un flăcău flocos, care părea să fie jumătate om, jumătate animal, în fine, calcă aproape pe un omuleț despre care s-ar fi zis că era făcut cu totul și cu totul din sticlă. Satul lui Capricorn primise astfel câțiva locuitori noi și ciudați.

Când ajunseră lângă cușcă, Farid tot mai încerca să deschidă lacătul. Cu o figură întunecată, scormonea în el, murmurând că Deget-de-praf îi arătase să facă exact așa, dar că ăsta era pur și simplu un lacăt cu totul special.

Ei, strașnic! Zise Elinor în zefleMEA și-și lipi fața de gratii. Nu ne-a mâncat, ce-i drept, Umbra, în schimb trebuie din păcate să murim acum de foame în cușca asta. Ce spui, Mo, de fata ta? Nu e ea o puștoaică plină de curaj? N-aș fi putut să scot nici o vorbă, niciuna singură. Doamne, mai să-mi stea inima când bătrâna asta a vrut să-i smulgă cartea.

Mo o luă pe Meggie de umeri și zâmbi, dar de uitat se uita la altcineva. Nouă ani sunt o vreme lungă, foarte, foarte lungă.

Am reușit, am reușit! Strigă Farid și împinse ușa cuștii.

Dar înainte ca cele două femei să poată face un singur pas spre ieșire, din colțul cel mai întunecat al împrejurării se ridică o siluetă, sări în sus și o apucă pe prima femeie care îi stătea în cale – era mama lui Meggie.

Stai! Șuieră Basta. Stai, stai, mai încet. Încotro, Resa? La familia-ți iubită? Crezi că n-am înțeles toată șopocăiala din criptă? Oh, ba da, am înțeles-o.

Dă-i drumul! Strigă Meggie. Dă-i drumul!

De ce nu fusese atentă la mogâldeța întunecată care șezuse nemișcată acolo în colț? Cum de se putuse gândi că Basta era mort ca și stăpânul său Capricorn? Și cum de nu era? De ce nu dispăruse ca Nas-turtit și Cockerell și ca toți ceilalți?

Dă-i drumul, Basta!

Mo vorbea încet, ca și cum n-ar mai fi avut putere pentru mai mult – Nu ieși de aici, nici măcar cu ea. N-are cine să te-ajute, au plecat toți.

Oh, ba da, am să ies! Răspunse Basta sarcastic. O strâng de gât, dacă nu mă lași să trec. Îi sugrum gâtul subțire. Știi că de fapt nu poate să vorbească? Nu poate să scoată nici un sunet fiindcă a ieșit din carte, când a citit Darius, ageamiul. E un pește mut, un pește drăguț, dar mut. Așa cum te știu, o vrei oricum înapoi, așa-i?

Mo nu răspunse și Basta izbucni în râs.

De ce n-ai murit? Strigă Elinor la el. De ce nu te-ai prăbușit ca stăpânul tău sau nu te-ai destrămat în aer? Spune odată!

Basta ridică din umeri.

Ce știi eu? Mârâi el, apucând-o pe Resa de gât.

— Ea încercă să-l calce cu piciorul, dar o strânse și mai tare beregata – în definitiv și Coțofana mai e încă aici, dar ea i-a pus pe alții să facă treburile murdare, iar în ce mă privește pe mine – poate că aparțin acum celor buni, pentru că m-au băgat în cușcă? Poate că sunt aici pentru că de mult n-am mai pus foc și pentru că lui Nas-turtit îi făcea mai mare plăcere să ucidă decât mie? Poate, poate, poate... Oricum sunt aici... Și acum lăsați-mă să trec!

Dar Elinor nu se clinti.

Nu! Zise ea. Ieși de-aici, doar dacă-i dai drumul! Eu n-am crezut că povestea asta o să se termine bine, dar ea a crezut – și acum n-ai s-o distrugi tu în ultimul moment, corcitură de două parale ce ești. Și dacă n-o să fie așa, să nu-mi zici mie Elinor Loredan!

Cu o figură hotărâtă se așează în dreptul ușii – De astă dată n-ai cuțitul la tine! Continuă ea cu o voce ușor amenințătoare. N-ai decât melița ta ordinară și ea, crede-mă, n-o să te-ajute la nimic.

Bagă-i degetele în ochi, Tereza! Calcă-l, mușcă-l pe individul ăsta scârbavnic!

Dar înainte ca Tereza să o poată asculta, Basta o împinse atât de tare, că se împiedică de Elinor și îi doborî, pe ea și pe Mo, care voia să le sară amândurora în ajutor.

Iar Basta se năpusti spre ușa deschisă a cuștii, îi împinse la o parte pe Farid, care rămase uluit și pe Meggie – și o luă la sănătoasa, trecând pe lângă toți aceia care încă mai rătăceau ca niște somnambuli prin piața festivităților lui Capricorn. Înainte ca Farid și Mo să se poată lua după el, dispăruse.

Ei, splendid! Murmură Elinor, în timp ce ieșea poticnindu-se cu Tereza din cușcă. Acum individul o să mă urmărească în vis și ori de câte ori o să aud noaptea că ceva foșnește în grădina mea, o să-mi închipui că-mi pune cuțitul la beregată.

Dar nu numai Basta plecase, ci și Coțofana dispăruse fără urmă în această noapte. Și când se îndreptară obosiți spre parcare pentru a găsi vreo mașină care să-i scoată din satul lui Capricorn, dispăruseră și toate mașinile. Nici măcar una singură nu mai era în acel loc întunecat.

O, nu, spuneți-mi că nu-i adevărat! Suspină Elinor. Adică o să trebuiască să mergem iarăși pe jos tot drumul ăla de trei ori afurisit, presărat cu spini.

În cazul în care n-ai întâmplător un telefon la tine, zise Mo.

De când Basta plecase, nu se depărtase nici cu un pas de Tereza. Îi examinase îngrijorat gâtul – petele roșii de la degetele lui Basta se mai vedeau încă – și lăsase să i se prefire o şuviță din părul ei, spunându-i că îi plăcea aproape și mai mult culoarea lui mai închisă. Dar nouă ani sunt într-adevăr un timp foarte lung și Meggie observă cât de prudent se apropiau cei doi unul de altul, ca niște oameni aflați pe un pod îngust care ducea pe deasupra unui gol imens, imens.

Firește, Elinor n-avea nici un telefon. Capricorn pusese să-i fie luat și cu toate că Farid se oferi de îndată să-l caute în casa înnegrită de funingine a lui Capricorn, el nu se mai găsi.

În cele din urmă se hotărâră deci să mai petreacă o ultimă noapte în sat, împreună cu toți aceia pe care Fenoglio îi readusese la viață. Noaptea era tot blândă, minunată și sub copaci se putea înnopta cu siguranță bine.

Meggie și Mo făcură rost de pături, din care erau destule în satul din nou părăsit. Doar în casa lui Capricorn nu intrară. Meggie nu voi să-i mai treacă pragul, nu din pricina mirosului înțepător de ars care încă se mai revărsa pe ferestre și nici din pricina ușilor carbonizate, ci din aceea a amintirilor care, chiar și numai la vederea casei, săreau la ea ca niște animale feroase.

Stând între Mo și mama ei, sub unul dintre copacii bătrâni de plută care înconjurau parcare, Meggie se gândi pentru o clipă la Deget-de-praf și se întrebă dacă totuși Capricorn în cazul lui nu mințise și el nu zăcea cu adevărat mort pe undeva, pe dealuri. Probabil n-o să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu el, se gândi, în vreme ce deasupra ei una dintre zânele albastre se legăna pe o ramură, cu o figură dezorientată.

Tot satul părea fermecat în noaptea asta. Aerul era plin de murmure și de făpturi care hoinăreau prin parcare, ca ieșite dintr-un vis de copil și nu din cuvintele unui bătrân. Și Meggie se întreba neconținut în noaptea asta: unde oare se afla acum Fenoglio și dacă îi plăcea în propria lui poveste. Îi dorea atât de mult să fie așa! Dar știa că aveau să-i lipsească nepoții și jocurile lor de-a v-ați ascunselea în dulapul din bucătărie.

Înainte de a i se închide ochii, Meggie o mai zări pe Elinor hoinărind printre cobolzi și zâne, cu o figură atât de fericită cum nu o mai văzuse niciodată. La stânga și la dreapta lui Meggie stăteau părinții ei și mama ei scria pe frunze de copaci, pe pânza rochiei ei și pe nisip. Erau atât de multe cuvinte care voiau să fie povestite...

Dor de casă.

Și totuși Bastian știa că fără carte nu putea să plece. Acum îi era limpede că venise încoace numai pentru această carte, ea îl chemase într-un mod misterios, fiindcă voia la el, fiindcă de fapt îi aparținuse dintotdeauna!

Michael Ende, Povestea fără sfârșit eget-de-praf văzu totul de pe un acoperiș care era suficient de departe de locul festivităților lui Capricorn ca să se simtă la adăpost de Umbră și totuși să poată urmări tot – printr-un binoclu pe care îl găsisese în casa lui Basta. La început voise să rămână în ascunzătoarea sa. Prea de multe ori văzuse Umbra ucigând. Dar un sentiment straniu, irațional ca amuleta lui Basta, îl mânase afară: sentimentul că ar putea să apere cartea prin simpla lui prezență. Când se strecură afară, pe uliță, mai simți și altceva, ceva ce-și mărturisi doar cu neplăcere: voia să-l vadă pe Basta murind, prin același binoclu prin care acesta își observase atât de des viitoarele sale victime.

Și astfel se ghemui acolo, pe șindrila unui acoperiș găurit, cu spatele sprijinit de coșul rece, cu fața înnegrită de funingine (căci pe timp de noapte fața este ceva luminos care te trădează) și observă cum de-acolo de unde se afla casa lui Capricorn se ridica fum în văzduh. Văzu cum Nas-turtit pleca împreună cu câțiva oameni să-l stingă. Văzu cum Umbra creștea din pământ, cum bătrânul dispăru cu o uimire nemărginită pe față și cum Capricorn muri de moartea pe care o chemase chiar el. Basta, din păcate, nu murise, ceea ce era într-adevăr supărător. Deget-de-praf îl văzu luând-o la fugă. Coțofana îl urmă, văzu și asta.

Văzu totul: el, Deget-de-praf, spectatorul.

Fusese de atâtea ori numai spectator, iar asta nu era povestea lui. Ce-l priveau pe el Limbă-vrăjită și fata lui, băiatul, bibliomana și femeia care aparținea iarăși altuia! Ar fi putut să fugă cu el, dar rămăsese în criptă cu fata ei, deci și-o izgoni din inimă cum făcea întotdeauna când cineva voia să se cuibărească acolo un timp prea îndelungat. Era bucuros că Umbra nu o luase, dar pe el Resa nu-l mai privea. De acum încolo ea avea să-i spună lui Limbă-vrăjită iarăși toate acele minunate povești care alungau singurătatea și dorul de casă și frica. Ce-i păsa lui!

Și zânele și cobolzii care apăruseră brusc și hoinăreau, împleticindu-se prin piața lui Capricorn? Aveau tot atât de puțin ce să caute în lumea asta ca și el și nici ei nu l-ar lăsa să uite că se mai afla aici doar dintr-un singur motiv. Doar cartea îl interesa, doar cartea și când văzu cum Limbă-vrăjită și-o strecurase sub geacă, se hotărî să și-o ia înapoi. Cel puțin cartea avea să-i aparțină, trebuia să-i aparțină. Avea să mângâie paginile și, dacă închidea ochii, avea să fie din nou acasă.

Bătrânul era acum acolo, bătrânul cu fața plină de zbârcituri. Smintit. Da, spaima ta, Deget-de-praf! Se gândi el cu amar. Ești și rămâi un laș. De ce n-ai stat tu lângă Capricorn? De ce n-ai avut curajul să te duci jos, poate ai fi dispărut tu atunci, așa cum a dispărut bătrânul.

Zâna cu aripi de fluture și cu fața albă ca laptele zburase vâjâind după el. Era o făptură mică și vanitoasă. De câte ori își vedea imaginea într-o fereastră oarecare, zăbovea în fața ei cu un zâmbet distrat, se învârtea și se întorcea în aer, își trecea degetele prin păr și se privea ca și cum ar fi fost de

fiecare dată fermecată de propria-i frumusețe. Zânele pe care le cunoscuse el nu fuseseră deosebit de vanitoase, dimpotrivă, uneori se distrau vizibil să-și mânjească fețele minuscule cu noroi sau polen și apoi să-l întrebe chicotind care dintre ele se ascundea în spatele acelei murdării.

Poate ar trebui totuși să-mi prind una, se gândi Deget-de-praf. M-ar putea face invizibil. Ar fi minunat să mai fiu o dată invizibil. Și un cobold – aș putea să dau reprezentații cu el. Toți ar crede că e vorba de un om pitic într-un costum de blană. Nimeni nu poate să stea atât de mult în cap ca un cobold, nimeni nu poate să facă așa de bine atâtea strâmbături și apoi dansurile lor hazlii și zburdalnice... Da, de ce nu?

Pe când luna traversase deja jumătate de cer și Deget-de-praf tot mai stătea ghemuit pe acoperiș, zâna cu aripi de fluture deveni nerăbdătoare. Vâjâind în jurul lui, scotea un sunet ascuțit și mânios. Ce voia? S-o ducă înapoi de unde venise, acolo unde toate zânele au aripi de fluture și unde le înțelegeai limba?

Vorbești cu persoana nepotrivită, îi zise el încet. Vezi acolo, jos, fata și bărbatul care stă lângă femeia cu părul de un blond cenușiu? Ei sunt cei potriviți, dar îți spun totodată: ei sunt mari, ce-i drept, când e vorba să te atragă în lumea lor, dar ca să te ducă înapoi nu prea se pricep. Totuși încearcă! Poate ai mai mult noroc decât mine!

Zâna se întoarse, privi în jos, îi aruncă o ultimă privire și zbură vâjâind de-acolo. Deget-de-praf văzu cum strălucirea ei se amesteca cu strălucirea altor zâne, cum se învâртеbeau și se alergau printre ramurile copacilor. Erau atât de uitoare! Nici o grijă nu trăia mai mult de o zi în căpșoarele lor – și cine știe, poate că aerul blând al nopții le făcuse demult să uite că aceasta nu era povestea lor.

Crăpa de ziuă când toți adormiră, în fine, acolo jos. Doar băiatul stătea de pază. Era un băiat bănuitor, totdeauna cu ochii în patru, întotdeauna vigilent, cu excepția momentelor când se juca cu focul. Deget-de-praf zâmbea când se gândea la fața lui plină de zel, cum își arsesse buzele scoțând în ascuns făcliile din rucsacul său. Băiatul n-o să fie o problemă. Nu. Cu siguranță, nu.

Limbă-vrăjită și Resa dormeau sub un copac, Meggie stătea între ei doi, apărută ca un pui de pasăre în cuibul cald. Doar un pas mai departe dormea Elinor. Zâmbea în somn. Deget-de-praf n-o văzuse niciodată atât de fericită. Pe pieptul ei era întinsă o zână, încolăcită ca o larvă, iar Elinor își ținea mâna pe ea. Fața zânei era nici cât buricul degetului mare și lumina zânească se prelingea printre degetele puternice ale Elinorei ca o stea captivă.

Farid se ridică de îndată ce-l văzu pe Deget-de-praf apropiindu-se. Avea o pușcă în mână, precis îi aparținuse unuia dintre oamenii lui Capricorn.

Tu... Tu n-ai murit? Suflă el neîncrezător.

Tot nu purta încălțări. Nu-i de mirare, căci se împiedicase mereu de șireturi și avusese mereu probleme să le lege și să facă fundă.

Nu, n-am murit.

Deget-de-praf se opri lângă Limbă-vrăjită, se uită în jos la el, la el și la Resa – Unde e Gwin? Îl întreabă pe băiat. Sper că ai avut grijă de el!

Fugise când au tras asupra noastră, dar s-a reîntors! Glasul băiatului suna plin de mândrie.

Da.

Deget-de-praf se așează pe vine lângă Limbă-vrăjită – Mda, el a știut dintotdeauna când e timpul s-o ia la goană, exact ca și stăpânul lui.

Noaptea trecută l-am lăsat în adăpost, sus, la casa arsă, căci știam că avea să fie destul de primejdios, continuă băiatul. Dar voiam să-l aduc de îndată ce terminam cu paza.

Ei, acum o să rezolv eu asta. Nu-ți face griji, îi merge precis bine. Un jder ca ăsta știe să se descurce.

Deget-de-praf întinse mâna și o vârî sub geaca lui Limbă-vrăjită.

Ce faci?

Glasul băiatului suna neliniștit.

Îmi iau doar ceea ce îmi aparține, răspunse Deget-de-praf.

Limbă-vrăjită nu se mișcă în clipa în care Deget-de-praf îi scoase cartea din geacă. Dormea adânc, țeapăn. Avea tot ce-și dorea.

Nu-i a ta!

Ba da, este!

Deget-de-praf se ridică. Privi în sus spre ramuri. Trei zâne dormeau acolo sus, se întrebaseră dintotdeauna cum puteau să doarmă în copaci fără să cadă. Culese cu grijă două de pe ramurile subțiri, le suflă ușor în față când deschiseră ochii căscând și le băgă în buzunar.

Suflatul le face somnoroase, îi explică băiatului. Doar un mic pont – dacă ai să ai vreodată de-a face cu ele. Dar cred că funcționează doar la cele albastre.

Nu trezi nici un cobold. Ei erau un neam îndărătnic, ar fi durat mult să-l convingă pe vreunul din ei să meargă cu el și probabil Limbă-vrăjită s-ar fi trezit.

Ia-mă cu tine!

Băiatul îi tăie calea – Uite, aici, rucsacul tău.

Il ridică spre el ca și cum ar fi vrut astfel să-i cumpere lui Deget-de-praf tovarășia.

Nu.

Deget-de-praf îi luă rucsacul, și-l puse pe umăr și-i întoarse spatele.

Ba da!

Băiatul alergă după el – Trebuie să mă iei cu tine. Ce-o să zică Limbă-vrăjită când o să observe că nu mai are cartea?

Spune-i că ai adormit.

Te rog!

Deget-de-praf se opri.

Și cu ea cum rămâne?

Arată spre Meggie – Doar fata îți place. De ce nu rămâi la ea?

Băiatul se făcu roșu. Privi lung la fată, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte chipul ei. Apoi se-ntoarse din nou spre Deget-de-praf.

Nu țin de lumea lor.

Nici de a mea nu ții.

Deget-de-praf se mai îndepărtă o dată, dar după ce depășise cu mulți metri parcare, băiatul era tot în spatele lui. Încercase să meargă atât de ușor, încât Deget-de-praf să nu-l audă, iar când acesta se întoarse, Farid se opri în loc ca un hoț prins asupra faptului.

Ce înseamnă asta? Eu n-am să rămân oricum mult aici! Se răsti Deget-de-praf la el. Acum că am cartea, o să-mi caut pe cineva care să mă trimită înapoi, iar dacă o să fie un bâlbâit ca Darius, care o să mă expedieze șchiop de-un picior sau cu fața turtită, ce-ai să te faci atunci? Ai să rămâi singur.

Băiatul ridică din umeri și-l privi cu ochii lui negri ca funinginea.

Știu de pe acum destul de bine să scuip foc! Zise el. Am exersat mult cât ai lipsit. În schimb, înghițitul nu prea merge cum trebuie.

Asta e și mai greu. Te pripești. Ți-am spus de mii de ori.

Îl găsiră pe Gwin la ruinele casei arse, somnoros, cu fulgi pe bot. Păru bucuros să-l vadă pe Deget-de-praf, îi linse chiar mâna, apoi alergă după băiat. Merseră, până se luminează de ziuă, tot spre sud, în direcția în care, pe undeva, se afla marea. Apoi făcură popas cu merindele din dulapul bucătăriei lui Basta: puțin cânat, roșu și iute, o bucată de brânză, pâine și ulei de măsline. Pâinea era deja cam tare, o înmuiară în ulei, mâncară în tăcere, stând alături în iarbă și apoi plecară mai departe. Printre copaci înflorea, albastru și roz stins, salvia sălbatică. În buzunarul lui Deget-de-praf se mișcau zânele iar băiatul mergea în urma lui ca o a doua umbră.

Spre casă.

Și el naviga înapoi, aproape un an și vreme de multe săptămâni și încă o zi până-n odaia lui unde era noapte și-l aștepta masa care încă era caldă.

Maurice Sendak, Unde locuiesc flăcăii sălbatici fi înd Mo observă de dimineață că-i dispăruse cartea, Meggie se gândi în primul moment că o luase Basta și i se făcu rău de frică, închipuindu-și că se furișase pe lângă ei în timp ce dormeau. Dar Mo avu o altă bănuială.

Meggie, a dispărut și Farid! Zise el. Crezi că ar fi plecat cu Basta?

Nu, nu credea una ca asta. Farid n-ar fi plecat decât cu un singur om. Meggie își putea foarte bine închipui cum apăruse Deget-de-praf din întuneric, exact ca atunci, noaptea, când începuse totul.

Dar Fenoglio! Zise ea.

Mo oftă doar.

Nu știi dacă aș fi încercat să-l aduc înapoi, Meggie, zise el. A ieșit deja prea multă nenorocire din cartea asta și eu nu sunt scriitor ca să-mi pot scrie cuvintele pe care vreau să le citesc cu voce tare. Eu nu sunt decât așa un fel de doctor de cărți. Le pot face coperte noi, pot să le întineresc nițel, să le scot cariile și să le împiedic să-și piardă cu timpul paginile cum își pierde omul părul. Dar să ții mai departe firul poveștilor, să umpli pagini noi, goale, cu vorbe potrivite, asta nu pot să fac. E o cu totul altă meserie. Un autor renumit a scris odată că: Un scriitor poate fi privit în trei feluri: ca povestăș, ca învățător sau ca magician... Dar supremația o are magicianul, vrăjitorul". Am crezut întotdeauna că are dreptate.

Meggie nu știa ce să răspundă. Știa doar că îi lipsea Fenoglio.

Și Tinker Bell? Întrebă. Ce-i cu ea? Trebuie să rămână și ea aici?

Când se trezise, zâna stătea lungită alături de ea în iarbă. Acum zbura vâjâind împreună cu celelalte zâne. Dacă nu te uital cu atenție, ai fi zis că sunt un roi de molii. Meggie nu putea pricepe în ruptul capului cum scăpase ea de Basta. Nu voise el s-o bage într-un ulcior?

Ei, dacă îmi amintesc bine, la un moment dat Peter Pan uitase chiar de existența ei, zise Mo. Așa-i?

Da și Meggie își amintea de asta.

Totuși! Murmură ea. Bietul Fenoglio!

Dar în clipa în care spuse asta, mama ei scutură energic din cap. Mo căută hârtie prin buzunarele sale, dar tot ce găsi fu bonul de la benzinărie și o carioca. Tereza le luă pe amândouă zâmbind. Apoi scrise, în vreme ce Meggie stătea ghemuită în iarbă lângă ea: Nu trebuie să-ți pară rău. N-a aterizat într-o poveste proastă”.

Capricorn mai e acolo? L-ai întâlnit? Întrebă Meggie.

De câte ori nu se întrebaseră asta, ea și Mo. În definitiv, Inimă de cerneală mai povestea despre el. Dar poate că în spatele poveștii tipărite exista într-adevăr ceva, o întreagă lume care se schimba cu fiecare zi ce trecea, ca și aceasta de aici.

Eu doar am auzit de el!”, scrise mama ei. Se vorbea de el că ar fi plecat în călătorie. Dar existau alții, la fel de răi ca și el. E o lume plină de spaime și de frumusețe și” – literele ei erau atât de mărunte, că Meggie abia le putea descifra – puteam să înțeleg foarte bine dorul de casă al lui Deget-de-praf.”

Ultima propoziție o neliniști pe Meggie, dar când se uită îngrijorată la mama ei, aceasta râse și o luă de mână. De voi îmi era și mai dor, cu mult mai mult”, îi scrise în palmă, iar Meggie închise degetele în jurul cuvintelor ca și cum ar fi putut să le păstreze astfel. Pe drumul lung până la casa Elinorei le citi încă de nenumărate ori și trecură multe zile până ce se șterseră.

Elinor nu se putea împăca cu gândul că trebuiau să mai meargă încă o dată pe jos, să se mai lupte cu dealurile pline de spini și de șerpi.

Sunt eu nebună? Bombăni ea. Numai ce mă gândesc și picioarele și încep să mă doară.

Și așa porniră, ea și Meggie, încă o dată, să caute un telefon. Era un sentiment ciudat să meargă prin satul părăsit al lui Capricorn, pe lângă casa lui înnegrită de funingine și pe lângă portalul bisericii. În piața din fața ei se afla apa. Cerul albastru se oglindea în ea și se crea aproape impresia că peste noapte piața se transformase într-un lac. Furtunurile cu care oamenii lui Capricorn salvaseră casa stăpânului lor se încolăceau în ea ca niște șerpi uriași. Focul pustiise într-adevăr doar etajul inferior, dar Meggie nu se încumetă totuși să intre și după ce căutară zadarnic printr-o duzină de alte case, în cele din urmă, Elinor dispăru singură pe ușa arsă. Meggie îi explică unde putea să găsească odaia Coțofenei și Elinor luă cu ea o pușcă, pentru cazul în care bătrâna s-ar fi întors ca să salveze cel puțin câteva dintre comorile banditului ei de fiu. Dar Coțofana dispăruse, la fel ca Basta și Elinor se întoarse cu un zâmbet triumfător pe buze și cu un telefon.

Chemă un taxi. Era cam dificil să-i explice șoferului să nu țină seama de bariera de care avea să dea pe șosea dar, din fericire, acesta cel puțin nu

credea în istoriile diavolești care se povesteau despre sat. Mo și Elinor îl așteptară pe șosea ca să nu apuce să vadă zânele și cobolzii. În timp ce Meggie rămase cu mama ei în sat, ei doi se duseră cu taxiul în primul oraș mai mare, pentru ca două ceasuri mai târziu să se întoarcă cu două mașini închiriate, mai exact două microbuze. Căci Elinor hotărâse să le ofere un cămin tuturor făpturilor ciudate care fuseseră aruncate în lumea ei. Azil”, cum spunea ea, în definitiv lumea noastră n-are nici răbdare, nici prea multă înțelegere pentru oamenii care sunt altfel. Cum aveau să se descurce, cu atât mai mult, acele făpturi care sunt albastre și pot să zboare?”

Dură o vreme până ce înțeleseseră toți oferta Elinorei. Firește, ea era valabilă și pentru oameni, dar cei mai mulți se hotărâră să rămână în satul lui Capricorn. Le amintea evident de un cămin pe care moartea îi făcuse aproape să-l uite, iar Meggie le povesti copiilor despre comorile care trebuiau să se găsească în pivnițele lui Capricorn. Pesemne aveau să ajungă să-i îndestuleze pentru tot restul vieții lor pe noii locuitori ai satului lui Capricorn. Păsările, câinii și pisicile care scăpaseră de Umbră nu rămăseseră pe loc, ci dispăruseră demult pe dealurile învecinate, dar chiar și câteva zâne și doi oameni de sticlă, îmbătați de florile de grozamă, de mireasma rozmarinului și de ulițele înguste, în care pietrele bătrâne le spuneau povești de demult, se hotărâră să-și facă un cămin din satul cândva blestemat.

Cu toate astea, în cele din urmă, au fost patruzeci și trei de zâne cu pielea albastră și aripi de libelulă care vââiau în autobuz și se lăsau pe spatele scaunelor tapisate cu un imprimeu cenușiu. În mod vizibil, Capricorn omorâse zâne tot atât de neatent precum alții omoară țăntari. Tinker Bell făcea parte dintre aceia care nu veneau cu ei, ceea ce pe Meggie nu o supăra în mod special, deoarece constatase că zâna lui Peter Pan era foarte îndărătnică. Afară de asta, o călca cu adevărat pe nervi sunetul ei de clopoțel, iar Tinker Bell suna fără oprire ori de câte ori nu căpăta ceea ce voia.

Afară de cei patru cobolzi, se urcară în autobuzul Elinorei încă treisprezece bărbați și femei de sticlă – precum și Darius, nefericitul și bâlbâitul lector. Pe el nu-l mai reținea nimic în satul părăsit și repopulat. Pentru el acolo erau prea multe amintiri dureroase. Se oferă să-i ajute Elinorei să-și refacă biblioteca și ea acceptă (Meggie avea bănuiala vagă că Elinor se gândea în secret să-l pună cândva pe Darius să-i citească din nou, acum când prezența amenințătoare a lui Capricorn nu-l mai făcea să se bâlbâie).

Când satul lui Capricorn rămase în spatele lor, Meggie privi lung în urmă. Știa că nu avea să-i uite imaginea, tot atât de puțin cum nu se uită unele povești, cu toate că inspiră frică, sau poate tocmai din pricina asta.

Înainte de plecare, Mo o mai întrebă o dată îngrijorat dacă era de acord să meargă mai întâi la Elinor. Meggie era mai mult decât de acord. În mod curios îi era mai dor de casa Jilinoarei decât de gospodăria bătrână, în care petrecuse cu Mo ultimii ani.

Pe gazonul din spatele casei, pe locul pe care oamenii lui Capricorn stivuiseră cărțile, se mai putea vedea peticul ars, dar Elinor pusese să se care

de-acolo cenușa -după ce mai înainte umpluse un borcan de marmeladă cu pulberea cenușie și fină. Stătea pe noptiera de lângă patul ei.

Dintre cărțile pe care oamenii lui Capricorn le smulseseră din rafturi, multe erau din nou la locul lor, altele așteptau pe masa de lucru a lui Mo să fie din nou legate, rafturile din bibliotecă erau însă în continuare goale și, stând cu Elinor în fața lor, Meggie îi văzu lacrimile din ochi, chiar dacă ea și le șterse grăbit.

În săptămânile următoare, Elinor plecă după cumpărături. Cumpără cărți. În acest scop cutreieră Europa în lung și-n lat. Darius era întotdeauna cu ea, uneori o însoțea și Mo. Meggie însă rămânea cu mama ei în casa cea mare. Se așezau alături în fața uneia dintre ferestre și priveau afară în grădină, unde zânele își făceau cuiburi, construcții rotunde care atârnavă ca niște mingi de ramurile copacilor. Făpturile de sticlă se cuibăriră în podul Elinorei, iar cobolzii își săpară peșteri între copacii mari și bătrâni care se găseau din belșug în grădină. Elinor le recomandase expres tuturor să nu părăsească pe cât posibil proprietatea. Le atrăsese insistent atenția asupra primejdiilor din lumea de dincolo de gardul viu, dar curând zânele începură să zboare noaptea vâjâind spre mare, cobolzii să se furișeze, prin satele adormite, către țărmul ei, iar oamenii de sticlă să dispară în iarba înaltă care acoperea povârnișurile munților învecinați.

Nu-ți face prea multe griji, zise Mo, când Elinor oftă iarăși odată din pricina unei asemenea nesocotințe. În definitiv, nici lumea din care provin ei nu era tocmai lipsită de primejdii.

Da, dar era altfel! Strigă ea. Acolo nu erau mașini, ce se întâmplă dacă zânele zboară și nimeresc într-un parbriz? Și acolo nu erau nici vânători cu puști care să tragă, doar ca să se distreze, în tot ce mișcă.

Între timp Elinor aflase totul despre lumea din Inimă de cerneală. Mama lui Meggie folosea multă hârtie ca să-și scrie amintirile. În fiecare seară, Meggie o ruga să-i povestească mai mult și apoi stăteau alături și Tereza scria și Meggie citea și uneori încerca să picteze ceea ce mama ei descrisese.

Zilele treceau și rafturile Elinorei se umpleau cu cărți noi, minunate. Unele erau într-o stare jalnică și Darius, care începuse să întocmească un catalog al comorilor tipărite ale Elinorei, își întrerupea neconținut treaba ca să se uite la ceea ce făcea Mo. Stătea lângă el și privea cu uimire când Mo elibera o carte uzată din coperta ei degradată, prindea paginile detașate, lipea cotorul și făcea ceea ce mai era necesar pentru ca aceste cărți să se păstreze încă mulți ani de-acum încolo.

Mai târziu Meggie nu avea să mai știe când se hotărâseră să rămână pentru totdeauna la Elinor. Poate fusese abia după multe săptămâni, poate știuseră însă chiar din prima zi. Lui Meggie i se dădu camera cu patul mult prea mare, sub care încă se mai afla lada ei cu cărți. I-ar fi plăcut să-i citească mamei ei din cărțile preferate, dar între timp înțeleșese de ce Mo o făcea și acum foarte rar. Și într-o bună zi, când iarăși nu putea să doarmă fiindcă i se părea că vede afară, în noapte, fața lui Basta, se așeză la masa din fața ferestrei și începu să scrie, în vreme ce în grădina Elinorei zânele luminau, iar cobolzii foșneau prin tufișuri.

Căci acesta era planul lui Meggie: voia să învețe să țeasă povești, așa cum știuse Fenoglio. Voia să învețe să scotocească după cuvinte ca să i le poată citi mamei ei, fără să-și facă griji că iese cineva din carte și se uită la ea cu o privire bolnavă de dorul de casă. Doar cuvintele aveau puterea să trimită înapoi, toate acele cuvinte care nu erau făcute decât din litere și de aceea Meggie hotărî că meșteșugul ei aveau să fie cuvintele. Unde se putea învăța asta mai bine decât într-o casă în a cărei grădină zânele își făceau cuiburi, iar cărțile șopteau noaptea în rafturi?

Cum spusese Mo: Scrierea de povești are a face și cu vrăjitoria.

SFÂRȘIT